

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARIE FORCE

Time for Love

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AŞK ZAMANI

GANSETT ADASI SERİSİ, 9. KİTAP

MARIE FORCE

**Aşk Zamanı Gansett
Adası Serisi, 9. Kitap**

Tarafından: Marie Force
HTJB, Inc. tarafından
yayınlanmıştır. Telif Hakkı
2013. HTJB, Inc.
Kapak Tasarımı: Diane Luger
E-book Layout by **E-book Formatting Fairies**
ISBN: 978-0985034160

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sizin kullanımınız için satın alınmadıysa

lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Alıntı izni almak için

Metnin bazı bölümleri için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

MARIE FORCE ve GANSETT ISLAND, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi nezdinde tescilli ticari markalardır.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. Adresine git marieforce.com adresini ziyaret edin ve ekranın üst kısmında adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Eğer benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen

Spam filtresi ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için **beni** [Amazon](https://www.amazon.com)'da **takip** edin.

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: [Aşk Hizmetçisi](#)

(Maddie & Mac)

Kitap 2: [Aşk Aptalı](#)

(Joe & Janey)

Kitap 3: [Aşka Hazır](#)

(Luke & Sydney)

- Kitap 4: [Aşka Düşmek](#)
(Grant & Stephanie)
- Kitap 5: [Aşkı Ummak](#)
(Evan & Grace)
- Kitap 6: [Aşk Mevsimi](#)
(Owen & Laura)
- Kitap 7: [Aşka Özlem](#)
(Blaine & Tiffany)
- Kitap 8: [Aşkı Beklerken](#)
(Adam & Abby)
- Kitap 9: [Aşk Zamanı](#)
(David & Daisy)
- Kitap 10: [Meant for Love](#)
(Jenny & Alex)
- Kitap 10.5: [Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası](#) (Jared & Lizzie)
- Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)
(Owen & Laura)
- Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)
(Shane & Katie)
- Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)
(Paul & Hope)
- Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)
(Big Mac & Linda)
- Kitap 15: [Karanlıktan Sonra Arzu](#)
(Slim & Erin)
- Kitap 16: [Karanlıktan Sonra Işık](#)
(Mallory & Quinn)
- Kitap 17: [Victoria & Shannon](#) (Bölüm 1)
- Kitap 18: [Kevin & Chelsea](#) (Bölüm 2)
- [Bir Gansett Adası Noel Novellası](#) Kitap
- 19: [Karanlıktan Sonra Benim](#)
(Riley & Nikki)
- Kitap 20: [Karanlıktan Sonra Senin](#)
(Finn & Chloe)
- Kitap 21: [Karanlıktan Sonra Bela](#)
(Deacon & Julia)
- Kitap 22: [Karanlıktan Sonra Kurtarma](#)
(Mason & Jordan)
- Kitap 23: [Karanlıktan Sonra Karartma](#)
(Tam Kadro)
- Kitap 24: [Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma](#)
(Gigi & Cooper)
- Kitap 25: [Karanlıktan Sonra Direnç](#)
(Jace & Cindy)
- Kitap 26: [Karanlıktan Sonra Kasırga](#)
(Tam Kadro)

[Gansett Adası Serisinin tamamını alın](#)

[McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.](#)

[Gansett Adası'nda Kim Kimdir listesini buradan görüntüleyebilirsiniz.](#)

[Gansett Adası haritasını görüntüleyin.](#)

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

Gansett Adası'na ve uzun zamandır üzerinde çalıştığım bir hikayeye tekrar hoş geldiniz.

uzun zamandır yazmayı dört gözle bekliyordum. Dr. David Lawrence ile ilk olarak 2. Kitap Aşk Aptalı'nda, adanın altın kızı Janey McCarthy'yi aldattıktan sonra tanışmıştık. David'in karakterini kurtarmanın mümkün olup olmayacağını merak ediyordum.

okuyucuların onu görmek isteyeceği nokta
Sonsuza dek mutlu. Zamanla David beni ve okuyucuları etkilemeye başladı ve Janey ile olan uzun ilişkisini bitiren bir kerelik yanlış kararından daha fazlası olduğunu kanıtladı. Hatta birden fazla olayda kahramanca davrandı. bir vesileyle.

Ama David'e mutlu sonunu vermek için çok
Bu yüzden doğru kahraman gelene kadar bekledim. Daisy Babson, kendi payına düşen kalp acısını
Aşk Zamanı'nda da göreceğiniz gibi -en son şiddetle biten çalkantılı bir ilişkide- David için doğru kişi olduğu ortaya çıktı.

David ve Daisy'yi bir araya getirmek çok eğlenceliydi ve umarım siz de benim gibi onları alkışlarsınız. hikayelerini yazıyorlar. Okumayı bitirdiğinizde [Time for Love Okuyucu Grubu](#). Spoiler vermeye izin verildiği (ve teşvik edildiği) için, gruba katılmadan önce kitabı bitirmeyi beklemenizi rica ediyoruz.

Kitap 9'u yazarken, sonunda kabul ettim ki Size her geçmiş çift için yeni bir hikaye vermeye devam etmek ve aynı zamanda mevcut kitapta yer alan çiftin hakkını vermek. Bu nedenle, bir yandan diğerkansett Adası müdavimlerinden haberdar olmanızı sağlarken, bir yandan da yeni hikayeler için geçmişteki favoriler arasından seçim yapacağım. Bununla birlikte, Mac'in ve Maddie her kitapta görünmeye devam edecekler çünkü onlar için hikayelerim asla tükenmeyecek gibi görünüyor!

Birçok sorumu yanıtlayan Aile Hemşiresi Pratisyen Sarah Spate Morrison'a, perde arkasındaki ekibim Julie Cupp, Holly Sullivan, Nikki Colquhoun, Kristina Brinton ve Ashley Joswick'e; metin editörü Linda Ingmanson'a ve beta okuyuculara çok teşekkür ederim.

Ronlyn Howe, Kara Conrad ve Anne Woodall. Hepiniz her kitapta bana çok yardımcı oluyorsunuz ve siz olmadan bu işi yapamazdım.

Ve siz sadık okuyucularıma, tüm hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için her zamanki gibi teşekkür ederim! Sizler tek kelimeyle en iyisisiniz!

xoxo

Marie

BÖLÜM 1

Enjoy David
Daisy!
xoxo
Hailey

Daisy geniş oturma odasında koşuşturuyor, oyuncakları topluyor, battaniyeleri katlıyor, yastıkları dolgunlaştırıyor ve Genelde meşgul olmak için elinden geleni yapıyordu. O vardı Arkadaşı Maddie'nin üç yaşındaki oğlu Thomas'ı yatağa yatırmak çok uzun sürmüştü. Daisy'nin kendisine ve kız kardeşi Hailey'e bakıcılık yapması için çok heyecanlıydı ve Daisy özel misafiri için hazırlanırken her iki çocuğun da son sözlerini duymuş olmak için dua ediyordu.

Onu düşünmek midесinin sinirle çarpmasına neden oldu. Neden çocuklar yattıktan sonra kendisine eşlik etmesi için onu davet etmişti ki? Neden Mac ve Maddie'nin evinin etrafında koşturuyordu? Sanki kendi eviymiş gibi mi? Sanki böyle güzel bir yerde yaşayacakmış gibi.

Maddie bir altın küpünün içine yuvarlanmıştı. Mac McCarthy ile tanıştı ve evlendi. Daisy arkadaşının mutluluğunu küçümsediğinden değil. Aslında tam tersi. Maddie, Daisy'nin sahip olduğu en iyi arkadaşlardan biriydi ve hiç kimse mutlu olmayı Maddie kadar hak etmiyordu.

Sadece bazen Daisy, Maddie'nin sadık kocasıyla yaşadığı türden bir mutluluğu bulup bulamayacağını merak ediyordu. Daisy'nin Truck ile en son ilişkisi Henry ona şiddet uyguladığında bir felakete dönüşmüştü - birden fazla kez. Bu artık sona ermişti ve bu sefer sonsuza dek.

Hak etmeyen insanlara ikinci bir şans verme konusunda dersini almıştı. Akıllanmadan önce kaburgalarının zedelenmesi ve bir dizi başka yaralanmaya maruz kalması çok kötü olmuştu. Yeni arkadaşı David Lawrence'ın, ona bir şans daha vermesini beklerken o mutsuz anıları düşünmemeyi tercih ederdi.

onunla takılmak için geliyor.

Onu neden davet etmişti?

Bir gece önce zayıf bir anıydı. Onu Stephanie's Bistro'da güzel bir akşam yemeğine çıkarmış ve Ertesi gece ne yapacağını sordu, bu şekilde onu bebek bakıcılığı işine davet etmiş oldu.

Şimdi ise kendini aptal bir genç kız gibi hissediyordu. futbol takımının kaptanı ortaya çıktı. Nadir izin gecelerinden birinde onunla takılmaktan çok daha önemli işleri olduğuna şüphe yoktu. Muhtemelen onun davetini kabul etmek zorunda hissedecekti ve her şey acı verici bir şekilde garip olacaktı.

İş başa düştüğünde, kesinlikle hiçbir ortak noktaları yoktu. Kadın McCarthy'nin otelinde çalışkan ama sürekli fakir bir hizmetçiydi, adam ise adanın tek doktoruydu. Kadın, işlevsiz terimini icat eden bir aileden geliyordu, oysa adam adada kız kardeşleriyle birlikte büyümüş ve Boston'da en iyi kolej ve tıp fakültesine gitmişti.

Mac'in kız kardeşi Janey McCarthy Cantrell ile nişanlıyken birbiri ardına kaybedenlerle çıkmıştı. Janey

Joe Cantrell ile evliydi ve yaz sonunda ilk çocuklarını bekliyorlardı.

Daisy, David ve Janey arasında neyin yanlış gittiğini hiç duymamıştı ama uzun ilişkileri iki yaz önce aniden sona ermişti. Maddie'ye sorabilirdi, hatta birkaç kez sormak üzereydi ama bu soruyu sormaya bir türlü cesaret edememişti.

Bu arada David, yaralarını kontrol etmek için gelip ona çok iyi davranmış ve iyileşirken ona karşı çok nazik olmuştu. Beklenmedik bir dostluk kurmuşlardı.

arkadaşlarının getirdiği yiyecekleri paylaşmak için birkaç kez kliniğe uğradığında da devam etti.

David o kadar çok çalışıyordu ki sık sık yemeklerini kaçıırıyordu ve ona bu kadar iyi davrandığında bunu onunla paylaşmak daha uygun görünüyordu.

Sadece işi bu olduğu için ona iyi davranan bir adam yüzünden kalbinin pıt pıt atmasına izin vermenin aptalca olduğunu biliyordu. İki kat daha aptalca olduğunu da biliyordu.

onun pek çok iyiliğinden gelen dünya çapındaki aşkı besledi. Bu yüzden, bir gün onun

Birlikte geçirdikleri zamandan bir şeyler çıkabilirdi.

Daisy romantizmin tehlikelerle dolu olduğunu düşünüyordu. En azından onun için hep öyle olmuştu. O sadece yanlış erkekleri seçmişti. Bu alışkanlık liseye kadar uzanıyordu.

Aldatan bir domuz olduğu ortaya çıkan bir çocuk için yanıp tutuşuyordu. Daha sonra kötü bir sarhoş olan hoş bir adam geldi ve sonra kumar bağımlılığı olan bir başkası.

Onun yetersiz tasarruf hesabını silene kadar tanımak.

Sonra Truck ve onun meth bağımlılığı ve etli yumrukları geldi.

Daisy, o korkunç geceyi düşünerek ürperdi. Truck büyük olasılıkla ona tecavüz edip öldürecekti.

Polis şefi Blaine Taylor kapısını kırıp işini bitirmesine engel olmamıştı.

Sürgülü cam kapının çalınması irkilmesine neden oldu. Gerçekten de tüm o değerli zamanını değiştiremeyeceği şeyleri düşünerek mi harcamıştı? Ve şimdi David buradaydı ve muhtemelen bütün gece bebeklerle uğraştıktan sonra enkaz gibi görünüyordu. Kilidi açmak için kapıya doğru yürürken düzeni sağlamak umuduyla parmaklarını uzun sarı saçlarının arasından geçirdi.

"Selam," dedi adam içeri girdiğinde, temiz hava ve kızda ona sokulma isteği uyandıran bir miktar kolonya kokuyordu. Lacivert düğmeli bir Gansett Island gömleği ve haki bir şort giymişti.

Daisy onu hiç bu kadar rahat giyinmiş görmemişti.

"Hey." "Uyuyorlar mı?"

"Sanırım öyle. Bana bunun dakikadan dakikaya değişen bir şey olduğu söylendi."

Gülümsedi ve kadının zevkle iç çekmesine neden olan düz, beyaz dişleri ortaya çıktı. Harika bir gülümsemeye karşı zaafı vardı ve David Lawrence'ın gülümsemesi en güzel gülümsemelerden biriydi.

Şimdiye kadar karşılaştıklarının en iyisiydi. Kalın, siyah saçları ve ciddi kahverengi gözleriyle birleştiğinde, bu gülümseme düpedüz güçlüydü. Normalde mükemmel olan burnundaki hafif şişlik bile çekiciydi.

"Bu..." Omzundaki bir şeye dokunarak sinir uçlarının karıncalanmasına neden oldu. "Tükürük mü?"

"Kahretsin," dedi Daisy, utanç içinde. Isı yanaklarını yaktı ve kafa derisini kaşındırdı. "Hailey'nin beni yatma vaktinde çivilediğini unutmuşum. Koşup Maddie'nin bir şeyini ödünç alacağım. O aldırılmaz."

"Zahmet etmeyin." Elini tuttu ve onu mutfağa götürdü, orada bir kağıt havluyu ıslattı ve omzundaki leke üzerinde çalışmaya başladı.

Daisy kendi hayatının hiç bu kadar farkında olmamıştı. O anda olduğundan daha fazla oksijen alıyordu, yüzü onunkinden yaklaşık on santim uzaktaydı ve adam ince üstündeki lekeyi temizlemek için tek bir amaçla çalışıyordu. Odaklanırken onun koyu renk saçlarının parlaklığına odaklandı.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğu derin nefesleri yutmadan bilincini korumaya yetecek kadar hava aldı.

Bitmek bilmeyen birkaç dakikanın ardından "İşte," dedi. Adam kızıdan uzaklaşırken parmakları kızın boynuna değdi ve kızın nefesi kesilmedi. "Özür dilerim."

"Hayır, üzölme. Ben...um..."

"Sorun ne Daisy?" Çok iyi yaptığı o derin, karanlık, ciddi bakışlarla onu inceledi.

"Yok bir şey," dedi ona bile zorlama gelen neşeli bir ses tonuyla. "Bira ya da şarap ister misin? Bir şey mi?"

"Neden bu kadar rahatsız göründüğünü bilmeyi tercih ederim. Dün gece güzel vakit geçirdiğimizi sanıyordum. Ben bakıyordum

Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum ama eğer uygun bir zaman değilse gidebilirim."

"Hayır, gitmeni istemiyorum." Daisy elleriyle yüzünü kapattı. "Her şeyi berbat ediyorum."

"Bana sorunun ne olduğunu söyle." Ellerini kendi elleriyle kapattı ve gözlerini ortaya çıkaran çok nazik bir çekiştirme yaptı.

"Gerginim ve bu beni aptal hissettiriyor."

"Neden gerginsin?"

"Çünkü buradasın. Çünkü seni ben davet ettim ve gerçekten gelmek istediğinden emin değildim, yoksa sadece ben istediğim için geleceğini söyledin ve sen gerçekten gelmek istemedin-"

Ve sonra onu öpüyordu ve Daisy'nin beyin hücreleri dudakları onunkilere değdiği anda kızardı.

Gerçekten iyi öpüşüyordu, sanki bu büyük bir sürprizmiş gibi. Dudakları sert ama yumuşaktı ve ne çok fazla ne de çok az olan hafif bir okşayışla dudaklarının üzerinde hareket ediyordu. Tam kıvamındaydı ve şimdiye kadar aldığı en iyi öpücüklerden biriydi. Tam rahatlamaya ve onu öpmeye başladığında, adam geri çekildi.

"Özür dilerim," dedi alnını onunkine yaslayarak. "Bunu yapmak istememiştim."

"Bunu yaptığına sevindim."

"Öyle mi?"

Gülümsedi, çünkü gerçekten, nasıl gülümsemezdi ki? Adam çok tatlıydı. "Belki bir ara tekrar yaparsın?"

"Bunu ayarlamamız mümkün olabilir."

Daisy artık bu konuda gergin olmadığını keşfetti. onun orada olması. Şimdi bambaşka bir nedenden, çok daha iyi bir nedenden dolayı gergindi. "Bir film izlemek ister misin?"

Film mi?"

Ondan bir adım geri çekildi. "Elbette."

"Maddie sehpanın üzerine birkaç tane bıraktı, ilgini çeken bir şey var mı diye bakmak istersen. Patlamış mısır?"

"Buna hayır demem."

"Bir biraya ne dersin?"

"Sen de bir tane alır mısın?"

"Ben kola içmeye devam edeceğim." "O zaman ben de öyle yapacağım."

Patlamış mısırı yağlı bir patlayıcıda yaparken Maddie bir keresinde ona lise yıllarına dayandığını söylemişti ama yine de mükemmel çalışıyordu, oturma odasına girdi filmlere bakmak için odaya girdi. Öpüşmeyi yeniden yaşayan Daisy, onun yan odada olduğunu farkındaydı.

Bu ne anlama geliyordu? Ne düşünüyordu? O muydu Bir yaz kaçamağı mı yoksa daha kalıcı bir şey mi arıyordu? O ne arıyordu? Ciddi bir şey değil. Bu kesindi. Truck'la olanlardan sonra tüm erkeklerden sonsuza dek uzaklaşmaya hazırdı. Ama sonra David ortaya çıkmaya devam etti ve her seferinde bir ziyaretle savunmasını kırdı.

"Bunların hepsi kız filmleri," dedi.

"Fark etmediysen söyleyeyim, ben bir hatunum." "Oh, kesinlikle fark ettim."

Daisy neredeyse dilini yutuyordu.

"Love & Other Drugs'ı izledin mi?" diye sordu, sanki bu yorumuyla onu tamamen sarımsamış gibi. "Görünüşe göre

İyi sayılır. Parkinson hastası bir kız, bir uyuşturucu temsilcisine aşık olur."

"Tıbbi bir film seçmeyi doktora bırakın."

"Sanırım içinde bir hastalık olan bir romantik film. İçinde benim için bir şeyler olmalı."

"İçinde kim var?"

"Jake Gyllenhaal ve Anne Hathaway."

"En başta belirtmeliyim ki Jake Gyllenhaal'a büyük bir aşk besliyorum. Senin için nefret ediyorum tehdit ediyor."

"Aşkınla başa çıkabilecek kadar erkek olduğuma inanıyorum."

Bir kase patlamış mısır ve iki kolayı oturma odasına taşırken, en son ne zaman bir erkekle yaptığı sohbetten, onunla yaptığı her sohbetten aldığı kadar keyif aldığını hatırlamaya çalıştı. Hiçbir zaman onu küçümsememiş ya da onun kadar zeki olmadığını hissettirmemişti, hatta Yine de onun kadar zeki değildi.

Kadın kaseyi ve gazlı içecekleri sehpanın üzerine koyduktan sonra, adam ona filmi uzattı ve o da DVD oynatıcısına taktı. Aralarında en az bir karış mesafe bırakmaya dikkat ederek kanepeye oturdu ve patlamış mısır kasesine uzandı.

David iki gazozu da açtı ve bardak altlıklarına koydu.

Kâseye daldırdığında, adamın eli onunkine değdi. Daisy elini geri çekti ve sonra kendini aptal gibi hissetti. Adamın eli onunkine dokunmuştu. Neden ilk randevusundaki bir genç kız gibi tepki vermek zorundaydı ki?

Filmin açılış jeneriği henüz başlamıştı ki Daisy merdivenlerin başında bir ses duydu. Kaseyi David'e verdi, araştırmak için kalktı ve Thomas'ı bebek kapısının arkasında, battaniyesi ve oyuncak ayısıyla birlikte otururken buldu.

"Ne yapıyorsun tatlım?"

"Annemi istiyorum."

"Annem ve babam arkadaşlarıyla dışarıdalar, ama yakında eve dönecekler."

"Kiminle konuşuyordun?" Thomas kimin ziyaret ettiğini görmek için etrafına bakındı.

"Dr. David'i tanıyorsun, değil mi?"

"Bana bir iğne yaptı," dedi Thomas, tüylü kaşları sevimli bir çatıklığa dönüşerek. "Acıttı."

"Buraya gel, tatlım." Daisy kollarını uzattı, onu battaniye ve ayıyla birlikte kapının üzerinden kaldırdı ve aşağıya taşıdı. "Bir ziyaretçimiz var," dedi David'e.

"Merhaba Thomas," dedi David.

Thomas yüzünü onun boynuna gömdü.

"Sanırım Thomas sana kızgın. Bir atışla ilgili bir şey mi?"

"Ah, evet. Bunun için üzgünüm dostum. Sadece seni sağlıklı tutmaya çalışıyorum."

"Acıttı," dedi Daisy ve David'in gülümsemesini kazandı. "Burada kalmak için gerçekten önemli olan başka ne var biliyor musun? sağlıklı mı?" David sordu.

Thomas David'e doğru döndü. "O da ne?" Daisy sordu.

"Uyku. Çok ama çok uykuya ihtiyacımız var, özellikle de üç yaşındayken ve vücudumuz çok fazla büyümek için enerji."

"Büyüdüm," dedi Thomas. "Annem beni duvarda ölçtü."

"Eğer büyümeye devam etmek ve bir gün baban gibi büyük ve güçlü olmak istiyorsan," dedi Daisy, "uyumalısın." Battaniyeyi omuzlarına kadar çekti ve sırtını ovdu. Başparmağını ağzına soktu ve ayısına sarıldı.

Daisy dudaklarını Thomas'ın saçlarının üzerinde gezdirirken kendi saçları da yüzüne döküldü.

O daha ilgilenemedi David kulağının arkasına sabitlemişti. Parmak uçlarının yanağına ve kulağına değmesi tüylerini diken diken etti. Ona bir bakış atmaya cesaret etti ve onun her hareketine uyum sağlamış seksi gözlerle onu izlediğini gördü.

Aman Tanrım.

BÖLÜM 2

W Daisy Thomas'ı yukarı taşıırken, David kapıyı açmak için onu takip etti. Onu sıkıştırdı yatağa girdi ve yorganı omuzlarına kadar çekti. alnına bir öpücük kondurarak yanından ayrıldı. Çok sevimli bir çocuktü; sarı saçları, iri mavi gözleri ve tatlı, güneşli bir mizacı vardı.

Çocuğun babası evi terk ettikten sonra Maddie onu yalnız bıraktı.

Hamile olduğunu bilmeden. Evlendikten sonra Mac Thomas'ı evlat edindi ve ona McCarthy adını verdi. Çok şanslı bir çocuk, diye düşündü Daisy odasından çıkarken, tekrar uyanırsa onu duyabilmek için kapıyı açık bırakarak.

David onu koridorda bekledi.

"Buradayken Hailey'i kontrol edeceğim," diye fısıldadı Daisy.

"Bir göz atmamın sakıncası var mı? Büyük fırtına sırasında doğumuna yardım ettiğim için ona daha da düşkünüm."

"Tabii, hadi."

Koridorun ışığı çocuk odasını aydınlatırken, onlar parmak uçlarında Hailey'nin odasına girdi. Kıcını havaya kaldırmış ve dudaklarını büzmüş bir şekilde uyuyordu.

Daisy battaniyesini düzeltti ve bebeği uyumaya bırakmadan önce David'le bir gülümseme paylaştı.

David aşığı inerken, "Onunla iyi anlaşıyordun," dedi.

"O çok sevimli. Doğduğı gün onu kucağıma aldım ve deli gibi aşık oldum. Hayatı boyunca onun ekstra teyzesi gibi oldum."

"Onu seven bu kadar çok insan olduğı için çok şanslı." "Şimdi McCarthy'ler de var. Onlar oldukça aile."

"Evet, kesinlikle öyleler."

Sesinde bir alaycılık sezmiş miydi? Janey ile aralarında neler geçtiğini merak ediyordu ama bunu ona soracak cesareti yoktu.

"Doğduğı gece Hailey'nin hayatını nasıl kurtardığınızı duydum. Maddie ve Mac size çok minnettar."

Övgülere omuz silkti. "Yapmak için eğitildiğim şeyi yaptım."

"Yine de, eğer burada olmasaydın... Neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Burada olduğum ve yardım edebildiğim için çok mutluyum. O çok güzel küçük bir kız."

"Öyle."

Kanepedeki yerlerine döndüler ve Daisy patlamış mısır kasesine ve filmi başlatmak için uzaktan kumandaya uzandı. "Bunu tekrar deneyelim, olur mu?"

Hayal mi görüyordu yoksa bu sefer adam ona daha mı yakın oturmuştu? Bacağı onunkine sürtündü. Hayır, hayal gücü değildi. Neyse ki agresif bir satıcıyla ilgili film başlarken odaklanabileceğı patlamış mısırı vardı. Hayır. Beş dakika bile geçmeden iş yerindeki depoda bir iş arkadaşıyla seks yapıyordu.

Daisy tüm vücudunun utançtan alev alev yandığını hissetti. Onun yanında David kıpırdamadan oturuyordu. Onun da aynı derecede utanıp utanmadığını merak ediyordu. Depodaki karşılaşma Jake'in karakteriyle sona erdiğinde rahat bir nefes aldı

kovulmak. Birkaç dakika içinde ilaç satıcısı olarak bir işe girdi.

Gerginliği biraz olsun azaltmak isteyen Daisy, film hakkında söyleyebileceği esprili bir şeyler düşünmeye çalıştı. "O bir tür alet, ha?"

"Öyle de denebilir."

Kadın ona patlamış mısır uzattı ve o da bir avuç aldı. "Hâlâ filmi izlemek istiyor musun?" diye sordu.

"Artık yatırım yaptım. Bakalım o alet cezasını çekecek mi?"

Daisy ona gülümsedi ve rahatlamaya çalıştı ama dünya çapındaki aşkı ona bu kadar yakın otururken ve seksi Jake, Parkinson hastası genç bir kadını tedavi eden bir doktoru izliyordu. Daisy'nin hormonları aşırı yüklüydü.

"Vay canına," dedi David. "Yirmi altı yaşında ve Parkinson hastası. Ne sıkıcı bir durum."

"Bu alışılmadık derecede genç mi?" "Çok genç."

Anne Hathaway'in karakteri doktora göğsünü açıp bir izi sorduğunda sessiz kaldılar. örümcek ısırığı olduğu ortaya çıkarken, Jake çıplak göğsüne bakıyordu.

"Tam bir alet," dedi Daisy. "Burası benim evim olsaydı, televizyona patlamış mısır fırlatırdım."

"Köpeklerinin olmaması çok kötü," dedi David. "O temizleyebilirdi."

"Thomas bir tane istiyor ama Maddie Hailey biraz daha büyüyene kadar bekliyor. Onu suçladığımı söyleyemem."

"Sen ve Maddie gerçekten çok yakınsınız, ha?"

Daisy ekrandaki çıplak göğüsten başka bir şey hakkında konuşuyor olmaktan dolayı rahatlamıştı. "Evet, o bir Benim için harika bir arkadaştı. Onu otelde özlüyorum ama hayalini gerçekleştirdiği için çok mutluyum. Kimse bunu daha fazla hak edemezdi.

Şimdi nasıl oldu da uygunsuz bakışlardan onunla kahve içmeye geçti?"

"Burası Hollywood," dedi David kuru bir sesle. "Her şey film hızında gerçekleşir."

"Oh!" Sahne değişip selüloit çift birbirlerinin kıyafetlerini yırtarak ayakta sevişmeye başlayınca Daisy ağladı Anne'in dairesinde.

David onun yanında sessiz kahkahalarla sarsılırken, Daisy yoğun erotik sahneyi şaşkınlıkla izliyordu. karakterlerin nefes nefese yere yığılmasıyla sona erdi.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," dedi Daisy ve onu daha da güldürdü. "Sen benden bir santim ötede otururken benim onun çıplak poposuna bakmam çok mu kaba bir davranış?"

"Sadece çıplak göğüslerine sağlıklı bir şekilde bakmam kabalık olacaksa."

"Muhtemelen 'işte' her gün bir sürü göğüs görüyorsunuzdur." Parmaklarını tırnak işareti yapmak için kullandı.

"Bilgin olsun, iş yerinde yabancı göğüslere bakmak çok stresli."

"Çok dolusun." Bir kaneppe yastığı kaptı ve onunla ona vurdu.

Yastığı ve kızın elini tuttu, hafifçe çekiştirerek patlamış mısır kâsesinin kucağından uçup gitmesine neden oldu.

"Tüh," dedi ama bırakmadı. Aksine onu daha da yaklaştırdı, o kadar yaklaştırdı ki burunları neredeyse birbirine değecekti ve Daisy

nefes almaya bile cesaret edemez. Jake Gyllenhaal'ın tüm düşünceleri

David'in yoğun bakışları altında çıplak poposu aklından uçup gitti.

Ve sonra televizyondan gelen o eşsiz seks sesleri David ve Daisy'nin kahkahalara boğulmasına neden oldu. Ona kalırsa David de en az Jake kadar yakışıklıydı ama güldüğü zaman, vay canına. Çılgınca seksiydi. Onu hiç bu geceki kadar sert gülerken görmemişti.

onu tüketti. Tüm beynindeki tek düşünce buydu. Sonsuza dek hayatının en tatlı anlarından biri olarak kalacak olan mükemmel bir uyum anında ona doğru ilerlerken o da ona doğru ilerledi.

Ancak öpücükte tatlı bir şey yoktu. Bunu tarif edecek tek kelime ateşliydi. Cidden sıcak. Gitti iki saniye gibi kısa bir sürede ağzına doğru fırladı. Ne kadar hızlı olduysa, o kadar çabuk bitti. Adam ondan uzaklaştı, zor nefes alıyordu, gözleri kocaman olmuştu. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Elini başının arkasına koyarak onu tekrar öpücüğün içine çekti ve bu kez liderliği ele aldı.

Öpücük onu daha önce bildiği her şeyden çok uzaklara taşıırken kolları ona sarıldı. O yapabiliirdi Adamın dili kadınıninkine değdiğinde nefes almayı zar zor hatırlıyordu. Üstündeki ince kumaşın arasından meme uçları

Çakıl taşları gömleğine sürtündüğünde geriliyordu.

Öpüşme çaresizleştikçe daha da yakınlaşmaya çalışarak onun kucagında döndü.

Onları kaydırdı, böylece kadın onun altında kaldı, vücudu onun üstünde büyük ve ağırdı. Farkındalığının dış sınırlarında bir panik hissi belirdi ve ona en son bir erkeğin onu sıkıştırdığında neler olduğunu hatırlattı onun altında. Yüzünü çevirdi, öpücüğünü kırdı ve açgözlü derin nefesler alarak. "BEN... BEN..." Adamın göğsünü itti.

Adam hemen anladı ve ayağa kalkarak onu öyle ani bir şekilde bıraktı ki, kadın neredeyse çılgılık atacaktı.

"Tanrım, Daisy. Çok özür dilerim. Kendimi kaptırdım." Adam çok üzgün görünüyordu, bu da Daisy'nin içini acıtıyordu. Adam Ona karşı nazik, terbiyeli ve sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadı - Truck'ın asla olmadığı her şey.

"Hayır, bu benim hatam." Elleri titriyordu ve Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağından ya da aynı derecede utanç verici bir şey olacağından korktu.

"Çıldırmak istememiştim. Çok özür dilerim."

"Üzülme. Seni bu şekilde itmemeliydim." "Yapmadın," dedi gözyaşlarının eşliğinde. "Sen Her zaman olduğun gibi harikaydın ve durmak istemedim. Bu sadece boğulma hissiydi..."

"Anlıyorum ve buna nasıl tepki verebileceğini düşünmediğim için özür dilerim. Sadece birkaç hafta oldu." Adamın eli kızın yüzünü kavradı, başparmağı kızın yanağını öyle nazıkçe okşadı ki kızın gözleri duygu seline karşı kapandı. "Çok tatlısın Daisy. Günlerdir seni öpmek için can atıyorum. Haftalardır."

Sesi sert ve seksiydi ve kızın aşkı tamamen kontrolden çıkmanın eşiğindeydi.

Gözlerini açtı çünkü onu görmek istiyordu. "Gerçekten mi?"

Başını sallayarak yüzünü okşamaya devam etti. Başparmağının yumuşak hareketiyle. "Sana dokunmaktan çok korkuyordum. Yanlış bir şey yapmak istemedim."

"Sen yapmadın. Sen yapmadın. Bendim."

"Travmatik bir çile yaşadınız. Böyle bir durumda tekrar rahat olman biraz zaman alacaktır."

"Rahattım. Çok rahattım. Ama sonra..." "Üstünde olmamdan hoşlanmadın."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken başını salladı. "Seni korkutmak istemiyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Bakıyorum birlikte geçireceğimiz zamanı iple çekiyorum..." Çok fazla şey anlatmış olabileceğini fark edince kendini durdurdu.

"Beni korkutmadın ve ben de senden hoşlanıyorum. birlikte geçirdiğimiz zaman. Çalışırken bütün gün bunu dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle. Her gün seni görüp göremeyeceğimi merak ediyorum ve seninle birlikte olma düşüncesi başımı döndürüyor."

Yanağındaki gözyaşını sildi ve başparmağını alt dudağına dokundurarak ileri geri ovuşturdu.

Daisy dilini onun yoluna soktu ve ucunu başparmağının pedine dokundurdu.

Gözleri, paniklememiş olsaydı neler olabileceğini merak etmesine neden olan, zorlukla dizginlenen bir arzuyla kısıldı.

"Biz..."

"Ne?"

Kendini ona bakmaya zorladı. "Tekrar deneyebilir miyiz? Lütfen?"

"Seni korkutmak istemiyorum."

"Bir daha o üstteki şeyi yapmadığın sürece yapmayacaksın."

Başını kanepenin arkasına yaslarken elini kızın yüzünden çekti. "Canın ne yapmak istiyorsa onu yap. Patron sensin."

Daisy, önüne serilen seksi büfeyi düşünürken alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. O gömleğinin iki düğmesini açtı ve elini içeri kaydırarak köprücük kemiğinin hemen altında dinlendirdi.

Bir nefes çekti ve kalbi onun elinin altında hızla çarpmaya başladı.

Çenesine bir dizi öpücük kondurmak için eğildiğinde onun tepkisi cesaretini artırdı. Geç saatlerde çıkan bıyıkları dudaklarına batıyor ve onları aşındırıyordu. Aşağı baktı ve ellerinin kalçalarını kavradığını gördü ve onun beceriksiz girişimlerinden etkilenmediğini bilmek onu cesaretlendirdi.

baştan çıkarma ya da her neyse.

Dudaklarına doğru ilerledi, boynuna doğru inmeden önce dudak dudağa hafif dokunuşlarla onu kızdırdı. Kalp atışlarının nabızı dudaklarının altında zonkluyordu. Bacaklarının arasındaki zonklamaya zaman ayırdı. Gerçek arzuyu deneyimlemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Daisy," dedi, sesi işkence görmüş gibiydi. "Sana dokunmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Evet, lütfen."

"Daha yakına gel." Kollarını ona doğru uzattı ve Daisy onun kucağına oturdu, adam onu kendine doğru çekerken bacaklarının arasında adamın uyarılmışlığının baskısını hissetti. "Bu iyi mi?"

Onun endişesinden etkilenerek başını salladı.

Kadının sırtına küçük daireler çizerek masaj yaptı ve kadının inkar edilemez zevkten ağlamak istemesine neden oldu.

"İyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

Elini kızın başının arkasına koyarak omzuna doğru çekti ve söze gerek duymadan onu rahatlaması için cesaretlendirdi ona karşı.

Göğüs uçlarının adamın göğsüne sürtünmesi ya da bacaklarının arasındaki ısrarlı zonklama olmasaydı tamamen masum olacak olan adamın kucağına gömüldü. ereksiyonuyla daha sıkı bir bağlantı kurmak için kıvrandı. Adamın nefesi kesildi ve elleri kadının sırtında sıkılaştı. "Özür dilerim, canını mı yaktım?"

"Hayır," dedi sıkı bir kıkırdamayla. "Hiç de değil."

Tahrik olduğunu fark etmek onu bir tür Kadınsı güç onun için tamamen yeniydi. Ayrıca, ona karşı tekrar sallandığında, ondan başka bir tıslama çekerken onu bir yaramazlık duygusuyla doldurdu.

"Seni küçük fingerdek," diye fısıldadı. "Beni delirttiğini biliyorsun, değil mi?"

"Öyle miyim?" Bir erkekle şakalaşmak, onun kollarında tamamen güvende olduğunu bilmek, bu arzuların zamanlaması ideal olmasa bile onun da kendisini en az kendisi kadar istediğini bilmek eğlenceliydi.

Sırtından aşağı doğru yavaş ve şehvetli daireler çizerek masaja devam etti. Kot pantolonunun bel bandına ulaştığında, tekrar yukarı çıkabileceğini düşündü, ama aşağı inmeye devam etti, poposunu avuçladı ve sıktı.

"Tamam mı?" diye sordu, sonsuz bir düşünceli tavırla.

"Yani tamam." Bacaklarının arasındaki zonklama şiddetlenirken ona yeterince yaklaşamıyor gibiydi.

"David..."

"Ne var tatlım? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Erkeklerle neye ihtiyacı olduğunu söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ve şimdi de bir istisna değildi.

"Bilmiyorum." İnleyerek alnını adamın omzuna dayadı.

"Bilmiyorum."

"Bana karşı hareket et." Elleri kızın kalçalarındayken onu ereksiyonunun sert sütununa doğru hareket etmeye teşvik etti. "Senin için de iyi hissettiriyor mu?" diye sordu.

Yüzsüz bir şırfıntı gibi nefes nefese kalmıştı.

o an. Ama umursamayacak kadar tahrik olmuştu. "Çok güzel. Sana dokunabilir miyim?"

"Evet, evet. Lütfen."

Üstünün eteklerini buldu ve parmaklarını altına daldırdı, sırtına temas ettiğinde ondan bir nefes aldı. Bir his izi bırakarak

yukarı doğru ilerledi, ilerlerken sütyeninin kopçasını çözdü. "Hâlâ iyi misin?"

"Mmm." Başı adamın omzundayken, adamın elleri kaburgalarının üzerinde gezinirken, başparmakları göğüslerinin altını okşarken, temiz ve taze kokusunu içine çekti. Yalvarmanın eşiğine gelmişti ama sözcükler donup kaldı

Ellerini onun göğüsleriyle doldurduğunda dili. "Oh." "Hâlâ iyi misin?"

"Çok. Durma." "Öp beni."

Daisy başını kaldırdı ve parmakları meme uçlarını bulup nazikçe yuvarlayıp sıkarken dudaklarını onunkilerin üzerine indirdi. Bu kombinasyon güçlü bir orgazmı tetikledi.

Neyse ki dudakları sesi bastırdı, yoksa çocukları uyandırabilirdi.

Bu deneyimin etkisinden tamamen kurtulmuş bir halde adamın üzerine yığıldı, göğüsleri hâlâ adamın sıcak ellerine bastırıyordu.

"Daha iyi misin?" diye fısıldayarak onu gülümsetti.

"Çok daha iyi," dedi nefes nefese kalarak. "Her zamanki gibi Başım dönmeyi bırakır bırakmaz, bu iyiliğe karşılık vermekten mutluluk duyarım."

"Gerek yok."

Başını kaldıracak ve onun bakışlarıyla buluşacak gücü buldu. "Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ya istersem?"

Maddie'nin güvertesine çıkan merdivenlerdeki ağır ayak sesleri Daisy'nin kucağından fırlamasına neden oldu ve arkadaşının kanepesinde oynasırken yakalanmadan önce kıyafetlerini ve saçını düzeltmeye çalışıyordu.

David kucağının üzerine bir yastık çekerek onun kıkırdamasına neden oldu.

Yüzü utançla kızardı. "Bu kadar komik bulmana sevindim. Kendimi on beş yaşındaymışım gibi hissediyorum."

Mac ve Maddie kapıdan içeri girdiklerinde Daisy ve David kanepede oturmuş, Jake ve Anne televizyonda birbirlerine girerken masumiyetin resmini çiziyorlardı.

"Eve döndün mü?" Daisy, Maddie'nin cam gibi olmuş gözlerine dikkatle bakarken onlara sordu. "Ve birlikte?" Bildiği kadarıyla arkadaşlarıyla ayrı ayrı dışarı çıkmışlardı.

Mac tam yanında oturan David'e baktı ama bir şey söylemedi.

"Bizi yine çarptılar," dedi Maddie, sözleri hafifçe geveleyerek. "Kızlar gecemizi hep mahvediyorlar."

"İyi ki yapmışız." Mac karısını kendine yasladı, Daisy onun dik durması için bunun çok önemli olduğunu düşünüyordu. "Birileri şampanyayı biraz fazla kaçırmış."

"Yeterince şampanya içtim," dedi Maddie şapşal bir gülümsemeyle. "Bu beni gerçekten iyi bir ruh haline soktu."

"Sus," dedi Mac. "Onu yatağına yatırayım, sonra seni eve bırakırım Daisy."

David, "Onu almaktan mutluluk duyarım," dedi.

Mac David'e o kadar uzun süre baktı ki Daisy onun ne düşündüğünü merak etti. "Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hiç de değil. Zaten o tarafa gidiyorum."

"Senin için uygun mu Daisy?" Mac sordu.

"Tabii ki."

"Bebeklerim nasıldı?" Maddie usulca hıçkırarak sordu.

"Harikaydılar. Thomas bir süre uyumaya pek hevesli değildi ama sanırım artık uyudu."

"Onlarla kaldığın için teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Daisy protesto etmek için elini salladı. "Hayır, yapamazsın. Yatağına git. Biz kendimiz çıkarız." Mac karısını yukarı çıkarırken Daisy titrek bacakları üzerinde durdu ve

David'in dirseğine koyduğu eli o kendini sabitleyene kadar tuttu.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedi. "Hemen döneceğim." Sütyenini bağlamak için alt kattaki banyoya gitti ve tazelendi. Aynanın önünde dururken, yüzündeki kızarmış ve memnun ifadeyle irkildi. Ellerini yanaklarına dayadı, sanki bu biraz rengi yok edebilirmiş gibi oraya yerleşmişti. İşe yaramadı.

Yüzünün artan duygularını ele vermesine boyun eğerek aile odasına döndü. David patlamış mısır pisliğini temizlemiş ve kaseyi yıkıyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Birimizin bunu yapması gerekiyordu. Neden ben yapmayayım?"

"Teşekkür ederim." Daisy kaseyi kurulayıp kaldırdı, patlamış mısır makinesini temizledi ve mutfığı sildi.

David onun için kot ceketini tuttu ve filmdeki bir başka seks sahnesine kıkırdayarak televizyonu kapattı.

"Çekimlerden sonra çok yorulmuş olmalılar," dedi.

Daisy güverteye açılan sürgülü kapıyı açarken güldü ve ona önden gitmesini işaret etti.

Kadın merdivenlerden onun önünde inerken harekete duyarlı bir ışık yandı. Adam gümüş rengi sedan arabasının kapısını onun için tuttu ve kadın zevkle iç çekerek tereyağı yumuşaklığındaki deriye gömüldü. Bu akşamla ilgili her şey bir zevkti. Bir anlık panik dışında, tecavüz girişimi sonrası ilk karşılaşmasını oldukça iyi atlatmıştı, her şey düşünülüğünde.

Truck'la geçirdiği o korkunç geceyi düşünmemek için kendini zor tuttu; adamın metamfetamin yüklü öfkesinin ortasında neredeyse ölüyordu. Onu yere yatırmış ve zorla kendini onun üzerinde. Başladığı işi bitiremeyecek kadar kafası iyiydi ama onu yara bere içinde, acı içinde ve travma geçirmiş bir halde bırakmıştı.

Sürücü tarafından David uzanıp onun elini tuttu. "Ne düşünüyorsun?"

"Hoş olmayan anılar ve onların bu gece bana nasıl musallat olduğu."

"Sadece bir saniyeliğine ve bunu atlattık, değil mi?"

"Doğru." Duyguları boğazını sıkarken minnettarlıkla elini sıktı. "Bana katlandığın için teşekkürler."

"Kesinlikle zor değil. Seninle olmayı seviyorum."

Dönüp adamın güçlü profiline baktı.

Mac ve Maddie'nin evinin önünden ayrılıp kasabaya doğru ilerlerken sokak lambaları yanıyordu. Çok geçmeden kaldırıma yanaştı.

Evinin dışında.

"Biraz içeri gelmek ister misin?" diye sordu, Diğer güzel şeylerin yanı sıra öpüşüklerine göre şimdi ne olacağından emin değildi.

"Bu gece seninle daha fazla zaman geçirmekten başka bir şey istemezdim ama işlerin çok hızlı ilerlemesinden korkuyorum." Saçına ve kulağına yaptığı o şeyi yapmak için uzandı. "Çok hızlı ilerlemeye hazır değilsin. Ve..."

"Ve ne?" Daisy sordu.

Gülümsemesi soldu. "Bu iş daha ileri gitmeden önce benim hakkımda bilmen gereken şeyler var."

"Ne tür şeyler?"

"Bana baktığında gözlerindeki parıltıyı söndürebilecek türden."

"Sana bakarken gözlerim parlıyor mu?"

Başını sallarken, üzerine bir hüznün havası çöktü. "Sen Benim hakkımda bilmen gerekenleri sana söylediğimde artık bana öyle bakmayacaksın."

Daisy bir an için bunu düşündü. "Bana söylemek istediğin her şeyi duymak isterim, ama ne olursa olsun, bu olağanüstü nezaket ve şefkati asla unutmayacağım. Hayatımın en kötü gecelerinden birinden beri bana gösterdiğin. Yaptığımız konuşmaları ya da bu gece biraz dağıldığımda gösterdiğiniz anlayışı asla unutmayacağım. Bu yüzden Her ne olursa olsun, bunların hiçbirini unutmayacağımı bilmelisin."

"Çok nazıksın Daisy ve muhtemelen benim için fazla iyisin."

"Bu doğru değil."

"Her zaman onurlu bir insan olmadım. İnsanları inciten hatalar yaptım."

Bu noktada içgüdüleriyle hareket ederek ona doğru uzandı, yüzünü kavradı ve kendisine bakması için çevirdi. "Benim için yeterince iyi olmadığını nasıl söylersin? Tanrı aşkına, sen bir doktorsun."

"Tüm o okul yılları beni iyi bir insan yapmadı."

"Yaptığınız bu hatalardan ders aldınız mı?"

"Evet," dedi acı bir kahkaha atarak. "Dersimi kesinlikle aldığım söylenebilir."

"Peki yaptığınız ve insanları inciten bu şeyleri tekrar yapar mıydınız?"

"Asla."

"O zaman bu kadar utandığın şey her neyse bir nedenden dolayı olmuş gibi görünüyor. Ne olduğunu öğrenmen için oldu. Nasıl bir adam olmak istediğinizi ve nasıl bir adam olmak istemediğinizi."

Saçından bir tutamı parmağının etrafında döndürerek, "Nasıl bu kadar bilge oldun?" dedi.

"Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda kendime ait birçok sert darbe aldım."

"Senin sert darbelerinden biri daha olmak istemiyorum." "O zaman olma."

"Bu konuyu konuşmamız gerek. Neye bulaştığını bilmen gerek."

"Bunu yakın bir zamanda konuşabilir miyiz? Bu gece çok güzeldi. Derin itiraflar için uygun bir gece gibi gelmiyor."

Onu öpmek için eğildiğinde gülümsedi. "Çok güzeldi. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

"Bana eşlik ettiğin için teşekkürler."

"Yarın Salı'ya kadar ada dışında olacağım. Gittiğimde seni arayabilir miyim?"

Daisy onu birkaç gün göremeyeceğini bilmekten duyduğu dehşetten nefret ediyordu. "Bunu çok isterim."

Telefonunu çıkardı ve ona verdiği numarayı programladı. "Favorilerime ekledim. Gördün mü?"

"Kendimi çok onurlandırılmış hissediyorum." Ve garip bir şekilde, o da öyle hissetti. Hâlâ hissettiği şeyle ilgili biraz endişeyle boğuşurken Daisy, mükemmel geçen bir akşamı hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermedi.

"Hadi, sana kapıya kadar eşlik edeyim."

Merdivenlerden ön kapıya doğru yürürlerken, çıkarken verandanın ışığını açmayı unuttuğu için memnundu. Meraklı komşularının onu eve kimin getirdiğini kontrol etmesine ihtiyacı yoktu.

Daisy anahtarını, Truck'ın kendininkini tekmelemesinden sonra Mac'in taktığı yeni kapıda kullandı. Sağlamdı ve korkacak bir şey olmadığını bilse bile kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Kapının eşiğinde dururken, David'in onu tekrar öpüp öpmeyeceğini merak ederken ani bir utangaçlık nöbetine tutuldu. Kesinlikle öyle umuyordu.

"Seni arayacağım," dedi.

"Dört gözle bekleyeceğim."

Adam arkasını dönmeye başladığında, umutları suya düşmüştü.

Ta ki adam geri dönüp kollarını ona dolayana kadar. Başını eğdi ve muhtemelen hayır demesi için ona zaman tanıyarak yavaşça ona doğru geldi. Ama söylemek istediği kelime bu değildi. Evet daha çok hoşuna gitmişti.

Yumuşak, tatlı bir öpücük olarak başlayan şey kısa süre sonra Çok daha derin ve cinsel bir şeye doğru. Adam ondan uzaklaştığında Daisy kollarını ona sıkıca dolamıştı. Adamın elleri Daisy'nin poposundaydı ve onu uyarılmasına karşı sıkı sıkı tutuyordu. Mırıldanmak istiyordu onun kucaklamasının verdiği zevk.

"Gitmeliyim," diye fısıldadı onun dudaklarına. "Sana izin vermeliyim."

Adam pişmanlık dolu bir iç çekişle ondan uzaklaşırken

gölümsemesini görmek yerine hissetti.

"Salı gecesini bana ayırır mısın?" "Hepsi senin."

Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Görüşürüz o zaman."

İçeri girip Mac'in arabasına binişini ve gecenin karanlığında uzaklaşırken ona el sallayışını izledi. Kapı sert bir gümbürtüyle kapandı ve Mac'in sürgüsünü çevirdi. onun için de kurulmuştu. Kapıya yaslanarak, parmak uçlarını hâlâ David'in öpücüğünden karıncalanan dudaklarına götürdü. tutkulu öpücükler.

Salı gününe kadar nasıl yaşayacağını merak ediyordu. Bu düşünceyi bir başkası izledi, bu seferki çok daha karanlıktı.

Ona ne söylemesi gerekiyordu ve bu onun hakkında hissettiklerini değiştirecek miydi?

MADDIE yatağın kenarına oturdu ve Mac üstünü çıkarmaya yardım ederken dik durmaya çalıştı.

"Demek David ve Daisy, ha?"

"Görünüşe göre. Truck'la olan olaydan beri ona çok iyi davranıyor."

"Onun sicilini biliyor mu?" diye sordu Mac, sesine acı bir ton katarak. Mac, David'i kız kardeşini aldattığı için asla affetmeyecekti ama aynı zamanda şunu da asla unutmayacaktı

David, o olmasaydı doğumda ölecek olan Hailey'i kurtarmıştı. Maddie, David'e karşı olan duygularının en hafif tabirle biraz karmaşık.

"Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık."

"Belki de onu uyarmalısın."

"Belki de yaparım." Adamın göbeği tam önünde dururken, ellerini adamın gömleğinin altına daldırıp en sevdiği karın kaslarına dokunmaktan başka ne yapabilirdi ki?

"Neyin peşindesin Madeline?" diye sordu sesinde bir parça

eğlenceyle.

"Şampanya beni azdırıyor. Hiç bilmiyordum!"
Kıkırdayarak, "Sabah bunların hiçbirini hatırlamayacaksın," dedi.

"Ben de yapacağım!" Onu kot pantolonunun üzerinden kavradı. "Bunu nasıl unutabilirim ki?" Elinin altında zonklayarak canlandı. "Mmm, şuna bak. Çok kolaysın, Mac McCarthy."

"Maddie..."

"Mac... Soyunmak istiyorum. Hadi gidelim. Acele et." "Uyumalısın."

"Sen bana yaptıktan sonra ben uyuyacağım. Şimdi, işe koyul."

Adam ona baktı, onun karakterine hiç uymayan bu açık sözlülük karşısında hayrete düşmüş gibiydi. Görünüşe göre, elinin altında sertleştiği için açık sözlü konuşma onun üzerinde gerekli etkiyi yaratıyordu.

"Hiç meşgul değilsin."

Görünüşe bakılırsa kaderine boyun eğmişti, gömleğini başının üzerine çekti ve onu gömleksiz gördüğü ilk andan beri onu büyüleyen mükemmel göğsünü ve karnını ortaya çıkardı. Kocasını iyi görünümüne bir adamdı ve onu şiddetle seviyordu. "Acele et." Kot pantolonunun düğmesini çekti, elleri her zamanki kadar iyi çalışmıyordu.

"Vay canına," dedi elini tutarak. "Fermuara dikkat et, bebeğim."

"Sen yap o zaman. Sadece acele et!"

"Sarhoşken çok otoriter oluyorsun."

"Her zaman patronluk taslıyorsun, şimdi sıra bende." O Kot pantolonunu ve külotunu kıkırdatarak çıkardı, sütyenini çıkardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Aklına bile gelmedi

Artık iğrenç derecede büyük göğüslerini kocasına gösterme konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Kocasını onun her santimini seviyordu ve bunu ona söylemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Kollarını başının üzerine kaldırarak ve bacaklarını açık bırakarak yatağa doğru geri itti. Sıvı cesareti için söylenecek çok şey var, diye düşündü kocasının gözlerinin şehvetle kararmasını izlerken. Ona bunu yapabilmeyi çok

seviyordu. "Acele etmiyorsun," diye mırıldandı.

"Kim olduğunuzu ve utangaç, ağırbaşlı karıma ne yaptığınızı anlamaya çalışıyorum."

"Şikayet mi ediyorsun?"

Adam onun üstüne çıktı ve bacaklarının arasına yerleşti.
"Sayılmaz bile."

"Güzel," dedi, onu ne kadar çok istediğini göstermek için tasarlanmış bir öpücüğe sürüklerken gülümseyerek.

"Şampanya stoklamam lazım," dedi ve kadının kahkahalarla homurdanmasına neden oldu.

"Şampanya bunun sadece bir parçası."

"Diğer kısmı ne?" diye sordu, ona sevgi ve arzuyla bakarak.

"Sen." Parmaklarını adamın siyah saçlarında gezdirmek için uzandı. "Sana bakıyorum ve seni istiyorum. İçeri girdin Bu gece restorandaydım ve kalbim mutlu bir şekilde çarptı çünkü oradaydın. Adamım, beni bulmaya geldin. çünkü bensiz bir gece bile geçirmeye dayanamıyorum."

"Maddie..."

"Kızlar gecesine katılmadığında kızmış gibi yapıyorum ama asla kızmıyorum. Seni gördüğüm için her zaman heyecanlıyım, çünkü seninle olmak istemediğim hiçbir zaman yok.
başka biriyle."

"Beni alçaltıyorsun, Madeline." Sözleri alçak sesle Sert, sıcak ve mükemmel bir şekilde içine kayarken kulağına doğru gürledi. Her zaman çok mükemmel.

Aklının bir köşesinde bir şey onu rahatsız ediyordu ama Ne olabileceğini düşünmek için duramayacak kadar kendini ona kaptırmıştı. Bir şey unutuyordu. Her neyse, bunu daha sonra düşünecekti. Şu anda çok daha fazla Kontrolünü kaybedince endişelerini bastırdı ve onu sert, hızlı bir heyecan yolculuğuna çıkardı.

Onu içinde derinlerde tutmak için kıcını kavradı. İlk tepeye tırmandı, çocuklar uyurken sessiz olması gerektiğini bilmesine rağmen ağlıyordu.

"Şşşt," diye fısıldadı, kızın içine girmeye devam ederken dudakları eğlenceyle kıvrılmıştı.

"Çok iyi," dedi gözleri dalgalanarak kapanırken. Ellerin yatağa düşmesine izin verdi ve adamın onlara uzanmasına, onu yukarı ve aşağı götürürken sıkıca kavramasına bayıldı. kendi serbest bırakılmasını bulmadan önce tekrar.

Ellerini tutmuş, nefes nefese yatarken Maddie gözlerini açtı ve Thomas'ı yatağın yanında, elinde oyuncak ayısıyla, gözleri yaşlarla dolu mavi gözlerle ona bakarken bulduğunda bir ciyaklama sesi çıkardı.

"Babam seni neden incitiyor anne?"

"Tanrım," diye mırıldandı Mac onun ellerini bırakırken boynuna doğru.

Maddie'nin şampanya keyfi mahcubiyetin başlamasıyla söndü. Sanki daha da kötüleşebilirmiş gibi, ona daha fazlasını gösterip durumu daha da kötüleştirmekten korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemedi. "Babacığım bana zarar vermiyor, tatlım. Bana sarılıyor." Kollarını Mac'e doladı. "Gördün mü?"

"Ama ağlıyordun. Seni duydum."

Mac'in vücudu sessiz bir kahkahayla sarsıldı.

Maddie onun arkasını çimdikledi ve adam onun içine daha da daldı. Muhteşemdi. "Yatağına dön, annen seni yatırmak için bir dakika içinde orada olacak."

"Babam seni bırakana kadar olmaz."

"Annemi seviyorum," dedi Mac sonunda. "Ona asla zarar vermem.

Bunu biliyorsun."

"Devam et Thomas," dedi Maddie sertçe. "Hemen geliyorum."

Küçük çocuk sonunda arkasını dönüp odasına gittiğinde, anne ve babası kahkahalara boğuldu.

"Aman Tanrım!" Maddie kocasını iterek şöyle dedi.

"Bırakın beni! Gidip hayat boyu yara almadığından emin olmalıyım!"

"Sana sessiz olmanı

söylemiştim." "Bu senin

hatan!"

Ondan uzaklaştı ve yuvarlandı. "Nasıl olur da Bu benim suçum mu? Seni yatağına yatırmaya çalışıyordum ve sen bana cadalozluk yaptın."

Maddie lastik gibi bacaklarının üzerinde kalktı ve bir bornoz bulmak için dolaba gitti. "Bana çığlık attırdın."

"Tamam. Tamam. Sana çığlık attırdım." "Bağırttın!"

Adam gözlerini devirdi, mantığına inanmadığı belliydi. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim."

"Sana zarar verdiğimi düşünmesi beni üzüyor."

Ona doğru gitti ve yüzünü okşayarak onu öpmek için eğildi. "Ben halledeceğim." Kendini garip bir Maddie oğluya konuşmak için odasına girdiğinde onu yatağında doğrulup zavallı ayısını tutarken buldu. "Uyanık ne yapıyorsun?" Maddie yatağın üzerine otururken sordu.

"Ağladığımı duydum."

"Ağlamıyordum, tatlım. Gülüyordum. Baban aptalca davranıyordu."

"Ağlıyormuşsun gibi geldi."

"Yemin ederim yapmıyordum ve babam da bana zarar vermiyordu. Sadece oynuyorduk."

"Neden kıyafetlerin olmadan oynuyordun?"

Maddie oracıkta zaman aşımına uğramak istedi.

"Sarılıyorduk. Bazen anneler ve babalar kıyafetleri olmadan sarılırlar."

Küçük burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Bu iğrenç." "Evet, sanırım öyle," dedi kız, bir şeyler yeme ihtiyacını bastırarak

çılginca kıkırdamak. "Bundan sonra pijamalarımızla sarılıp uyuyacağız." Yorganı kaldırdı. "Uyuma vakti geldi." Yorganı çenesine kadar çekerek, alnından öpmek için eğildi. "Tatlım, babanın beni asla incitmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Başını sallarken iri gözleri ciddiye.

"Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Babam beni çok seviyor. Beni, seni ve Hailey'i seviyor. Hiçbirimizi asla incitmez. Söz veriyorum."

"O iyi bir baba."

"O en iyi baba." Onu tekrar öptü. "Tatlı rüyalar."

Döndü ve başparmağını ağzına soktu - her zaman uyumak üzere olduğuna dair iyi bir işarettir.

Krizi atlattığı için rahatlamış bir şekilde ayağa kalktı ve bacaklarının arasında bir nem dalgası hissetti. İşte o zaman daha önce neyi unuttuğunu anladı. O başardı Hailey'i kontrol edecek kadar soğukkanlılığını koru. ve Mac'in onu yorganın altında beklediği yatak odasına döndü.

"Her şey yolunda mı?"

"Prezervatif kullanmayı unuttuk."

Yüzü şok ve dehşetle sarktı. "Oh. Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim bile."

"Ayık olan sendin! Bunu düşünmeliydin!" "Yani bu da mı benim hatam?"

"Evet!"

Sırıtarak ve başını sallayarak ona elini uzattı. "Yatağa gel."

"Bir dakika içinde." Banyoyu kullanmaya ve dişlerini fırçalamaya gitti. Bu sırada kalbi kontrolden çıkmış bir şekilde atıyordu.

Başka bir hamilelik olasılığı onu dehşete düşürürken ritim tutuyordu. Elleri tezgâhın üzerindeyken, imalar karnında sert bir düğüm haline gelirken başını öne eğdi.

Mac arkasından yaklaştı ve kollarını ona doladı, yüzü sırtına değecek kadar sıcaktı. "Özür dilerim, tatlım. Beni çok heyecanlandırdın, bunu hiç düşünmemiştim."

"Bunu benim hatam haline getirmenin bir yolunu bulacağınızı biliyordum," diye alay etti.

Yüzünü ona dönmesi için onu zorladı. "Bir kez hata yapmış olmamız hamile kalacağın anlamına gelmez."

"Regl olalı iki hafta oldu," dedi,
Bu bilgi kafasına dank ederken yüzünü dikkatle izliyordu.

"Yine de bu gerçekleşeceği anlamına gelmiyor."

"Umarım olmaz. Tekrar hamile kalmaya hazır değilim."

"Ben de senin tekrar hamile kalmaya hazır değilim. Son seferden sonra asla toparlanamayabilirim."

Bu onun küçük bir gülümsemesine neden oldu. "Böyle bir şeyin tekrar olma ihtimali nedir?" diye sordu kızlarının Tropik Fırtına sırasında evde yaptığı vahşi doğumla ilgili olarak Hailey.

"Yakın zamanda öğrenmek gibi bir arzum yok." Ona sarıldı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Ne olursa olsun, bu işte beraberiz, sen ve ben. Her şey yol."

Sözleri, unuttuklarını fark ettiğinden beri onu saran paniği yatıştırmak için uzun bir yol kat etti Koruma. Ama hamile olmadığından emin olana kadar panik onu kemirecekti. Çok uzun bir on gün olacaktı.

BÖLÜM 3

Daisy ertesi sabah erkenden kalkıp işe gitmek için hazırlandı. Bayan McCarthy onu ayın başlarında deneme amaçlı olarak kat hizmetleri departmanında işe başlamıştı ve diğerleri geldiğinde hazır olabilmek için her gün erkenden oraya gitmeye çalışıyordu. İşe alınmasının tek nedeni Maddie'nin Daisy için kayınvalidesine iyi şeyler söylemiş olmasıydı ama Daisy işini en iyi şekilde yapmaya ve bu pozisyonu kalıcı olarak kazanmaya kararlıydı.

Evden çıktığında yağmur yağdığını fark edince üzüldü. Normalde her gün işe gitmek için bir buçuk kilometre yürür, egzersiz yapmaktan ve yol boyunca gördüğü manzaradan keyif alırdı. Ama yağmur şiddetle yağarken şemsiyesini almak için geri döndü ve bir taksi çağırmak için feribot iskelesine yöneldi.

Ned Saunders onu taksisine doğru el sallayarak yolcu kapısını açmak için ön tarafa doğru koştu.

"Çok teşekkür ederim Ned," dedi Daisy arabaya binerken ve Ned kapıyı kapatmadan önce şemsiyesini silkeledi.

Ned eski steysin arabayı çalıştırıp Daisy'ye nereye gittiğini bile sormadan Kuzey Limanı'na doğru yola çıkarken, "Gezinmek için iyi bir gün değil, bebeğim," dedi.

Küçük bir kasabada hayat böyleydi. Herkes işinizi bilirdi, ki bu her zaman iyi bir şey değildi. Ancak Truck'la geçirdikleri o korkunç geceden beri ada halkı

ona karşı ekstra nazikti. Onun hakkında tek bir aşağılayıcı dedikodu duymamıştı ama bu hiç olmadığı anlamına da gelmiyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi. Güveç ve kekler için sana ve Francine'e tekrar teşekkür ederim. İkiniz de çok nazıksınız."

"Bunun için kız arkadaşımın hakkını vermeliyim. Ben sadece teslimatçıydım."

Daisy ona gülümsedi. Çok tatlıydı ve Maddie'nin annesine deli gibi aşıktı. Onlar romantik eziklere Dışarıda herkes için birilerinin olabileceğine dair umudu gibi. "Yine de çok nazıksın ve ben takdir ettim."

"Bizim için zevk, tatlım. Seni ayağa kalkmış ve işe dönmüş gördüğüme sevindim. Umarım Linda'nın seni otelde itip kakmasına izin vermiyorsundur. O sıkı bir gemiyi yönetiyor, ama o çok daha fazla kabuk ısırmaktan daha iyidir."

Daisy terfi ettiğinden beri çok şey öğrenmişti. "Bana çok iyi davrandı, özellikle de yeni işe girdikten hemen sonra bir hafta boyunca hasta olduğumu söylemek zorunda kaldığımdan beri. Bana akşam yemeği de getirdi."

"Tanıdığım ve sevdiğim Linda'ya benziyor."

Bir an sessiz kaldı ama iki kez ona baktı.

"Bana söylemek için can attığın şey nedir Ned?"

"Karışmak bana düşmez."

Daisy ona gülümsedi, onun tatlı ama işgüzar eğilimlerinin farkındaydı. "Ve yine de..."

"Yeni arkadaşınız Dr. David için endişeleniyorum."

"Ne olmuş ona?" Daisy, David hakkında onun fikrini değiştirecek bir şey duymak istemediği için sordu.

"Geçmiş pek iyi değil. Özellikle de yakın zamanda olanlardan sonra tekrar incindiğini görmek istemem."

"Çok nazıksın Ned, geçmişinde gurur duymadığı şeyler olduğunu biliyorum. Aslında, onu bir dahaki görüşümde bana bunları kendisi anlatacak. Eğer hepsi aynıysa, sanırım bunu ondan duymak isterim."

"Yeterince adil. Bir şey olduğunu bildiğin sürece duymaya ihtiyacım var. Ve ne olursa olsun, bunu sana anlatmak istemesi iyi bir şey. Bu onun hakkında bir şeyler söylüyor."

"Katılıyorum."

"Burnumu ait olmadığım yerlere soktuğum için özür dilerim." "Bana göz kulak oluyordun ve bu çok tatlı bir davranış sen."

"Hay Allah, kendi kızlarım için yapmayacağım şey yoktur."

Daisy onun Maddie ve kız kardeşi Tiffany'yi kendi kızları olarak görmesinin iki kat daha tatlı olduğunu düşündü, özellikle de kendi babaları yakın zamana kadar tam bir beleşçi olduğu için. Otelden önceki son kavşağa yaklaştıklarında konuyu değiştirmek için sabırsızlanan Daisy, bir şeyler düşünmeye çalıştı onunla konuşacak başka bir şey. Ve sonra ona ne sormak istediğini biliyordu.

"Babası geri döndüğünden beri Maddie nasıl görünüyor? Bana çocuklar için üniversite fonu kurduğunu söyledi."

"Evet. Bana sorarsanız, çok az çok geç, ama kimse bana sormuyor."

"Bu da bir şeydir ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Bunu onları suçlamak için mi yaptı diye düşünmeden edemiyorum. onunla vakit geçirmek."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hmm, peki, ona göz kulak olmamız ve bir daha ona zarar veremeyeceğinden emin olmamız gerekecek."

"Bu konuda hemfikiriz." Arabayı otele giden çimenli tepenin dibinde durdurdu. "Eğer öğleden sonra hâlâ yağmur yağıyorsa, saat dörtte seni almaya gelirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunu yapmak istiyorum, o yüzden bana şımarıklık yapma."

Daisy güldü ve cüzdanına uzanırken ona başını salladı. Elini onunkine siper etti. "Paran sende kalsın, bebek. Burada bir işe yaramaz."

Ondan etkilenen Daisy eğilip yanağından öptü. "Sen en iyisisin. Teşekkür ederim."

Daisy şemsiyenin altında tepeye tırmandı, Ned'le yaptığı konuşmayı düşünüyordu ve şimdi David'in ona söylemesi gereken şey her neyse daha çok endişeleniyordu.

Önümüzdeki haftanın programını hazırlamakla meşgul olurken bu endişeleri bir kenara itmeye çalıştı. Öğlene kadar teslim edilmesi gereken tedarik siparişi, teslimatın Cuma feribotuna yetişebilmesi için.

Dokuz buçukta, kendisini hâlâ bir sahtekâr gibi hissetmesine neden olan "kendi" temizlikçi ekibiyle buluştu. Neydi o?

Maddie ile birlikte ona otel kat hizmetleri hakkında bildiği her şeyi öğretmiş olan Sylvia, Betty, Sarah ve Maude'u denetliyor muydu? Eski patronları Ethel Maddie terfi etmişti. Hailey doğduktan sonra çocuklarıyla evde kalmaya karar vermiş ve

Daisy'yi iş için tavsiye etti, Daisy buna hala inanamıyordu.

Maddie ona Bayan McCarthy'yi kendisini işin başına getirmesi için cesaretlendirdiğini ilk söylediğinde bebek gibi ağlamıştı. Ve Bayan McCarthy yaz boyunca sürececek bir deneme süresi istediğinde bunu tamamen anlamıştı, böylece işe başlamadan önce her ikisi için de iyi bir uyum olduğundan emin olabileceklerdi.

Kalıcı. Daisy'nin daha önce hiç sosyal hakları olan, ücretli tatil yapan ya da kazandığı maaşı veren bir işi olmamıştı. Hatta Bununla birlikte, artan maaşla birlikte, yaşam maliyeti ada sürekli yükseliyordu ve sürekli nakit sıkıntısı çekiyordu.

Ancak ilk kez sağlık sigortası yaptırdı. On yıl önce on sekiz yaşında evden ayrıldığından beri bu işi yapıyordu ve onu öldürse bile bu işi mükemmel bir şekilde yapacaktı. Bazı günler bunun onu gerçekten öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordu, çünkü o

her zamankinden daha çok çalışıyordu.
eskisi kadar fiziksel değildi. Müdür olarak hala gün boyu üç kat merdiven inip çıkıyordu ve her vardiyanın sonunda bitkin düşüyordu.
yaralandı.

Bayan McCarthy'nin bu işin üstesinden gelemeyeceğini düşünmesini istemiyordu, bu yüzden işe döndüğünden beri kendini zorluyordu. Öğlen ofisine döndüğünde tüm vücudu ağrıyordu ve biraz dinlenmek için sabırsızlanıyordu. Öğleden sonrayı atlatmak için ağrı kesici. İki hap ideal olurdu ama ikincisi onu uyuturdu. Bir hap kaburgalarından yayılan ağrıyı dindirebilirdi.

Daisy hapi patlattı ve ardından bir bardak su içti.

Maddie kapıya geldi, dışarıda geçirdiği büyük geceden sonra bekleneceği üzere biraz bitkin görünüyordu.

"Akşamdan kalma mısın?" Daisy arkadaşına arsız bir sırıtişla sordu.

"Belki biraz."

Daisy onu ofise davet ederken, "Bugün hareket edebilmene şaşırdım," dedi.

Maddie ziyaretçi koltuğuna kaydı ve Daisy'ye daha yakından baktı. "İyi misin? Solgunsun."

"Biraz ağrım var, o yüzden bir hap aldım. Yakında daha iyi olacak."

"Umarım kendini çok zorlamıyorsundur Daisy. Ciddi şekilde yaralandın ve sadece bir hafta izin aldın."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. İşimi seviyorum ve burada olmak istiyorum."

"Hoşuna gitmesine sevindim."

"Yaz için iki yeni kız tuttum. Gelecek hafta sonu burada olacaklar. İlk işe alımlarım. Parmaklar çapraz."

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Bana bu fırsatı verdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet, biliyorum. Çok kısa bir süre önce kıt kanaat geçiniyordum. Yeni fırsatların beni nasıl bir hayatı değiştirebilir. Ve bana sürekli teşekkür etmek zorunda değilsin,

Daisy. Bu iş için en iyi olacağını düşündüğüm kişiyi tavsiye ettim."

"Betty, Sarah, Maude ve diğerlerinin patronu olmak bazen garip hissettiriyor. Onlar uzun zamandır buradalar."

"Ve patron olmak istemiyorlar. Benim de aynı endişelerim vardı ama Linda bana işi istemediklerini söyledi. Ben görevdeyken beni desteklemekten başka bir şey yapmadılar." "Bana da çok iyi davrandılar. Beni yemekte tuttular

Ben iyileşirken."

"İyi bir grup ve size iyi bakacaklar." "Güvence vermeye devam edin. Elimden geldiğince olsun."

"Dün gece sen gittikten sonra ne olduğuna inanamayacaksın."

"Ne?"

"Thomas bizi yakaladı... bilirsin..."

"Hayatta olmaz." Daisy, Maddie'nin yüzündeki acı dolu ifadeye güldü. "O ne dedi? Sen ne dedin?"

"Korkunçtu. Babamın bana neden zarar verdiğini bilmek istiyordu."

Daisy öyle bir güldü ki gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Maddie, Daisy'nin masasındaki kutudan bir peçete alıp ona fırlattı. "Hiç komik değil!"

"Evet, öyle." Daisy mendille yüzünü sildi. "Ölüyor olmalıydın."

"Hâlâ öyleyim. Anne ve babaların neden kıyafetleri olmadan sarılmayı sevdiklerini anlamıyor."

Bu Daisy'yi tekrar kızdırdı.

Linda McCarthy'nin kapıda belirmesi bile kahkahaları durduramadı.

"Bu kadar komik olan ne?" Linda eğilip gelininin yanağını öperek sordu.

"Sana söyleyemem," dedi Maddie. "Bu çok utanç verici."

"Ona söyleyebilir miyim?" Daisy yüzünü tekrar silerek sordu. Maddie ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Eğer mecbursan." "Thomas onları yakaladı..." Daisy elini yuvarladı,

Linda'yı boşlukları doldurması için cesaretlendiriyor. "Daisy haklı. Bu çok komik."

"Böyle düşünmene sevindim," diye homurdandı Maddie. Daisy yine kendini kaybederek, "Ona anne ve babaların kıyafetleri olmadan sarılmalarıyla ilgili kısmı anlat," dedi. Linda da kahkahalara katıldı, Maddie'nin dehşetinden keyif aldığı belliydi.

"Mac bizi bir keresinde Thomas'ın yaşlarındayken yakalamıştı."

Linda şöyle dedi. "Kanepede oturmuş meşgul oluyorduk ve sonra İşte oradaydı. Hem onun hem de kocamın ödünü patlatan korkunç bir çılgılık attım."

"Dün gece bundan bahsetmedi, o yüzden hatırladığını sanmıyorum."

"Ona hatırlatmayalım," dedi Linda.

Maddie yüzünü buruşturdu, bu da Daisy'nin biraz daha gülmesine neden oldu. "Bütün bu olanları unutmak istiyorum, o yüzden gülmek."

Daisy mendiliyle gözyaşlarını sildi. "Elimde değil."

"Bir daha asla şampanya içmeyeceğim," dedi Maddie.

"Bunu yazılı olarak alabilir miyiz?" Linda Maddie'nin omzunu şefkatle sıktı. "Bir kuaföre gitmem gerek. randevum var. Sonra görüşürüz kızlar."

Yalnız kaldıklarında Daisy Maddie'ye, "Güldürdüğün için teşekkürler," dedi.

"Sizi utancım ile eğlendirebildiğime sevindim ama uğramamın nedeni bu değil."

"Ne oldu?"

"Seninle David hakkında konuşmak istiyorum." "Ne olmuş ona?"

"Sarhoş halimle bile, dün gece eve geldiğimizde bir şeyleri bölmüş olabileceğimizi fark etmeden edemedim."

"Belki."

"Umarım onun söz konusu olduğu durumlarda dikkatli davranıyorsundur."

Onun hakkında bilmeniz gereken şeyler var."

Daisy arkadaşının daha ileri gitmesini engellemek için ellerini kaldırdı. "Bunu zaten duydum."

"Ne biliyorsun ki?"

"Bana söylemesi gereken şeyler var." "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana söyledi ve ben de bunu ondan duymak istiyorum." "Biliyorsun ki Mac ve ben her gün Hailey doğduğunda bizim için yaptıklarını."

"Evet ve biliyorum ki, geçmişinde bilmediğı şeyler var. gurur duyuyorum. Salı günü döndüğünde bu konu hakkında konuşacağız."

"Nerede o?"

"Birkaç günlüğüne Boston'a gitmesi gerekti."

"Orada ne işi var?"

"O söylemedi, ben de sormadım. Dinle, Maddie, ben Bana göz kulak olduğun için minnettarım. Gerçekten, sana ve tüm arkadaşlarıma endişelenmek için bolca sebep verdiğimi biliyorum."

Benim hakkımda. Ama ben iyiyim. Ve David'le her ne yapıyorsam bundan keyif alıyorum."

"Dikkatli olmanı istiyorum. Çok şey yaşadın ve seni tekrar incinmiş görmekten nefret ediyorum."

Daisy ayağa kalktı ve arkadaşına sarılmak için masanın etrafından dolaştı. "Benim için endişelendiğın için çok tatlısın ama ben iyiyim ve onun dolabında bana anlatması gereken iskeletler olduğunun farkındayım."

Daisy'ye sarılmak için ayağa kalkmış olan Maddie onun sırtını sıvazladı. "Sana yakında söyleyeceğinden emin ol. Bilmek isteyeceğın bir şey."

Bu uyarı Daisy'nin midesinin endişeyle bulanmasına neden oldu. David hakkında, onun hakkında hissetmeye başladığı şeyleri değiştirecek bir şey duymak istemiyordu. Ama potansiyel sorun işaretlerini görmezden gelmeyi de reddediyordu. O yapmıştı

Geçmişte birçok kez, en son Truck'la, bunu yaptı ve neredeyse kendini öldürtüyordu. Bir daha asla.

Mac çocuklarla evdeyken Maddie markete gitmek için ayrıldı ve Daisy işe geri döndü, uyarılar Maddie ve Ned'den gelen haberler aklını kurcalıyordu. David'in dönüşü onun için yeterince erken olamazdı.

JANEY muayene masasına oturmuş, iyice uzamış karnını zar zor saran kâğıttan bir bornoza sarınmıştı. Randevusundan önce rahatlamayı umarak, bir gazeteye göz gezdirdi. moda dergisine bakarken pek bir şey fark etmemişti. Hamileliği ilerledikçe dikkati iyice dağılmıştı. Bazen tüm beyin hücrelerini bebeğe feda ediyormuş gibi hissediyordu.

Joe küçük muayene odasının bir ucundan diğerine volta atıyordu. "Sence daha ne kadar dayanır?" O saatine baktı. "Saat dört vapurundayım."

"Biliyorum bebeğim. Bu yüzden randevuyu iki kişilik aldım. Daha çok vaktin var, beni strese sokma."

"Özür dilerim." Bir sandalyeye oturdu ama parmaklarını durmaksızın lavabonun yanındaki tezgâha vurdu.

Janey önce ona, sonra da parmaklarına baktı.

Kollarını kavuştururken "Özür dilerim," diye mırıldandı. Ayağa kalkıp tekrar volta atmaya başlamadan önce tam dört dakika dayanmıştı.

Janey dergiden vazgeçti ve bir dergi bulmaya çalıştı. masanın üzerinde rahat bir pozisyon. Sırtı her zamanki gibi onu öldürüyordu ve dayanacak bir şey olmadan oturmak daha da kötüleştirdi.

"Sorun ne?" diye sordu, ona odaklanarak. "Bir yerin acıyor mu?"

"Sırtım. Her zamanki gibi."

"Bir şey söylemeliydin." Oturmak için geldi Arkasına geçip kollarını ona doladı, böylece eğilip

göğsüne.

Rahatlama anında ve yoğun oldu. "Çok daha iyi, ayrıca volta atmanı da engelliyor."

"Üzgünüm, bebeğim. Sinirlerim o kadar gerilmiş ki kopacakmış gibi hissediyorum ve bebeği doğuran ben bile değilim."

"Joe-"

"Adadan bir süreliğine bile olsa her ayrılışımda korkuyorum. Birkaç saat sonra bana ihtiyacın olacak ve ben burada olmayacağım. Seamus'un beni program-"

"Joe! Dur! Beni dinle. Daha sekiz haftam var. Her şey yolunda. Victoria'nın son randevuda ne dediğini duydun - zaten ilk bebeklerin çoğu geç doğuyor. Planladığımız gibi dört hafta içinde anakaradaki eve taşınacağız ve bebek doğduğunda tam da olmamız gereken yerde olacağız. Sakin olmalısın. Beni delirtiyorsun."

Kuzeni Laura'nın düğününü kaçırarak olmalarından nefret ediyordu.

Ağustos başında Owen Lawry ile evlenecekti. Ancak, Joe'yu adada kalmaya ikna etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Temmuz sonunda, bebek 15 Ağustos'ta doğacaktı, özellikle de tren kazası doğumlarıyla ilgili fobileri düşünüldüğünde.

Adam o kadar gergindi ki, kız ona ayın günü için adaya gelmelerini önerme zahmetine bile katlanmamıştı. düğün ve hemen ardından anakaraya dönüş.

Alnı kadının omzuna düştü, nefesi ılıktı. sırtına doğru. "Özür dilerim. Seni delirtmek istememiştim. Sadece Hailey'nin doğduğu geceyi ve ne kadar çok şeyin ters gidebileceğini düşünmeden edemiyorum. Ve eğer David orada olmasaydı-"

Adamın karnının üzerine koyduğu elini kendi eliyle kapattı. "O oradaydı. Hailey iyiydi. Ben de iyi olacağım. Bebeğim. Kıyameti beklemeyi bırak. Şu anda bana Mac'i çok fazla hatırlatıyorsun."

"Ama haklıydı ve Maddie onu dinlemiş olsaydı-"

Janey onu susturmak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Yeter."

Kapının çalınmasıyla Victoria odaya girdi. "Sizi beklettiğim için çok üzgünüm. Bugün deli gibi yoğunuz ve David anakarada ve... David'in nerede olduğu umurunuzda değil."

Janey, Victoria'nın yüzündeki üzgün ifadeye gülümsedi. David'in eski nişanlısıyla konuştuğunu hatırladığında yüzü asıldı. "Merak etme Vic. Geçmişte kaldı." Bu sözleri söylerken, Joe'nun David konusuna girmesini engellemek için elini daha sıkı tuttu. Joe sakinleşmişti.

David bebek yeğenlerinin hayatını kurtardığından beri bir şekilde, ama asla Joe'nun en sevdiği insanlardan biri olamayacaktı.

"Her neyse," dedi Victoria, Janey'nin çizelgesine bakarak. "İşte otuz iki haftadayız. Otuz altı haftaya kadar sizi iki haftada bir görmeye devam edeceğiz, o zaman her haftaya geçeceğiz."

"Anakaraya o zaman taşınacağız," diye hatırlattı Joe ona. "Bebegi Providence'daki Women and Infants'ta doğuracağız."

"Doğru," dedi Victoria. "Çizelgenizde bunu görüyorum. Orada doğuma hazırlık derslerine katıldınız mı?"

Janey, "Geçen hafta bir günlük ders yaptık," dedi. "Çok güzel bir tesis."

"Kesinlikle öyle." Eldivenlerini çıkardı. "Bir bakalım ve işlerin nasıl gittiğini görelim."

Janey, kocası odadayken ayaklarını üzengiye koymaya alışabileceğini hiç sanmıyordu ama Maddie ona bu iş bitmeden önce daha pek çok rezalete hazır olmasını söylemişti. Victoria'nın parmaklarındaki soğuk kayganlaştırıcıdan ürktü ve iç muayenenin baskısından dolayı işeme dürtüsünü geri çekti.

Victoria her zaman çok titizdi ve bugün de istisna değildi. "Bebegin başının indiğini hissetmiyorum, bu yüzden yanımdayken hızlı bir ultrason çekmek istiyorum."

"Bu alışılmadık bir şey mi?" Joe hemen gerilerek sordu.

"Tam olarak değil, ama bebeğin büyümeye başladığını görmek isteriz.

bu noktada doğum pozisyonuna geçebilir. Programın biraz gerisinde olabilir ama emin olmak için bir göz atmak istiyorum." Janey'nin ayaklarını  zengilerden çıkardı ve masa uzatıcısını tekrar yerine yerleştirdi. "Hemen döneceğim."

"Bu da ne demek oluyor?" Joe kapıyı kapatır kapatmaz sordu.

"Sakinleşiyorsun, unuttun mu?"

Homurdanarak bir cevap verdi ama yüzü gerginlik içindeydi.

"Hadi bebekten başka bir şey hakkında konuşalım." "Ne gibi?"

"Bu sabah annenle konuştum. Temizlik yapmak, yemek pişirmek ve Seamus'un annesinin buraya gelmesine hazırlanmak için ıldıırıyor. Ona yardım etmeyi teklif ettim ama hiçbir şey yapmama izin vermiyor."

"ok haklısın, hiçbir şey yapmıyorsun." "Joseph... Sen ve ben ilk büyük ilişkimizi yaşayacağız. eğer sakınleşmezsen evlilik patlayacak." "Ben sakinim! Sakin olan benim!"

Victoria ultrason makinesini getirirken gözlerini kısıtı ve ona en sinirli bakışını attı, kucağına bir çarşaf serdi ve elbisesini yukarı kaldırdı. karnını ortaya çıkar. "Normal nefes almaya çalışın ve hareketsiz kalın."

Bebeğin görüntüsünün ekranda belirmesi için asanın konumlandırılması birkaç dakika sürdü.

Joe nefesini tuttu ve Janey'nin elini sıktı. "Oh, işte orada! Vay canına, şuna bak."

Adamın ses tonunda duyduğu merak, son birkaç haftadır sergilediği çılgınca davranışları neredeyse telafi ediyordu. "Onun dişi olduğuna karar verdiğini sanıyordum."

"Erkek, kadın, ikisi de umurumda değil."

Victoria ekranı inceleyerek, "Tam da şüphelendiğim gibi," dedi. "Bebek makat pozisyonunda, bu tehlikeli bir şey değil ama bebeğin -ya da kızın- dönmesi gerekecek.

yoksa sezaryenle doğurtacağız." Ekranı işaret etti.

"Şuradaki ayakları görüyor musun?"

"Uh-huh." Bebeğinin ayak parmaklarının kristal berraklığındaki görüntüsünden büyülenen Janey başka pek bir şey göremiyordu.

"Şimdiye kadar burada olmalıydılar. Diğer her şey gerçekten iyi görünüyor. Ne yediğini bilmek istemediğine emin misin?"

"Eminiz," dedi Janey, Joe fikrini değiştiremeden ikisi adına da cevap vererek.

Victoria Janey'nin karnındaki jeli sildi ve doğrulmasına yardım etti. "Otuz altı haftaya yaklaştığında gözümüz üzerinde olacak ve bazı doğum kararları vereceğiz. Bu arada, önümüzdeki hafta tansiyonunu bir kez daha kontrol etmek için seni görmek istiyorum. Bugün biraz yükselmişti, bu yüzden onu da izlememiz gerekecek. Artık çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, son günüm cumaydı. Joe bebek gelmeden önce birkaç hafta dinlenmemi istedi ve ben de Kolumu bükme zorunda kalmadığı için yoruldu." Doktor ve Veteriner kliniği onun için bir parti düzenlemiş ve Janey'nin çok sevdiği birçok hastayı davet etmişti.

"Güzel. Sakin ol, ayaklarının üzerinde dur, stres yapma. Rahatla.

Bu artık senin işin anne. Baba, senin işin onun çok yorucu bir şey yapmamasını sağlamak ve stresi Minimum. İşte size büyük puanlar kazanma şansı." "Duydun mu?" Janey kocasına şöyle dedi. "Stresini koru minimuma indirmek."

Adam ona kaşlarını çatı. "Duydum."

"Dayan, Janey." Victoria Janey'nin kolunu okşadı. "Son düzlüktesin."

Esneme anahtar kelime gibi görünüyordu ve zaman zaman cildinin daha ne kadar genişleyebileceğini merak ediyordu.

patlayarak açıldı. Annesi bunu nasıl beş kez yapabilmişti, onu aşıyordu. Bu bebek, bırakın dördünü, bir kardeşe sahip olduğu için bile şanslıydı.

Joe ona çadır elbisesini giymesine yardım ederken, Janey kendisiyle paylaşmadığı bir şeyi kabul etti. Başka kimseyi, Joe'yu bile. Hamile olmaktan nefret ediyordu. Kendini şişman, şişkin, şişmiş ve her yeri ağrıyor hissetmekten nefret ediyordu. O

Koca göbeği yoluna çıkmadan çalışmamaktan, rahatça seks yapamamaktan ve hatta kocasına sarılamamaktan nefret ediyordu. Bebek onun için yeterince erken gelemezdi.

Giyindikten sonra Joe onu sanki bir ton ağırlığında değilmiş gibi muayene masasından kaldırdı ve yavaşça ayaklarının üzerine yatırarak dengesini kazanması için bir dakika verdi. Her şeyi gibi dengesi de bozulmuştu.

"İyi misin?"

"Sanırım
iyiyim."

"Bir dakika oturmak ister misin?"

"Hayır, hadi gidelim de işe koyul."

Janey, karaya vurmuş bir balina gibi görünürken eski nişanlısıyla karşılaşma ihtimali olmadığı için şükrederek kliniğin içinde paytak paytak yürüdü. Onun hakkında ne düşündüğünü umursadığından değil, ama yine de. Doğumu planlamalarının en büyük nedeni

Çünkü ikisi de David'in bu işe karışmasını istemiyordu, gerçi bu konuyu hiç konuşmamışlardı. Anlaşılmıştı.

Joe arabayı Mac ve Maddie'nin evlerinin yakınında yeni aldıkları eve sürdüğünde Janey'nin göz kapakları Sarkık. Randevu enerjisinin çoğunu tüketmişti ve biraz kestirmesi gerekecekti. Yakında.

Joe ona içeri kadar eşlik etti ve sabırla bekledi. Evcil hayvanlarını selamladı ve banyoyu kullandı. Onu yatağa yatırdı ve yatağın kenarına oturarak ona baktı. "Tüm bu bebek meselesi yüzünden aptallık ettiğim için özür dilerim. Senin acı çektiğini, tehlikede olduğunu ya da tamamen sağlıklı olduğunu düşünmek beni deli ediyor."

"Tamamen sağlıklıyım ve öyle kalacağım." "Söz mü?"

Onun çocuksu yakışıklı yüzüne gülümsedi ve dudaklarının sevimli büzüşmesi. "Söz veriyorum," dedi ve onu bir öpücük için aşağı çekmek üzere parmağını ona doğru uzattı.

"Akşam yemeği için endişelenme," dedi. "Döndüğümde bir şeyler alırım. Herhangi bir isteğiniz var mı?"

"Sen ne istersen."

Onu tekrar öptü. "Tatlı rüyalar. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Dışarıda dikkatli ol."

"Tabii ki yapacağım. Evde beni bekleyen güzel karım var."

Janey kahkahalarla güldü. "O çok güzel. Bir filin güzel olduğu gibi."

Onun üzerine eğildi, mavi gözleri yoğun ve hararetliydi. "Hiç olmadığın kadar güzelsin ve seni hiç bu kadar sevmemiştim. Aslında, eğer çok iyi bir kız olursan ve ben yokken biraz uyursan, seni ne kadar çok sevdiğimi göstereceğim.

Eve döndüğümde seni göreceğim." Kaşlarını sallayarak niyetini belli etti. Sevişme konusunda çok yaratıcı olmuşlardı ve o da ne kadar yaratıcı olabileceğini göstermişti.

"Mmm. Çok, çok iyi olacağım."

Gülümseyerek onu bir kez daha öptü ve dinlenmesi için yanından ayrıldı. İş, okul, akşam yemeği ya da düşünecek başka bir şey olmadan uykuya daldığında, belki de Her şeye rağmen hamile olmak için söylenecek bir şey vardı.

SARAH LAWRY, Daisy işten çıkarken onu aradı ve akşam yemeği planı olup olmadığını sordu. Daisy'nin akşam için gündeminde hiçbir şey olmadığından Sarah'nın teklifini kabul etti.

memnuniyetle davet etti. Sarah, Truck'la yaşadığı olaydan beri ona büyük destek olmuştu. Ne yazık ki Sarah yıllarca yakında eski eşi olacak kişiyle şiddet dolu bir ilişki yaşamıştı.

ve mahkemede ona karşı tanıklık edecekti.

Yazın. Daisy'nin yaşadıklarını çok iyi anlayabiliyordu.

Mahkeme tarihini bilmek Sarah'nın üzerinde ağır bir yük oluşturunuyordu,

Daisy, kendisine bu kadar iyi davranan kadına bir şeyler geri verme fırsatının tadını çıkarıyordu.

Otele tıkılıp kaldığı uzun günün ardından Daisy parlak güneş ışığında şehre doğru yürümekten keyif aldı. Günün erken saatlerinde yağan yağmur ardında tatlı bir koku bırakmıştı ve günün geç saatlerindeki sıcaklık su birikintilerini kurutmuştu.

Eve dönerken, henüz hazır olmayan alerji reçetesini almak için Ryan's Pharmacy'ye uğradı. Artık sigortası olduğu için, yıllardır kullandığı reçetesiz alerji ilaçları yerine iyi olanları alabiliyordu.

Adanın eczacısı Grace Ryan, "Gecikme için çok üzgünüm," dedi. Dükkânın arka tarafında, tamamen kendilerine ait olan tezgâhın arkasında tek başına çalışıyordu. "Çok yoğunдук. Yemin ederim tüm ada bugünün yeniden doldurma günü olduğuna karar verdi."

"Whoops. Yükü arttırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Otel kalabalıklaşıyor mu?"

"Başlıyoruz. Bu hafta sonu tamamen doluyuz, işte gidiyoruz."

Grace, "Gansett'teki ilk kışımı resmen atlattım," dedi. "Bununla gurur duyuyorum."

"Olman gerektiği gibi. Gansett'te kış hanım evlatlarına göre değil." "Evan da öyle diyor."

"Stüdyosu nasıl?"

"Gerçekten iyi. Temmuz sonuna kadar dolular ve her gün daha fazla telefon alıyorlar."

"Bence burada, adada bir kayıt stüdyomuzun olması çok güzel."

Grace, Daisy'yi güldüren bir gülümseme ve göz kırpmayla, "Yapmayı sevdiği bir şey bulmuş olması ve bunun onu burada benimle birlikte tutması bence çok güzel," dedi.

"Bu konuda mutlu olduğun için seni suçlayamam. İşlerinin yolunda gitmesine sevindim." Daisy yardım edemedi ama

Grace'in parmağındaki muhteşem yüzüğe dikkat edin.

"Düğün planın var mı?"

"Henüz değıl. Bu kış sıcak bir yere gitmeyi ve herkesin bizimle gelmesini sağlamayı düşünüyöruz."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Peki sen nasılsın? Daha iyi hissediyor musun?"

Grace'in empatik sorusunda acıma duygusundan eser yoktu ve Daisy bunu takdir etti. "Kendimi her geçen gün daha güçlü hissediyorum ve hayatıma devam etmek için daha kararlıyım. Herkes çok destekleyici ve yardımcı oldu."

"Burada yaşamanın bu yönünü seviyorum. Kendinizi burada çoğuyla akrabalığınız olmasa da etrafınız büyük bir aileyle çevrili."

"Evet, aynen öyle. Bir yazlığına geldim. Otel ve işte buradayım, tam da bu nedenle altı yıl sonra hâlâ buradayım. Bu adadaki insanlarda özel bir şeyler var."

"Tamamen katılıyorum." Bilgisayarının önünde dururken, Grace, "Ağrı kesici için doldurulmamış bir reçeteniz olduğunu görüyorum. Ona ihtiyacın var mı?"

"Hayır, narkotik alamam. Beni sersemletiyorlar. Reçetesiz satılan şeylerle idare ediyorum."

"İşinize yaramasına sevindim." Grace, bir sonraki reçeteyi Daisy'ye uzattı. "Kızlar gecelerimizden birine gelmelisin. Her zaman çok eğlenceli olurlar."

"Maddie'nin maceralarının hakkında konuştuğunu duydum. Bir ara ben de gelmek isterim."

"Harika. Bir sonrakini sana haber vermesini sağlarım. Erkekler geldiğinde genelde randevu gecesine dönüşüyor ama yine de eğlenceli oluyor."

"Öyle görünüyor. İlaçlar ve sohbet için teşekkürler. Seni gördüğüme sevindim."

"Sana da. Kendine iyi bak, Daisy."

BÖLÜM 4

A Daisy eve doğru yürürken David aradı. Arayanın kimliğinde onun adını gördüğünde o kadar heyecanlanmış ki

cep telefonunu karıştırdı ve neredeyse düşürüyordu. "Alo?"

"Merhaba." Bu iki kelime o kendine özgü derin Sesi, bir gece önce onda uyandırdığı tüm duyguları geri getirdi. "Daisy? Orada mısın?"

"Evet, özür dilerim. Buradayım. Sen nasılsın?"

"İyi, sadece uzun bir günün ardından yorgunum. Senin günün nasıldı?"

"Fena değil. Şimdi eve gidiyorum ve Sarah Lawry ile akşam yemeğine çıkacağım. Sana en komik şeyi anlatmalıyım." Maddie'nin Thomas'ın anne babasını iş üstünde yakalamasıyla ilgili hikâyesini anlatırken sanki ilk kez duyuyormuş gibi yine gülüyordu.

"Oh, adamım. Bu çok garip olmalı."

"Birazcık."

"Güldüğünü duymak hoşuma gidiyor. Sana çok yakışıyor."

Onunla o samimi tonda konuştuğunda dizlerinin bağı çözülüyor ve başı dönüyordu. "Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Son birkaç haftadır gülecek pek bir şey bulamadım, bu yüzden Maddie'yle gevşemek iyi geldi. Gerçi gülmenin çoğunu ben yaptım. O ölüyordu."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu düşünemiyorum bile. Zavallı çocuk."

"Zavallı ebeveynler!"

"Doğru," dedi kıkırdayarak. "Bir tür ruh hali katili."

"En hafif tabirle. Ancak, bana öyle geliyor ki Thomas'ın dikkatini çeken şey kreşendo oldu, bu yüzden..." Sessiz kahkahası içini ısıttı.

"Keşke bu gece ta Boston'da olmasaydın," dedi ve sonra hemen fark ettiğinde yüzünü buruşturdu

açıklama biraz açıklayıcıydı. "İnan bana, keşke ben de olmasaydım."

"Her neyse, orada ne yapıyorsun?"

"Birkaç randevum vardı. Yarın öğleden sonra dönmüş olurum. Yarın gece için hala anlaştık mı?"

"Elbette öyle," dedi, adamın randevularını detaylandırmamış olmasının kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalışarak. İş randevuları mı? Kişisel mi? Bilmek isterdi ama asla sormazdı.

"Güzel. Domenic'te rezervasyon yaptıracağım." "Kulağa hoş geliyor. Olay nedir?" "Seninle dışarıda bir gece."

"Çok tatlısın."

"Gerçekten konuşmamız gerek Daisy," derken sesi acı dolu geliyordu.

"Biliyorum."

"Ben sadece... Umarım..."

"Ne? Ne umuyorsun?"

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum ama sonrasında benden nefret etmeni de istemiyorum."

"Senden asla nefret edemem." "Bunu şimdi söylüyorsun..."

"Bu konuşmayı yarına erteleyelim. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Sana ne söylediğimi unutma. Dün gece Truck'la olanlardan sonra bana karşı ne kadar nazik olduğunu ve bunu asla unutmayacağımı söyledin mi?"

"Bu tür bir şey hatırlıyor gibiyim."

"Çok fazla puan biriktirmişsin," dedi evine adım atarken. Ned ve Maddie'nin onu uyarmaya çalışmasından sonra tedirgin olsa da

Paylaştıkları gecenin güzel anısını mahvedecek bir şey istemiyordu. "Bana ne söyleyeceksen, konuşuruz.

ve ne anlama geldiğini anlamaya çalışacağız.

Yapabileceğimiz tek şey bu, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Benim de eşyalarım var, biliyorsun."

"Eminim eşyalarının hiçbirisi o kadar da kötü değildir." "Şaşırabilirsin," dedi.

"Senin tarafından şaşırtılmayı dört gözle bekliyorum."

Daisy'nin gülümsemesi, telefonu omzuna yaslayarak kanepeye kıvrılırken yüzüne yayıldı.

"Seni kandırdığımı düşüneceksin ama seni özlüyorum" dedi. Keşke burada benimle olsaydın."

Telefonda sesli bir şekilde iç geçirmemek için elinden geleni yaptı. "Ben de seni özledim. Seni her gün bu saatlerde görmeye alışmıştım. Adada olmadığını bilmek biraz garip hissettiriyor."

"Bana da garip geliyor. Son birkaç ay içinde bir noktada Gansett benim için yeniden evim oldu."

"Yarın hangi teknedesin?"

"Beşi hedefliyorum, yani altı buçukta orada olacağım, tamam mı?" "Hazır olacağım."

"Görüşürüz o zaman."

Daisy oturup konuşmalarının her saniyesini tekrar tekrar anlatmak istiyordu ama Sarah birazdan onu almaya gelecekti, Ve otelde geçirdiği uzun günün ardından bir duşa ihtiyacı vardı. Sarah geldiğinde Daisy tüm telefon görüşmesini en az yüz kez tekrar yaşamıştı ve yarın akşam Sarah'yla kafasını kurcalayan her neyse onu konuşana kadar nasıl hayatta kalacağını merak ediyordu.

Sarah, kısa süre önce kendisi için satın aldığı yirmi yıllık, hırpalanmış mavi Ford'u sürüyordu - kendi başına satın aldığı ilk araba. Bununla o kadar gurur duyuyordu ki

Daisy de şiddet dolu evliliğinden kurtulduğu ve adada kendine yeni bir hayat kurduğu için onunla gurur duyuyordu.

Blaine Taylor, Daisy'yi Sarah ile tanıştırmış ve iki kadının birbirlerine yardımcı olabileceklerini düşünmüştü. Aile içi şiddetle ilgili ortak deneyimleri. O zamandan beri bir tür anne-kız ilişkisi kurmuşlardı ya da En azından Daisy'ye öyle görünüyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Daisy kendi annesini gördüğünden beri yedi çocuk annesi Sarah ile olan yeni arkadaşlığından keyif alıyordu.

Sarah'nın arabasının kaldırıma yanaştığını görünce Daisy bir kazak kaptı ve kapıdan dışarı fırladı.

Sarah, Daisy için yolcu kapısının kilidini açmak üzere eğildi ve Daisy içeri girdiğinde onu kucaklayarak karşıladı. Daisy Sarah'nın elli sekiz yaşında olduğunu duyunca çok şaşırmıştı,

Çünkü bundan çok daha genç görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Sarah.

Sarah her zaman güzel şeyler söylerdi, Daisy de bunu takdir ederdi. "Sen de öyle. Aşk açıkça sana katılıyor."

Sarah gülerek kaldırımdan uzaklaşırken kızardı. "Aşk mı bilmiyorum ama eğlenceli olduğu kesin."

Sarah bir süredir Charlie Grandchamp ile çıkıyordu ve ne zaman ondan bahsetse gözleri parlıyordu.

"Eğlenmene sevindim."

"Peki ya sen? Hâlâ Dr. David'le takılıyor musun?"

"Hala takılıyoruz," dedi Daisy ve öpüşürken düşündü ama söylemedi.

"Ve eğleniyor musun?"

"Çok eğlenceli. Korkmak zorunda olmadığım biriyle birlikte olmak güzel - en azından fiziksel olarak." Her geçen gün kalbinin esenliği için daha büyük bir tehdit haline geliyordu. geçen gün.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Sarah arabasıyla Marco'nun pizzacısına gitti çünkü ikisinin de fazla parası yoktu, bu yüzden "randevularını" ucuza getiriyorlardı.

"Yine de bazen Charlie'nin bana daha ne kadar tahammül edeceğini merak ediyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bana her dokunduğunda irkiliyorum. Ne zaman ani bir hareket yapsa, irkiliyorum. Ne zaman beni öpmeye çalışsa, geri dönüyorum. Bana karşı hayal kırıklığına uğramaya başladığını söyleyebilirim ve onu suçladığımı söyleyemem."

"Ona hâlâ Mark'tan bahsetmedin mi?"

Sarah başını iki yana salladı. "Charlie gibi çok nazik ve sabırlı biriyle onun hakkında konuşmak şöyle dursun, onu düşünmekten bile nefret ediyorum."

"Belki neler yaşadığınızı bilseydi, ona karşı neden böyle tepki verdiğinizi anlayabilirdi."

"Eminim neden bu kadar ürkek olduğuma dair kendi teorileri vardır." "Ona nerede olduğunu söylemeyi nasıl planlıyorsun?"

"Duruşma için ayrıldığınızda gidiyor musunuz?"

"Owen da bana bunu sormuştu." Sarah sonbahardan beri büyük oğlu ve nişanlısı Laura McCarthy ile birlikte Sand & Surf Hotel'de yaşıyordu. "Bunu ona söylemem gerektiğini düşünüyor."

Charlie'ye neler olup bittiğini anlatmak istiyorum ama ona anlatmadan önce her şeyin bitmesini ve tamamen geride kalmasını beklemeyi tercih ediyorum.

Yaşadığı onca şeyden sonra neden benim yükümü taşımak istesin ki?"

"Seninle hapishanede olmak hakkında konuştu mu?"

Bir park yeri bulup motoru durdururken usulca "Evet," dedi. "Bana Stephanie'yi nasıl kurtardığını anlattı. ve bu yüzden hapse girdi."

"Bunu sizinle ya da herhangi biriyle paylaşmak onun için kolay olmamıştır."

"Öyle olmadığına eminim. Utanmış olduğu belliydi. haksız yere tacizci olmakla suçlansa bile, hapishaneye girmiş olması."

Daisy Sarah'nın eline uzandı. "Ona hikayeni anlatmalısın, Sarah. Eğer seni önemsiyorsa, ki bence önemsiyor, duruşma sırasında sana destek olmak

isteyecektir."

"Bunu yapmasını ister miyim bilmiyorum. O canavarın çocuklarıma neler yapmasına izin verdiğimden bahsetmiyorum bile, bu kadar uzun süre nelere katlandığımı duyması beni çok utandırır."

"Onun bir şey yapmasına 'izin vermiş' gibi değildiniz. Charlie'nin yargılayacak bir tip olduğunu sanmıyorum. Mark gibi biri olmadığını sana çoktan gösterdi, değil mi?"

"Mark'a hiç benzemiyor," dedi Sarah sert bir kahkaha atarak. "Neyse ki çoğu erkek Mark gibi değil."

Arabadan inip içeri girdiler ve kalabalık restoranın arka köşesinde her zamanki masalarını boş bulduklarına sevindiler. Gazlı içeceklerini alıp pizza ve ev salatası sipariş ettikten sonra Sarah Çenesini yukarı kaldırdığı elinin üzerine koydu ve Daisy'yi inceledi. "Bana yakışıklı doktor hakkında her şeyi anlat."

Daisy onun önceki gece attığı kahkahayı ve bu kahkahanın onun muhteşem yüzüne ne yaptığını düşündü. "Çok yakışıklı."

"Öyle. Buraya parçalar halinde geldiğimde bana çok iyi davrandı ve onun nezaketini kısa sürede unutmayacağım."

"Bana da son derece harika davrandı. Belki de uzmanlık alanı başı dertte olan genç kızlar olmalı."

Sarah güldü ve kadehini kaldırdı. "Bana uyar."

"Yine de başka bir şey var, bana söylemesi gereken bir şey. Kötü bir şey, ya da öyle görünüyor. Birkaç kişi bana anlatmaya çalıştı ama ben bunu ondan duymak istiyorum, anlıyor musun?"

Sarah başını salladı. "Bu adil görünüyor."

"Bana o kadar kötü bir şey söyleyecek ki onu bir daha görmek istemeyeceğim diye korkuyorum."

"Eğer o kadar kötüyse, sana şimdi söylemesi daha iyi olur. daha ileri gitmeden önce. Bana sorarsanız, size kendisi söylemek istemesi onun hakkında bir şeyler söylüyor, oysa burada çok fazla araştırma yapmanıza gerek kalmayacağını biliyor.

pisliği kendin temizle."

"Bugün iki farklı kişi bana anlatmaya çalıştı." "Hmm, o zaman insanların bildiği kadar büyüktü her neyse."

"Sanırım bu durum, sevgilisinden ayrılmasıyla ilgili. Janey McCarthy, ki bu da beynimin bir dizi kötü yönde dönmesine neden oluyor."

"Unutmayın ki insanlar çok ciddi hatalar yapabilirler ve bundan büyük pişmanlık duyabilirler. Bu hatalardan ders alın ve bir daha asla yapmayın."

"Biliyorum. Mark'ın hatalarından ders çıkarabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle olmaz. Mark asla değişmeyecek, şiddet yanlısı, kontrolcü bir canavar. Onun kötülüğü ile David'in işlediği günahlar arasında bir kıyaslama yapılabileceğini sanmıyorum.

Lawrence taahhüt etmiş olabilir, ama sen yargılayabilir. İçimden bir ses, her iki tarafa da gösterdiği nezaket ve şefkati gösterebilen bir adamın birlikte vakit geçirmeye değer biri."

"İçgüdülerim bana bunu söylüyor ama içgüdülerim daha önce de yanılmıştı. Hem de birden fazla kez."

"Eminim içgüdülerin yıllar içinde biraz bilgelik kazanmıştır ve eskisinden daha güvenilirdir." Daisy'nin masanın üzerindeki elini kendi eliyle kapattı. "Sonuç olarak, sana söylediği her şeyle yaşayıp yaşayamayacağına karar vermelisin. Eğer yapamıyorsan, senin için en iyisi buysa, çekip gitmekte utanılacak bir şey yok."

Daisy, Sarah'nın kesinlikle haklı olduğunu biliyordu ama David'den uzaklaşma düşüncesi içini acıtan bir hüznle doldurdu.

Carolina Cantrell, yemek odasındaki dolaptan porselenleri teker teker çıkardı ve her bir parçayı temizleyip tozunu aldıktan sonra yemek masasının üzerinde büyüyen yığına ekledi.

oda masası. Kapalı bir dolabın içine bu kadar toz ve kirin nasıl girebildiği onu aşıyordu. Bir zamanlar evinin ne kadar kirli olduğunu fark etmek biraz dehşet vericiydi.

Oğlu olabilecek yaşıta bir İrlandalıyla çılgın bir ilişki yaşamakla meşguldü.

Söz konusu İrlandalı, feribotlarda kaptanlık yaptığı uzun bir günün ardından işten eve dönerken eve daldı.

Joe ve Janey yaz için adaya dönmüş olsalar da Seamus, Carolina ve oğlu Joe'ya ailesinden miras kalan Gansett Adası Feribot Şirketini yönetmeye devam etti. Ağustos ayında doğacak bebekle birlikte Joe bu yaz mümkün olduğunca az çalışarak karısıyla olabildiğince çok vakit geçirmek istiyordu.

Bu da Seamus'u haftanın yedi günü şafaktan gün batımına kadar çalışmak zorunda bıraktı, çünkü turistler adaya akın akın gelmeye başlamıştı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu yemek odasındaki dağınıklığı gözden geçirirken.

"Temizlik yapıyorum. Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

"Bana öyle geliyor ki sen aklını kaçırmışsın, aşkım. Neden annenin porselenlerini temizliyorsun?"

"Çünkü çok pis ve ya annen çay içmek isterse ve dolaptan bu fincanlardan birini alırsa ve sadece torunlarını doğuramayacak kadar yaşlı olduğumu değil, aynı zamanda korkunç bir temizlikçi olduğumu da keşfederse? Ya böyle bir şey olursa?"

"Caro, aşkım." Ellerini kızın omuzlarına koyarken yeşil gözleri onu rahatsız eden bir eğlenceyle dans ediyordu ve alnından öptü. "Cidden çok ileri gitmişsin."

"Neden? Annen geldiğinde evimin temiz olmasını istediğim için mi?"

"Ev temiz. O kadar temiz ki burnum yanıyor. çamaşır suyu ve amonyak kokusundan. Böyle devam ederseniz, burada yaşamaya devam etmek için solunum cihazlarına ihtiyacımız olacak."

Toz almak için başka bir tabağa uzandı. "Şu pisliğe bak! Yeterince temiz değil."

Tabağı ondan aldı ve masanın üzerine koydu. "Yeterince temizden daha fazlası."

"Öyle değil. Sen bir kadın değilsin. Sen bir kadın değilsin. Bunu anla." Tabağı almak için ona doğru uzandı. ondan almıştı. Henüz tozlanmamıştı. "Zamanım azalıyor, bu yüzden lütfen yolumdan çekilirseniz Bunu bitir."

"Yolundan çekilmeyeceğim ve bu iş bitti. Sırf annem ziyarete gelecek diye kendine bunu yapmana dayanamıyorum. Delireceğini düşünseydim onu davet etmem için beni ikna etmene asla izin vermezdim. temizlik ve yemek pişirme."

"Ben delirmiyorum." Carolina ona kızmaya başlamıştı. "Yapılması gerekeni yapıyorum."

"Deliriyorsun." "Hayır, delirmiyorum!"

"Evet, öyle! Ve şimdi duracaksın."

"Bana söyleyemezsin-" Kız onun niyetini anlamaya başlayamadan, adam onu omzuna atmış ve kız sırtına vururken evin içinde ilerliyordu. "İndir beni! Kahretsin, Seamus! Bu hiç komik değil!"

Adamın elinin kışına çarpması kızın kıpkırmızı olmasına neden oldu. Cidden az önce ona şaplak mı atmıştı? Bunun bedelini çok ağır ödeyecekti! Tekrar ayağa kalkar kalkmaz, onun ışıklarını yumruklayacaktı. Aklında dik durmak varken, daha da sıkılaştıran sıkı tutuşuna karşı savaşımaya başladı. Ve sonra diğer yanağına şaplak attı. "Yerleş "Seni düşürmeden önce aşağı in."

"Ciddi misin sen? Yuva kurmamı mı istiyorsun?" Eğer o kirli oynayacaksa, o da oynayabilirdi. Çünkü o da mükemmel pozisyonda, elini adamın haki şortunun içine soktu ve iç çamaşırını sertçe çekti.

Adam bir kahkaha attı ama kadın diğer elini kullanıp daha da sert çekince bu kahkaha iniltiye dönüştü. "Eğer çocuklarımı incitirsen, sana pek iyi davranamam, aşkım."

"Eğer beni hemen indirmezsenniz, adamlarınız kızlarımı bir daha asla göremeyecek."

"Şimdi boş tehditler savurmayın. Senin kızların benim oğlanları seviyor."

"Artık öyle değil."

"Bahse girerim oğlanlar kızların fikrini hemen değiştirebilir." "Olmaz. Lütfen beni yere bırakır mısınız? Bütün

Kan beynime hücum ediyor ve üzerinize kusacağım."

"Çok nazık olduğunuz ve lütfen dediğiniz için sizi yere bırakacağım."

Onu kucağına aldığı gibi yere bıraktı ve dengesini sağlayana kadar kollarından tuttu. İkinci kez Başının dönmesi durunca, adamın karnına olabildiğince sert bir yumruk attı. Yumruğu adamın kaya gibi sert karın kaslarına çarptı ve acı içinde uludu.

"Şimdi, aşkım," dedi en başta onu yumruklamak istemesine neden olan küçümseyici ses tonuyla, "bu pek akıllıca değildi." Elini tuttu ve acıyan parmak eklemlerini öptü.

"Beni çok kızdırıyorsun. Sen kim olduğunu sanıyorsun-"

Onu sert ve hızlı bir şekilde öptü, nişastası omurgasını terk edene kadar hiç acımadı. "Ben seni seven ve bunu kendine yapmanı izlemeyi reddeden adamım."

"Anlamıyorsun." Bir anda, adamın onu arazinin uzak ucundaki ormana götürdüğünü fark etti. "Burada ne işimiz var?"

Ellerini kızın omuzlarına koyarak, onu çadır ve odun yığınlarıyla dolu bir kamp alanına doğru çevirdi.

taşlarla çevrili. "Burada yaptığımız şey bu." "Kamp mı yapıyoruz? Neden?"

"Seni o evden ve temizlik ürünlerinden uzaklaştırmak zorundaydım. Umutsuz zamanlar umutsuzluk gerektirir. önlemler."

"Ama annen yarın geliyor! Yapacak çok işim var!"

"Eğer yapılmazsa, yapılmayacak demektir. Bir sonraki On dört gece, ayaklarımızın altında bir misafirimiz olacak. Bu gece," dedi kollarını ona dolayarak, "hepsi bizim."

Göğsünü iterek adamın sıkı tutuşundan kurtulmak için boşuna çabaladı. "Bunun için zamanım yok! Anlamıyorsun-"

Dudakları bir kez daha onun dudaklarına sertçe indi, şehvetli vuruşlarıyla ona sadece onun yapabileceği şekilde sahip oldu.

Ona neden bu kadar kızgın olduğunu unutturan bir dil.

Sonra onun kendisine -iki kez- şaplak attığını hatırladı ve göğsünü daha sert itti. "Bu kadar kolay kurtulamazsın."

Onun boynuna sokuldu. "Seni de boşaltacağım aşkım. Merak etme."

"Seamus! Hiç komik değilsin!"

"Evet, öyleyim ve hepinizin temizlik, yemek ve hazırlık işleri bitti. Ne olacaksa olacak. O da senin ve benim gibi bir insan."

"O senin annen."

"Bunun acı bir şekilde farkındayım ve hatırlarsan sana onu buraya davet etmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim, çünkü ben tam da bu şeyden korkuyorum." "Hangi şeyden?"

"Onun için hazırlanırken tanımadığım birine dönüşeceğini."

"Yani artık beni sevmiyor musun? Güzel, o zaman tüm bu şeyi iptal edebiliriz ve-"

Onu tekrar öptü, çadıra doğru geri götürdü ve Dudaklarıyla ya da diliyle hiçbir şeyi kaçırmadan onu kanatların arasından itti. Bir şekilde sırt üstü düşmüş, kolayca emen rahat bir hava yatağında uzanmak İkisinin de ağırlığıyla onun üzerine çöktü ve hâlâ onu öpüyordu.

"Sakın, sakın, sakın artık seni sevmediğimi söyleme," dedi ve sözcükleri daha fazla öpücükle noktaladı. "Asla, asla."

"Bana şaplak attın."

"Ve ben oldukça beğendim. Bakalım sen de beğenecek misin?" Eteğinin altına uzandı, külotunu kenara itti ve

parmaklarını onun ıslaklığına bastırdı. "Mmm, görünüşe göre görüldüğün kadar sönük değilmişsin."

"Çok sönük kaldım ve eğer bunu bir daha yaparsan, bir daha asla sönmem." Konuşurken bacaklarının açılmasına izin verdi,

nazik okşamasını cesaretlendiriyor.

Diğer elini onun altına kaydırarak kalçasını avuçladı. "Şansımı denemek zorunda kalabilirim, çünkü şaplak atmak."

"Seamus! Böyle şeyler yapıp yanına kâr kalacağını düşünemezsin."

"Bana öyle geliyor ki" dedi, parmaklarını kızın içine bastırıp her seferinde onu çılgına çeviren o noktayı bulurken, "Ben çoktan paçayı kurtardım."

Kadın adamın saçını sertçe çekti ve adam kadını hızlı ve güçlü bir orgazma sürüklerken sadece güldü.

"Seni hayattan daha çok seviyorum Carolina. Annem buraya geldiğinde bunu görecek. Annem tozu ya da sözde kusurları fark etmeyecek. O sadece sevgiyi görecektir."

Carolina'nın beyni orgazmdan ve adamın parmaklarının bacaklarının arasına yaptığı baskıdan dolayı allak bullak olmuştu. "Sence

Annen olacak yaşta olduğumu fark edecek mi?" "Hayır.

Sana bir kez bakacak ve anlayacak tam da bu yüzden seni seviyorum." "Elbette, öyle."

"Seni yine tokatlamam mı gerekecek, aşkım?"

"Yapmak zorunda kalabilirsin, çünkü ben hiç ikna olmadım. Her şey senin olduğun gibi iyi ve güzel olacak."

İşten arınmış iri eliyle kızın yanağını sıktı. "Eğer o buradayken delirmiş gibi davrandığını görürsem, seni buraya getirir ve poponu pembeleşene kadar tokatlarım, sonra da-"

"Seamus!"

Sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Seni uyarmıştım, aşkım."

JANEY VE JOE, bir süredir erteledikleri bir konuşma için anne ve babasını öğle yemeğine davet etmek üzere izin gününden yararlandılar. Henüz ikisiyle de veterinerlik okuluna bir yıl ara verme planları hakkında doğrudan konuşmamıştı. Bu durum ona ağır geliyordu, bu yüzden Joe onları davet ederek aralarındaki havayı yumuşatması için onu cesaretlendirmişti.

Ailesi onun uzun zamandır ertelediği veterinerlik okuluna gitme hayalinin peşinden gittiğini görünce çok heyecanlanmış, hatta okul masraflarını karşılamakta ısrar etmişlerdi. Janey, bir yıl izin alıp evde geçirmeye karar verdiğinden beri geçen haftalarda bu konuyu onlardan sakladığı için kendini pısıırık gibi hissediyordu. Gansett bebekle birlikte.

Doğum yaptıktan bir hafta sonra bir yıl daha okula gitmek için Ohio'ya geri dönme fikri onu o kadar bunaltmıştı ki başkaları da bunu fark etmeye başlamıştı. Joe sonunda aklından geçenleri paylaşması için onu zorladığında

okul ve anneliği dengelemeye çalışmak düşüncesi yüzünden eziyet çekiyordu. Tek istediği, ona kocası, bu zamanı onunla ve çocuklarıyla birlikte, adadaki aileleri ve arkadaşlarıyla çevrili olarak geçirmekti.

Joe her zaman olduğu gibi bu konuda da inanılmazdı ve Ohio State'e bir yıl ara vermelerini önermişti. Onun veterinerlik okuluna gitmesini mümkün kılmak için olağanüstü çaba sarf etmiş, hatta yokluğunda Gansett Adası Feribot Şirketi'ni yönetmesi için Seamus'u işe alacak kadar ileri gitmişti. Janey onun çabalarının boşa gitmesini istememişti ama aynı zamanda bebeğinden uzakta uzun günler ve daha da uzun geceler geçirmek de istemiyordu.

Joe verandaya çıktı, açık mavi polo tişörtü ve ekose şortuyla çok seksi görünüyordu. giydiğini fark etti. O kadar seksi görünüyordu ki Janey ona uzun uzun bakarken dudaklarını yaladı.

"Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?"

Başını iki yana salladı. "Sana bakmak hoşuma gidiyor. Bu ne zamandan beri suç oldu?"

"O ateşli bakışları eskisi kadar sık atamadığın için."

Janey alınmış gibi yaptı. "Ben gayet iyi teslimat yapıyorum hantallığa rağmen." Hamile kaldığından beri seks için hiç bu kadar istekli olmamıştı. Neyse ki, onun Sevimli kocam buna uymaktan her zaman mutluluk duyardı.

"Annenle baban her an gelebilirken beni oraya götürme."

"Tek yaptığım sana bakmaktı."

"Merhaba, hepsi bu kadar." Koltukta onun yanına oturdu. ve onun eline uzandı. "Bu konuda iyi misin?" "Onlarla bu konuyu konuştuğumuzda kendimi daha iyi hissedeceğim. Hissettim

Bu konuda onlardan kaçındığım için bebek gibi davrandım, hatta Gerçi eminim bu haberi koca ağızlı kardeşlerimden ya da onların sevgililerinden duymuşlardır."

"Belki de değil," dedi Joe. "Çocuklar veterinerlik okulunun seninle ailen arasında hassas bir konu olduğunu biliyorlar. Onlar bir kez olsun çenelerini kapalı tutabilirlerdi."

"Bu bir mucize olmaz mıydı?"

"Gerçekten." Boştaki eliyle kızın yüzünü okşadı ve sonra onu öptü. "Bu bizim hayatımız, tatlım. Sorumluluk bizde. Aileni sevdiğini biliyorum. Ben de onları seviyorum. Ama

Bu konuda ne söylerlerse söylesinler, kararınızdan dolayı kendinizi kötü hissetmeyin."

"Yapmamaya çalışacağım. Anlayışınız için tekrar teşekkür ederim." "Seni seviyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Ne olursa olsun alır. Siz ve bebeğiniz bu yıl burada olacağınız için aileniz çok heyecanlanacak."

Böyle zamanlarda Janey, kendisini aldattığı için David'e içten içe minnet duyuyordu. Eğer onunla evlenseydi, evlilikleri

Joe'yla yaşadığı gibi bir şey olmayacaktı. Joe'nun birlikte olması gereken adam olduğundan hiç Güphesi yoktu. "Ve

seninle de."

Bir elini şişmiş karnının üzerine koydu. "Ben ikinizin yanında uzak bir üçüncüyüm."

"Benim için ilksin," dedi, elini boynuna doladı ve onu bir öpücük için daha yaklaştırdı.

"En azından iki ay daha." "Sonsuza kadar."

"Tutamayacağın sözler verme, tatlım. Ben tamamen Bu küçük insan geldiğinde ona delicesine aşık olmanızı bekliyoruz."

"Olacağım, ama bebeğimin babasına da deli gibi aşık olacağım."

Gözlerini kapadı ve alnını onunkine yasladı. "Bunu söylediğini duymaktan hiç bıkmadım. Bunu söylemenden David'le ilgili her şeyin olduğu gece beni aradı. O telefon için hayatımın her günü minnettarım."

Kapının zili çaldı ve kalkması için onu serbest bırakmadan önce derin, düzensiz bir iç çekti.

"Joe?"

"Ne var tatlım?"

"O gece telefona cevap verdiğin için her gün sana minnettarım."

Ona sıcak bir gülümseme vererek, peşinde köpekler olduğu halde kapıyı açmaya gitti.

"Küçük kızım nerede?"

Babasının gür sesi Janey'nin gülümsemesine neden oldu. "Buradayım baba."

Big Mac, üzerinde McCarthy'nin Gansett Island Marina'sının solmuş tişörtü, şortu, güverte ayakkabıları ve alametifarikası Ray Bans gözlükleriyle verandaya doğru yürüdü.

Kır saçları. Her gün rıhtımda geçirdiği saatler nedeniyle zaten koyu bir bronzluğu vardı. "İşte orada," dedi, Janey'i öpmek için eğildi. "Torunum bugün nasıl?"

"Meşgul. Hissetmek ister misin?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Oh, hadi ama." Janey elini inip kalkan karnının üzerine koydu. "Saçmalama."

"Hala kafamda şu gerçeği oturtmaya çalışıyorum. zaten hamilesin," dedi Joe'ya kaşlarını çatarak.

"Bana bakma," dedi Joe, ellerini savunmak için kaldırarak. "Kime bakmalıyım?"

"Baba, kes şunu." Bebek, babasını gülümseten hızlı bir tekme attı.

"şuna bakar mısın? O bir kicker." "O bir dişi olabilir."

"Herkes sağlıklı olduğu sürece ikisi de benim için sorun değil." "İşte geldim," dedi Linda içeri girerken.

"Umarım her şey yolundadır. kendimi içeri aldım."

"Tabii ki öyle anne."

"Lin, gel de şuna bir bak," dedi Big Mac, bebeğin günlük jimnastiğini hissetmek için karısını küçük çemberlerinin içine çekti.

"Vay canına," dedi Linda. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Biz de öyle," dedi Janey.

"ğle yemeğine ne dersin?" Joe söyledi.

"Buna hayır demeyeceğim," dedi Big Mac. "Açlıktan lyorum." "Stephanie sadece üç rek almana mı izin verdi?"

Sabah mı?" Linda kocasına sordu.

Karısını ve kızını güldüren bir surat ifadesiyle "Beni dörtte bıraktı," dedi.

Janey, "Grant'in onunla evleniyor olması iyi bir şey," dedi. "Biz Kolesteroln kontrol altına almak için onu ailede tutmamız gerekiyor." "Kesinlikle," diye onayladı Linda.

Janey ona minnettar bir gülümseme gönderirken Joe önceden hazırladığı bir tepsi sandviçi teslim etti ve içecek siparişlerini aldı.

"Gerçekten iyi hissediyor musun?" Sandvilerin tadını ıkarırlarken Linda sordu.

"oğunlukla. Kan basıncım biraz yükseldi, bu yüzden Victoria mümkün olduğunca sakın olmamı istiyor."

"Yatak istirahatinde değilsin, değil mi?"

"Resmi olarak değil. Gözümüz üzerinde, o yüzden Endişelen. Olan biten her şeyden beni haberdar et. Öyle hissediyorum ki

döngü dışında."

"Bakalım," dedi Linda. "Grant'in işi neredeyse bitti. senaryo, Evan bu hafta ilk kez stüdyoda kayıt yapıyor ve Adam resmi olarak Abby ile birlikte eski evinize taşınıyor."

"Oh, güzel," dedi Janey. "Başarılı olmalarına çok sevindim. Onları birlikte seviyorum."

"Ben de istiyorum, Grant bunu bildiğine ve aldırıyor görüldüğüne göre."

"Stephanie'ye deli gibi aşıkken neden umursasın ki?" Koca Mac sordu.

Linda, "İnsanlar eski sevgilileri konusunda komik oluyorlar," dedi. "Başka biriyle mutlu olsalar bile. Adam Abby'ye aşık olduğunda aralarında bir sorun çıkmadığı için minnettarım ve herkesin tekrar evde olmasından dolayı çok heyecanlıyım."

Janey, "Abby'ye ve hayatımdaki hemen herkese bir telefon borcum var," dedi. "Seamus'un annesi daha gelmedi mi?"

"Bugün geç saatlerde gelecek," dedi Linda.

Janey, "Bu gece orada duvarda uçan bir sinek olmak isterdim," dedi.

Joe diğerlerinin kahkahaları arasında, "Ben değil," dedi.

"Seni suçladığımı söyleyemem evlat," dedi Big Mac.

Joe Janey'ye baktı ve ailesiyle ne konuşmak istiyorsa onunla devam etmesi için başını salladı.

Janey çekingen bir tavırla, "Demek bugün sizi görmek istememin bir nedeni varmış," dedi.

"Biliyordum!" Linda söyledi. "Bebekte bir sorun var ve sen bize söylemek istemedin."

"Gerçekten, anne, yanlış bir şey yok! Sen kocamdan daha kötüsün!"

"Ben odadayım," dedi Joe.

Janey ona tatlı bir gülümseme verdi. "Seninle okul hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne olmuş ona?" Koca Mac kaşlarını çatarak sordu. Veterinerlik okulu konusunda her zaman hassas davranırdı,

Çünkü kimse onun bir veteriner olmasını onun kadar istemiyordu. Sorusu, kardeşlerinin aslında onun haberini kendilerine sakladıklarını gösteriyordu.

"Önümüzdeki yıl okula gitmemeye karar verdim," dedi Janey, bu sözleri söylerken sinirden midesi bulanıyordu.

"Oh, şükürler olsun!" dedi Linda.

"Affedersiniz?" Janey annesinin tepkisi karşısında şok olmuş bir halde sordu.

"Siz ikinizin ve bebeğin evden bu kadar uzakta olacağınızı düşündükçe kendimizden geçiyorduk, özellikle de

Bebeğin hayatının ilk yılı boyunca," dedi Linda.

Janey, kendisi kadar şaşırmış görünen Joe'ya baktı.

"Öyle mi? Neden bir şey söylemedin?"

"Ne diyebiliriz ki tatlım?" Big Mac sordu. "Uzun zamandır senin için istediğimiz bir hayalin peşinden gidiyorsun. David'in onca yıl önce yaptığı gibi, biz de bunun önünde asla durmayız."

Ailesi David'in onu veterinerlik okuluna gitmekten vazgeçirmesini asla atlatamamıştı.

Tıp fakültesi, böylece daha sonra aşırı borç yükü altına girmeyeceklerdi. Babası bu konuda özellikle öfkeliydi, bu yüzden şimdi onun evde kalmasına sevindiğini söylediğini duymak şaşırtıcıydı.

Janey kelimelerini dikkatle seçerek, "Bu konuda çok düşündüm," dedi. "David tamamen suçlu değildi. Eğer ben yeterince çok isteseydim, bunu gerçekleştirmek için dağları yerinden oynatırdım. Cesaretimi kırdığı doğru ama benim cesaretim kolay kırılırdı."

"Yine de," dedi Big Mac. "Bu onun en iyi zamanı değildi."

"Onun hakkında konuşmayalım," dedi Linda. "Başka bir sorum var."

"Hangisi?"

"Bir yıl içinde okula geri dönmeyi düşünüyor musun?"

Hayatındaki en önemli üç kişinin gözleri üzerindeyken, Janey yalan söyleyemeyeceğini anladı -kendine bile

ve kesinlikle onlara değil. "Hiç sanmıyorum."

"Ne?" Joe dedi ki. "Bir yıl demiştin, sonra bitirecektin."

Tepkisi karşısında hayal kırıklığına uğrayan Janey, "Biliyorum. Öyle söyledim ve o zaman öyle hissettim ama düşündükçe

bunu daha çok istiyorum." Havadar güneşlenme verandasını ve evi işaret etti. "Burada, ailemle birlikte olmak istiyorum. Bebeğimin kuzenleri, büyükanne ve büyükbabası ve onu seven tüm insanlarla birlikte büyümesini istiyorum.

yakınlarda, binlerce mil uzakta değil." Janey'nin boğazı duygularla gerildi. "Hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olmak için hepiniz çok fedakârlık yaptınız ama benim hayallerim değişti. Baba, senin bana yaptığın ısrarları asla unutmayacağım.

okul harcımı ödemek zorunda olmasanız bile."

"Hay aksi, tatlım, bunu yapmaktan mutluluk duydum."

"Ve Joe, bunu yapmak için cenneti ve dünyayı hareket ettirdin gitmem ve benimle gelmen mümkün. Muhtemelen anlamadığınızı biliyorum-"

Ayağa kalktı ve onunla birlikte şezlonga oturmak için hareket etti,

Kolunu ona doladı. "Anlıyorum. Nasıl anlamayayım ki? Dünyanın neresine gidersek gidelim, burası bizim evimiz. Burası ait olduğumuz yer."

Janey başını onun göğsüne yasladı. "Düşünüp durduğum tek şey iki yılımızı oraya yatırmış olmamız. harç parasından bahset."

"Bunu bir daha düşünme," dedi Big Mac. "İşler değişir. Anlıyorum."

Janey derin bir iç çekerek rahatladığını hissetti ve gözleri doldu. "Lanet olası hormonlar," dedi gözyaşlarını silerek. "Bebeğimle birlikte olmak istiyorum. Her şeyi yapamıyorum. Daha yeni yeni bunun farkına varmak."

"Anneliğe hoş geldiniz," dedi Linda. "Fedakârlıklar asla bitmez, ama bunlar yapabileceğiniz en iyi fedakârlıklardır. Hiçbir şey çocuklarınızdan daha önemli değildir."

Janey sulu bir gülümsemeyle, "Bu senin hatan, biliyorsun," dedi. "O kadar yüksek bir standart belirledin ki, buna asla uyamayacağım."

"Oh sus. Harika bir anne olacaksın." "Teşekkür ederim."

"Daha iyi hissediyor musun?" Joe

sordu. "Çok daha iyi."

"Hamile ve hormonlu değilken de fikrini değiştirme hakkına sahip olduğunu biliyorsun."

"Bildiğim iyi oldu ama fikrimi değiştireceğimi sanmıyorum. Şimdi Doc'a muayenehanesini başka birine devretmesi gerektiğini söylemenin bir yolunu bulmalıyım."

"Anlayacaktır, tatlım." Big Mac yüksek sesle ve dramatik bir şekilde boğazını temizledi. "Yani, benim biraz dedikodular hepimizin ilgisini çekebilir."

"Bu doğru mu?" Linda sert bir sesle söyledi. "Paylaşmak için oyulmuş bir davetiyeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, bilmiyorum."

Linda kızına, "Erkeklerin nasıl dedikodu yapılacağına dair hiçbir fikri yok," dedi.

Janey, "Sanırım babam bu kuralın istisnası olabilir," diyerek diğerlerini güldürdü.

"Teşekkür ederim Prenses," dedi Big Mac. "Bu sabah Frank Amca'yla konuşmuş olabilirim, hafta sonu için geri gelmesinin sorun olup olmadığını sormuş olabilir ve ayrıca Betsy'nin hâlâ bizimle kalıp kalmadığını da sormuş olabilir."

"Mac!" Linda dedi ki. "Bu çok büyük! Neden bir şey söylemedin?"

"Bir şey söylüyorum."

"Betsy nasıl?" Joe, "Betsy nasıl?" diye sordu. birkaç haftadır onlarla kalıyordu. Oğlu Steve bir tekne kazasında ölmüştü.

Neredeyse Mac, Evan ve Grant'in hayatına mal oluyordu ve Grant'in arkadaşı Dan Torrington ağır yaralanmıştı.

"Her geçen gün biraz daha iyi görünüyor," dedi Linda.

Janey, "Onu evde ağırlamanız çok hoş," dedi.

"Onun etrafımızda olmasını seviyoruz," diyor Linda. "Hiç sorun çıkarmıyor ve manzara değişikliği için çok minnettar. Tanrı biliyor ya, bugünlerde bir sürü boş yatak odamız var."

"Demek Frank Amca ve Betsy, ha?" Janey olasılıkları merak ederek, "Demek Frank Amca ve Betsy, ha?" dedi.

"Bu da bir şey değil mi?" Koca Mac dedi ki. "Joann yıllar önce öldüğünden beri yeni birini bulmasını umuyordum ama daha önce ciddi bir ilişkisi bile olmadı. Bildiğim kadarıyla."

"Sizi bilmem ama ben bu hafta sonu için sabırsızlanıyorum," dedi Janey.

BÖLÜM 5

Daisy, Salı günü kadar yavaş geçen bir gün hatırlamıyordu. Saate her baktığında sadece birkaç dakika geçmiş gibiydi. Otelde meşgul olmasına rağmen, gün hala bitmek bilmiyordu. David'i daha sonra görmek için sabırsızlanırken, yapmayı planladıkları konuşma konusunda endişeliydi.

Otelden eve doğru yürürken onun ne söyleyebileceği ve bu konuda nasıl hissedeceği endişesi üzerinde ağırlığını hissettiriyordu. Duşta ve saçlarını kuruturken de bu endişe onunla birlikte kaldı.

Dolabının önünde durmuş sınırlı seçeneklerini düşünürken, bu gecenin nasıl gelişebileceğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Onun daha önce tanıdığı erkeklerden farklı olmasını çok istiyordu. Onunla ilgili bir şey vardı.

ona en temel düzeyde çekici geldi. Bu, onun karanlık güzelliğinin ötesine geçiyordu. Onda da kendisinin bildiği türden bir yalnızlık hissediyordu.

Birlikte geçirdikleri akşamlar boyunca, bir kez olsun normal bir ilişkiye sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini keşfetmişti.

duygusal ya da fiziksel istismara karşı korumak. Geçmişte kötü seçimler yapmıştı. Bunlar onun seçimleriydi ve onlara sahipti ama artık kötü seçimler yapmak istemiyordu.

Truck'la olan karmaşadan sonra kendine söz vermişti.

gelecekte kiminle vakit geçireceği konusunda daha akıllı ve seçici olacaktı.

David akıllıca bir seçim gibi görünüyordu ve bu konuda yanılmadığını umuyordu.

Dolabının en arka köşesinde, sahip olduğunu unuttuğu bir elbise buldu. Sade siyah bir elbiseydi, yakası büzgülü, beli kıvrıktı ve etek kısmı

Dizinin üstünde. Uzun zamandır bu elbiseye sahipti ama uzun zamandır giymemişti; bunun nedeni de uygun bir fırsat bulamamış olmasıydı.

Emin olamadığını hissederek onu evinin dışına astı. ve telefonuyla Maddie'ye gönderdiği bir fotoğraf çekti.

Domenic'te akşam yemeği için bu çok mu fazla?

Maddie'den haber beklerken Daisy elbiseyi mutfağa götürüp tezgahın üzerinde ütöledi.

Hiç de değil, diye cevap verdi Maddie. Bu mükemmel.

Gerginim. Yemekten önce konuşacağız ve ne söyleyeceğinden korkuyorum.

Bunu size kendisinin söylemesi ve sizin duymanıza izin vermemesi benim için önemli.

Biliyorum... Yine de. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok.

Onu dinleyin ve sonra nasıl hissettiğinize karar verin. Hiçbir şeye hemen karar vermek zorunda değilsiniz.

Bu doğru. Danışmanlık için teşekkürler.

Ne zaman istersen. Umarım iyi vakit geçirirsiniz!

Teşekkürler! Yarın sabah rapor veririm.

Bekliyor olacağım. Ve Daisy... Yaşadıklarından sonra yeni birine aşık olmaktan biraz korkman normal. Sadece şansını denemekten korkma.

Deneyeceğim... Teşekkürler. Xoxo

Maddie'nin moral konuşması işe yaradı ve Daisy giyinirken David'le olan ilişkisinin tüm olumlu yönlerine odaklanmaya çalıştı ve elbiseyle takmak için birkaç küpe ve bir bilezik buldu. Siyah, yüksek topuklu ayakkabılarını giydi.

sandaletlerini giydi ve ardından aynada eleştirel bir gözle takımını kontrol etti.

Omzunun üzerinden elbisenin arkasına bakarken, "Sanırım iş görürsün," dedi. Saldırıdan bu yana vermeyi göze alamayacağı kadar kilo kaybetmişti ve Truck'ın çenesine attığı ve haftalarca yemek yemesini zorlaştıran yumruk sayesinde her zamankinden daha çelimsizdi.

O korkunç geceyi hatırlayan Daisy, David ne söylerse söylesin daha kötü olamayacağını düşündü yaşadığı ve hayatta kaldığı şeylerden çok daha fazlasıydı. Sadece Truck'la değil, hayatlarındaki kadınları kontrol etmekten hoşlanan ve onu kendi isteklerine boyun eğdirmek için güç kullanmaktan çekinmeyen bir dizi erkekle.

David geçmişte ne yapmış olursa olsun, ona asla fiziksel olarak zarar vermezdi. O kadarını zaten biliyordu. kesin olarak biliyordu. Hayır, onunlayken duygusal sağlığı konusunda fiziksel güvenliğinden çok daha dikkatli olmak zorundaydı. Onun günlük hayatının önemli bir parçası haline gelmesi uzun sürmemiştir. Onunla hissettiği bağ daha önce deneyimlediği bir bağ değildi ve bu bile tek başına içinde bir korku yaratmaya yetiyordu.

"Güçlü olacaksın, onun söyleyeceklerini dinleyeceksin ve senin için en iyi kararı vereceksin," dedi yansımasına.

Kendi kendine yaptığı konuşmadan tatmin olmuş bir şekilde aşağı indi ve saatin daha altı bile olmadığını fark etti. David gelmeden önce yarım saatten fazla zamanı vardı, bu yüzden oturup bir dergiyi karıştırdı ve beklerken bir bardak limonatanın tadını çıkardı.

Birkaç dakika sonra kapısının önünden gelen bir ses, David'in erken gelip gelmediğini görmek için aceleyle pencereden dışarı bakmasına neden oldu. Onu göreceği düşüncesiyle kalbi heyecan ve adrenaline daha hızlı atmaya başladı. Verandasındaki salıncaklardan birinde oturan yaşlı bir kadın görünce şaşırdı.

"Bu da ne böyle?" Güvenliğe dikkat ederek, özellikle de son zamanlarda, daha iyi görebilmek için kapıyı yavaşça açtı.

Kadının saçları sanki günlerdir taranmamış gibi diken diken olmuştu. Flanel kumaştan bir sweatshirt giymişti. Pijama pantolonu vardı, ayakları çıplaktı ve kir içindeydi. Daisy kapının önüne çıktığında, burada bir şeylerin çok yanlış gittiğini düşündü. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu usulca, kadını ürkütmemeye çalışarak.

"Hayır."

"Kayıp mı
oldun?"

"Bilmiyorum."

Daisy kadının kesik ve morarmış ayaklarına baktı ve verandaya düşmeden önce ne kadar yürüdüğünü merak etti.

"Ben Daisy. Senin adın ne?"

"Marion." Daisy'nin ötesine bakan mavi gözleri vardı. boş bir şekilde. Bu ve ayaklarındaki kesikler arasında Daisy kadının bir tür tehlike altında olduğundan endişeleniyordu.

"Senin için arayabileceğim biri var mı, Marion?"

"Kocam benim için geliyor. Adı George Martinez. Birazdan burada olur."

"Beklerken size içecek bir şeyler ikram
edebilir miyim?" "Biraz su iyi olurdu."

"Hemen döneceğim." İçeride, o hakkında tartıştı Ne yapması gerektiğini düşündü ve sonunda Blaine Taylor'ı aramaya karar verdi.

Truck ona saldırdıktan sonra Blaine, yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşı Daisy'nin telefonuna kendi cep telefonu numarasını programlamıştı.

"Merhaba Daisy," dedi Blaine telefonu açtığında. "Her şey yolunda mı?"

"Merhaba. Evet, ben iyiyim ama Marion adında yaşlı bir kadın verandamda oturuyor."

"Marion Martinez?"

Daisy perdenin arkasından Marion'un gitmediğinden emin oldu. "Evet, bu o. Biraz kafası karışmış gibi görünüyor ve ayakları kesilmiş. Görünüşe göre epeyce yürümüş. çıplak ayakla mesafe."

"Tanrıya şükür onu buldunuz. Oğulları gidiyor deli gibi onu arıyor. Ben oraya gidene kadar onunla oturabilir misin?"

"Hiç de değil. Kocasını George'un onu almaya geleceğini söyledi."

"George Martinez öleli on yıl oldu." Daisy, Marion için üzülen, "Ah," dedi.

"Hemen geliyorum."

Daisy telefon görüşmesini sonlandırdı ve dışarıdaki Marion'a bir bardak buzlu su götürdü, o da minnetle kabul etti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Marion.

"Öyle mi dersin? Bu gece bir randevum var."

Marion'un gülümsemesi çok tatlı ve masumdu.

"Umarım iyi bir çocuktur."

"Sanırım öyle."

"Alex ve Paul adında iki oğlum var. Onlarla tanışmalısın. Çok yakışıklılar ama senin için biraz genç olabilirler. Alex onuncu sınıfta, Paul ise bu yıl son sınıfta.

Çocuklar onlara A.M. ve P.M. diyor," diye ekledi Marion gülümseyerek. "George ve ben onlarla çok gurur duyuyoruz."

Daisy'nin tahminine göre altmışlı yaşlarının ortalarında olan Marion

Bu kadar genç yaşta çocuk sahibi olmak için fazla yaşlı görünüyordu. "Eminim öyledir."

"Genç adamın adı ne?" "David."

"David adında bir kardeşim var. Güzel bir isim." "Ben de öyle düşünüyorum."

"David'inle evlenecek misin?"

Daisy gergin bir şekilde güldü. "Henüz evlilikten bahsetmiyoruz."

"George ve ben evleneceğimizi hemen anladık. İlk kez dışarı çıktıktan sonra anneme onun kocam olacağını söyledim."

"Çok tatlısın. Hemen anladığın için şanslısın."

"Şanslıydık." İlk kez doğrudan Daisy'ye baktı. "Bence bir insanın sizin için doğru kişi olup olmadığını hemen anlarsınız. En azından ben anladım. George'umu neyin alıkoyduğunu hayal bile edemiyorum. O her zaman tam zamanında gelir."

Daisy Marion'un elini okşadı, Marion'un kaybı için kalbi kırılmıştı. "Eminim yakında burada olur."

"Bana eşlik etmeniz çok nazik bir davranış. Adın ne demiştin?"

"Ben Daisy."

"Çok güzel bir isim."

Daisy bunun bir çocuk için iyi olan ama bir yetişkin için o kadar da iyi olmayan aptalca bir isim olduğunu düşündü. Ama annesi bir

Daisy adında bir yetişkinin insanların onu ciddiye almasını sağlamaya çalıştığını düşünecek kadar etraflıca düşünmeyen kaprisli bir tür.

Düşünceleri, Blaine'in polis plakalı cipiyle kaldırırma yavaşlamasıyla bölündü. Uzun boylu, yakışıklı ve etkileyici Blaine, Truck'ın saldırısından sonra Daisy'nin kahramanlarından bir diğerydi. Onun zamanında gelişti Daisy'nin hayatını kurtarmıştı ve Daisy ona her zaman minnettar kalacaktı.

Marion ona şüpheyle baktı. "Kim o?"

"Merhaba, Bayan Martinez. Ben Blaine Taylor. Beni hatırladınız mı?"

"Seni tanımıyorum." Daisy'ye, "Onu tanımıyorum." dedi.

Daisy onun elini tuttu. "O polis şefi ve size yardım etmek için burada."

"Onun yardımına ihtiyacım yok. George'um beni almaya geliyor."

"Paul ve Alex'le konuştum," dedi Blaine, keskin gözleri kızın dağınık görünümünü ve yaralı ayaklarını incelerken. "Ayaklarınıza baktırmak için sizi kliniğe götürmemi istediler."

"Ayaklarım iyi."

Daisy yumuşak bir sesle, "Kanıyorlar tatlım," dedi.

Ayaklarının kesildiğini duyunca şaşırmış gibi görünen Marion onlara baktı. "Bu nasıl oldu? Ayakkabılarım nerede? Biri George'a ayakkabılarımı getirmesini mi söyledi?"

"Ona haber veririz," dedi Blaine. "Çocuklar bizimle klinikte buluşacak. Onları bekletmek istemezsin, değil mi?"

Marion endişeyle Daisy'ye baktı. "Onunla gitmeli miyim?"

"Bence gerçekten yapmalısın. Oğulların senin için endişeleniyor ve seni bekliyorlar."

Marion Daisy'nin elini sıkıca tuttu. "Benimle gelir misin? Lütfen?"

Daisy, başıyla onaylayan Blaine'e baktı. David'in her an gelebileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştı. "Tabii ki. Çantamı alayım, hemen dönerim, tamam mı?"

Marion Daisy'nin elini bırakmak istemiyor gibiydi ama sonunda elini gevşetti.

Daisy içeri girdi, çantasını, kazağını ve Marion'un kliniğe giderken giymesi için bir çift parmak arası terlik aldı. David'e mesaj atmaya başladı ve ondan gelen bir mesaj buldu.

Gemiden iniyorum ama bir hastayı görmek için kliniğe çağrıldım. Biraz geç kalacağım ama orada olacağım.

Klinikte buluşuruz, diye cevap verdi.

Verandada, Marion aşağıya bakıyor ve Blaine'i özenle görmezden geliyordu.

"Hazır mısın, Marion?" Daisy sordu.

"Neye hazırım?"

Daisy'nin kalbi zavallı kadın için kırıldı. "Şef Taylor'la birlikte oğullarınız Alex ve Paul'le tanışmaya gidiyoruz."

"Ama George geliyor. George gelene kadar gidemeyiz."

Blaine ellerini dizlerinin üzerine koymak için eğildi. "Paul Seni bekliyor ve seni bulamadığı için çok üzgün. Onu bekletmek istemeyiz, değil mi?"

Biraz daha kandırmak gerekti ama sonunda Marion'u ödünç sandaletleri kabul etmeye ikna edebildiler.

Daisy ve Shuffle kaldırımından aşağıya, Blaine'in cipinin arka koltuğuna indiler. Daisy onun yanına tırmandı ve Marion'a emniyet kemerini takması için yardım etti.

Kliniğe giderken Marion en azından şunları sordu George'un nerede olduğunu ve evden çıktıktan sonra onu nasıl bulacağını yirmi kez düşündü.

Daisy her seferinde, "Paul ve Alex seni bulmasına yardım edecek," dedi. Dikiz aynasında Blaine'in minnettar bakışlarıyla karşılaştı ve onunla hüzünlü bir gülümseme paylaştı.

Kliniğin acil girişine yanaştıklarında, iki siyah saçlı genç adam arabaya doğru koştu. Onlar Daisy'nin tahminine göre ikisi de otuzlu yaşlarındaydı ve kahverengi gözleri, Haziran'dan çok Ağustos'u andıracak kadar bronzlaşmış tenleri vardı.

"Anne! Bizi korkuttun! Nereye gittin?"

"Paul, ben sadece yürüyüşe çıktım. Telaşlanacak bir şey yok."

Alex geri çekildi, gerginliği hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu.

David cipin kapısında belirdi. Gözleri onunkilerle buluştu, yüz ifadesinde şaşkınlık okunuyordu. Açık ten rengini dengeleyen beyaz bir polo giymiş ve haki pantolon giymişti. Alnına düşen saçları Daisy'nin saçlarını taramasına neden oldu.

"Merhaba Marion," dedi. "Nasılsın?"

"Sen kimsin?"

"Ben Doktor Lawrence. Sizi evinizde görmeye geldiğim zamanı hatırlıyor musunuz?"

Daisy, elbette onu evinde görmeye gelmişti, diye düşündü, çünkü o böyle bir doktordu. O çok Onu gördüğüme çok

sevindim. "Seni tanımıyorum."

"Sorun yok anne," dedi Paul. "Dr. David'in ayaklarına bakması gerekiyor, sonra da akşam yemeği için eve gidebiliriz."

"Eve döndüğümüzde babam orada olacak mı?" diye sordu, gözlerinde umutlu bir parıltıyla.

"Hayır anne," dedi Alex. "Babam öldü. Hatırladın mı?"
Marion'un yüzü buruştu ve acı dolu bir feryat kopardı.
"Neden böyle korkunç bir şey söyledin? O ölmedi! İşinin başında! Hepimiz için çok çalışıyor. Kendi işini yürütmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun? Ta ki denediniz, onun hakkında kötü konuşmaya hakkınız yok."

Alex döndü ve kliniğin kapısına doğru yürüdü, elleri cebinde, omuzları kamburdu.

Daisy'nin kalbi tüm aile için kırıldı.

Paul kardeşini savunmak için, "Onun hakkında kötü konuşmuyordu," dedi. "Dr. David'in seni kontrol etmesine ne kadar çabuk izin verirsek, o kadar çabuk eve dönebiliriz."

"Evet, çünkü babam orada beni bekliyor." Daisy'ye, "George'um beni bekliyor." dedi.

"Biliyorum," dedi Daisy.

"Bu benim arkadaşım Daisy," dedi, sesi yine inanılmaz derecede akli başında geliyordu. "Oğlum Paul."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Paul. "Anneme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bunu yaptığım için mutluydum. O çok hoş biri."

David ve Paul onu cipten çıkarıp David'in dışarıda getirdiği tekerlekli sandalyeye bindirirken Marion ona gülümsedi. "Daisy! Daisy nerede?"

"Buradayım, Marion."

"Benimle kalmanı istiyorum."

Daisy yaşlı kadının uzattığı eli tuttu. "Memnuniyetle."

"Oğullarımla tanıştınız mı? Yakışıklı değiller mi? Erkek arkadaşın var mı?"

Daisy David'in bakışlarıyla karşılaştı ve yüz ifadesinde hüznle karışık bir eğlence gördü. David ona evet anlamında bir şey söyleyince Daisy'nin kalbi pır pır etti.

Marion'u muayene odasına götürürken Daisy, David'e küçük, özel bir gülümsemeyle, "Evet, biliyorum," dedi.

"Bu çok kötü. Umarım iyi bir çocuktur."

Tekrar David'e baktı. "Çok iyi bir çocuk."

"Paul, sence de Daisy güzel değil mi?"

"Çok güzel anne," dedi Daisy'nin hissettiği kadar utanmış bir sesle.

"Eğer erkek arkadaşınla işler yolunda gitmezse, sana Paul'ümü ayarlarım. Çok yakışıklıdır."

"Anne..."

"Ne? Sen yakışıklısın. Yakışıklı değil mi Daisy?" "Evet, öyle, Marion," dedi Daisy, gülmemeye çalışarak Her şeyin saçmalığını.

Paul yüzünü buruşturdu ve nefesinin altından "Özür dilerim" dedi. "Alex de yakışıklı ama huysuz olabiliyor.

Bazen." "Anne..."

Dur."

"Ne? Bu gerçek değil mi?"

Neyse ki, saldırıdan sonra Daisy'ye çok iyi davranan pratisyen hemşire Victoria muayene odasına geldi ve Marion'un soyunmasına yardım etmeyi teklif etti.

"Neden kıyafetlerimi çıkarmak zorundayım? Kıyafetlerimi çıkarmayacağım!"

"Başka bir yerinizin yaralanmadığından emin olmak için sizi muayene etmem gerekiyor," dedi David nazıkçe. "Sadece birkaç dakika sürecek dakika."

"Sorun yok Marion," dedi Victoria. "Sana yardım edeceğiz." "Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi Daisy.

"Ben de," diye ekledi Paul.

Marion'un itirazları üzerine muayene odasından çıktılar ve Alex'in volta attığı bekleme alanına gittiler. İki kardeş de kirli kıyafetler ve sağlam botlar giymişti. Daisy ne iş yaptıklarını merak ediyordu.

"O nasıl?" Alex sordu.

Paul parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirdi. "Kafası karışık, sinirli. Her zamanki gibi."

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi Alex. "Bu şekilde devam edemeyiz."

"Biliyorum." Paul, Daisy'ye "Onunla nasıl birlikte oldun?" diye sordu.

"Onu verandamda, salıncaklarımdan birinde otururken buldum." "Nerede yaşıyorsun?"

"Şehirde," dedi Daisy. "Liman Yolu'nda."

"O kadar yolu nasıl geldi?" Alex sordu.

"Çıplak ayaklarının durumuna bakılırsa," dedi Daisy, "yürümüş."

"Tanrım," dedi Alex iç çekerek. "Ona bir araba ya da milyonlarca başka şey çarpmış olabilirdi." Başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Bunu daha fazla yapamam. Bunu yapamam."

"Sesi son kelimedede kesildi ve hızla kapıdan çıkıp otoparka gitti."

Paul bir sandalyeye çöktü, yorgunluk onu sarmıştı.

Daisy David'i beklerken ne yapması gerektiğini bilmiyordu. David'in onun ofisinde beklemesine muhtemelen karşı çıkmayacağını biliyordu ama Paul'ü orada yalnız ve kederli bir şekilde otururken bırakmaya da gönlü el vermiyordu.

karşısındaki koltuğa oturdu. "Böyle zor bir dönemden geçtiğin için üzgünüm."

"Teşekkürler. Daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor, orası kesin. Kardeşim ve ben, hem işi yürütmeye hem de ona bakmaya çalışıyoruz... Bu... Bu çok fazla."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Bir peyzaj şirketimiz var. Martinez Çim ve Bahçe."

"Elbette. Etrafta kamyonlarınızı görüyorum."

McCarthy'lerin oteline siz bakıyorsunuz. Ben orada çalışıyorum."

O da başıyla onayladı. "Bir yıl öncesine kadar her şeyi annem yürütüyordu. İnanması zor, değil mi? O artık çok hızlı bir şekilde geriledi." Doğrudan ona bakarak, "Bu işin içine sürüklendiğin için üzgünüm. Görünüşe göre bir yere gidiyordunuz."

"David Lawrence ile yemeğe çıkacaktım, annenin iyi olduğunu öğrendikten sonra gideriz."

"O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Annem için inanılmaz biriydi ve bize çok yardımcı oldu."

"Yaptığı işte çok iyidir." "Evet."

"Size ve kardeşinize yardım etmek için yapabileceğim bir şey olursa, umarım beni ararsınız. Oturacak birine ihtiyacınız olursa

yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Size numaramı verebilirim." "Çok nazıksınız. Teşekkür ederim."

Numaraları değiş tokuş ettiler ve doğrudan cep telefonlarına programladılar.

Alex duygularını daha iyi kontrol ediyor gibi görünerek geri geldi. "Böyle fırtına gibi çıktığım için özür dilerim."

Paul elini salladı. "Endişelenme."

"Bir haber var mı?"

"Henüz değil."

"Ne yapacağız Paul?"

"Bilmiyorum."

Daisy birdenbire bir eve izinsiz girmiş gibi hissetti. Kardeşler arasında yoğun bir özel an yaşandı. "David'i ofisinde bekleyeceğim. Annen konusunda yardımcı olabilirsem lütfen beni ara."

"Öyle yapacağız," dedi Paul. "Onun için yaptığınız her şey için tekrar teşekkürler."

"Onunla birlikte olmaktan keyif aldım." Onları bıraktı ve gitti ofislere açılan çift kapıdan geçerek David onu orada beklemesine aldırmazdı. Onun ve hastalarının mahremiyetine dikkat ederek masasından uzak durdu ve bacaklarını altına çekerek küçük kanepeye oturdu.

Marion'la vakit geçirmek Daisy'nin yıllardır ilk kez kendi annesini merak etmesine neden oldu. Uzun zamandır ailesiyle görüşmüyordu, o kadar uzun zamandır ki artık onları nadiren düşünüyordu. Ancak, o bir adamla evlenmek istediği için ailesinin ona nasıl sırt çevirdiğini asla unutmayacaktı. onaylamadı. On sekiz yaşındaydı ve hayatında ilk kez aşık olmuştu.

Şimdi on yıl önceki o korkunç baharı düşünüyorum, yeniden yaşamamak istediği duyguları ve anıları geri getirdi. Bu yüzden onun yerine David'i, onun için giydiği elbiseyi nasıl gözlerinin içine aldığını ve Marion'a bir erkek arkadaşı olduğunu söylemesi için onu nasıl cesaretlendirdiğini düşünmeye karar verdi.

En son ne zaman bir "erkek arkadaşı" olmuştu? ile Bu soru yüzüne bir gülümseme yerleştirtince Daisy başını kanepeye yasladı ve gözlerini kapattı.

DAVID bir saat sonra onu orada, tatlı dudaklarına yapışmış bir gülümsemeyle buldu. İki gün boyunca onu düşündükten sonra, siyah elbisesinin içinde onu ilk gördüğünde büyülenmişti. O

onu uyandırmalı mıydı yoksa uyumasına izin mi vermeliydi bilemiyordu. Hala ciddi yaralarını atlatmaya çalışıyordu ve çok fazla çalışıyordu.

onun hoşuna gidecek kadar sertti.

"Neye bakıyorsun?" Victoria arkasından sordu. David ona döndü. "Hiçbir şeye."

Omzunun üzerinden baktı ve ona bilmiş bir gülümseme verdi. "Oh, anlıyorum. Özel arkadaşın seni bekliyor."

David ofisten çıktı ve kapıyı kapattı. "Marion'a yardımınız için teşekkürler."

"Hızla yokuş aşağı gidiyor."

David başıyla onaylarken iç çekti. "Alex ve Paul zor bir durumdalar, onun için bir yerleşim yeri olmayan bir adada yaşıyorlar ve işleri nedeniyle buraya bağlılar. Yakında bazı zor kararlar vermeleri gerekecek. Onlar

Onu anakaradaki bir tesise yerleştirip sonra da onu hiç görememek istemiyorum çünkü onlar burada, o da orada."

"Bazen ada hayatı berbattır."

"Evet, öyle. Ben yokken başka bir şey oldu mu?"

Victoria ona birkaç hastanın durumu hakkında bilgi verdi. "Ayrıca Janey Cantrell'in de

Otuz iki haftalık kontrolde tansiyonu biraz yükselmişti. Bundan sonra onu haftada bir kontrole getireceğim. gözün üzerinde olsun."

David bu haberi duyduğunda kalbine yakın bir yerde hissettiği endişeden nefret ediyordu. Janey artık onu ilgilendirmiyordu ve bunu hatırlaması gerekiyordu. "İyi plan."

"Seni elimden geldiğince bunun dışında tutmamı istemiş olsan da, farkında olman gerekiyor. Her ihtimale karşı."

"Biliyorum. Güncelleme için teşekkürler."

"Özel arkadaşının nesi var?" "Hiçbir şey.

Marion'la geldi." "Çok şık giyinmiş."

"Yani?"

"Peki onu nereye götürüyorsun?" "Seni ilgilendirmez."

"Demek onu bir yere götürüyorsun." Dirseğiyle onu dürttü. "Hadi ama. Bir dost ol. Bugünlerde senin üzerinden vekaleten yaşıyorum."

"Daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Gerçek bu değil mi? Bu yüzden bana vermeyeceksin bir şey var mı?"

"Hayır. Git buradan. Yarın tekrar gel." "Evet, evet, evet. Görüşürüz o zaman."

Victoria uzun koridorda yürüdükten sonra David çift kapıdan geçerek ofisine girdi ve kapıyı kapattı. Daisy'nin yanına oturdu ve bir dakika boyunca onun uyumasını izledikten sonra büyük bir risk alarak eğilip onu uyanıkken öptü.

Gözleri yavaşça açıldı ve onu görünce aydınlandı.

"Selam. Marion nasıl?"

"Birkaç gün boyunca ağrıyacak olan ayakları dışında sorun yok."

"Çok rahatladım."

"Ayrılırken Blaine'i gördüm ve onunla çok iyi anlaştığını söyledi. Bunun için teşekkürler."

"O tatlı bir hanımefendi. Kafa karışıklığı ve yönelim bozukluğu çok üzücü."

Başıyla onayladı ama artık Marion hakkında konuşmak istemiyordu. Onun hakkında, onlar hakkında konuşmak istiyordu. Günlerdir, bir dahaki sefere birlikte olduklarında ona ne söyleyeceğinin provasını yapıyordu ama şimdi O an geldiğinde, kelimeler ağzından kaçtı.

Parmaklarını hafifçe yüzünde gezdirerek onu kurtardı.
"Seni özledim."

Yüzünü onun eline çevirdi ve avucunu öptü. "Ben de seni özledim."

"Biraz komik, değil mi?" "Ne komik?"

"Seni sadece birkaç haftadır tanıdığım halde bu kadar özlemiş olmam."

"Komik değil. Çok tatlı. Özlenmek güzel."

Gözleri buluştu ve gözlerini kaçıramadı. Onun varlığında her zaman yaşadığı içsel sükûnet ve dinginlik Her zamanki gibi onu yatıştırdı. Ama şimdi bunun altında bir farkındalık ve arzu uğultusu vardı ve bu onu başka bir öpücük için eğilmeye zorladı, bu seferki daha uzun sürdü.

"Ne kadar güzel görüldüğünden bahsetmiş miydim?"

"Yaptığını sanmıyorum," dedi gözlerini aydınlatan bir gülümsemeyle.

Gülümsemesi hoşuna gitmişti. Ona söylemesi gereken onca şeyi hatırlayana kadar, geçmişte yaptığı hatalar yüzünden pişmanlık duymasına neden olacak bir sebep vermiş olması hoşuna gitmişti. "Konuşmamız gerek."

"Öyleyse konuş. Bana bilmem gerektiğini düşündüğün şeyleri söyle ve bir yolunu bulalım."

Bir daha asla yapamayacağı düşüncesiyle daha da çok acı çekiyordu.

Gözlerinde onun için sakladığı o özel parıltıyı görüyordu. Ama bunu ertelemeye devam etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, bu yüzden derin bir nefes aldı ve kendini onun ciddi bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Janey ile birlikte olduğumu biliyorsun. McCarthy uzun bir süre. On üç yıl."

Başını salladı.

"Boston'daki ihtisasımı bitirirken birlikte olduğumuz son iki yıl boyunca nişanlıydık." Ondan uzaklaşıp kanepenin arkasındaki pencereden dışarı baktı ve binanın kenarında büyüyen çalılara odaklandı. Bundan sonraki sözleri söylemek zorunda kalmamak için sahip olduğu her şeyi, sahip olabileceği her şeyi verebilirdi. Ama Daisy'nin bu sözleri duyduğunda vereceği tepkiye çok şey bağlı olduğunu bildiği için bunları söylerken kendini ona bakmaya zorladı. "Onu aldattım."

Bir kez göz kırptı ve sonra tekrar kırptı. Onun dışında ifadesi hiç değişmedi. "Oh."

"Hayatımın özellikle stresli bir döneminde her gün pişmanlık duyduğum çok kötü bir hata yaptım beri." Kalbinin çarpıntısına ve ağzındaki kuruluğa rağmen devam etmek için kendini zorladı. "En kötüsü de... O... Janey... Boston'a bana sürpriz yapmak için geldi. yıldönümü ve... ve beni gördü. Yatağımızda başka biriyle."

Daisy gözlerini kapadı ve nefes verdi.

"Bunu duyduktan sonra benimle vakit geçirmenin yapmak istediğin bir şey olmadığına karar verirsen seni tamamen anlarım." Bu sözleri söylerken, varlığının her zerresiyle daha iyi, ona layık bir adam olmayı diledi.

Gözlerini kapalı tuttu ve sağ elinin parmaklarını elini dudaklarına bastırdı. Kadının ağlamamaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Daisy?"

Gözyaşları içinde yüzen gözlerini açtı. Gözyaşları onu öldürdü ve utandırdı.

Gözlerini kırptırdı ve onları kontrol altına almayı başardı. "Özellikle stresli bir dönem olduğunu söylemişsiniz. Öyle miydi? ikamet yüzünden mi?"

"Tam olarak değil. Birkaç aydır kendimi çok kötü hissediyordum. Bir türlü geçmeyen bir boğaz ağrım vardı ve

Daha önce hiç yaşamadığım bir yorgunluk. Ama ben bir asistandım. Hepimiz yorgunduk, bu yüzden aylarca görmezden geldim.

Sonunda daha fazla görmezden gelemeyince doktora gittim ve Non-Hodgkin lenfoma teşhisi kondu. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Kanser mi?" diye sordu, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

Başını salladı. "Hayatımda duyduğum en şok edici şeydi. Yirmili yaşlarımda sonlarındaydım, bir at kadar sağlıklıydım - ya da ben öyle sanıyordum - ve doktor bana kanser olduğumu söylüyordu. Bu haber beni en hafif tabirle uçurumdan aşağı yuvarladı."

"Janey ne dedi?" "Ona söylemedim."

"Nişanlığınıza kanser olduğunuzu söylemediniz mi?"

"Janey ve ben o zamana kadar gerçekten uzun bir süredir ayrı yaşıyorduk. Her şey patladıktan sonra, geriye dönüp baktığımızda ilişkimizin bir süredir bitmiş olduğunu görebildik,

ama ikimiz de bunu kabul etmedik." "Bu yüzden mi onu aldattın?"

"Tanrım, hayır. Onu asla böyle incitmezdim. bilerek. Ne olursa olsun, onu hala seviyordum. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek şey, teşhisi takip eden haftalar boyunca en iyi halimde olmadığımıdır. Bunca yılımı bu hastalığın pençesinde geçirdiğimi tekrar tekrar düşünüp durdum.

okul ve ne için? Otuz yaşına gelmeden ölecektim ve henüz yaşamamıştım bile. Çok aptalca şeyler yaptım. Sarhoş oldum, işi ekim, Janey'e teşhisten bahsetmedim, ki kesinlikle bahsetmeliydim ve kemoterapi hemşirelerimden biriyle yattım - Janey'nin evime almam için bana yardım ettiği yatakta. Her şeyi berbat ettim. Zamanla Şokun sisinden çıktığımda nişanım bitmişti, asistanlığım ciddi bir tehlike altındaydı ve burnum kırık."

"Bu nasıl oldu?"

"Janey beni hemşireyle yakaladıktan sonra sanırım Joe'ya

koştu çünkü o sırada Joe anakaradaydı.

herkes buradaydı. Boston'a geldiğini ya da beni başka biriyle gördüğünü bilmiyordum. O gece apartmanda olduğunu bile bilmiyordum." Tanık olduğu şeyin düşüncesi hâlâ onu hasta edecek güçteydi.

Bunca zaman sonra bile. "Günlerce onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Neler olduğunu anlayamadım. Sonunda onu bulmak için buraya geldiğimde herkes ne olduğunu çoktan biliyordu. Feribottan indim ve Joe'ya merhaba demek gibi bir hata yaptım. Suratıma yumruk attı." David parmağını burnunun üstündeki şişlikte gezdirdi. "Burnumu kırdı."

"Sana öyle vurduğuna inanamıyorum!"

"Bu başıma gelenlerin en küçüğüydü Daisy. Lütfen Bunu ona çevirme. Ona göz kulak oluyordu, ki benim de bunu yapma şansım vardı ve elime yüzüme bulaştırdım. Onu suçlamıyorum. Bunu söyleyebilmem çok uzun zamanımı aldı.

o kelimeler. Olaydan sonra aylarca hayatımın bu hale gelmesinden kendim dışında herkesi sorumlu tutarak her şeyi daha da kötüleştirdim."

"Lenfoma... Kemoterapi mi gördün?"

"Evet ve remisyondayım. Bu yüzden bu hafta Boston'daydım. Her altı ayda bir kontrole gidiyorum. Her şey yolunda.

İyi." Kolunu uzatarak dirseğinin kıvrımında bitmek bilmeyen kan testleri nedeniyle oluşan morlukları gösterdi son birkaç gündür maruz kaldığı.

Daisy parmaklarını adamın kolundaki morlukların üzerinde nazikçe gezdirdi. "Çok rahatladım."

"Hem de çok."

"Boston'a neden gittiğini bana söylemedin."

"Endişelenmeni istemedim."

"Bunu bilmek isterdim."

"Tüm bunlar, aramızdakiler, çok yeni. Lenfoma konuşmasına hazır olduğumuzdan emin değildim."

"Bu yeterince adil, sanırım."

"Sana düşünecek çok şey verdim. Eğer bu senin için çok fazlaysa ve beni görmek istemezsen anlarım.

artık."

Uzun süre hiçbir şey söylemedi. David'in onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ben lisedeyken babam annemi aldattı," dedi. Sonunda, sanki küçük koltukta onun yanında değil de milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi konuştu. "Tüm ailemiz için kesinlikle yıkıcı oldu, özellikle de arkadaşımın annesiyle aldattığı için."

"Kahretsin." David başını iki yana salladı, yaptığı hatalar ve incittiği insanlar için kendine yeniden öfkelendi. Özellikle de Janey, başına gelenleri hak etmek için kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı. Elini ovalayarak çenesindeki bıyıkları, geçmişi yeniden yazmak için güçsüz hissediyordu.

"Bana söylediğin için minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. duymama izin vermek daha kolay olacakken ve inanın bana, dedikodular bana anlatmaya çalıştı."

"Eminim seni benden uzak tutmaya çalışan bir sürü insan vardı," dedi acı bir şekilde. daha azını hak etmiyordu.

"Beni senden uzaklaştırmalarına izin vermezdim ve senin de beni uzaklaştırmaya izin vermeyeceğim."

"Yapmayacak mısın?" David şaşkınlıkla sordu.

Başını iki yana salladı. "Bana söylediğin şey üzücü. Bunu inkâr edemem. Bunun Janey için nasıl bir şey olduğunu düşünemiyorum bile."

"Ben de bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Bundan çok utanıyorum. İnanamayacağın kadar çok."

"Ya..."

"Ne var, Daisy? Sadece söyle. Ne sormak istiyorsan. Sorun değil."

"Ya yine zor ya da stresli bir şey olursa? Bununla böyle mi başa çıkacaksınız?"

"Size her zaman tam olarak doğru şeyi yapacağıma dair söz veremem, ancak bir ortağa asla sadakatsizlik etmeyeceğime söz verebilirim

Tekrar. Ona yaptığım korkunç bir şeydi. Birlikte geçirdiğimiz onca yıla karşı son derece saygısızca davrandım ve onu çok incittim. En çok pişman olduğum kısım da bu."

"Utaniyor olman benim için çok önemli. pişmanlık ve pişmanlık. Babam hiçbir zaman bunların hiçbirisi olmadı. Kendi hakkı konusunda kavgacıydı. mutlu, bu süreçte kimin canı yanarsa yansın. O asla Yaptığı şey için annemden ya da bizden bir kez bile özür dilemedi.

Ve sonra onaylamadığı biriyle birlikte olmayı seçtiğimde bana sırtını dönme cüretini gösterdi. İronik, huh?"

"Öyle diyebilirim."

Truck Henry'nin yumruklarıyla kliniğe düştüğü ilk andan itibaren onu etkileyen o büyük, doe benzeri gözlerle ona baktı. "Hepimizin geçmişinde gurur duymadığı şeyler vardır David. Benim bile." Kirpikleri yanaklarına düşerken aklından geçenleri söyleyecek cesareti kendinde bulmuş gibiydi. "On sekiz yaşındayken kısa bir süre için evlendim. Bu, erkekler söz konusu olduğunda yaptığım bir dizi kötü seçimin ilkiydi."

"Anlat bana," dedi. "Seni tanımak istiyorum Daisy."

Bu dünyada konuşmak istediği son şey olsa da -asla- geçmişini onunla paylaşmıştı, o halde nasıl aynı şeyi yapmayabilirdi? "Adı Curt'tü ve benim olmadığım her şeye sahipti - cesur, korkusuz ve yüzsüz. Tipik bir kötü çocuktu; motosikleti, piercingleri, dövmeleleri, yırtık derisi ve uzun yağlı saçlarıyla. Diğer şeylerin yanı sıra, lise son sınıfta onun yüzünden aklımı kaçırmıştım. Annem ve babam O zamana kadar boşanmışlardı ama ona karşı duydukları ortak nefrette bir araya geldiler."

"Görünüşe göre senin için oldukça zor olmuş."

"Korkunçtu. Ondan ne kadar nefret ederlerse, ben de o kadar nefret ederdim.

kazdım. Şimdi geriye dönüp baktığımda, onunla onun için mi yoksa onlar yüzünden mi evlendiğimden ve onlara karşı gelmek istediğimden emin değilim. onları."

"Nasıl oldu da evlendiniz?"

"Onunla görüşmeyi bırakmayı reddettim, bu yüzden beni büyüdüğüm evden kovdular ve kendi başıma olduğumu söylediler. Onun evine gittim, eğer büyükannesinin garajındaki bir ahıra 'yer' diyebilirsiniz. Büyükannesi ölene kadar orada kaldık.

Büyükanne de bizden bıktığına karar verdi ve sonra onun bisikletiyle yollara düştük. Beş parasızdık ama bir şekilde orada burada ufak tefek işler yaparak bütün bir yaz boyunca hayatta kalmayı başardık. Şimdi düşününce çok saçma geliyor. Bir gece birlikte çalıştığımız bazı adamlarla sarhoş olduk ve onlar bizim evlenmeliyim. O kadar bombalandım ki sözde törenin hatırası, ama yapıldığını kanıtlamak için evlilik cüzdanı vardı."

David onun ellerinin titremeye başladığını fark etti ve ellerini tuttu.

"Ertesi sabah uyandığımda hiçbir şey hatırlamıyordum ama çok ağrım vardı... Bacaklarımın arası. Ve çocuklar, çok garip davranıyorlardı. Bana farklı bakıyorlardı... Emin değilim ama sanırım onlara benimle sırayla."

Şok onun içinde yankılandı. "Tanrım, Daisy," diye fısıldadı.

Derin, titrek bir nefes aldı. "Karısıyla sırayla başka erkeklerin birlikte olmasına izin veren türden bir adamla evlendiğimi fark etmem uzun sürmedi. Evliliğimizin hızla kötüden daha kötüye gittiğini söylemek hafif kalır."

"Ailenin yanına gittin mi?"

Başını iki yana salladı. "Beni kabul etmediler. 'Yatağımı yaptığımı' ve tek başıma olduğumu söylediler."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"Yirmi ve hamileydim."

"Tanrım. Bebek..."

"On dokuz haftalıkken kaybettim. Fiziksel ve duygusal olarak toparlanmam uzun zaman aldı. Tekmeledim bir süre arkadaşlarımın yardımlarıyla yaşadım.

Boston'da bir otelde iş buldum ve nihayet onu terk ettikten bir yıl sonra iş yerinden birkaç kızla birlikte bir yer buldum."

Kollarını ona doladı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Böyle korkunç bir şey yaşadığın için çok üzgünüm."

Karnının üzerindeki eli tüm dikkatini çekmişti ve kendine onun yakınlığının seksle değil rahatlıkla ilgili olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

"Buraya nasıl geldin?"

"Gazetede bir ilana cevap verdim. Şehirde çalışmaktan ve işe gidip gelmekten bıkmıştım. Burası kulağa cennet gibi geliyordu ve çoğunlukla da öyle. Sezon dışı dönemler mevsimlik işçi olan bizler."

"Yıl boyunca otelde kalacağınızı sanıyordum."

"Bu yaz için deneme süresi. Eğer işi tam zamanlı olarak alamazsam, kışın çalışabilmek için anakaraya geri taşınmak zorunda kalabilirim. Kiram artıyor ve yeni bir iş bulamazsam bunu karşılayabileceğimi sanmıyorum, o zaman bile zor olacak."

"İşi alacaksın."

"Güven oyu için teşekkürler."

David ona daha sıkı sarıldı ve dudaklarının onun mis kokulu saçlarının ipeksi yumuşaklığı üzerinde kaymasına izin verdi, sırlarını bildiği ve ondan çılglık atarak kaçmadığı için rahatlamıştı.

Öyle olsaydı onu suçlamazdı.

"Domenic'teki rezervasyonumuz ne zaman?" diye sordu.

"Otuz dakika önceydi."

"Saat kaç?" "Neredeyse sekiz."

"Nasıl bu kadar geç oldu?"

David'in midesi yüksek sesle guruldayarak onları güldürdü. "Görünüşe göre birinin yemek yemesi gerekiyor."

"Gidip bizim için masa ayırmışlar mı diye bakmak ister misin?" "Çok isterim."

Ayağa kalktıklarında elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"En kötü yanlarımı seninle paylaştığımda benden kaçmadığın ve hikayen konusunda bana güvendiğin için."

Ellerini adamın omuzlarına koydu ve ona baktı. "Sana güvenebilmek istiyorum David. Bu benim için önemli olacak."

"Bana güvenebilirsiniz. Yemin ederim güvenebilirsiniz.
Kendimden nefret ediyorum

Janey'e yaptığım şey. Bir daha asla birini böyle incitmek istemiyorum." Kollarını onun beline doladı. "Özellikle de sen, zaten bir kişi için yeterince kalp ağrısı çekmişken. ömür boyu."

"Bu konuda sana katılmıyorum." Onu öpmek için parmak uçlarına kalktı, dudakları onunkilere karşı yumuşak ve tatlıydı.

Arzu, kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi vücuduna yayıldı. Ondan geri çekildi, böylece o hissetmeyecekti onu ne kadar çok istediğinin kanıtıydı.

"Yemeğe gitmeden önce benim evimde durmamızın bir sakıncası var mı? Seni almadan önce üstümü değiştirmeyi planlıyordum."

"Hiç de değil. Yaşadığınız yeri görmeyi çok isterim."

"Özel bir şey değil," dedi onu ofisten çıkarırken.

"Evet, öyle. Sen orada yaşıyorsun."

David bu altın kalpli güzel kadını nasıl bulduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi ama şimdi bulduğuna göre onu hayatında tutmaya her geçen gün daha da kararlı hale geliyordu.

BÖLÜM 6

Carolina feribot iskelesinde Seamus'un yanında duruyordu. anakaradan gelen günün son teknesi dalgakıran ve Güney Limanı'na girdi. Güneş yeni doğmuştu. kum tepelerinin üzerinden batmaya başlıyor, suyu canlı kırmızı, turuncu ve sarı yansımalarla aydınlatıyor ve kasabanın üzerine bir parıltı yayıyordu. En azından ada Bayan O'Grady'nin gelişi için en güzel halini almıştı, diye düşündü Carolina, her şeyin ait olduğu yerde olduğundan emin olmak için saçlarına dokunarak.

"Kıpırdanmayı bırak, aşkım. Çok güzel görünüyorsun." "Yaşlı görünüyorum."

Kolunu kıza doladı, onu kendine çekti ve doğrudan kulağına konuştu. "Bir dahaki sefere fırsat bulduğumda elimi kıçına götürerek ele almam gereken yeni bir şikayet listesi başlatıyorum."

Carolina, kulağına değen nefesinin sıcaklığından ve ses tonunda duyduğu vaatten ürperdi. O hala Çadırda geçirdikleri gecenin çöküşünün şokunu atlatmaya çalışıyorlardı.

"Yaşlı görünmüyorsun. Sen, aşkım, seksi ve lezzetli ve olgun görünüyorsun ve-"

Elini adamın ağzına bastırdı. "Kes şunu. Hemen şimdi."

Doğal olarak, kirli işlerini yapması için dilini gönderdi. "Kes şunu."

"Sen."

Gözleri muziplik ve eğlenceyle dans ediyordu. "Hayır, sen." Cevap vermesini engellemek için onu tam da feribot iskelesinde anlamsız bir şekilde öptü.

Yanaşmak üzere olan teknede bir yerlerde olan annesi de dahil olmak üzere onları görebiliyordu.

Aman Tanrım! Beni deli ediyor! Carolina en çılgın hayal gücünde bile böyle bir ilişki hayal edemezdi.

Onun sessiz, tatmin edici

Ondan önceki yalnız hayat, aslında bir yıldan daha az bir süre olmasına rağmen yüz yıl önceymiş gibi görünüyordu.

Bazen, o

eski karmaşık olmayan hayatını arzuluyordu. Ama

Seamus'tan önceki hayatına geri dönmek ister miydi?

Hayır, diye düşündü, kalbinin hızlı atmasına neden olan iri yarı, çirkin İrlandalı ile kaderine boyun eğdi ve

Onu öyle bir sevmiştir ki, artık onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordu. Böyle bir aşkın var olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Elbette, bu aşkın tasvirini

Filmlerde ve aşk romanlarında, ancak bunu ilk elden deneyimlemek göz açıcı bir yolculuk oldu.

Zaman zaman kendini suçlu hissediyordu.

Pete Cantrell ile olan evliliğinin Seamus ile olan ilişkisine hiç benzemediğini kabul etti. O ise

Pete'i tüm kalbi ve ruhuyla seviyordu ve onu çok genç yaşta kaybettiğinde derin bir yas tutmuştu, paylaştıkları sessiz, saygılı aşk, Seamus'la yaşadığı ateşli, her şeyi tüketen tutkudan çok farklıydı.

"Neden derin bir iç çektin?" Seamus her zamanki gibi onu dinleyerek sordu.

"Sebebi yok."

"Bu ziyaret yüzünden bu kadar gerilmenden nefret ediyorum Caro. Keşke beni buna ikna etmene hiç izin vermeseydim."

Sesi o kadar alışılmadık bir şekilde yenik geliyordu ki Carolina her şeyi bırakmanın zamanının çoktan geldiğine karar verdi. Bu adamı seviyordu. Onunla bir hayat kurmak istiyordu ve eğer annesi onaylamıyorsa, öyle olsun.

"Böyle bir enkaz olduğum için özür dilerim." Başını kaldırıp ona baktı, her bakışında, dokunuşunda ve gülümsemesinde onun tüm dünyası olduğunu söyleyen adamın yoğun bakışlarından her zamanki gibi etkilendi. "Seni seviyorum. Bizi seviyorum. Bunu istiyorum ve eğer onaylamazsa, o zaman sanırım onaylamaz. onaylayın."

Elini kalbinin üzerine koyarak, sanki onu doğru duymamış gibi başını salladı. "Benimle dalga geçme, aşkım. Eğer sen bunu kastetmedim-"

"Ciddiyim." Onu öptü. "Seni seviyorum. Ne kadar çılgın olursam olayım, lütfen bundan asla şüphe etme."

Bir dizi derin, dramatik nefes aldı. "Hiperventilasyon geçiriyor olabilirim."

Carolina onun kaburgalarına dirsek attı. "Kesin şunu."

Teknenin limana geri dönmesini izlerken Seamus gülererek kolunu onun omuzlarına doladı. "Bakın dümende kim var," dedi Seamus.

"Joe'nun bu gemide olduğunu bilmiyordum."

"Ben de görmedim. Biriyle değiştirmiş olmalı."

Joe'nun devasa feribotu ustalıkla iskeleyle aynı hizaya getirmesini ve limana sorunsuzca yanaştırmasını izlerken Carolina gururla doldu. "Bu işte çok iyi."

"Kesinlikle öyle. Burada ilk kez yaptığım zamanı hatırlıyorum.

Neredeyse altıma sığıyordum.

Gördüğüm en küçük limandı. Ama Joe hemen yanımda durdu ve benimle konuştu. Bana her şeyi gösterdi. Gansett Adası hileleri tek bir derste."

"Babamın ona ilk öğretmenlik yaptığı zamanı çok iyi hatırlıyorum. O gece eve geldiler ve babam heyecandan patlıyordu. 'Bu çocuk doğuştan yetenekli' demişti."

"Keşke sizinkilerle tanışabilseydim."

"Ben de seviyorum. Babam seni severdi."

"Seni ve beni onaylar mıydı?"

"Tanrım, evet. Pete öldükten sonra yıllarca başka biriyle çıkmam için bana yalvardılar. Sana ve bana patronluk taslamana bayılırlardı."

"Sana patronluk taslamıyorum."

Ona en sert bakışını attı.

"Ufkunuzu genişletmeniz için sizi cesaretlendiriyorum.
Bu patronluk sayılmaz."

"Sen nasıl istersen."

Feribottan ilk önce arabalar ve kamyonlar indi,
ardından bavulları, bisikletleri ve tasmalı köpekleriyle bir
insan seli geldi.

Kolunu hâlâ ona doladığı için Carolina, Seamus'un
sertleştiğini hissetti.

"Vay anasını. İsa, Meryem ve Yusuf adına, onun burada
ne işi var?"

"Kim?" Carolina onun bakışlarını takip ederek küçük gri bir
saçlı kadına genç bir adam eşlik ediyordu - son derece yakışıklı
bir genç adam.

"Kuzenim, Shannon."

Oh mükemmel, diye düşündü Carolina. Sürpriz bir misafir!

Seamus onu sıkıca tuttuğu elini bıraktı ve onları
selamlamak için rampaya doğru yürüdü.

Nora O'Grady'nin parlak mavi gözleri, akşam esintisi gri
saçlarından bir tutamı kaldırırken oğlunu görünce parladı.

Seamus onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü. O da
Annesine sarılırken yüzünde gördüğü saf sevinç Carolina'ya onu
ne kadar özlediğini anlatıyordu. Onun

Son derece yakışıklı kuzenleri yanlarında durmuş, şehri
küçümseyen bir havayla süzüyordu. Muhteşemdi. Seamus
Shannon'a sarılırken Carolina onun saçlarının
Seamus'unkinden daha koyu bir kırmızı kahverengi tonunda
ve daha uzun olduğunu gözlemledi.

Seamus'tan biraz daha uzun, en az beş yaş daha
genç, sırık gibi ama kaslıydı. Ayaklarına kapanan
kadınlar olmalı, diye düşündü Carolina üçü birlikte
Shannon bir spor çantası taşıırken ve Seamus tekerlekli bir
bavulu çekerken olumlu bir şekilde gülümserken ona doğru
geldi.

Carolina onun elini tutup sıkarken hiç bu kadar mutlu
göründüğünü görmemişti.

"Anne, Shannon, bu Carolina Cantrell, hayatımın aşkı. Carolina, annem, Nora O'Grady ve kuzenim, Shannon."

Hepsi el sıkışırken Carolina, Nora'nın bakışlarının sıcaklığını üzerinde hissetti. Oğlunun hayatının aşkıyla tanışmak ve onun neredeyse ondan yirmi yaş büyüktü? Nora'nın saklamaya çalıştığı şoka bakılırsa, oğlu, Nora'ya annesiyle arasındaki yaş farkı. Bu iş gittikçe güzelleşiyor.

Joe tekmeden indi ve onlara doğru yürüdü. "Hey, anne, Seamus."

Carolina, yanağından öpen oğluna gülümsedi. "Merhaba tatlım. Seni Seamus'un annesi Nora O'Grady ve kuzeni Shannon ile tanıştırmak istiyorum. Bu benim oğlum Joe."

"Ve benim muhteşem patronum," diye ekledi Seamus.

Joe ellerini sıkarken, "Oh, hey, tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Nora'nın keskin bakışları Joe ve Seamus arasında gidip geldikten sonra Carolina'ya takıldı. "Pekâlâ," dedi İrlandalı bir sesle, "bu ilginç bir ziyaret olmayacak mı?"

JANEY'nin doğum tarihi yaklaştıkça Maddie haftada en az bir kez Joe'yla ona akşam yemeği getirmeye başladı. JANEY'nin ne kadar hantal ve beceriksiz olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

sonlara doğru, özellikle de Thomas'a karşı hissetmişti.

O zamanlar tek başınaydı, ailesinin yardımını olmadan bir bebek dünyaya getirme konusunda paniğe kapılmıştı.

çocuğun babası. O korkutucu ve belirsiz günler, şimdi Mac ve çocuklarıyla mutlu bir şekilde yaşadığı için çok uzak bir zaman gibi görünüyordu, ama o kadar da uzun zaman önce değildi.

Yengesini rahatsız etmediğini umarak Janey'nin ön kapısını hafifçe çaldı.

"İçeri gelin," diye seslendi Janey.

Maddie, Joe ve Janey'nin, kendisinin ve Mac'in yaşadığı yerden bir mil ötede satın aldıkları modern evin girişine doğru yürüdü. Onların yakınında olmayı çok seviyordu. Janey'nin köpekleri kimin ziyarete geldiğini görmek için koşarak geldiler. Köpekler onu iyice koklarken Maddie onlara, "Sadece benim, çocuklar," dedi.

Janey, "Güneş verandasında karaya vurmuş durumdayım," dedi.

Maddie mutfaktaki tavuk, kızarmış patates, salata ve kekleri bir kenara bırakıp Janey'yi bulmaya gitti perdeli arka verandada bir şezlonga uzanmıştı. "Burası ne kadar güzel bir yer," dedi Maddie, manzarayı seyrederken. Büyük arka bahçedeki olgun peyzaj ve Janey'nin dışarıdaki verandaya koyduğu renkli çiçek saksıları.

"Biz çok seviyoruz, köpekler de öyle," dedi Janey. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? kendin mi?"

Maddie güldü ve bir sandalyeye yığıldı. "Hayır, teşekkürler. Mac çocukları yatırana kadar burada oturabildiğim sürece mutlu olacağım. Çiftlikte uzun bir gün oldu."

"Neler oluyor?"

"Hailey dış çıkartıyor ve etrafta gezinmeye başlıyor, bu da Thomas'ın eşyalarına girebileceği anlamına geliyor, bu da neyle oynadığı konusunda aşırı dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyor, böylece boğulabileceği bir şey bulamıyor. Ve sonra Onun bir şeyini alıyor ve birdenbire en çok oynamak istediği şey o oluyor ve küçük kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini unutuyor. Ahh, güzel zamanlar."

Janey güldü. "Öyle görünüyor. Annem senin ve Mac'in geçen gece Thomas'a biraz şov yaptığınızdan bahsetmiş olabilir..."

"Ugh! Hatırlatma bana. Hala travmanın etkisinden kurtulmaya çalışıyorum!"

"Peki o nasıl?"

"Bundan bir daha bahsetmedi, bu yüzden o özel anı geçmişte bırakabileceğimizi umuyoruz."

"Bana her şeyi anlatın, kardeşimle ilgili beni ömür boyu yaralayacak iğrenç ayrıntıları atlayın."

Maddie hikâyeyi mümkün olan en az ayrıntıyla anlatınca Janey kahkahalarla güldü.

"Gülmeyi kesmezsem altıma işeyeceğim," dedi nefesini toparladığında. "Bu çok komik."

"Böyle düşünmenize sevindim. Bizim için utanç vericiydi."

"Bunun birkaç yıl içinde bizim de başımıza geleceğini düşünmek bile istemiyorum."

"En kötüsü de şampanyanın etkisiyle kendimizden geçtik ve korunmayı aklımıza bile getirmedi, yani..."

Janey'nin iri mavi gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. "Hamile olabilir misin?"

"Tanrım, umarım değildir ama unutkan olmak için ayın olabilecek en kötü zamanını seçtik. Bu ihtimali aklım almıyor. Hailey'nin unutulmaz gelişinden sonra çok erken. Hailey'nin unutulmaz gelişinden bahsetmişken... Daisy ve David'i duydunuz mu?"

"Bu yönde bir şeyler duydum. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Truck ona saldırdığından beri ona çok iyi davranıyor."

"Özellikle korkunç bir hata dışında Yargı, o her zaman iyi bir adamdı. Benim için iyi biri değildi ama bu başkası için iyi biri olmayacağı anlamına gelmez."

"Daisy söz konusu olduğunda bu korkunç muhakeme hatası beni endişelendiriyor. Çok şey yaşadı. Hepsini bilmiyorum ama Truck Henry ile tanışmadan önce bile ağır bir yükü olduğunu hissediyorum."

"David'in dersini aldığını ummak istiyorum. sadakatsizlik söz konusu. Daisy için mümkün olan en iyi erkek olabilir. Kendisine ve başkalarına kanıtlaması gereken bir şey var."

"Sanırım. Eğer ona zarar verirse..."

"Onu öldürmek için iznim var."

"Teşekkür ederim." Maddie tereddüt etti, şimdi ne yapacağından emin değildi.

Janey ile konuşmayı planladığı başka bir şey daha vardı. "Bu hafta sonu yemekte... Mac'le konuştum ve ona onu davet etmek istiyorum. Eğer onu davet edersem..." "Onu da davet etmeniz gerekirdi."

"Doğru. Mac onları davet etmeden önce bu konuda ne hissettiğinizi bilmek istiyor. Evimizde sizi rahatsız edecek bir şey yapmak istemeyiz."

"Dürüst olmak gerekirse, orada olması hiç umurumda değil. Onu uzun süre sevdim ama artık onu sevmiyorum ya da düşünmüyorum. Diğer taraftan Joe... Onun da bir sorun yok."

"Neyle ilgili bir sorunun var?" Joe mutfaktan içeri girip doğruca karısının yanına giderken sordu. O da Onu öpmek için şezlonga doğru eğildi.

"Maddie, Daisy Babson'a Pazar günkü yemeğe gelmesini teklif etmeyi düşünüyor."

"Bu neden umurumda olsun ki?" Joe şezlonga oturup Janey'nin elini tutarak sordu. "Daisy iyi bir insan."

"Evet, öyle ve David Lawrence ile çıkan iyi bir insan."

"Ah. Hmm. Bu biraz garip olabilir." "Senin için çok mu tuhaf?" Maddie sordu.

Joe Janey'ye baktı. "Ne diyorsun?"

Omuz silkti. "Daha az umursayamazdım. O benim için eski bir erkek arkadaştan başka bir şey değil. Bizim için kesinlikle bir tehdit değil."

Joe karısına tatlı, özel bir gülümsemeyle, "O zaman devam et ve onları davet et," dedi.

"Peki sen uslu duracak mısın?" Janey kaşlarını çatarak ona sordu.

Boktan bir sırtışıla kızın elini öptü. "Her zaman yaptığım gibi."

Maddie, "Evimde kırık burun istemiyorum," dedi.

"O zamandan beri çok büyüdüm," dedi Joe.

Maddie ve Janey güldüler.

Janey, "Elbette var," dedi.

"Yeni keşfettiğim olgunluktan bahsetmişken, tahmin edin az önce feribot iskelesinde ne oldu? Seamus'un annesi ve kuzenim geldi. Annem onlarla tanıştığında ben de oradaydım ve Bayan O'Grady'nin annemi nasıl süzdüğüne bakılırsa, Seamus'un onu yaş farkı konusunda uyardığını sanmıyorum."

"Eyvah," dedi Janey. "Bu çok garip olmalı." "Bir bana bir Seamus'a bakıyordu ve Matematik. Tamamen garip. Annem öldürmeye hazırmış gibi görünüyordu. Tam bu ilişkiyi kafamda oturttuğumu düşünürken, bir şey oluyor ve merak ediyorum. tekrar."

"Oraya gitme," dedi Janey. "Onlar için işe yarıyor. Senin için işe yaramak zorunda değil."

Joe, "İçimden bir ses bu gece onlar için pek de iyi gitmeyeceğini söylüyor," dedi.

"Mac'in çocukları yatağa yatırıp bensiz yeterince acı çekmesine yetecek kadar uzun süre burada kaldım mı?"

Maddie sordu. "Bence en az bir otuz dakikaya daha ihtiyacın var. Yeterli düzeyde acı çekmesini sağlamak için bir bardak şarap," dedi Janey.

"Kulağa çok hoş geliyor ama geçen gecedен sonra içkiye tövbe ettim."

"Şampanyaya tövbe ettin. Şarap değil."

"Şampanya bir çeşit şarap değil mi?"

"Benim evimde olmaz. Joseph, Maddie'ye bir kadeh şarap koyar mısın lütfen?"

"Mac'in acı çekmesine katkıda bulunacaksa bundan mutluluk duyarım." "Dışarıda sizin için de bir akşam yemeği var."

Maddie söyledi.

Janey başını salladı. "Bizim için yemek yapmayı bırakmalısın." "Beni zorlayamazsın."

"Çok uğraşmayacağım, merak etmeyin." Janey ellerini şişmiş karnının üzerine koydu ve yüzünü buruşturdu. "Orada bir tekme var." Daha rahat bir yer

bulmaya çalıştı.

pozisyon. "Syd'den ameliyat hakkında bir şey duydun mu?"

"İyi geçti. Ağrısı var ama hastaneden çıktı. Bu geceyi ve belki de yarın geceyi bir otelde geçirecekler.

Boston, böylece herhangi bir komplikasyon olursa hastaneye yakın olabilirler."

"İşe yarayıp yaramadığını ne zaman anlayacak?" "Üç ya da dört ay."

"Umarım hemen hamile kalır."

"Ben de." Maddie Joe'dan bir kadeh kırmızı şarap aldı. "Teşekkür ederim, efendim."

Janey, "Bugünlerde çoğu insanın tüp ligasyonunu tersine çevirmek yerine tüp bebek yöntemini tercih ettiğine dair bir dergi makalesi okuyordum," dedi.

"Bunu düşündüler ama burada yaşarken tedavi için doktorlara ulaşmak bir çile. Bu yüzden önce bunu deniyorlar. Eğer işe yaramazsa, o yola da başvurabilirler."

Janey, "Parmaklarımı şıklatmak ve ona ikizlerini vermek istiyorum," dedi.

Maddie gülerek, "Eğer ikizlere hamile kalırsa, bunun senin hatan olduğunu söyleyeceğim ve ikizlerden bahsetmişken, Laura'nın nasıl olduğu hakkında bir şey duydun mu?"

hissediyor musun?"

"Hâlâ oldukça kötü durumda. Çok fazla kusuyor. Owen, yakında geçmezse bir uzmana görünmesi için onu anakaraya götüreceğini söyledi."

"Bu çok acınası bir durum olmalı, üstelik düğün planları yaparken."

"Şu anda pek düğün planlaması yapıldığını sanmıyorum. Bana Surf'ün güvertesinde bir JP olacağını ve Stephanie'nin yerinde açık büfe olacağını söyledi. Tek söylediği bu.

Şu anda yapabiliyorum."

"Basit tuttuğu için onu suçladığımı söyleyemem. Tanrı'ya şükür benimkilerden hiçbiri kusmadı." Maddie'nin cep telefonu çaldı ve homurdandı. "Uyarayım, eğer arayan kardeşinse görmezden gelmek isteyeceğim."

"Görmezden gelmek için iznim var."

"Oh, bu Tiffany. Almamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedi Janey. "Ona selamımı söyle."

Maddie kız kardeşinden gelen telefonu açtı. "Hey, Tiff, ne haber?"

Tiffany o kadar hızlı konuşuyordu ki Maddie onu duyamadı. "Dur, geri çekil. Yavaşla."

Tiffany derin bir nefes verdi ve bu nefes hıçkırık olabilirdi. "Jim, Blaine'in benim yanıma taşındığını öğrendi ve onun tam velayeti için dava açmakla tehdit ediyor.

Ashleigh."

"Ne? Ciddi misin sen? O bunu yapamaz!"

"Bunu yapıyor," dedi Tiffany, sustu. "Planlarımıza devam edersek velayetin peşine düşeceğini bildiren bir mektup gönderdi. Onu istemiyor bile Maddie. Bunu neden yapıyor?"

"Çünkü o senin başka biriyle mutlu olmanı istemeyen bir orospu çocuğu."

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmalıyım?"

"Dan'ı aradın mı?" Maddie adanın diğer avukatı Dan Torrington'ı kastederek sordu.

"Ona bir mesaj bıraktım ama henüz beni geri aramadı."

"Mac'ten Kara'yı aramasını isteyeceğim. Numarası onda var. Belki nerede olduğunu biliyor. Seni hemen arayacağım." "Tamam."

"Gerçek dışı," dedi Maddie Joe ve Janey'ye. "Jim, Blaine'in Tiffany'nin yanına taşındığını öğrendi ve Ashleigh'nin tam velayetinin peşine düşecek."

Joe gözle görülür bir tiksintiyle, "Tam da bu herifin dangalaklığını tam anlamıyla gördüğümüzü düşündüğümüz anda, gidip kendini aşıyor," dedi.

Maddie kocasını aramak için favori listesindeki en üst numaraya bastı. "Mac, benim için Kara'yı aramanı istiyorum.

Tiffany Dan'e ulaşmaya çalışıyor ama Dan telefonuna cevap vermiyor."

"Her Şey yolunda mı?"

Maddie ona neler olduğunu anlattı.
Mac, "Birinin o pislikle konuşması gerekiyor," dedi.
"Sen değil."
"Yolum onunla kesişirse yaptıklarından sorumlu tutulmayacağım."
"Lütfen onu arar mısınız?"
"Hemen şimdi."
"Teşekkürler. Yakında evde olacağım." Maddie telefonunu cebine koydu. "Buna inanamıyorum. Adam onu boşuyor ve sonra kadın başka biriyle birlikte olmaya başlayınca bu saçmalığı mı yapıyor?"
"Tipik Jim Sturgil," dedi Janey.
"Bunu ona yapamaz," dedi Maddie. "Ona yaşattığı onca şeyden sonra olmaz."
Joe, "Eminim Blaine bu işin üstesinden gelecektir," diye onları temin etti. "Dan de öyle olacak."
"Dan Torrington'ın Jim'i parçalamasını istiyorum," dedi Maddie.
gitmek için kalktı. Tiffany'yi arabada geri arayacaktı. "Bu beni çok memnun eder."
"Bu pek çok insanı memnun eder," dedi Joe. "Seni geçireyim."
Maddie Janey'yi öpmek için eğildi. "Dayan, ufaklık. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."
"Geleceğim. Yemek için teşekkürler." "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

TANRI'NIN yeşil dünyasındaki HİÇBİR ŞEY Dan Torrington'ın o anda yapmakta olduğu şeyi bırakıp çalmayı bırakmayan bir telefona cevap vermesini sağlayamazdı. Sonra Kara'nın telefonu da çalmaya başladı ve o an tamamen mahvoldu.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak onu güldürdü. Onu serbest bıraktı ve hâlâ iyileşmekte olan kaburgaları bu küçük hareketi bile protesto etti. Beklediler.

Kazadan önce bulundukları yere geri dönmek için haftalarca uğraştılar ve şimdi nihayet oradaydılar, dış dünya izinsiz giriyordu.

"Telefonlara cevap verelim, neler olup bittiğine bakalım ve kaldığımız yere geri dönelim," dedi dünyasının merkezi haline gelen o boğuk, seksi sesiyle.

"Peki," diye homurdandı, bunun bir anlamı olmadığını biliyordu.

İkisinin de dikkati bu kadar dağılmışken onunla yeniden ilgilenmeye çalışıyordu.

Bunu, henüz "oyun bitti" mesajını almamış olan öfkeli ereksiyonuna anlatmayı deneyin.

Her ikisinin de telefonlarını almak için yataktan kalktı.

Dan en iyi görüntüyü alabilmek için dirseğinin üzerine çıktı. Kapıdan çıkıp oturma odasına giderken, ateşli bir öpüşme seansı sonunda onları yatakta buluşturduğunda telefonlarını sehpanın üzerine bıraktıkları tatlı kıcının olası görüntüsü.

Yüzlerce kez onu bu konuda ikna etmek zorunda kalmıştı. Kesinlikle iyiler ve kaldıkları yerden devam etmeye hazırlar. kırık kaburgalar ve kırık bir kolla sonuçlanan yelken kazasından önce. Kolu çok daha iyiydi. Kaburgaları hala ona acı veriyordu, ama çok fazla nefes almadığı sürece derinden, eşit performans gösterebileceğine inancı vardı. Ya da öyle umuyordu.

Onu istemekten ölmek üzereydi. Uzun haftalar süren ateşli bakışlar, şefkatli ilgi ve bağlılık. İyileşmiş olması onu sürekli bir uyarılma halinde bırakmıştı. Eğer yakında bir şey olmazsa. kendiliğinden yanar.

"Ben Tiffany," dedi ve telefonunu ona uzattı. "Ve Mac onu aramanı söylemem için bana bir mesaj bıraktı."

Gözlerini kızın göğüslerinin salınımından, pembe meme uçlarından, beyaz teninde bıraktığı jilet yanığında ya da kalçalarının tepe noktasındaki kumral kıllar. Aleti o kadar sertleşmişti ki, onunla çivi bile çakabilirdi. ondan telefon.

"Altı kez aradı. Endişelenmeme gerek var mı?"

Bu ima karşısında hakarete uğramış gibi kaşlarını çattı. "O seksi kıcını bu yatağa geri sok ve aptalca sorular sorma."

Ona gözlerini devirdi ama söyleneni yaptı. Bu bir ilkti.

Onu ait olduğu yere, kendisine sımsıkı soktuğunda Tiffany'yi geri çağırdı, böylece Kara'yla başladıkları işi bitirmek için biraz huzur bulabileceklerdi.

"Oh, Dan, Tanrı'ya şükür aradın."

Arkadaşının ve müşterisinin sesinde duyduğu panik onu telaşlandırdı. "Sorun nedir?"

"Jim arıyor. Blaine'in benim yanıma taşındığını duymuş ve Ashleigh'in tam velayeti için dava açmakla tehdit ediyor."

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani, bir davası olabilir, Tiff."

"Ne var? Neden? Biz boşandık! Bana kiminle yaşayıp kiminle yaşayamayacağımı söyleyemez."

"Hayır, ama velayeti sizinle paylaştığı için kızının kiminle yaşayıp kiminle yaşamayacağını söyleyebilir."

"Şaka yapıyor olmalısın. Ya evleniyor olsaydım? Onu da durdurabilir mi?"

"O kadar kolay değil."

"O zaman ben de öyle yapacağım.

Evleneceğim." "Tiffany-

"O sersemin bana hayatımı nasıl yöneteceğini söylemesinden bıktım. Savaş istiyorsa, savaşacak. Bana gönderdiği mektuba cevap vermeme yardım edebilir misin?"

"Kesinlikle. Bunu çözmek için sizi sabah arayabilir miyim?"

"Sanırım o zamana kadar bekleyebilir."

Tanrı'ya şükür, çünkü sabaha kadar bu yataktan çıkmayacaktı ve Kara da çıkmayacaktı. "Ben seni ararım. Kalmaya çalış Sakin ol ve endişelenme. Bir yolunu bulacağız."

"Teşekkürler Dan. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Umarım seni önemli bir şeyden alıkoymamışımdır."

"Önemli bir şey yapmıyordum," dedi Kara'nın göğsünü sıkarak ve sikini yanaklarının arasındaki yarığa bastırarak.

Adamın umduğu gibi kadın usulca güldü.

Tiffany aramayı sonlandırmadan önce, "Tekrar teşekkürler," dedi.

Dan telefonunu kapattı ve yatağın ayak ucuna fırlattı.

"Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Önemli bir şey değil, ha?"

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin olduğunu nereden bilebilirdim?"

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü.

"Şimdiye kadar bilmen gerekirdi ki

Senden daha önemli," dedi onu öperek. "Bundan daha önemli. Bizden daha önemli." Öpücüğü derinleştirirken, onu kucağına çekti, bacakları iç içe geçti, eli sırtında, bir eli Birini saçlarına, diğerini göğsüne gömdü. Kara'yla geçireceği bu gecenin beklentisiyle arkadaşı Grant'i işe almıştı.

McCarthy elini kaplayan alçının bir kısmını kesmesine yardım etti. Avucu şimdi esnek et ve sıkı meme ucuyla doluyken, demir testereleri için yukarıdaki göklere şükretti.

O kadar hızlı bir şekilde, telefon onları bölmeden önce kaldıkları yere geri döndüler, ancak bu sefer aciliyet daha da şiddetliydi.

Kara ondan uzaklaştı, dudakları onu öpmekten şişmişti. "Seni incitmekten çok korkuyorum."

Kadının elini tuttu ve ereksiyonuna götürerek parmaklarını onun etrafında kapattı. "Bu beni şu anda kaburgalarımın çok daha fazla acıtıyor."

"Dan, hadi ama. Ciddi ol."

"Çok ciddiylim."

Kızın kahkahası onu uzun zamandır yaşamadığı türden bir neşeyle doldurdu. Kardeşini kaybetmek Afganistan ve ardından düğünlerinden günler önce nişanlısının sağdııcıyla yaptığı kaçamak, Dan'in duygularını katılaştırmış, onu ilişkilere mesafeli ve kapalı biri haline getirmişti. Kara'nın

O duvarı deldi ve kalbinin derinliklerine öyle bir işledi ki, acı ya da pişmanlığa yer kalmadı.

Sadece o vardı. Sadece şu an vardı.

Telefonu tekrar çaldı ve adam inledi. "Kapattığını sanıyordum."

"Aldırma," diye fısıldadı, onu kökünden ucuna kadar okşadı ve sonra başparmağını tepedeki kayganlığın üzerinde gezdirdi.

"Otuz saniyeden fazla dayanabilmem için gerginliği azaltmak iyi bir fikir olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Aynı yastıkta onunla yüz yüze yatarken gözlerinin içine baktı. "Mmm. Haftalardır senin için ölüyorum. Benim seksi hemşirem. Ne zaman odaya girsen sertleşiyorum. Bana her dokunduğunda sana ihtiyacım oluyor." Parmak uçlarını kolunun üzerinde gezdirdi ve kaslarının büküldüğünü hissetti.

onu okşadı. "Her seferinde."

"Suda ölmediğin için teşekkür ederim. Bana bunu söylemeni kaçırmak istemezdim."

Dan, tüm vücudu yanıyormuş gibi görünürken gülmenin mümkün olduğuna inanamıyordu. "İnanın bana, bu Hayatta kalmak ve eve, sana dönmek benim için büyük bir zevk. Orada geçirdiğim süre boyunca hep seni düşündüm. Çok kötü yaralandığımı biliyordum ve tek istediğim seni tekrar görmektir. Bir kez daha."

Kara'nın telefonu tekrar çaldı.

Dan hayal kırıklığıyla dolu derin bir nefes verdi. Onunla tekrar yatakta çıplak olmayı hayal etmişti ve şimdi nihayet oradaydılar, kesintiler durmak bilmiyordu. "Şunu kapatabilir misin?"

Ne yazık ki, telefonla ilgilenmesi için onu serbest bıraktı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Telefona bir göz attı. "Annem arıyor. On dakika içinde iki kez. Bu hiç iyi değil."

Dan kaderine boyun eğmiş bir halde, "Devam et ve onu geri ara," dedi.

"Hayır, sorun değil. Meşgulüz."

"Tutacağını söylediğimde bana güvenin."

Kara adamın ereksiyonuna baktı, acı verecek kadar sertti ama bunu ona söylemedi. "Emin misin?"

"Evet, eminim." Kolunu ona doladı ve ona sokuldu. Annesini ararken durumu korumak için ihtiyacı olan tek şey onun tenini kendi tenine bastırmaktı.

"Ne oldu anne?"

Dan, Kara'ya o kadar yakın yatıyordu ki annesinin söylediği her şeyi duyabiliyordu.

"Kız kardeşinizin doğum yaptığını bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Aferin ona."

Kara'nın küçümseyici ses tonuna bakılırsa, söz konusu kız kardeş Kara'nın eski erkek arkadaşıyla evlenen kişi olmalıydı.

"Kaba olmana gerek yok, Kara. Ne de olsa o senin kız kardeşin."

"Belki kağıt üzerinde."

"Bunu daha ne kadar yapacaksın?"

"Tam olarak ne yapıyorum?"

"Yıllar önce olan bir şey için kız kardeşine karşı nefret dolu davranıyorsun. Bu acıya tutunmak seni mutlu etmeyecek."

"Çok mutluyum," dedi Kara, eli onun elini göğüslerinin altında kapatarak. "Aslında mutluluğun da ötesindeyim. Ama bana yaptıkları için ondan hâlâ nefret ediyorum ve her zaman da edeceğim."

"Lütfen ondan nefret ettiğini söyleme. Ve her zaman çok uzun bir zamandır."

Kara'nın buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Yeni yeğenini hiç önemsiyor musun?"

"Elbette. Bana hiçbir şey yapmadı. Böyle boktan bir ailesi olduğu için üzgünüm ama belki geri kalanınız onun da onlar gibi boktan bir aileye sahip olmamasını sağlarsınız."

"Kara..."

"Gitmem gerek anne. Onlar hakkında konuşmaktan daha önemli işlerim var."

"Adı Connor," dedi annesi. "Bebeğin adı Connor."

"Yeni torununuz için tebrikler. Yakında konuşuruz."

Annesi cevap veremedi telefonunu kapattı.

ve telefonu kapattı. Onunla yüzleşmek için döndüğünde, başarısızlıkla sonuçlanan samimi bir gülümseme denedi.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" Eli adamın sikiinin etrafında kıvrıldı.

Dan onun elini kendi eliyle kapatarak onu okşayarak. "Lütfen bu haber seni sarsmamış gibi davranma."

"Artık benim için önemli değiller. Almayı reddediyorum Çıkış yolunu daha yeni bulmuşken tekrar o tavşan deliğine çekildim."

"Benimleyken rol yapmana gerek yok, tatlım." Kumral saçlarının bir tutamını yüzünden geriye doğru taradı. "Bana gerçeği söyle. Gerçekten nasıl hissettiğini bilmek istiyorum."

"Dürüstçe ve gerçekten umurumda değil. Herkes mutlu. Ne önemi var ki?"

"Bunca zaman sonra bile hala canınızı yakıyor olmaları önemli."

"Bana zarar vermiyorlar. Onlar umurumda değil."

Ama o önemsiyordu. Umutsuzca önemsiyordu. Duygularını kontrol etmek için gösterdiği çabayı göremediğini mi sanıyordu?

"Bana yalan söyleme. Bana asla yalan söyleme." Niyet ettiğinden daha öfkeli olan ses tonundan hemen pişmanlık duydu. Ama bir zamanlar sevdiği adam ve öz kız kardeşi tarafından kendisine bu şekilde davranılmış olması onu çok kızdırmıştı.

Görünüşe göre, keskin sözleri onun için önemli değildi, Çünkü onun yanağını okşadı. "Bu kadar önemsedığın için sana minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama artık benim için önemli değiller ve ben izin vermedikçe bana zarar veremezler. Onlara izin vermemeyi seçiyorum."

"Sana ne yaptıklarını bilmek benim için hala biraz yeni, bu yüzden henüz atlatamamış olmam sorun olur mu?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve gözlerinin köşelerinde sevimli bir şekilde kırışmasına neden oldu.

"Hiç sorun değil."

"Ailenizin geri kalanı... İkisinin birlikte olması hakkında ne diyorlar?"

"Ailem başından beri bu konuda garip davrandı. Kelly'nin benden habersiz erkek arkadaşıyla birlikte olması önemli bir şey değilmiş gibi davrandılar. Onlar bir bir tür 'olur böyle şeyler' tavrı." "Ciddi misin?"

"Anlamak zorundasınız, onların hepsi aile huzuru ve uyumuyla ilgili. Kelly ve benim aramdaki çatlak Onlar için gerçekten zor çünkü bunu kendi açılarından bir başarısızlık olarak görüyorlar."

"Birilerinin kafalarını kumdan çıkarmalarına yardım etmesi gerekiyor."

"Bunun olacağından vazgeçtim. Babam Kelly'yi Matt'le birlikte düzenledikleri gösterişli düğünde evlendirdiğinde, Bar Harbor'da kalırsam kız kardeşim ve yeni kocasıyla düzenli olarak yüzleşmek zorunda kalacağımı çok iyi anladım.

Bu yüzden Gansett Adası'na taşındım." Eğildi ve ona bir öpücük verdi. "Yaptığım en iyi şeydi."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Sana yaşattığım onca şeyden sonra bile mi?"

"Gerçekten öyle düşünüyorum." Ona daha da sokularak, "Önemsediğin için minnettar olsam da, artık onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Seninle tekrar böyle birlikte olmak için bu kadar uzun süre beklemişken olmaz."

"Sen de mi bekliyordun?"

"Ah, evet. Birlikte geçirdiğimiz o ilk gece... O zamandan beri bin ya da iki kez yeniden yaşadım diyelim."

"Ben de öyle. En az bin ya da belki üç bin kez."

"Sonrasında çıldırdığım için beni affettiğin için teşekkür ederim."

"Ben de çıldırıyordum, biliyorsun ve sadece ertesi sabah beni kötü bir alışkanlık gibi kaybetmeye çalıştığın için değil."

"Gerçekten öyle miydin?"

"Seninleyken hissettiklerimi hiç hissetmemiştim. Bu tamamen farklı ve şimdiye kadar hissettiklerimden çok çok daha iyi. biliniyor."

"Benim için de öyle. Matt ve Kelly'yi artık umursamamamın en büyük nedeni sensin."

Dan ona bundan daha büyük bir iltifat yapamayacağını biliyordu.

"Matt'le en iyi anlarımda, hiçbir zaman seninle olduğu gibi olmadı."

"Kalbimi durduruyorsun, Kara Ballard. Bazen rıhtımdaki o günü hayal ettiğimi düşünüyorum.

sev beni. Bu sözleri senden duymayı o kadar çok istedim

ki." "Bunu hayal etmedin ve ben de senin sevgini aynı

derecede çok istiyorum." "Ona sahipsin. Uzun zamandır

sahipsin." Hacamat

ve başparmağını göğüs ucunda gezdirirken, adam

Dudaklarını derin, duygulu bir öpücükle yakaladı ve ateşi

her zamankinden daha sıcak bir şekilde yeniden yakmaya

başladı. O anda aklındaki son şey kırık kaburgalar ya da

hala alçıda olan koluydu ya da kızın yumuşak teninin

onunkine değdiği, bacaklarının onunkinin etrafında

kıvrıldığı, kızın

dili onunkine karışıyor.

Onları üstte olacak şekilde yuvarlamasına bakılırsa, yaralanmaları hiç gerçekleşmemiş olabilir.

Kocaman gözlerle ona baktı. "Dan! Dikkatli ol!

Bunu yapmamalısın." "Kara?"

"Ne?" diye sordu, sesi öfke doluydu. "Kapa çeneni ve öp beni."

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu yavaşça aşağı indirdi.

Dudaklarının tatlılığında ve dilinin duygulu dokunuşlarında kendini kaybederken, onun iyiliği için duyduğu endişe onu etkiledi.

"Prezervatif," dedi, vücudundaki tüm beyin hücreleri çalışmazken aklının nereden geldiğini merak ediyordu. partiye katılmak için güneye doğru ilerliyor

gibiydi. "Neredeler?"

"Başucu masası."

"Kımıldama." Onun altında dikkatlice kayarak bir folyo paketi aldı ve onu hayrete düşüren bir verimlilikle üzerine yuvarladı. Kızı hiç oyalanmıyordu. "İyi misin?" diye sordu ona bakarak.

"Bir dakika içinde geliyorum."

Bu, onu içine çekerken küçük bir gülümsemeye neden oldu. elini tuttu ve onu en çok olmak istediği yere yönlendirdi. Haftalar sonra onunla bir araya gelmenin verdiği rahatlama

Belirsizlik neredeyse onun sıkı kaslarının kavrayışı kadar bunaltıcıydı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu iş başlamadan bitecek."

"Sorun değil."

Adam kadının içine derinlemesine girdi. "Tekrar söyle."

Kız ona doğru eğildi, parmakları hafifçe sırtında geziniyordu ve adam kızın onu incitmekten korktuğunu anlayabiliyordu.

tutkunun sancıları. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Duyması gereken tek şey buydu. Duyması gereken tek şey.

BÖLÜM 7

D Adanın batı yakasındaki büyük bir evin arkasında geniş bir garaj dairesinde yaşıyordu.

"Kimin evi bu?" Daisy suya bakan devasa çağdaş evi sordu.

"Jared James adında bir adam. Yazın bir iki hafta dışında buraya hiç gelmeyen bir Wall Street kralı, o yüzden eve de göz kulak olabilecek birini istedi."

"Böyle bir eve sahip olduğunuzu ve her yıl bir ya da iki hafta boyunca içinde yaşadığınızı hayal edin."

"Sanırım eninde sonunda burada emekli olma planlarıyla burayı satın aldı ama çalışmayı emekli olamayacak kadar çok seviyor. Adam Duyduğuma göre çok zenginmiş."

David garajın önüne park ederken Daisy, "Bu çok üzücü," dedi.

"Neymiş o?"

"Kendini işine o kadar adanmış ki yaşamayı unutmuş. Bir insanın gerçekten ne kadar paraya ihtiyacı vardır ki? biliyor musun?"

David arabadan spor çantasını alırken alaycı bir sırıtışla, "Bunu Jared'e söyleme," dedi. İki gün önce evi ne durumda bıraktığını hatırlamaya çalışarak onu merdivenlerden evine kadar götürdü. Umarım kokan ya da dağınık bir şey yoktur. "Para kazanmak onun için bir din."

"Onun dininden biraz almam gerekiyor," dedi Daisy. "Eğer deneme süresini geçemez ve tam zamanlı müdürlük işini alamazsam, bu benim adadaki son yazım olacak. Artık işsiz sezon dışı şeyini yapamam. Çok pahalı."

"İşi alacağından eminim. Bayan McCarthy işi sana vermemek için deli olmalı."

"Deli olmadığı tek şey, ama bunu bana sadakatinden dolayı vermeyecek. Bunu hak etmem gerekiyor. Bana bu şansı verdikten hemen sonra bir hafta hastalık izni almak zorunda kalmam da yardımcı olmadı."

Anahtarını kapıda kullandı ve ışıkları açmak için ondan önce içeri adım attı. Neyse ki hava pis kokmak yerine küf kokuyordu. David biraz hava almak için bir pencere açtı. temiz hava girdi ve bir ışık yaktı. Daire çoğundan daha iyiydi, yüksek tavanları ve oturma odası ile mutfak bir arada kullanıldığı büyük bir odası vardı. Bir koridor bir odaya açılıyordu.

yatak odası ve banyo. Küçüktü ama ihtiyacı olan tek şeydi ve onu annesinin evinden çıkarmıştı ki bu akıl sağlığı için çok önemliydi. "Bir haftadır çalışmaman senin hatan değildi Daisy. Bayan McCarthy bunu biliyor."

"Yine de... Bu ihtiyacım olan son şeydi."

"Umarım ona bir şeyler kanıtlamaya çalışırken kendini çok fazla zorlamıyorsundur. Bir süre daha sakın olman gerekiyor."

"Benim için endişelenmeyin, Dr. Lawrence. Ben iyiyim." "Henüz iyi değilsin ama yakında olacaksın. endişelenme."

"Tüm hastalarınız hakkında mı, yoksa özellikle benim hakkımda mı?" diye sordu alaycı bir gülümsemeye.

Gülümsemesi ve sevimliliğiyle kendine çeken adam, ellerini kadının omuzlarına koydu. "Tüm hastalarım, ama bazıları daha diğerlerinden daha fazla." Onu öpmek için başını eğdi ve dudaklarından kaçan yumuşak zevk iç çekişini sevdi.

Onun kırılan olduğunu ve bunu kabul etmesi gerektiğini hatırlamak için tüm kontrolünü toplaması gerekti.

onunla yavaş. İşler çok ama çok kontrolden çıkmıştı. ve onun buna hazır olduğundan emin olana kadar bunun tekrar olmasına izin veremezdi.

"Patronun doktorundan bir not isterse bana haber ver," dedi alaycı bir sırıtışla.

"Oh, kesinlikle yapacağım! Yüksek mevkilerde dostlarımla olmaları güzel."

Büyük bir isteksizlikle ellerini bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Hemen geliyorum. Oturun, etrafı gözetlemekten çekinmeyin, ne isterseniz yapın."

"Ben burnumu sokmam," dedi kızgınlıkla.

"Daisy, bütün kadınlar burnunu sokar. Beni rahat bırak." "Tüm kadınlar adına, alındım."

"Elbette öylesin," dedi kıkırdayarak, hızlı bir duş ve tıraş için onu oturma odasında bırakırken. Bir elbise gömleği ve siyah bir pantolon giydi, kemerini ve aynı anda mokasen ayakkabılarını giydi. Küçük bir parça kolonya sürerken aynada kendine baktı ve biraz sakinlik topladı.

En kötü yanlarını onunla paylaşmıştı ve o da hala burada. Bu büyük engeli aştığı için rahatlamış hissetmek yerine, onu uzaklaştıracak bir hata yapmamak konusunda her zamankinden daha fazla endişeliydi. Bir şey onun için kızının olduğu kadar önemli hale gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama kızının fiziksel ve duygusal bir travmadan kurtulmaya çalıştığını kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı.

Direncine ve ruhuna rağmen, şefkate kontrolden çıkmış arzularından çok daha fazla ihtiyacı vardı. içinde uyandı. Bunun için yeri ve zamanı olacaktı. Eğer çok hızlı hareket edip onu uzaklaştırmazsa, dedi kendi kendine.

Dikkatle ilerlemek için ihtiyaç duyduğu sükûneti bulduğunu hissettiğinde odasından çıktı ve oturma odasına döndü.

Daisy kanepede oturmuş, bir fotoğraf albümünü karıştırıyordu. David onun neye baktığını fark edince yüzünü buruşturdu.

Ona doğru baktı. "Ne? Burnumu sokabileceğimi söylemiştin." Adam onun yanına oturdu. "O olmalı, ha?" Janey ile geçirdiği mutlu yılların fotoğrafları acı tatlı anıları canlandırdı.

"Yığının ilk parçasıydı. Hala ona çok bakıyor musun?"

"Ona yıllardır bakmadım. Bir yıldan fazladır."

"Biriyle on üç yıl geçirmek ve sonunda her şeyin yolunda gitmemesi için çok uzun bir süre."

"Zor bir ayrılıktı. Bunu inkar etmeyeceğim."

Dikkatini fotoğraflara vermeden önce kısa bir süre ona baktı. "Onu hâlâ özlüyor musun?"

"Arkadaşımı özlüyorum. Çok uzun zamandır benim en iyi arkadaşımdı. Bazen bunu özlüyorum, mesela bir şey duyduğumda

Onun takdir edeceğini bildiğim komik bir şey. Ayrılmadan önce aramızdaki romantik kısım bir süreliğine bitmişti. Bir bakıma ilişkimiz romantizmden çok bir alışkanlık haline gelmişti, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Öyle. Sana onu sormamda bir sakınca var mı?"

"Elbette öyle. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

Dudakları büzüldü ve bilmek istediği başka bir şey olduğu belliydi.

"Her neyse Daisy, bana sor. Sorun yok. Yemin ederim."

"Yattığın hemşire... Bir şeyler hissediyor muydun? onun için?"

David, Janey ile olan tüm geleceğini torpillediği geceyi düşünmekten nefret ediyordu. "Tanrım, hayır. O bir kerelik bir şeydi.

aşırı stres ve korkudan kaynaklanan bir muhakeme hatasıydı. İnekler eve gelene kadar bahaneler uydurabilirim ama bu bir hataydı. Hem de çok büyük bir hata."

"Herkes böyle şeyler yapar, bilirsin. Muhtemelen kendini affetmenin zamanı gelmiştir."

"Belki öyle, ama henüz tam olarak o noktada değilim."

Daisy fotoğraf albümünü kapatıp sehpanın üzerine koydu. "Bu gece Domenic'e gitmeye kararlı mısınız?"

"Seni güzel bir akşam yemeği için dışarı çıkarmak istedim ama eğer buna hazır değilsen, başka bir zaman yapabiliriz."

"Sanırım burada kalıp pizza yemeyi ve televizyon izlemeyi tercih ederim."

"Sen ne istersen benim için sorun değil." "Mario'nun teslim edilmesini dilerim."

"Mario'ya bakan doktora bakıyorsun.
"Torunum su çiçeği geçirdiğinde, ömür boyu bedava pizza teslimatı kazandım."

"Gerçekten mi? Bu harika."

"Adanın tek doktoru olmanın getirdiği birkaç avantajdan biri.
Pizzayı nasıl buldunuz?"

"Sade peynir ve belki bir salata?" "Hemen geliyor."

Pizzanın gelmesini beklerken David ikisine de birer kadeh şarap doldurdu ve televizyonun karşısına geçtiler izleyecek bir şeyler arayan kanallar. Daisy Red Sox maçı veto etti ve David HGTV'ye hayır dedi.

"Lütfen mi? Neredeyse hiç para harcamadan bir mekanı nasıl tamamen dönüştürdüklerini anlatan bu programa bayılıyorum."

"Yarım saat beyzbol için yarım saat dekorasyon yaparım."

Daisy elini uzattı. "Anlaştık. Önce ben."

Elini sıkarken homurdanarak, "Bunun nasıl gideceğini anlıyorum," dedi. Kanepede aralarında bir metreden fazla mesafe olmasına rağmen onu tamamen kendine sakladığı için çok heyecanlıydı.

Pizza geldiğinde, pizzanın Televizyonun karşısında yemek yerlerken ona yaklaşma fırsatı buldu. İtiraf etmeliydi ki dekorasyon programı beklediğinden daha ilginç olduğunu fark etti. "Vay canına," dedi büyük açıklamadan sonra, "Beş yüz dolarlık bir bütçeyle bu yere ne yaptıklarına inanamıyorum."

"Biliyorum! Bu yüzden bu gösterileri seviyorum. Çok fazla benim yerim için iyi fikirler." Bu sözleri söylerken ağız hafifçe büzüldü.

"Ne düşünüyorsun?"

"Eğer taşınmak zorunda kalırsam burayı ve adayı özleyeceğim. Burayı evim gibi hissedecek kadar uzun süredir buradayım. Burada geçimini sağlamak çok zor. sezon."

"Umarım otelde yıl boyunca çalışacağın bir iş bulursun ve artık bu konuda endişelenmene gerek kalmaz."

"Umarım."

Bütçe dekorasyon programının bir başka bölümü başlamak üzereyken Daisy uzaktan kumandayı ona uzattı. "Sıra sende."

"Hızlıca bir skor kontrolü yapayım, sonra bunu da izleyebiliriz."

"Bağımlısın!" "Ben öyle bir şey demedim."

"Sen de öylesin. Bunu söyleyebilirim."

"Hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

"Merak etme. Sırlarını saklayacağım."

İkinci bölümü izlemek için yerlerine yerleştiler ve adam onun esnemesini bastırdığını fark etti.

"Yorgun musun?"

"Birazcık. Uzun bir gün oldu."

"Eve gitmek ister misin?"

"Henüz değil. Bu, uzun günümün en güzel kısmı oldu."

Onu kendisine yaklaştırmaya teşvik etmek için bir kolunu kaldırdı ve kız koluna sokulduğunda kolunu ona doladı. Kucaklamak. Dudaklarını kızın yumuşak saçlarına sürterek, "Benim de uzun günümün en iyi kısmı," dedi.

"Seni dekorasyon programları izlemeye zorlamama rağmen mi?"

"Beni bir şey yapmaya zorlamıyorsun."

"Bu dışarı çıkmaktan çok daha iyi."

"Kesinlikle, ama fazla yorulmanı istemiyorum. Seni eve götürüp yatırmalıyız."

Karnına yaslanmış olan eli göğsüne doğru ilerledi ve parmakları hareket edene kadar devam etti

Çenesindeki bıyıkların üzerinden hafifçe geçti.

Kadının parmaklarının yüzünde gezinmesinden o kadar etkilenmişti ki güçlükle nefes alabildi. "Daisy...

Ne yapıyorsun?" "Hiçbir

şey."

"Bu hiçbir şey değil."

"Sana dokunmamın sakıncası var mı?"

"Bana dokunmanı seviyorum, ama-"

"David?"

"Öyle mi?"

"Geçen gece yaptığın gibi beni yine öpecek misin?"

Kanepede onunla yüzleşmek için döndü, bakışları dolgun dudaklarına odaklandı. "Senin bildiğinden daha çok istiyorum, ama endişeleniyorum çok hızlı hareket etme konusunda. O gece yaptığım gibi seni üzecek bir şey yapmak istemiyorum."

"Endişelenmen çok tatlı ama ben iyiyim ve seni öpmek gerçekten hoşuma gitti."

"Ben de öyle. Boston'da bulunduğum süre boyunca bunu düşündüm."

Ağzının sol tarafı bir gülümsemeye dönüştü. "Bütün zaman?"

Başını sallayarak yavaşça eğildi ve gözlerini açık tuttu, Kadının yanaklarının kızardığını, kirpiklerinin titrediğini ve dilinin alt dudağına değdiğini gördü. Kadının dilinin hareketi bir arzu kükremesine yol açtı.

ama sikinin pantolonunun fermuarına ısrarla bastırmasını görmezden gelmeye çalıştı. Bu onunla ilgiliydi, onun için yavaş gitmekle, acele etmemekle ve onu korkutmamakla ilgiliydi.

Dudakları buluştuğunda ve kızın gözleri kapandığında, David kızın kendisiyle birlikte olduğundan emin olmak için gözlerini açık tuttu.

Unutulması daha iyi olacak anıları yeniden yaşıyordu. Onu öpmekle ilgili her şeyi seviyordu ve arzusunun ve tutkunun sağduyusunun önüne geçmesine kolayca izin verebilirdi.

Yavaşça ilerledi, geçen geceki gibi kontrolden çıkmasına izin vermemeye kararlıydı. Ama sonra dili kayarak

Alt dudağının üzerinden geçerek inlemesine neden olan zincirleme bir reaksiyon başlattı.

Görünüşe göre adamın tepkisinden cesaret alan kadın, adam kendi adını bile hatırlayamaz hale gelene kadar bunu tekrar tekrar yaptı.

Yalnızca yavaş gitmeye yemin etmişti. O daha ne olduğunu anlamadan, kanepeye uzanmış, dilleri şehvetli bir savaşta birbirine karışırken birbirlerine bakıyorlardı.

Vücutları kanepede birbirine yapışmışken, David'in kendini tutması kolay değildi. Ve sonra onun gömleğini çekiştirerek pantolonundan çıkardığını hissetti. Sırtındaki eli heyecan verici olmaktan başka bir şey değildi. David ona

onun dokunuşunu sevdi, şaka yapmıyordu.

İsteksizce öpücüğü bıraktı ve dikkatini onun çenesine ve boynuna yöneltti. Çok tatlı kokuyordu, sabun gibi ve çiçekler. Bu kokuya kolayca bağımlı hale gelebileceğini düşündü, boğazına doğru öpücükler gönderirken ve sonra köprücük kemiğine odaklandı.

Boşta kalan eli adamın boynunu sararak geri çekilmesini engelledi.

İşler daha da ileri gitmeden durması gerektiğini biliyordu, bu yüzden alnını onun omzuna koydu ve kendisini terk etmiş olan kontrolünü geri çağırdı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bir şey yok."

"Neden durdun?"

"Çünkü ben..."

"Havanda değilsen sorun değil. Bu kadar ileri gitmek istememiştim."

Yumuşak bir şekilde gülerek kalçalarını esnetti, böylece ne kadar "havasında olmadığının" kanıtını hissedebiliyordu.

"Oh."

"Evet. Kesinlikle havamdayım."

"O zaman sorun ne?" Parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek kafa derisinin karıncalanmasına neden oldu.

Adamın her santimi kadının dokunuşundan etkilenmişti. "Çok hızlı hareket ettiğimizi hissediyorum. Çok kötü yaralandın, hem de birçok yönden.

ve sana karşı dikkatli olmam gerekiyor. Yine de..."

"Henüz mi?"

"Sana doyamıyorum. Seni öptüğümde, dikkatli olmayı unutuyorum."

"Ben kırılgan değilim David. Kırılmam."

"Sen kırılgan değilsin. Güçlü ve dirençlisin.

Bu konuda sana sandığından daha fazla saygı duyuyorum. Ama çok uzun zaman önce ciddi şekilde yaralandın. Seni incitecek bir şey yaparsam bu beni öldürür."

"Onunla olanlar yüzünden bana farklı davranırsan bu beni incitir."

Buna ne diyeceğini bilemediği için derin bir nefes aldı.

"Beni öpmeni seviyorum," dedi. "Bana dokunmanı seviyorum. Ve şu anda düşündüğüm son şey Seni öpmenin onunla bir ilgisi yok. Sen beni öptüğünde kendi adıma bile zar zor hatırlıyorum."

Gülümsedi çünkü onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Hâlâ çok hızlı hareket edip seni ürkütmekten korkuyorum."

"Yapmayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o sensin ve en başından beri çok harikaydın. Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı."

"Bunu farklı kılan ne?"

"Her zaman korkmuyorum. Yanlış bir şey söyleyip seni kızdırmaktan ya da yanlış bir şey yapıp patlamayı beklemekten korkmuyorum. Seninle kendimi güvende hissediyorum."

"Sana bunları yaşattığı için onu öldürebilirim."

"Kısmen benim hatamdı."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Buna katlanmam gerekenden çok daha uzun süre katlandım. Sen ve Blaine ilk olaydan sonra beni uyarmaya çalıştınız.

Ama beni sevdiğine ve beni asla incitmeyeceğine inanıyordum. Ölmüş olurdum eğer

Blaine o sırada oraya ulaşmamıştı, bu yüzden evet, buna daha önce son vermediğim için kendimi suçluyorum."

"Onun yaptığı şey için kendini suçlamandan nefret ediyorum."

"Şiddet için kendimi suçlamıyorum. Onunla ilgili duvardaki el yazısını göremediğim için kendimi suçluyorum. Ama bundan ders aldım ve bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Bir daha asla böyle korkmanı istemiyorum." "Ben de istemiyorum." Avuç içi adamın yanağında sıcacıktı. "I seninleyken korkmayı hayal bile edemiyorum. Bu yüzden bana başka bir kadına davrandığından farklı davranma."

"Sen herhangi bir kadın değilsin Daisy. Sen özelsin."

"Seninleyken kendimi özel hissediyorum." Elini başının arkasına koyarak onu bir öpücük daha için kendine doğru çekti.

İffetli kalmayı planlamıştı, ama kızın başka fikirleri vardı, diliyle onu kızdırdı, başka seçeneği kalmayana kadar tüm endişelerini bir kenara bırakıp onun tatlılığında kendini kaybediyordu.

Elleri kadının sırtında, kıvrımlarında gezindi.

altından elbisesinin eteklerine kadar. Kadının üst bacağına sıcak ve yumuşak teniyle karşılaştığında neredeyse kendini kaybediyordu.

İnledi ve bacağına her iki bacağına arasına kaydırarak onu kendisine daha yakından dokunması için cesaretlendirdi.

Bunu o kadar çok istiyordu ki. Çok uzun zaman olmuştu. Bir şeyi onu istediği kadar çok istemediğinden beri. Vücudu onunkine karşı sıkı ve dili alay ediyor ve Onu cezbederken, ona karşı neden kısıtlama uygulamayı düşündüğünü hatırlamak zordu.

Yapabilecekleri çok şey olduğu aklına geldi. çok ileri gitmeden. Parmak uçları sırtındaki kaslara bastırırken elini yavaşça bacağına arkasına doğru kaydırıldı. Biraz daha yukarı çıkmaya cesaret edebilir miydi? Kızının tatlı kıvrımı onu çağırıyor, neredeyse ona cesaret veriyordu.

Ondan gelen miyavlama sesleri, devam etmesini ne kadar çok istediğini anlatıyordu.

Eli küçük ama esnek bir yanağın etrafında kıvrıldı,

öpücük yoğunlaştıkça sıktı ve yoğurdu.

Bir anda öpüşmeyi kesti ve bir dizi derin nefes aldı.

"Çok mu fazla?" diye sordu.

"Yeterince değil," diye yanıtladı kıkırdayarak.

"Daisy," diye inledi. "Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Güzel. Sakın durma. Lütfen, henüz durma."

Bir ölçüde kontrol yeteneğine sahip olabilirdi, ama kesinlikle bir aziz değildi ve gerçekten uzun zamandır seks yapmamıştı.

uzun bir süre. Bu nedenle, sert bir şekilde dikilmiş horozuna karşı kıvrılırken kıcını okşamaya devam etmek için onun tarafında çok fazla teşvik gerekmedi. Çok az zaman aldı

parmaklarını külotunun lastiğinin altından geçirmeye ve bacaklarının arasındaki sıvı sıcaklığa dalmaya teşvik etti.

"David," dedi kadın, adam arzusunun merkezini bulduğunda nefesi kesilerek.

"Bu iyi mi?"

Başını salladı ve onu yavaşça delirtmek için dudaklarını ve dilini kullanarak bir öpücük daha başlattı. Ve sonra onu çekiyordu.

kemerinden tutup pantolonunun düğmesini çekiştiriyordu ve sıcak, yumuşak eli şaftının etrafını sarıyordu. Yavaş gitmekle ilgili tüm düşünceler, onu ele geçiren bir arzu sisi içinde buharlaştı.

Parmaklarını onun kanalına kaydırды, o da onun için aynısını yaparken onu içten ve dıştan okşadı. Başparmağı kaydırды

ucunda biriken nemin içinden geçerek, elinde patlamanın eşiğine gelene kadar ileri geri hareket etti.

Öpüşmeyi keserek yüzünü Daisy'nin boynunun kıvrımına bastırdı ve kendini tutmak için harcadığı çabadan dolayı zorlukla nefes aldı. "Daisy..."

"Hmm?"

"Tanrım... Durma." "Sen de."

Kaçak tutkunun sancıları içindeyken bile onu gülümsetiyordu. Şimdi onun nihai zevki bulmasına yardım etmeye kararlı olan adam, dikkatini kadının sıkı

Sinirleri çekirdeğinde, alay ediyor, okşuyor ve okşuyor, ta ki boşalırken onun kasıldığını ve titrediğini hissedene kadar.

Kadının serbest kalması onunkini tetikledi ve kadın sonuna kadar onunla kaldı, adam endişelerini bırakıp arzusuna teslim olurken eli onun etrafında sımsıkı durdu.

Titreyen artçı şoklar yatıştığında, parmaklarını bacaklarının arasından çekti ve elbisesini poposunun üzerinden aşağı çekti. "Çok ateşliydi," diye fısıldadı dudaklarına, "ama ortalığı biraz dağıttık."

"Buna değdi."

"Mmm. Tamamen katılıyorum." Temizlenmek için gömleğinin kuyruğunu kullandı. "Seni eve götürmeliyim."

"Henüz değil."

Kız ona sokulmuşken, saçları yüzüne güzel kokular yayarken, yapmak istediği son şey hareket etmektir. Bu yüzden rahatlamaya ve ona sarılmanın verdiği tatlı zevkin tadını çıkarmaya çalıştı.

Yakın. Gözlerini kapattı ve kendine yakında gideceklerini söyledi. Ama önce ona bir süre daha sarılmak istedi.

SEAMUS'UN annesi gece için odasına yerleştiği anda, Carolina arka kapıdan çıktı ve sahile giden toprak yoldan aşağı iniyordu. Aklını kaçırmadan önce o evden çıkmak zorundaydı. Saatlerce hiçbir şey yokmuş gibi davranmak onu yıpratmış ve yıpratmıştı.

Bunu ona ve annesine yaptığına inanamıyordu. Zavallı kadın Carolina'nın oğlundan ne kadar büyük olduğunu görünce şok olmuştu ve bu da Seamus'un İrlanda'daki ailesine onun hakkında söyledikleri konusunda dürüst olmadığına dair ilk ipucuydu.

Carolina başını eğdi ve hızlı adımlarla yürüdü, ayın ışığı ve onu evden -ve adamdan- olabildiğince uzağa gitmeye iten öfkenin rehberliğinde.

Yoldaki ayak sesleri öfkesini daha da yoğunlaştırırken etrafında dönmesine neden oldu. "Eve geri dön. Benim Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Bunu düzeltmek için ne söyleyebilirsin ki?" "Özür dilemeye ne dersin?"

"Özür dilerim. Üzgünsün. Bu harika bir şey. Annenin önünde beni tamamen küçük düşürdüğün için üzgün olmana sevindim, gemiden iner inmez onu gafil avlayarak nasıl hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile. Her şeyi berbat ettin ve

Pardon?" Ellerini havaya kaldırdı ve arkasını dönerek Yürüyordu çünkü ondan uzaklaşmazsa onu tekrar yumruklayabileceğinden korkuyordu. Carolina Cantrell, hayatı boyunca başka bir insana vurmamıştı.

Sevdiği adam tarafından şiddete uğradı. Ne güzel bir karmaşa değil mi? "Caro, tatlım, bekle. Lütfen açıklamama izin ver."

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum ve bunu kesinlikle hak ediyorum. Ama lütfen sana bunu neden yaptığımı söyleyebilir miyim?"

Carolina, annesi ve kuzeninin önümüzdeki iki hafta boyunca misafirleri olacağı gerçeği olmasaydı yürümeye devam etmeyi seçerdi. Bir şekilde Seamus'la barışmak zorundaydı ya da ailesini yabancılaştırma riskini göze almalıydı. "Peki.

Bana ve annene neden yalan söyleme ihtiyacı hissettiğini söyle." "Yalan söylemedim. Kesinlikle."

İnanamayarak, "Buna ne diyorsun?" diye sordu.

"Ben... Ben ona senin benden büyük olduğunu söyledim."

"Ona kaç yaşında olduğunu söyledin mi?" "Hayır."

"O zaman yalan söyledin."

"Anlamıyorsun."

"Anlamamı sağla o zaman."

"Annem çok hoş bir kadındır ama zaman zaman biraz... Nasıl desem? Yargılayıcı olabiliyor. Ve ben Seninle tanışsa ve seni ne kadar sevdiğimi ve senin beni ne

kadar sevdiğini görse - ya da daha önce beni ne kadar
sevdiğini

Ona yaş farkından bahsetmediğimi anladın... Belki bizi birlikte görürse, ne düşündüğümü anlar diye düşündüm. sana baktığımda görüyorum." Elleri kalçalarının etrafında kıvrıldı. "Buraya önyargılarla gelmesini istemedim."

"Bana söylemeliydin, böylece onun tepkisine hazırlıklı olurum."

"Kesinlikle haklısın. Sana söylemeliydim ve söylemediğim için çok üzgünüm. Tam da aramızdaki her şey yoluna girmişken onu buraya davet etmemiz için ısrar ettin. Oğlun biliyor ve gök yere düşmedi. Sadece bir yerlere varıyorduk. Sonunda. Buraya gelmesini ve seni kendin, yaşın ya da herhangi bir şey hakkında kötü hissettirerek tüm bunları geri almasını istemedim."

"Bunu bana neden söylemedin?" "Korkmuştum, aşkım."

"Neyin?"

"Yaş olayını öğrenirse, daha yaşına bile gelmeden bunu kafasında büyük bir mesele haline getirmesinden korktum.

ve her şey bir felaket olurdu. Sana bir şans vermesini istedim."

"Feribot iskelesinde utandım."

"Biliyorum ve bunu sana yaptığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Bu dünyada istediğim son şeydi."

"Beni gördüğünde bunun olacağını bilmen gerekirdi."

"Olmamasını umuyordum."

"Seamus..." Başını onun göğsüne yasladı, çünkü ona kızgın olsa bile onu hâlâ seviyordu.

"Her şeyi berbat ettim aşkım ve incinmenden nefret ediyorum." "Kızgın olduğum kadar incinmedim. Olmaktan nefret ediyordum gafil avlandım."

"Çok özür dilerim. Bir daha asla olmayacak. Söz veriyorum." "Tutamayacağın sözler verme."

Ayın soluk ışığında, adamın dudaklarını kaplayan küçük gülümsemeyi görebiliyordu. "Beni affeder misin, aşkım?"

"Bir şartla."

"Ne istersen. Ne istersen."

"Kabul etmeden önce dinlemeniz gerekmez mi?"

"Eğer bu beni affedeceğin anlamına geliyorsa, ne istersen yaparım."

"Annene, onu aldatma planıyla hiçbir ilgim olmadığını söylemeni istiyorum."

"Ugh, zorunda mıyım?"

"Affedilmek istiyor musun?"

"Hayatın kendisinden daha çok."

"O zaman yapman gereken şey bu."

Ellerini kadının sırtına götürdü ve ona daha da yaklaştı.

"Cezamı çoktan ödedim. Ona söyledim.

Hepsi benim aptalca fikrimdi ve senin bununla hiçbir ilgin yoktu. Seni teselli edecekse, o da benden memnun değil.

-Benden büyük olduğun için değil. Çünkü ben gelmeden önce ona söyledim. Bu yüzden en sevdiğim iki kadın da bana kızgın."

"Bunu fazlasıyla hak ediyorsun."

"Bunu fazlasıyla hak ediyorum. Yani affedildim mi?" "Ona gerçekten bilmediğimi mi söyledin?"

"Ona gerçekten söyledim ve ne olursa olsun Çok tatlısın ve seni neden bu kadar çok sevdiğimi kolayca anlayabilirsin." "Son kısmı sen uydurdun."

"Ben söylemedim! Bunu gerçekten söyledi."

"Güvenilirliğin bu gece biraz darbe aldı." "Seni sevdiğime hâlâ inanıyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti, ilgisizliğinin onu çıldırtacağını biliyordu. "Emin değilim. Biraz ikna edilmem gerekebilir."

"Aşkım, bir boğanın önüne kırmızı bayrak atarsan ne olur biliyor musun?"

"Eminim bana neler olduğunu anlatmaktan mutluluk duyacaksın ama önce beni yakalaman gerek." Carolina çekti

Ondan kurtuldu ve hayatı boyunca geçtiği toprak yoldan aşağı indi.

Bir kahkaha attı ve onun peşinden gitti.

Adamın kendisine yaklaştığını anlayınca daha hızlı koştu ve ondan kaçmak için çalıların arasına daldı. Ayağı bir köke takılıp onu karanlığa doğru uçurana kadar üstünlüğü elinde tutuyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı, dikenlerle dolu bir çalılığa sertçe inerken kollarıyla yüzünü korudu. aşağı inerken derisi yırtıldı. "Caro?"

Neredesin aşkım?"

İnledi. Her şey acıyordu ve o Umutsuzca birbirine dolanmış ve kendini daha fazla yaralamaktan korktuğu için hareket etmekten korkuyordu.

"Aman Tanrım," dedi Seamus, kadının içinde bulunduğu durumu aydınlatmak için telefonundaki el feneri uygulamasını kullanarak. Bir tane çekti Kemerinde taşıdığı deri kılıftan bıçağı çıkardı ve dalları kesmeye başladı.

"Ellerinize dikkat edin!"

"Ellerim umurumda değil. Seni oradan çıkarmalıyım."

"Seamus..."

"Ne, aşkım?" diye sordu, işine odaklanmıştı.

"Acıyor."

"Biliyorum tatlım. Elimden geldiğince hızlı gidiyorum." Kadının kol ve bacaklarını arapsaçından kurtarana kadar dalları kesip biçti. "Sakin ol," dedi ellerini tutup ayağa kalkmasına yardım ederken. "Ah, tatlım, berbat durumdasın."

Carolina yürümeye çalıştı ama işkence görmüş derisi itiraz etti. "Hareket etmeye çalışma, Caro. Seni ben taşıyacağım. Bana tutun."

Onu zahmetsizce kaldırdı ve eve geri dönmeye başladı.

"Bu sana benden kaçmayı öğretecek."

"Eminim o dikenli çalıyı bana bir ders vermek için oraya koymuşsundur."

Sessiz kıkırdaması, her yeri acımasına rağmen gülümsemesine neden oldu. "Seni asla böyle incinmiş görmek istemiyorum." Eve döndüğünde, ayağıyla kapıyı tekmeleyerek açtı ve onu nazıkçe mutfak sandalyesine yatırdı. "İlk yardım çantasını getireyim."

Nefes almak acı verdiği için, Carolina kıpırdamadan durdu. Adam dönüp onu daha iyi görebilmek için ışığı yakana kadar elinden geleni yaptı.

"Oh, tatlım, Tanrım."

Bazıları derin olan kızgın, kanlı çizikler kollarını ve bacaklarını kaplamıştı. Neyse ki şortu ve tişörtü vücudunun büyük bir kısmını korumuştı.

"Dr. David'i aramamız gerekebilir."

"Hayır, hayır doktor. Temizleyebiliriz. Bana gazlı bezi ve antibakteriyel merhemden biraz ver."

"Şimdi, şimdi, aşkım, sakinleş. Yaralarınla ilgileneceğim. Ne de olsa onlara sahip olmanız benim suçum."

Carolina hareket etmenin verdiği acıyı göze alarak onun gergin olan çenesine dokundu. "Bu senin hatan değil. Ben Senden kaçtığımda aptalca davrandım. Bu benim hatamdı. Senin değil."

Elleri hafifçe titriyordu. merhem sürdüm. "Seni benden sığınmaya zorlamasaydım asla orada olmazdın."

"Seamus, yapma. Aptalca bir kazaydı. Senin suçun değil."

"Senin de değil."

"Neden bunun için kavga ediyoruz?"

"Çünkü. Bilmiyorum. Kıpırdamadan dur." Kol ve bacaklarındaki kesik ve çiziklerin her birini temizlerken son derece nazikti.

Acı çok büyüktü ama Carolina hareketsiz kaldı ve Kalçasındaki en derin yaraya ulaşana kadar sessiz kaldı. Kot yerine şort giymiş olması çok kötüydü.

"Bunu bilemiyorum aşkım. Bir ya da iki dikiş ihtiyacı olabilir."

"Orada kelebek bandajlar var. Onları kullanalım ve yarın nasıl olduğuna bakalım."

Carolina dudağını ısırđı ve sessiz kalmaya çalıştı. merhemi kesiğe sürdü. Yüzünden aşağı yuvarlanan gözyaşlarını fırçalayarak uzaklaştırdı.

"Lütfen ağlama," diye fısıldadı. "Dayanamıyorum."

"Özür dilerim. Bu gerçekten acıttı."

"Biliyorum aşkım." Kalçasına bir şerit kelebek bandaj uygulayarak bacaklarındaki kiri sildi, saçlarındaki yaprakları topladı ve gözyaşlarını silerek bitirdi. "Şimdi seni yatağa yatıralım." Onu sandalyeden kaldırdı ve onu yatak odasına götürüp dikkatlice yatırdı. Aylarca birlikte yaşadıktan sonra, her şeyin nerede olduğunu biliyordu ve ona uyuması için bir tişört buldu. O kıyafetlerini çıkarmasına ve gömleğini giymesine yardım etti, banyoya gitmesine yardım etti ve sonra onu yatağına yatırdı.

Kadın yorganın altına yerleştiğinde, adam yatağın kenarına oturup ona baktı.

"Yaralandığın için üzgünüm. Tüm bu aptalca şey için üzgünüm. Yaşımızla ilgili tüm vaazlarımdan sonra Fark hiç önemli değil, Joe'ya bizden bahsetmen için bastırıp durduktan sonra, kendi anneme bile söylemeye cesaret edemedim." Başını salladı, açıkça kendinden öğreniyordu.

"Görüldüğü kadar kolay değil, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve ona baktı, çektiği azap gözlerine yansımıştı, dudaklarının sert duruşu, omuzlarındaki gerginlik. "Bu bu seni sevmediğim, seni istemediğim ve diğer her şeyi istemediğim anlamına gelmez."

"Bunu biliyorum, Seamus. Joe'ya bizden bahsetmekte zorlandığımda, bu seni daha az sevdiğim anlamına gelmiyordu."

"Ve şimdi anneme karşı dürüst olamadığım için her yerin çizik ve kan içinde."

"Yaralandım ve kanlar içindeyim çünkü aptalca bir şekilde patikanın benim olduğum yerle aynı yerde olduğunu düşündüm.

on iki yaşındaydım ve o ormanda geziniyordum. Belli ki o zamandan beri bazı şeyler değişmiş." Kendisine verdiği acıya rağmen kolunu kaldırdı ve bir parmağını adamın sımsıkı kenetlenmiş dudaklarında gezdirdi. "Bunun için kendini üzme. Çiziklerin iyileşecek. Biz iyiyiz. Annen iyi.

Hepimiz iyiyiz."

"İyi miyiz? Gerçekten mi?"

"Elbette öyleyiz. Sevdiklerinize bu haberi vermenin ne kadar zor olabileceğini anlamadığımı mı sanıyorsunuz?"

"Gafil avlanmana izin vermemeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın ve bunu bir daha yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, aşkım. Dersimi aldım. Eğitilebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

Carolina güldü. "İşte o gün gelecek." Elini onun elinin etrafına doladı. "Yatağa gel. Yanımda sen olmadan uyuyamam."

"Belki de seni incitmemek için kanepede yatmalıyım."

"Benimle yatmazsan canımı yakacaksın."

Onu usulca, şefkatle öpmek için eğildi. "Seni çok seviyorum Carolina."

"Çoğu zaman seni öldürmek istesem de seni çok seviyorum."

Bu, ondan saatlerdir gördüğü ilk gerçek gülümsemeyi aldı. "Seni tetikte tutmalıyım."

"Bunu yapıyorsun. Aynen öyle. Şimdi yatağa gel de biraz uyuyalım."

"Geliyorum, aşkım."

BÖLÜM 8

Daisy gecenin bir yarısı uyandı ve David'i hissedene kadar nerede olduğunu hatırlayamadı altında nefes alıyor ve kolları onu sıkıca sarıyor.

Sadece televizyonun ısıltısıyla dengelenen karanlıkta birbirlerine sarılmış halde uykuya dalmışlardı. Kadın uzaktan kumandaya uzandı ve gücü kapattı. Onu uyandırması gerektiğini biliyordu, böylece onu eve götürebilirdi, ama o onun kollarından başka bir yerde olmak istemiyordu, uyurken ona sarılmıştı.

Bu yüzden başını adamın göğsüne yasladı ve kulağının dibinde kalbinin güçlü atışını dinledi.

"Uyuyakalmışız, ha?" Sesinin sert, uykulu gürültüsü onu gülümsetti. Onun sesinin nasıl çıktığını bilmenin verdiği samimi duyguyu seviyordu. derin bir uykudan uyandı. Şimdi keşke televizyonu açık bıraksaydım da onun yüzünü de görebilseydim diyordu.

"Öyle görünüyor."

"Eve gitmek ister misin?"

"Pek sayılmaz. Burada konaklama çok daha güzel."

Dudakları kızın alnını sıyırdı ve parmakları saçlarının arasından geçirerek memnuniyetle iç çekmesini sağladı. "Daha iyi olabilirlerdi."

"Nasıl yani?"

"Diğer odada gerçekten güzel bir yatak var."

Bu öneri kalbinin daha hızlı atmasına neden olurken, onunla gerçek bir yatakta olma fikri tüm hormonlarını çılgına çevirdi. "Kulağa hoş geliyor."

Birbirlerinden ayrıldılar ve ayağa kalktılar.

Daisy, David'in ışığı yakmasını bekledi.

onu yatak odasına kadar takip etti ve orada uyuması için ona bir tişört verdi. "Teşekkürler."

"Git ve önce tuvaleti kullan."

"Fazladan bir diş fırçanız olma ihtimali yok, değil mi?"

"Sanırım biliyorum." Bir dolabı karıştırmak için banyoya gitti.

Daisy bu fırsattan yararlanarak, bir şifonyer ve lacivert bir yorganla örtülü büyük boy bir yatakla seyrek bir şekilde döşenmiş olan yatak odasına daha yakından baktı.

Döndüğünde, elinde hâlâ pakette duran bir diş fırçasıyla, "Al bakalım," dedi.

"Teşekkürler. Çabuk olacağım."

Daisy banyoya gitti, elbisesini çıkardı ve kapının arkasındaki kancaya astı. Sütyenini açık bırakıp bırakmamayı düşündü ama daha iyi olacağına karar verdi. Onsuz rahat uyuyabilirdi. Onu kancadaki elbisenin arkasına sıkıştırdı, tişörtünü giydi ve hızla dişlerini fırçaladı.

"Hepsi senin," dedi banyodan çıkıp adamın yatağı yatırdığını gördüğünde.

Yorganı onun için kaldırdı. "Atla da üşüme."

"Hangi tarafı tercih edersin?"

"Fark etmez."

O banyoya girip kapıyı kapatırken, Daisy seksi doktorla yatıya kalacağı için başının döndüğünü hissetti. Yatağı paylaşmanın o kadar özel bir yanı vardı ki Onun gibi kokmak, onun yanında uyumak, onun en özel yaşam alanını görmek.

Banyodan bir tişört ve boxer şortla çıktı ve başucundaki ışığı açık bırakarak onun yanındaki yatağa girdi. "Rahat mısın?" diye sordu.

"Daha rahat olabilirim." Daisy bu küstah cevapla kendini şaşırttı.

"Nasıl yani?"

"Biraz daha yakın olsaydınız."

Bir santim yana kayd. "Daha iyi misin?" "Henüz değil."

Bir santim daha. "Buna ne dersin?"

"Isınıyor ama henüz tam olarak değil."

Onun hemen yanında duracak şekilde hareket etti ve kolunu ona doladı. "Bu nasıl?"

"Mükemmel," dedi zevkle iç çekerek. "Daha iyi olabilirdi."

"Nasıl yani?" diye sordu, onun sözünü ödünç alarak. "Eğer bana doğru dönersen."

Daisy onun dediğini yaptı. "Böyle mi?"

"Aynen böyle," diye fısıldadı onu öperken.

Diş macunu, seksi erkek ve David kokuyordu.

Bacaklarını onunkilerin arasında gezdirirken kolları onu sarıyordu.

Dili ağzını iyice keşfederken, kıllı bacağına kalçaları arasındaki sert dokusu anında tahrik edici oldu. Eli tişörtünün altına daldı, yavaş hareketlerle sırtını okşadı, bu da göğüs uçlarının öne doğru hareket edebileceği umuduyla gerilmesine neden oldu. Ama elini inatla kadının sırtına sabitledi.

Daisy kendi keşiflerini yapmaya karar verdi, parmaklarını adamın tişörtünün altından geçirerek karnının dalgalanan kaslarını hissetti ve parmak uçlarını adamın şortunun bel bandına doğru kaydırırken adamdan bir nefes aldı. Tişörtünü çekti. "Çıkar şunu."

İstedikini yapmak için onu yeterince uzun süre serbest bıraktı ve sonra onu tekrar, öncekinden daha da dikkatle öpmeye başladı.

Ellerini göğsünün üzerinde gezdirerek her bir kıvrımı keşfetti ve bu sırada onu titretti. Tepkisinden cesaret alan kadın, küçük tırnağını meme ucuna sürttü, bu da onun irkilmesine ve ardından nefesinin altında küfretmesine neden oldu.

Gülerek, "Özür dilerim." dedi.

"Hayır, değilsin."

"Özür dilerim."

"Hâlâ öyle olmadığını söylüyorum."

"Tamam, yapmayacağım. Hatta tekrar yapabilirim."

"Lütfen yap."

"Sadece iyiliğe karşılık verirsen."

"Daisy," dedi inleyerek. "Yavaş gitmek için çok uğraşıyorum ama beni delirtiyorsun."

"Özür dilerim. Genelde bu kadar açık sözlü değilimdir. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Bunu yapmayın. İstedğin şeyi istediğin için özür dileme. Aklından geçenleri bana söyleyemeyecekmişsin gibi hissetmeni asla istemiyorum."

"Yepyeni bir yanımı ortaya çıkarıyorsun."

"Hangi tarafınmış o?"

"Ateşli ve rahatsız taraf."

Onu öperken gülerek, "Senin bu yönünü seviyorum," dedi.

"Gömleğim hakkındaki kararın

nedir?" "İyi olduğuna emin misin?"

"Şu sinir bozucu gömlek yoluma çıkmasaydı daha iyi olabilirdim." "O halde..." Çıkarmasına yardım etti ve sonra

Kollarını ona doladı, göğüsleri göğsüne bastırırken derin nefes aldı. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle."

"Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim," diye fısıldadı.

"Hiç bu kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum."

"Daisy..." Göğsünü avuçlarken dudakları ve diliyle onu yuttu.

Adamın baş ve işaret parmaklarının aşırı hassas meme ucunun etrafına kapanmasının şokuyla haykırdı.

"Acıyor mu?" diye sordu, sesi telaşlı geliyordu. "Hayır, hiç acımıyor. İnanılmaz bir his."

"İnanılmaz hissediyorsun. Sana dokunmak ve her yerini öpmek istiyorum."

Daisy gergin bir kahkaha attı. "Seni durdurmama izin verme."

Onu öptü, okşadı ve parmaklarıyla göğüs uçlarında gezinerek onu çılgına çevirdi ama tek yaptığı buydu.

Daisy bacağına titreşen ereksiyonu okşamak için aralarına uzanmaya çalıştı ama adam onu durdurdu.

İnleyerek, hayal kırıklığı ve tahrik arasında bir yerde durdu, daha fazlasını istiyordu ama adamın acele etmemeye kararlı olduğunu biliyordu. Onun vicdanına saygı duysa da

Onu istemekten aklını kaçırmadan önce rahatlayacağını umuyordu.

Parmaklarını birleştirirken, "Her şeyin zamanı var tatlım," diye fısıldadı.

"Ne kadar zaman?"

"Neden? Bir yere mi gidiyorsun?"

"Yavaş yavaş deliriyorum."

"Ben de senin yanındayım." "O zaman neden-"

Kelimeleri dudaklarından öptü. "Bana güveniyor musun?" "Evet, tabii ki güveniyorum."

"Bana güvendiğiniz için onur duydum. Bu benim için tahmin edebileceğinizden çok daha önemli. Senden gerçekten hoşlanıyorum Daisy ve aramızdaki ilişkiyi seviyorum. Sen hala iyileşme sürecindeyken çok hızlı hareket ederek bunu mahvetmek istemiyorum. Söz veriyorum, seviştiğimizde beklediğimize değecek."

"Kendimi çok..."

"Ne? Bana nasıl hissettiğini söyle."

"Hayal kırıklığına uğramış."

Nazik kahkahası kadında isteksiz bir gülümseme yarattı.

"Hiç komik değil."

"Öyle olmadığını biliyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Daha önce yaptığımız şeyi yapabilir miyiz?"

Elini kalçasının üzerinden geçirerek merkezine bastırdı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet," dedi nefes nefese. "Bu."

Parmakları iç çamaşırının üzerinde geziniyor, kumaşı kullanarak en hassas bölgesini aşındırıyordu. Sadece birkaç hareketle onu patlayarak serbest kalmanın eşiğine getirmişti. "İyi hissediyor musun?"

"Daha iyi hissedebilirim."

Biraz daha sert bastırdı. "Bu nasıl?"

"Hâlâ olabileceği kadar iyi değil."

"Oldukça talepkar bir kadınsın, Daisy Babson." "Bana istediğimi istemem gerektiğini söylemiştin."

"Peki ne istiyorsun?"

"Parmakların." Başının döndüğünü ve sersemlediğini hissetti, o zaman zar zor nefes aldığını fark etti. "Külotumun altında."

Adam kadının istediği gibi yaptı ve parmaklarını hafifçe kadının cinsel organının dış dudaklarında gezdirdi. "Böyle mi?"

"David!"

Onu öptüğünde dudakları bir gülümsemeye dönüşmüştü. "Sabır, tatlım."

"Şu anda sabrım tükenmiş durumda."

"Hanımefendinin sesi her geçen saniye daha da sinirli çıkıyor. En iyisi ben onunla ilgileneyim. intikam."

"Siz bilge bir adamsınız, Dr. Lawrence."

Ona tam olarak istediğini verdi, parmakları Kendisi için zonklayan bölgelere odaklanarak, cinsel ilişkiyi taklit eden bir hareketle kadının içine doğru kayarak, onu ter içinde bırakan güçlü bir tüm vücut orgazmına sürükledi ve Nefes nefese kalmış ve parmaklarının altında zonklayarak ona doğru bastırmaya devam etmişti.

"Nasıldı?" diye sordu uzun süren memnun bir sessizlikten sonra.

"Oldukça iyi."

"Daha iyi olabilirdi demediğin için rahatladım."

Gülerek, "Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Şimdi sıra bende mi?"

"Senin uykuya, benim iyiliğe ihtiyacım olduğundan daha çok ihtiyacın var." "Lütfen mi?"

"Hmm, yatağında ateşli ve seksi bir kadın var, benimle hınzırca oynaşmasına izin vermem için bana yalvarıyor. Ne yapmalıyım?"

"Gerçekten seksi ve ateşli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bu yeterince kanıt değil mi?" diye sordu, elini ereksiyonunun üzerine koyarak. "Çok ateşli ve çok seksisin ve yatağında olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Ben de kendimi şanslı hissediyorum." Adam sırtüstü yatana kadar omuzlarını itti ve dizlerinin üzerine kalkarak üzerine eğildi, göğsüne ve karnına yumuşak darbeler indirdi,

Ağzı açık öpücükler kaslarını kısa sürede titretti. Boxerının kemerini çekştirerek şöyle dedi,

"Çıkar şunları."

"Daisy..."

"Sana söyleneni yapıyorsun, unuttun mu?" Bu küstah sözlerle rağmen elleri sinirden titriyordu. Her ne kadar David olduğunu ve ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğini biliyordu.

Bu arada, başka bir adamın anıları ve onu kızdırma korkusu aklından hiç çıkmıyordu.

Şortunu çıkardı ve ellerini yatağın üzerine bırakarak Daisy'nin gözlerini diktiği yumruklar haline getirdi. Kadının dikkatini çeken şeye odaklanarak ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Sana asla ama asla vurmam Daisy. Asla."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Gerçekten istiyor musun? Seni bu şekilde incitmek istememe neden olacak hiçbir şey yapamayacağını ya da söyleyemeyeceğini biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı, onun sezgisi ve şefkati karşısında

alçalmıştı. "Özür dilerim. Asla yapmayacağını biliyorum.
Sadece..."

"Dokun bana. Öp beni. Ne istersen yap. Tamamen seninim ve benimle tamamen güvendesin."

Nazik sözleri gözlerini yaşartmıştı ama bu zamanı değildi. Adam tüm seksi mükemmelliğiyle önünde uzanırken olmazdı. Ereksiyonu neredeyse göbek deliğine kadar uzanıyordu. Gözlerinin önünde daha da sertleşti ve uzadı. Daisy beklenti içinde dudaklarını yaladı ve onu bedenine almayı düşündüğünde biraz da korktu. Daisy'nin Bacaklarının arasında giderek artan arzu ürpertisi, onu eline alıp dilini nemden ıslanmış olan ucunda gezdirirken korkularını yalanlıyordu.

"Daisy," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından, parmakları saçlarını kavrarken.

"Mmm." Adam daha da sertleşirken dudakları onun shaftına karşı titreşti. Onun tepkisinden cesaret alarak dilini onun tüm uzunluğu boyunca aşağı indirdi ve sonra hassas kafasına konsantre olmak için geri döndü.

"Evet, Daisy... Tanrım."

Kalçalarının yükselmesine neden olan küçük bir emme ekledi. eli ve diliyle onu okşarken yataktan uzandı. "Bekle. Daisy, dur." Saçlarını hafifçe çekti ve Adam bir hırıltı ve nefesinin altında bir küfürle boşalmadan bir an önce ağzından fırladı. İçine çekti Elleri çaresiz bir hareketle yatağın üzerine düşerken aldığı kesik kesik nefesler onu gülümsetti. "Beni mahvettin bebeğim."

Göbeğini silmek için tişörtünü kullandı ve bir kenara atarak onu kucaklamak için döndü. "Çok seksi ve tatlısın. Bu son derece güçlü bir kombinasyon."

"Sen de öylesin." Sözlerini elini yüzüne götürerek ve yumuşak bir öpücükle noktaladı. "Beni yeniden umutlu hissettiriyorsun."

"Bu şimdiye kadar aldığım en güzel iltifat."

"Bu doğru olamaz. Sen insanların hayatını kurtarıyorsun!"

"Belki öyle, ama sen Daisy... Sanırım hayatımı kurtaracak güce sahip olabilirsin."

Keskin ve derin bir nefes aldı, bu açıklayıcı ifade karşısında hayrete düşmüş ve duygulanmıştı.

Kolları onu sardı, dudakları saçlarının üzerinde gezindi, ve göğüsleri onun göğsüne bastırdı. Onun kollarında güvende ve mutlu olan Daisy, dudaklarında bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Klinikte randevularla geçen uzun bir günün ardından David Ertesi gün öğleden sonra Blaine Taylor kapısında belirdiğinde hasta dosyalarını güncelliyordu.

"Hey, Blaine. N'aber?"

"Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" "Hiç de değil. İçeri gel."

"Teşekkürler." Blaine, David'in ziyaretçi koltuklarından birine oturdu. "Resepsiyon görevlisi hastalarla birlikte olmadığınızı, bu yüzden geri gelmenizde bir sakınca olmadığını söyledi."

"Neler oluyor?"

"Daisy'nin davasını yürüten başsavcı yardımcısından duydum."

Daisy'nin eski erkek arkadaşına karşı açılan saldırı ve cinsel saldırıya teşebbüs davasını hatırlayınca David'in midesi sıkıştı. "Ne olmuş ona?"

"İfadenizle ilgili birkaç sorusu varmış ve size ulaşamamış, o yüzden gelip sizinle konuşmamı istedi."

"Henüz sesli mesajıma ulaşamadım. Ne gibi soruları var?"

"Tecavüz kiti sonuçsuz çıktı. Truck'ı cinsel saldırı girişimiyle ilişkilendirecek bir şey yok."

Cinsel saldırı suçlaması daha ciddi bir suçlamaydı ve duruşmayı beklerken Truck'ı kefaletsiz olarak hapiste tutuyordu. Kefalet olmadan, şahsi kefaletle serbest bırakılabilirdi ki David bu düşünceye bile zor dayanıyordu.

eğlendirmek. "Onu yakaladığın gerçeği dışında ve genital bölgesindeki travma, tekrarlanan penetrasyon girişimlerinin göstergesiydi. Sadece kafası güzel olduğu için kıza gerçekten tecavüz edemedi. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Görünüşe göre, Truck'ın savunma avukatı, yerel kahramanımız Jim Sturgil, bu çürüklerin herhangi bir sayıda ilgisiz yaralanmadan kaynaklanmış olabileceğini iddia ediyor. O

mahkemeye aşağıdakileri içeren bir dizi olası senaryo sunmuştur..." Blaine cebinden bir kağıt parçası çıkardı. "Bisiklet yaralanmaları, rızaya dayalı seks, sörf kazası, işle ilgili kaza, vs. Makul şüphe yaratıyor ve bu suçlamanın mahkemede geçerli olup olmayacağını sorguluyor. Eğer Aklınıza gözden kaçırmış olabileceğiniz herhangi bir şey gelirse, bana bildirmenin tam zamanıdır."

David giderek artan panik duygusuna karşı koydu. "Eğer bu şeylerden herhangi birinin kızın yaralanmasına neden olduğunu düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Kamyon Henry'nin penisi ve öfkesi bunlara neden oldu."

"Bunu ikimiz de biliyoruz, ancak tecavüz girişiminde bulunulduğuna dair herhangi bir adli kanıt olmadan, mahkemede kadının sözüne karşı erkeğin sözü geçerli olacak."

David umutsuzca daha fazla adli tıp bulmayı diledi. Truck'ı ait olduğu yerde kilitli tutmak için kanıt. "Yani bu suçlamalar düşecek mi?"

"Olabilir. Henüz bir şey olmadı ama Jim onları dışarı attırmak için büyük mücadele veriyor."

"O orospu çocuğunu her zaman hor görmüştüm ama şimdi ondan nefret ediyorum. Daisy'ye bunu nasıl yapar?"

"Jim'i bilirsin. Onun için her şey yüce parayla ilgili. -Ve herkese ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor." Bunu söylerken ağır bir acıma duygusu vardı. "O aslında "Onlara taşınırsam Ashleigh'in tam velayeti için Tiffany'yi dava etmekle tehdit ediyor."

"Hadi ama... Gerçekten mi?"

"Evet. Onu hukuk fakültesine sokmak için iki işte çalıştıktan sonra terk etti ve şimdi de

ve onun başka biriyle mutlu olmasını izleyeceğim."

"Kahretsin, dostum, bu berbat. Yapabileceğin bir şey var mı?" "Onunla evlenebilirim, ki bunu yapmayı çok isterim, ama o

yakın zamanda boşandıktan sonra buna hazır değil. Şimdi de o hazır olmadan bizi bu adımı düşünmeye zorluyor. Bu bir karmaşa ve en kötüsü de zavallı Ashleigh'i bu işte piyon olarak kullanması. Onunla daha çok vakit geçiriyorum. ondan daha fazla. Masum bir çocuğu bu şekilde kullanmaya hakkı yok."

"Tüm bunlarla uğraştığın için üzgünüm. Bu konuda konuşmak istersen benimle konuşabilirsin. Ben de onun hayranı değilim. Hiçbir zaman da olmadım, ama özellikle de şimdi Daisy'yi tekrar incitmek için Truck'a yardım ediyor."

"İkinizin takıldığını duydum."

"Evet, öyle. O... Yaşadığı onca şeyden sonra inanılmaz derecede güçlü ve dirençli. Truck'ı hapisten çıkarırlarsa ne yapacağını bilmiyorum." Bu olasılığı düşünmek bile istemiyordu.

"Eğer onu serbest bırakırlarsa, Daisy'den çok ama çok uzakta tutacak koca bir yasaklama emri çıkaracaklar."

"Adamın kafası iyiye bir kağıt parçası onu güvende tutmaz." "Belki tutmaz ama biz tutarız. Onu güvende tutacağız."

"Evet, yapacağız." Bir gece önce yatakta ne kadar tatlı olduğunu düşündü ve boğazını temizlemesine ve zihnini müstehcen düşüncelerden arındırmasına neden olan oldukça uygunsuz bir şehvet dalgası hissetti. "Güçlü ama bazı açılardan da kırılgan. Dün gece öpüşüyorduk falan..."

"Ve eşyalar?" Blaine bilmiş bir sırıtışla sordu.

"Ellerim yumruk oldu ve o da bunu fark etti. Öfke yüzünden değildi."

"Tabii ki değildi."

"Ama yine de... Ben ne yaptığımı fark edene kadar o yumruklara odaklandı. Ona onun yaptığı gibi zarar verebileceğimin aklının ucundan bile geçmemiş olmasından nefret ediyorum."

"Onun yaptığını asla yapmayacağını biliyor David. Bu

refleks artık içgüdüsel. Biraz zaman alacak, ama anlayacak.

onu geç. O zamana kadar, onu ürkütmemek için yavaş hareket etmelisiniz."

"Deniyorum ama o bunu hiç kolaylaştırmıyor."

Blaine başını arkaya eğdi ve güldü. "Hayatına devam etmeye hazır, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Ağırdan alarak doğru olanı yapıyorsun. Daha küçük bir insanın bile atlatamayacağı bir kabus yaşadı.

yeni biriyle başlamakta cenin pozisyonunda kıvrılmayı tercih ederim."

"Zamanlama berbat. Biliyorum ama bir şekilde... oldu işte."

"Hayattaki en iyi şeyler genellikle en az beklediğiniz anda gerçekleşir. En azından benim deneyimim bu yönde."

"Tiffany demek istiyorsun."

Başını salladı. "Ve Ashleigh. İkisini de seviyorum ve onlar için her şeyi yaparım, eski sevgilisiyle savaşmak da dahil-

Bizi yalnız bırakması için kocama yalvarıyorum."

"Biliyorsun," dedi David, "onun hayatını burada çekilmez hale getirmenin yolları var, tabii ki yasalar çerçevesinde."

Blaine'in küçük gülümsemesi onun da benzer düşüncelere sahip olduğunu gösteriyordu. "Elbette." Ayrılmak için ayağa kalktı ve David'in elini sıkmak için uzandı. "Eğer bir ara bira içmek istersen, bana haber ver."

"Bunu yapacağım." Yıllarca sosyal bir dışlanmış gibi hissettikten sonra

Adada birkaç yeni arkadaşı olduğunu bilmek güzeldi. "Kamyon'un durumu hakkında beni bilgilendirmeye devam edecek misin?"

"Elbette. Ben de şimdi Daisy ile konuşmaya gidiyorum." "Seni bir yolculuktan kurtarabilir ve onu senin için güncelleyebilirim."

"Buna ne kadar minnettar olsam da, onu haberdar edeceğime dair ona söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Anlıyorum." Onu hayal kırıklığına uğratmak kendisinin de yapmak isteyeceği son şey olduğundan, David bu durumu tamamen anlayabiliyordu. "Ona

birazdan orada olacağımı söyle." David kısa keserdi

İhtiyacı olduğunda yanında olacağından emin olmak için yapmayı planladığı evrak işleri.

"Yapacağım. Sakin ol."

"Sana da. Sturgil konusunda iyi şanslar. Bir suç ortağına ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamamdır," dedi Blaine gülerek ve el sallayarak oradan ayrıldı.

Blaine gittikten sonra David birkaç dakika boyunca boşluğa baktı, kalemi parmaklarının arasında gidip geldi. Ona şimdi mi gitmesi yoksa Blaine'in onunla konuşma fırsatı bulmasını mı beklemesi gerektiğini düşündü.

Truck'ın hapisten çıkabileceğini duyduğunda yüzünde beliren ifadeyi hayal eden David kalemi bıraktı, Ceketini kaptığı gibi oradan koşarak çıktı, haberi duymadan önce ona ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

O öğleden sonra otelden eve dönerken Daisy hakkında çok şey duyduğu ama daha önce hiç ziyaret etmediği bir mağazaya bakmak için şehre inmeye karar verdi. Dün gece David'in yatağındaki karşılaşmadan sonra Daisy, ona ilişkilerini bir sonraki seviyeye taşımaya hazır olduğunu göstermenin kendisine bağlı olduğuna karar vermişti.

Ve bunu yapmak için yardıma ihtiyacı vardı. Ne tür bir yardım olduğundan tam olarak emin değildi ama duyduklarına göre Naughty & Nice bunu öğrenebileceği bir yerdi. Kapının üzerindeki ziller neşeyle şingirdadı. şehvetli bir çöküş. Bunun için başka bir kelime yoktu.

Maddie'nin kız kardeşi Tiffany ona el salladı ama telefonla konuşuyordu, bu yüzden Daisy etrafa kendi başına bakmaya karar verdi. Küçük dükkânda Tiffany'nin konuşmasına kulak misafiri olmaktan kendini alamadı, Özellikle de sesini yükselttiğinde.

"Bunu yapamaz Dan. Onu durdurmak zorundayız. İstedğimden daha erken evlenmeye zorlanmayacağım çünkü

Jim zorbalık yapıyor." Durdu, dinledi. "Umurumda değil. O

beni mahkemeye verebilir. Jim istese de istemese de Blaine buraya taşınıyor. Bu adada bana yardım edecek yüz kişi var.

onu hukuk fakültesine soktuğuma ve sonra para kazanmaya başlayınca terk edildi ve bana ilgi duyuyor." Bir süre daha durakladıktan sonra, "Sorun değil. Kavga istiyorsa, kavgası var. Teşekkürler, Dan. Minnettarım."

Tiffany aramayı sonlandırdı ve Daisy'yi kucaklayarak selamlamak için yanına geldi. "Bunun için çok üzgünüm. Lanet olası eski kocam yine yaramazlık yapıyor."

"Blaine taşındığı için mi?"

"Evet! Küstahlığına inanabiliyor musun? Beni terk ediyor ve sonra ben başka birine aşık olup onunla yaşamak istediğimde itiraz etme cüretini gösteriyor?"

"Bu kesinlikle cesaret ister."

"Jim'in fazlasıyla sahip olduğu bir şey. Her neyse, buraya benim sorunlarım hakkında konuşmaya gelmediniz ve bunu duyduğunuz için tekrar özür dilerim. İş yerinde içimi dökmek hiç profesyonelce değil."

"Sadece benim. Merak etme, ayrıca Truck'ın davasını aldıktan sonra onun hayranı değilim."

"O konuşmaya kulak misafiri olanın bir arkadaşım olmasına sevindim." Tiffany geri çekildi ve Daisy'ye daha yakından baktı.

"Ne?" Daisy, Maddie'nin çarpıcı küçük kız kardeşinin yanında sık sık yaptığı gibi kendini mahcup hissederek sordu. İpeksi siyah saçları ve ölümcül güzellikteki vücuduyla Tiffany Daisy'nin olmak istediği türden bir kadın; eğlenceli, korkusuz, seksi, kendine güvenen.

"Farklı görünüyorsun. Yanakların pembeleşmiş ve dudakların şişmiş gibi." Daha yakından bakmak için yaklaştı. "Boynundaki de bıyık yanığı mı? Kızım! Saklıyor musun sırlar?"

Daisy elini boynuna götürdü ve kendi boynundaki jilet yanığını nasıl fark etmediğini merak etti. "Aslında bu bir sır değil."

"Kim o?"

"David Lawrence."

Tiffany'nin gözleri kocaman oldu ve dudakları endişeyle büzüldü.

"Merak etme. Onun günahlarını zaten biliyorum." "Nasıl öğrendin?"

"Bana söyledi."

"Şimdi mi? İtiraf ettiği için onu destekliyorum."

"Janey'i incittiği için çok pişman."

"Bu önemli."

"Evet, önemli."

"Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Truck'la olan olaydan beri David bana karşı çok nazik ve çok tatlı. Arkadaş olarak başladık ama şimdi bir şekilde çıkmaya, öpüşmeye ve bunun gibi şeylere başladık."

"Mmm," dedi Tiffany bilmiş bir gülümsemeyle. "Böyle şeylere bayılırım."

Daisy dudaklarından kaçan kahkahayı tutamadı. Tiffany her zaman iflah olmazdı. Daisy, "Her neyse," dedi, kendini biraz kötü hissetmesine rağmen devam etmeye zorlayarak.

Bu tür bir yardıma ihtiyacı olduğu için utanıyordu. "Bana karşı çok nazik davrandı ve çok ama çok yavaş hareket ediyor. O da yavaşça, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Ah." Tiffany'nin gözlerinde bir anlayış ışığı parladı. "Biraz yardıma ihtiyacın var... işleri yoluna koymak için. Haksız mıyım?"

"Evet," dedi Daisy, Tiffany sorunu anladığı için rahatlamıştı. "Düşündüğü kadar kırılgan olmadığımı bilmesini istiyorum."

Tiffany parmak ucunu dudaklarında gezdirdi. "Düşünmeme izin ver."

Daisy'ye kurnazca baktı. "Onu o kadar kızdırmalıyız ki düşünemesin. Sadece rol yapabilir."

"Şu anda senden biraz korkuyorum."

Tiffany güldü ve Daisy'nin elinden tuttu. "Benimle kal, evlat. O adamın dizlerinin üzerine çöküp sana yalvarmasını sağlayacağız."

Daisy onun yalvarmasını istediğinden hiç emin olmasa

da, Tiffany'ye güvendi ve onun kendisini

Soyunma odası.

Otuz dakika sonra, skandal yaratacak bir iç çamaşırının üzerine yeni ve seksi bir elbise giyerek mağazadan çıktı. Eve doğru yürürken, Tiffany'nin onu ikna ettiği tanga

En hassas bölgesini aşındırarak onu yavaş yürümeye ya da kaldırımında olay çıkarma riskini almaya zorladı.

Mağaza gezisi planladığından uzun sürmüştü ve David her an gelebilirdi. Alışveriş gezisi de rahatça harcaabileceğinden daha pahalıya mal olmuştu ama yeni işini kutlamak için henüz bir şey yapmamıştı ve yeni kıyafetler iyi bir amaç için değerli bir yatırımdı.

David'in onu kırılgan ve ürkek değil, sağlıklı ve bütün olarak görmesini o kadar çok istiyordu ki. Ona baktığında korku değil, güç görmesini istiyordu. O günler geride kalmıştı. Onunla geçirdiği zaman ona sağlıklı bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini göstermişti ve şimdi Onu bulduğuna göre, karşı koyamayacağı bir adamla karşılaşan her kadının yapacağı gibi ilerlemek istiyordu.

Böylece yürürken sadece onu düşünerek orgazmın eşiğine gelmesine neden olan iç çamaşırı. Eğer onun üzerinde böyle bir etki yaratıyorsa onun için ne yaptıklarını öğrenecekti. Sokağının köşesini döndü ve Blaine'in cipini görünce kısa bir süre durdu. kaldırıma park etmişti. Arabaya yaslandı ve üst basamakta oturan David'le konuştu.

David'in gelmesine daha yirmi dakika olduğu için, bir şeyler olduğu sonucuna vardı. Daisy dönüp ona söylemeye geldikleri şeyden kaçmak istedi. Fakat Korkuyu geride bıraktığı için kendini kaldırımında yavaşça yürümeye zorladı, böylece kalbinin ne kadar hızlı attığını ya da endişenin onu ne kadar sıkı kavradığını bilmeyeceklerdi.

David onun geldiğini gördü ve ayağa fırladı, gözleri yeni elbiseyi onayladığını gösteren aç bir bakışla Daisy'nin vücudunda gezindi. Ona bir el uzattı ve Daisy

almak için bir adım öne çıktı. "Sorun nedir? İkiniz de neden buradasınız?"

"Hadi içeri girelim, tatlım," dedi David. "Blaine seninle konuşmak istiyor."

"Hapisten çıktı mı?" Daisy bu soru cevaplanana kadar yerinden kıpırdayamayarak sordu.

"Hayır," dedi Blaine.

Rahatlama seli dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. David'in beline doladığı kol, onu evin içine götürürken ayakta kalmasına yardımcı oldu.

David'le birlikte iki yaz önce bir yol kenarında buldukları yırtık pırtık kanepeye oturduklarında Blaine'in bir bahçe satışından kurtardıktan sonra zımparalayıp boyadığı sallanan sandalyede oturan Daisy, duyacakları için kendini hazırladı. David'in koluna girdiği için minnettardı.

ve çile boyunca ona gösterdiği sarsılmaz destek.

Blaine yavaşça ve nazıkça ona başsavcı yardımcısının cinsel saldırı girişimi hakkında söylediklerini anlattı.

Truck'a karşı saldırı suçlamaları devam ediyordu. Böyle bir şeyden korkuyordu - onu paçayı kurtaracak bir teknik ayrıntı.

"Onu özellikle suçla ilişkilendirecek kanıtlar olmadan Blaine sözlerini şöyle tamamladı: "Bu suçlamalar düşebilir. Bu gerçekleşirse, yargıç saldırı suçlamalarıyla ilgili duruşmayı beklerken kefaletle serbest bırakılmasını onaylayabilir."

Truck'ın serbest kalacağını ve kendisini hapse attırdığı için suçladığı kadını bulmak için geri döneceğini düşündükçe Daisy titremeye başladı. Korkuyu geride bıraktığını sanıyordu. Truck'ın serbest kalma ihtimali onu korkmuş bir dişi geyik gibi titrettiğine göre, öyle olmadığı anlaşıyordu.

David ona daha sıkı sarılırken, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Sana yaklaşamayacak. Ben buradayken etrafta."

"Seni korumak için elimizden geleni yapacağız Daisy," diye güvence verdi Blaine. "Ve duyduğum her şeyden seni

haberdar edeceğim.

davayla ilgili."

"Teşekkür ederim. Buraya gelip benimle yüz yüze konuştuğunuz için minnettarım."

Blaine, "Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, beni aramanı istiyorum," dedi. "Gece ya da gündüz, ben müsaitim. Hiç tereddüt etme. Tamam mı?"

Daisy başını salladı.

Blaine gitmek için ayağa kalktı.

"Tiffany Jim için üzülüyor," dedi Daisy, görünüşe göre Blaine'in yüzündeki tüm kaslar taşa dönerken onu şaşırttı. "Az önce onunla birlikteydim. Dan'le konuşuyordu ve sesi üzgün geliyordu. Bunu bilmek istersin diye düşündüm. sana ihtiyacı olabilir."

"Kesinlikle bilmek istiyorum. Teşekkürler Daisy. Kendim çıkarım."

Kapı Blaine'in arkasından kapandığında David kanepeye oturdu ve Blaine'i yanına çekerek başını göğsüne yasladı.

"Konuş benimle. Bana nasıl hissettiğini anlat."

"Korkuyorum ve korkmak istemiyorum."

"Gerçekten zor olduğunu biliyorum ama zorlanmamaya çalışın. O hala

Ait olduğu yere kilitlendi, ama bu değişirse, bu adada seni önemseyen bir sürü insan var. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Her zaman korkmaktan yoruldum. Çok yorucu oluyor."

"Korkmana gerek yok. Ben buradayım Daisy. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Bu işte yalnız değilsin. Artık değilsin."

Onun nazik sözleri, duygularını kontrol altında tutan barajı yıktı. Dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Hayatında hiç gerçekten güvenebileceği bir erkek olmamıştı ve işte buradaydı, bu inanılmaz, seksi doktor onun için o kişi olmayı teklif ediyordu.

"Seni kendi pisliğime bulaştırmak istemiyorum."

"Ben zaten oradayım bebeğim ve sen beni sürüklemedin. Kendi isteğimle geldim." Yüzündeki gözyaşlarını nazikçe sildi

parmaklarını fırçaladı ve sonra çenesini yukarı kaldırarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Buradayım ve ne olursa olsun burada olacağım. Söz veriyorum."

Daisy kollarını ona doladı ve onun sunduğu rahatlık ve güvenliğe büyük bir istekle tutundu. Onun da bu iki şeyin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu? Ya da hiçbir zaman bir erkeğin yanında kendini tamamen rahat ve güvende hissetmediğini?

"Bu elbise hakkında konuşabilir miyiz ve nasıl neredeyse Seni sokakta bu kadar seksi görünürken gördüğümde dilimi mi yuttum?"

Geri çekilirken sulu bir kahkaha attı. ve gözlerini kuruladı. "Seni yeni bir şeyle şaşırtmak istedim."

"Beni çok şaşırttın. Beni her zaman şaşırtıyorsun. zaman." Adam kızın yanağını avuçladı ve başparmağını yüzünde gezdirdi. "Muhteşem görünüyorsun. Her zamankinden bile çok."

"Teşekkür ederim."

"Domenic's'te yeni rezervasyonlar alabildim ama dışarı çıkmak istemezseniz sizi anlarım."

Truck'ın serbest bırakılma tehdidinin David'le geçireceği bir başka güzel akşamın önüne geçmesine izin vermemeye kararlı olan Daisy onun elini tuttu. "Canım gitmek istiyor."

"Emin misin?"

"Çok eminim."

"Her şeyin bir sırası var," diyerek onu bir öpücüğün içine çekti. "Bütün gün bunu düşündüm."

"Ben de öyle, birkaç başka şeyle birlikte."

Kadının müstehcen sözleri karşısında inleyerek onu tekrar öptü, bu kez daha uzun ve daha derin öptü, ta ki ikisi de nefessiz kalıp birbirlerine sarılana kadar.

Adamın gözlerine bakarken, onu tanıyana kadar gerçek arzuyu hiç tatmadığını anladı.

"Gitmeliyiz ki Domenic's'te bir daha rezervasyon yaptıрма şansımı mahvetmeyeyim."

"Doğru," dedi, arzuya eşlik eden sersemliği üzerinden atarak.

Kalkmasına yardım etti ve onu kucağına çekti. "Her şey yoluna girecek Daisy. Bunu görecekiz, tamam mı?"

Başını salladı ve ona -ve onun güvencelerine- sıkıca tutundu.

BÖLÜM 9

Blaine Daisy'nin evinden çıktı ve doğruca Tiffany'nin mağazasına gitti, devam eden destandaki son gelişmeleri duymak için sabırsızlanıyordu Jim denen dallamayla. Aslında istediği şey eski kocasını ziyaret etmek ve ona bir iki şey öğretmekti çocuğunun annesine nasıl davrandığın hakkında. Ama bu, Blaine'in başını belediye başkanıyla hiç de ihtiyacı olmayan bir belaya sokmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Kıçını gerçekten yakan şey, kızın sonunda mutlu olmasıydı. İkisi de mutluydu. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı, bu seviyede bir mutluluğun var olduğunu bile bilmiyordu. Ne zaman biri sevdiklerini tehdit ettiğinde, Blaine'in ilk dürtüsü ortaya çıkabilirdi. Ama bu Tiffany'ye yardımcı olmazdı ve tüm dikkatini Tiffany'nin ihtiyacı olan şeye vermişti. Kendini beğenmiş eski kocasının cici çocuk suratına vurmak onu çok daha iyi hissettirse de, muhtemelen sadece

Jim'in Ashleigh'nin velayetinin peşine düşme kararlılığını artırdı; bu düşünce Blaine'in yüreğine korku saldı. O artık Tiffany'nin sevimli küçük kızına çok bağlıydı ve onu yanlarında tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Blaine dükkânın dışında, kaldırıma park etti ve içeri girdi, ona çok tanıdık gelen ziller gelişini haber veriyordu. Ve işte oradaydı, onun aşkı, onun hayatı, onun kadını. Tüm vücudu onu gördüğünde tepki verdi.

Neredeyse iki yıl önce klinikte kız kardeşinin odasında onu ilk gördüğü andan beri.

"Selam bebeğim," dedi ona doğru yürürken, gözlerinde gördüğü sevinçten memnun olmuştu. Onu gördüğüne her zaman çok sevinirdi. Hiç kimse onu gördüğüne bu kadar sevinmemişti. "Daisy'yi gördüm ve o sık kafalının sana yine sıkıntı verdiğini duydum. Ne oldu?"

"Gel bana iyice ve sertçe sarıl, o zaman sana söylerim."

"İyi ve sert sarılmayı sevdiğimi biliyorsun. Her zaman mutlu olurum

Mecburum."

Onun pis kahkahası doğrudan kalbine işledi. Onu o kadar çok seviyordu ki bazen hayatındaki en mükemmel şeyi mahvetmenin mümkün olduğunu düşünmek ödünü koparıyordu.

Kollarını ona doladı ve nefesini içine çekti.

Saçlarına ve tenine sinmiş çilek kokusu. Bu koku onu ilk andan itibaren büyülemişti.

onun huzurunda geçirdiği an. "Şimdi ne olacak?"

"Geri adım atmıyor. Eğer taşınırsan, Ashleigh'in tam velayetini almak için beni tekrar mahkemeye verecek."

"O zaman taşınmayacağım."

Kolları onu sımsıkı sararak ciğerlerindeki havayı sıktı.

"Evet, yapacaksın. Bize zorbalık etmesine izin

vermeyeceğiz. Eğer beni tekrar mahkemeye çıkarırsa,

tanıdığım herkesi hakime nasıl iki işte çalışmama izin

verdiğini anlatmaya götüreceğim.

hukuk fakültesini bitirdi ve para gelmeye başlar başlamaz beni terk etti."

"Tanrıya şükür seni terk etti. Başıma gelen en iyi şey."

Elleriyle yüzünü çerçeveledi ve onu

bir öpücük için aşağı. "Benim de başıma gelen en iyi şey.

Kıskanıyor çünkü biz birbirimize sahibiz ve onun kimsesi

yok. Eğer şimdi bizi itip kakmasına izin verirsek, Ashleigh

on sekiz yaşına gelene kadar önümüzdeki on beş yıl

cehenneme dönecek." Ashleigh ona uzun uzun bakarken

elleri adamın göğsüne düştü ve adamın teninin arzusuyla

yanmasına neden oldu.

"Ne?"

"Seni üniformanın içinde seviyorum." Yüzünü yelpazeledi. "Çok sıcak."

"Seni kesinlikle hiçbir şeyin içinde seviyorum." Adam kızın boynunu okşadı ve gıdıklandığı noktalardan birine vurduğunda kızın kıkırdamasına neden oldu. "Burada işin bitti mi?"

"Buranın sahibi ben olduğuma göre, sanırım biraz erken kapatabilirim. Aklınızda ne var, Şef?"

"Ashleigh nerede?"

"Annem, Ned ve Thomas'la yatıya kalacağız." "Baş başa bir gece mi?" Şükürler olsun demek istedi. "Öyle görünüyor."

"Tanrım, seninle baş başa geçireceğim koca bir geceyi düşünmek bile beni taş gibi yapıyor."

Gülümseyerek, "Bu kaya gibi sert ereksiyonunla görevde değil misin?" diye sordu.

"Yirmi dakika öncesine kadar."

Kahretsin, eğer onu gözlerine kadar kavrayıp sıkmadıysa neredeyse kafasının içinde geriye doğru yuvarlanıyordu.

"Bu kadar güzel bir şeyin boşa gitmesine izin veremeyiz."

Son bir kez daha sıkarak

onu serbest bıraktı ve Açık işaretini Kapalı'ya çevirip kapıyı kilitlemeye gitti.

Kadın adama döndüğünde, adam onun elinden tuttu ve doğrudan depoya götürdü.

"Sana hiç bunun senin en sevdiğim bölümün olduğunu söylemiş miydin?"

mağaza?" diye sordu onu nispeten özel arka odaya götürdüğünde.

"Ama bu kimsenin görmediği kısım."

"Kesinlikle," dedi adam, neredeyse kafasını uçuracak kadar yakıcı bir öpücükle onun ağzını yakalarken. Kıçını kavrayarak onu kaldırdı ve duvara yasladı. "Sana hiç söyledim mi?" diye sordu dudakları boynunda iş görürken, "beni ne kadar delice azdırdığını?"

"Sanırım bundan bir ya da iki kez bahsetmiş olabilirsiniz."

Kızın başını yana eğerek boynuna daha iyi erişmesini sağlamasına bayılıyordu.

ereksiyonuna karşı. "Ne kadar ateşli konuştuğumuzu tam olarak anlıyor musun bilmiyorum."

"Ne kadar sıcaktan bahsediyoruz?"

"Bu bir cehennem - kontrolden çıkmış bir orman yangını ve güneşin yüzeyinin birleşimi."

"Bu çok ateşli."

"Bazen bunun beni tüketeceğini düşünüyorum ama sonra sen buradasın, bana sarılıyorsun, beni seviyorsun ve her şey mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel."

"Seni çok seviyorum, Blaine. Senin sevgin bana Jim'e karşı durup yeter diyecek kadar güçlüyüm çünkü ne olursa olsun yanımda olacağını ve bununla birlikte başa çıkacağımızı biliyorum."

Onun sözleriyle ruhuna dokunan ve sevgisiyle alçakgönüllü olan adam, dudaklarını kulağının altındaki noktaya bastırdı,

Onun özünü soluyarak. "Seni hayattan daha çok seviyorum. I Ashleigh'i de aynı şekilde seviyorum." Yüzünü görebilmek için geri çekildi. "Evlen benimle. Sonsuza dek benimle ol. Ben ona bakacağım.

Eğer izin verirseniz ikinizi de."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti ve yaşlarla doldu. "Bizi hazır olmadığımız bir şeye zorlamasını istemiyorum."

"Bunun kesinlikle onunla bir ilgisi yok. Bu sen, ben, Ashleigh ve birbirimizi ne kadar sevdiğimizle ilgili. Hepsi bu."

Dilinin daha fazlası için yalvarmasına neden olan darbeleriyle onu öperken saçlarından bir avuç tuttu.

"Evlen benimle," diye fısıldadı onun dudaklarına, gözyaşlarının tuzunu tadararak.

Kadın uzun bir süre adama baktı ve adam cennet ile cehennem arasında bir yerde asılı kaldı. ne kadar çok şeyin bir sonraki söylediğine bağlı olduğunu fark etti. "Evet. Evet, seninle evlenirim."

Kulaklarının ona oyun oynadığından korkarak donakaldı. "Gerçekten mi?"

Dudağını ısırды ve başını salladı. "Gerçekten."

Bir ıglık atarak, ikisinin de başı dönene kadar onu etrafında döndürdü. Sonra onu tekrar duvara yasladı ve öyle sert öptü ki dudakları uyuştı.

Çok ihtiyaç duydukları hava için yüzeye çıktıklarında, "Beni buraya çağırmana bayıldım," dedi.

"Seni bu sefer buraya çağırdım." Daha önce bir kez onun yatağındayken sormuştu ve o da yeni boşandıktan sonra hazır olmadığını söylemişti.

"Önemli olan tek zaman bu."

"Bu hafta sonu yapalım," dedi, bir şey onları raydan çıkarmadan önce bunu resmileştirmek için aniden umutsuzluğa kapılmıştı.

"Delirdin mi sen? Bu kadar hızlı bir düşün yapamayız."

"Kız kardeşin yemek partisi vermiyor muydu?" "Evet, ama-"

"Bu bizim resepsiyonumuz olacak." Bu fikir her geçen saniye daha da hoşuna gidiyordu ve kız kardeşi ile yakın arkadaşı Mac'in de bu davetin bir parçası olmaktan heyecan duyacaklarından hiç şüphesi yoktu. "Bahçeleri bunun için mükemmel. Sahilde sadece yakın ailelerimizle evleneceğiz ve sonra partiye gideceğiz.

Maddie buna bayılacak. Her tarafını

saracak." "Sen aklını kaçırmışsın!"

"Sahip olduğum her şeyi sen ve küçük kızın için kaybettim, ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ne dersiniz? Bunu gerçekleştirebilir miyiz?"

"Bunu Jim ve onun tehditleri yüzünden yapmadığına yemin eder misin?"

"Kim? Bu ismi tanımıyorum." Alnını onunkine yasladı. "O benim için hiçbir şey

Ashleigh'in babası. Sen her şeysin. Seni istiyorum, bizi istiyorum, Ashleigh'i ve annelerine benzeyen bir sürü çocuğu istiyorum. Bekle, kızları değil. Sana benzeyen birden fazla kızla başa çıkamam. Asla izin vermezdim. onları evden çıkar."

Tiffany gözyaşlarının arasından güldü, kollarını onun boynuna doladı.

"Yani bu hafta sonu mu? Evet mi? Kız kardeşinle konuşacak mısın?"

"Evet, onunla konuşacağım, evet, bu hafta sonu seninle evleneceğim. Her şeye evet, seni çılgın deli."

"Hadi gidip rahatça kutlayalım."

"Blaine?"

"Ne oldu bebeğim?"

"Onunla bir ilgisi olmadığını söylemiş olsanız da, teşekkür ederim."

"Hâlâ bunun onunla bir ilgisi olmadığını söylüyorum, ama eğer senin de başının beladan kurtulmasına yardımcı olacaksa, bana her şeyini veren bir kadın için en azından bunu yapabilirim." Kadının tahrik olmuş önünden aşağı kaymasına izin verdi.

"Beni eve götür."

Domenic'in otoparkı tıklım tıklımdı ve Resepsiyon alanı masa bekleyen insanlarla doluydu. Harika... Oh daha da iyi! Sırada bekleyen çiftler arasında masa Janey'nin ailesiydi. Harika. Sırtları David ve Daisy'ye dönüktü. Umalım da öyle kalsınlar.

Daisy bir elini onun kolunun kıvrımına soktu. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Yaklaştığını hissettiği korkuyu üzerinden atmaya kararlıydı. Her ne kadar McCarthy'nin En sevdikleri insan, torunlarını doğarken ölümden kurtarmıştı. Onu gördüklerinde kızlarına nasıl ihanet ettiğini değil, bunu hatırladıklarını umuyordu. Ve artık onun hakkında ne düşündüklerini neden umursuyordu ki?

"Neden hepiniz gerginsiniz?"

"Sırada önümüzde tanıdığım bazı insanlar görüyorum."

"İşinizin doğası gereği bu adadaki insanların çoğunu tanıdığınızı tahmin ediyorum."

"Birçoğu." Onunla farklı olmak istediği için, daha iyi olmak istediği için, "Janey'nin ailesi yukarıda. Onlardan nasıl bir tepki alacağımdan asla tam olarak emin olamıyorum. En azından şimdi nedenini biliyorsun, eğer büyük bir soğukluk yaşarsam."

"Size bu şekilde davranmaları sizi rahatsız ediyor."

Kadının içgörüsünden etkilenen adam rahat bir yanıt vermeye çalıştı. "Bana böyle davranmak için her türlü nedenleri var."

"Ama yine de seni rahatsız ediyor."

"Onlara ve ailelerine her zaman büyük saygı duydum."

"Onların saygısını kaybetmiş olmak acı verici."

"İyi bir sebepten dolayı

kaybettim." "Kokuyu alıyor musun?"

"Ne kokusu? Sarımsak mı? Fesleğen mi?"

"Hayır, çiçekler." Resepsiyon alanındaki bir masanın üzerinde duran devasa zambak aranjmanını işaret etti, kadın dikkatini çekmemiş olsaydı fark etmeyecekti. "Onlar benim favorim. Ortası kırmızı olanları görüyor musun? Onlar stargazer zambakları. Çok güzeller, değil mi? En sevdiğim kokulardan birini yayıyorlar. Onlar evdeyken, koklayabileceğiniz tek şey bu."

Onu dinleyen David, evini yıldızbakıcı zambaklarla doldurmak istedi, böylece etrafı her zaman yıldızbakıcı zambaklarla çevrili olacaktı. en sevdiği koku. Ve Janey'nin ailesinin kendilerinden önce sıraya girmesini aklından çıkarmayı başardığı için onu takdir etti.

"Onları neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Ellerini onun koluna doladı ve başını omzuna yasladı.

Kızın, herkesin önünde

onun hakkında bildiklerine rağmen birlikte olduklarını ifade etti. Resepsiyona gitmek için beklerken

Önlerindeki çiftin Bay ve Bayan McCarthy ile yaptıkları konuşmaya kulak misafiri oldular.

David gelenlerin deniz feneri bekçisi Jenny Wilks ve itfaiye şefi Mason Johns olduğunu fark etti. Daisy ona yaslanırken David ne konuştuklarını dinledi McCarthy'lerin onu orada fark etmemesini umarken Mason'ın yüksek formunun arkasında. Adamın boyu rahatlıkla bir buçuk metre olabilirdi.

"Ben de sizi aramak istiyordum Bay McCarthy," dedi Jenny. "Deniz fenerindeki çimleri kimin kesmesi gerektiğini bildiğinizi umuyordum. Gerçekten uzamaya başladı ve kimseden bir iz yok."

"Bu çok garip," dedi Big Mac. "Martinez ailesi yıllardır kasabanın kontratını elinde tutuyor ve Ned de bu sabah Belediye Binası'ndaki çimlerin de kesilmediğini söylüyordu. Sabah onları arayıp deniz fenerine gitmelerini söyleyeceğim."

"Bu harika olur, teşekkürler."

Arkalarındaki varlığından habersiz, yolda olan yeni torunları hakkında sohbet ediyorlardı. Joe ve Janey için heyecanlanmışlardı. Ve sonra David'in tahmin edemediği bir bomba patladı. Janey annelik için veterinerlik okulunu bırakmaya karar vermişti.

Bayan McCarthy, "Tabii ki Joe ve bebekle birlikte yakınlarda kalacağı için çok heyecanlıyız," dedi. "Ama belki bir noktada okulunu bitirebileceğini umuyoruz. Bu her zaman onun hayaliydi."

Bu sözler David'in kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı, çünkü David'in bu rüyayı görmesine izin vermemekten kendisi sorumluydu.

birlikteydiler. Ailesi onu asla affetmemişti.

Onu veterinerlik okulundan uzaklaştırmanın kendisi için büyük bir hata olduğunu artık biliyordu.

O zamanlar bunun doğru olduğunu düşünmüştü çünkü hayatlarının geri kalanında borç içinde olmalarını istemiyordu. Ancak geriye dönüp baktığında, onu bu hayalden vazgeçmeye teşvik ettiğinde Janey'nin kendisi için ne kadar önemli bir şeyi kaybettiğini görebiliyordu.

Bayan McCarthy'nin cep telefonu çaldı ve o da kendini konuşmanın dışında tuttu. "Aman Tanrım," dedi. "O iyi mi?"

David nefesini tutmuş, sorunun ne olduğunu ve akşamki planlarını değiştirip değiştirmeyeceğini öğrenmek için bekliyordu.

"Evet, elbette," dedi Bayan McCarthy. "Hemen geliyoruz."

"Sorun nedir?" Koca Mac sordu.

"Arayan Joe'ydu. Janey bayıldı. O iyi, ama sanırım ödleri koptu." Kocasına, "Akşam yemeği için üzgünüm ama gidip onu kontrol etmek istiyorum" dedi.

"Ben de öyle."

"Umarım iyidir," dedi Jenny. "Lütfen onlara selamlarımı iletin."

"Öyle yapacağız tatlım," dedi Bayan McCarthy.

"Akşamınızın tadını çıkarın."

Jenny ve Mason'ın yanından geçerken, Bay McCarthy David'i fark etti. Karısının yanlarından geçmesini engelledi. "David..."

"Bay McCarthy, Bayan McCarthy. Sizi gördüğüme sevindim."

Bay McCarthy sarsılmış görünüyordu ama yine de David'in kolundaki Daisy. "Evet, sen de. Merak ediyorum... Yani, şu anda çalışmadığını biliyorum ama..."

David, Jenny ile konuşmalarına kulak misafiri olduğunu itiraf etmek istemedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kahretsin, bu çok garip ama Janey... Bayıldı. Bu endişelenmemiz gereken bir şey mi?"

David, Victoria'nın Janey'nin son muayenesinde kan basıncının biraz yüksek olduğunu söylediğini hatırladı. Randevu. "Olabilir. Janey için de uygunsa, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gelip hayati değerlerini hızlıca kontrol edebilirim."

"Bunu yapar mıydın? Gerçekten mi?"

"Elbette, sorun değil. Tedbirli olmak üzmekten iyidir, değil mi?" "Çok teşekkür ederim. Şimdi oraya gidiyoruz."

"Janey'de numaram var, eğer uğramamı isterse. Bu ona ve Joe'ya kalmış."

Bay McCarthy anlayışla başını salladı.

"Umarız iyidir," dedi Daisy.

Bayan McCarthy kocasını kapıdan dışarı sürüklerken, "Teşekkür ederim Daisy," dedi.

Onlar gittikten sonra David, "Bunun için üzgünüm," dedi. Onlar McCarthy'lerle konuşurken, Jenny ve Mason bir masaya götürülmüşlerdi.

"Sorun değil."

Kolunu ona dolayarak kulağına yakın bir şekilde konuştu. "İşim sık sık planlarımızın önüne geçiyor. Umarım her zaman seninle olmayı tercih ettiğimi biliyoursundur."

Adama gülümsedi ve ona yönelttiği şefkatle gözlerini kamaştırdı. "Bunu söylemen çok hoş."

"Bu, hamile eski eşimle ilgilenmek gibi konularda başımı belaya sokmamayı umduğum bir feragatname. akşamı seninle geçirmem gerekirken nişanlımla."

"Bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağından eminim," dedi masalarına götürülürken.

Kadının şımarık ve beklenmedik cevabı David'i birlikte geçirdikleri önceki geceye geri götürdü. Birdenbire yemekten çok daha fazlasına açlık duymaya başladı.

Yemekleri tam o sırada geldi ve David'in cep telefonu cebinde titredi. David, Daisy'ye özür dileyen bir bakış atarak telefonu aldı ve arayan kimliğinde Janey'nin numarasını gördü. Neden bunca zaman sonra karnı hâlâ takla atıyordu?

Daisy'nin onunla konuşma düşüncesine kapılması, daha sonra Daisy kendisinden bir adım ötede oturmazken düşüneceği bir şey olacaktı. "Merhaba." Dışarı çıkıp bir şeyler almayı düşündü.

ama Daisy'nin Janey konusunda saklayacak bir şeyi olduğunu düşünmesini istemiyordu. Bu yüzden masada kaldı ama diğer müşterileri rahatsız etmemek için sesini alçalttı.

"Merhaba David. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama annemler ve Joe bayılma olayından dolayı çıldırmış durumdalar. Babam bana cömertçe uğramayı teklif ettiğini söyledi. Şahsen ben bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum ama hepsi düşünüyor."

"Bayılmadan önce nasıl hissettiğini anlat bana."

"Biraz midem bulanıyordu ve günün çoğunda başım ağrıyordu.
gün."

"Kollarınızda veya bacaklarınızda şişlik veya şişkinlik var mı?"

"Ayak bileklerim şişti ve dün yüzüklerimi çıkarmak zorunda kaldım çünkü parmaklarımı acıtıyorlardı."

David onun yüksek tansiyonu hakkında zaten bildiklerinin ışığında duyduklarından hoşlanmamıştı.

"Tansiyonunuzu kontrol etmek ve hızlıca bir göz atmak için geleceğim. Sorun olur mu?"

"Sanırım öyle. Sadece randevunuzu bölmekten nefret ediyorum." "Sorun değil, Janey. Bu benim işim. Bunu yapmaktan mutluyum."

"Çok iyi bir sporcusun. Teşekkür ederim. Taşındığınızı biliyorsun, değil mi?"

"Bunu birinden duydum. Adresi nedir?"

Kadın ona verdi ve o da kâğıt kokteyl peçetesine yazdı.
"Yakında orada olacağım."

"Teşekkürler, David."

Telefonu cebine geri soktu ve Daisy'ye ve marsala tavuğuna yeniden odaklanmaya çalıştı ama beyni Janey'nin ona söyledikleri yüzünden dönüyordu. Preeklampsi geçiriyor olabileceğinden korkuyordu.
kendisi ve bebek için çok ciddi bir durum.

"Neden yemeği biz götürmüyoruz, sen de Janey ile ilgilenenebilirsin?" Daisy önerdi.

"Hayır, sorun değil. Fazladan yarım saat fark yaratmaz."

"David, onun için endişelendiğini ve iyi olduğundan emin olmak istediğini kabul etmende bir sorun yok. Ona uzun süre değer verdin ve bu ilişki bitti diye sona ermez."

İkilemini anlamış gibi görünmesi onu rahatlattı. Hecelemesine ihtiyaç duyan adam, kızın elini tutup dudaklarına götürdü ve kızın yanaklarının kızarmasından zevk aldı. "Anlayışın için teşekkür ederim. Janey'i kontrol ettikten sonra film izlemek için senin evine dönmeme ne dersin?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Yemek için özür dilerim," dedi David garsona işaret ederken. "Bunu telafi edeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Evet, biliyorum Daisy. Eski nişanlıma bakmam için randevumuzdan çağrıldım, kendisi hamilelik komplikasyonu ile karşı karşıya olabilir de olmayabilir de. Çoğu kadın bunun en azından ışıltılı bir mücevher ya da benzeri bir şey gerektirdiğini söyler."

Kızın kahkahası adamın içini sıcaklıkla doldurdu ve bir süreliğine de olsa aklını başından almayı başardığını bilmekten zevk duydu. "Peki, eğer böyle olacağını düşünüyorsan

Benim gözüme girmek için ne gerekiyorsa yap, Dr. Lawrence. Ama film fazlasıyla yeterli olurdu."

Kredi kartı slipini imzalarken, "Lanet olsun bana ve koca ağzıma," dedi.

Onu evine götürdü ve gerekli olmadığını söylemesine rağmen onu güvenli bir şekilde içeride görmek için ısrar etti. "Bu

gerekli." İki kutu yemeği de ona uzattı. "Bunu benim için sıcak tut. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Parmağını göğsünün ortasında gezdirdi. "Bekliyor olacağım."

Sözler ve jestler ağzının şehvetten kurummasına neden oldu. "Eski sevgilimle birlikteyken sadece seni düşündüğümünden emin olmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu benim için çok sinsi bir davranış olurdu."

Yumuşak kahkahası yüzüne bir gülümseme getirdi. "Her zaman seni düşündüğümü söylediğimde bana güven."

"Ben de seni düşünüyorum. Neredeyse her zaman."

"Bu ortak noktamızın olmasına sevindim."

Onu öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Janey'ye iyi bak ve benim için endişelenme. İşini yap."

"Yakında görüşürüz." Onu hızlı bir öpücükle daha bıraktı ve kapıyı kilitlemeden önce içeride olduğundan emin oldu. arabasına döndü. David ne zaman birine yardım etmek için çağrılacağını asla bilemediğinden, arabasında bir tıbbi çanta bulundururdu. Üstünkörü bir muayene yapmak için gereken her şeye sahipti. Janey'nin evine giderken David düşünmeye çalıştı.

Nereye gittiğinden ve kimi göreceğinden başka bir şey düşünmüyordu. Bu onun işiyle ilgiliydi, başka bir şeyle değil. "Kendine bunu söylemeye devam et," dedi yüksek sesle. "Belki

oraya vardığında buna gerçekten inanacaksın." Aklını görevinden uzaklaştırmak için Victoria'yı hızlıca aradı.

"Hey, David," dedi nefes nefese kalmış bir sesle. "Ne var ne yok?"

"Janey McCarthy'nin, yani Cantrell'in bu gece bayıldığını size bildirmek istedim. Şimdi onu kontrol etmek için evine gidiyorum."

"Eyvah, bu çok garip. Benim yapmamı ister misin?"

"Sorun değil. Ailesiyle karşılaştım, bana bundan bahsettiler ve ben de teklif ettim."

"Çok nazıksınız." "Bu benim işim."

"Eski sevgilin."

"İnanın bana, biliyorum."

"Ona sabah gelip beni görmesini söyle. Dokuz buçuk gibi bir zaman ayarlarım."

"Yapacağım."

"Bu adamla tanıştım. Aman Tanrım, inanılmaz biri. İrlandalı. Çok seksi."

"Onunla nasıl tanıştın?"

"Beachcomber'a geldi ve çok iyi anlaştık. Sanırım aşık olabilirim."

"Gerçekten, Victoria, feribottan iner inmez bir adamla mı?" "O sıradan biri değil. Seamus O'Grady'nin kuzeni, Shannon. Yum, yum, yum."

"Bana kanlı detayları anlatma."

"Detaylar oldukça kanlı ve bu detaylar
Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, o gitmeden
önce daha da korkunç olacak."

"Lalalala, gitmeliyim."

Telefonu kapattığında Victoria gülüyordu.

Bazen ona en iyi kız arkadaşymış gibi davranarak onu
çıldırtıyordu ama çoğu zaman iyi bir arkadaş ve mükemmel
bir iş arkadaşıydı. David, onun kadın sağlığı ve sağlığı
konusundaki yardımı olmasaydı uzun zaman önce aklını
yitirmiş olurdu.

Klinikte ebelik. Diğer taleplerin üstesinden gelebilmek için
elinden gelen her şeyi yaptı.

Janey ve Joe'nun büyük evindeki tüm ışıklar yanıyor gibiydi.
David garaj yoluna girdiğinde çağdaş bir evdeydik. Ev
güzeldi. Gerçekten güzeldi. Ama ne bekliyordu ki? Adaya
hizmet veren feribot şirketinin sahibi olarak Joe'nun parası
vardı ve Janey'nin ailesi
tam olarak fakir de değil.

"Kesin şunu," diye homurdandı. "Neye sahip oldukları ya
da nerede yaşadıkları seni neden ilgilendiriyor?" Onun için
fark etmiyordu.

Janey onun geçmişiydi ve o hayatına devam etmişti. Daisy
ile görüşmeye başladığından beri yeniden umutlu, hatta
mutlu hissediyordu,

Sundurma ışığının aydınlattığı ön kapıya yaklaşırken
geçmişin hataları yerine buna odaklanmayı tercih etti.

Kapı ziline bastı ve bekledi.

Joe kapıya geldi, biraz yıpranmış görünüyordu ve onu
gördüğüne sevinmişti, bu burun yumruklama olayından
beri bir ilkti. "David, içeri gel. Geldiğin için çok
teşekkürler. Gerçekten minnettarız."

"Elbette." David, Joe'yu güzel bir oturma odası ve
mutfaktan geçerek Janey'nin bulunduğu verandaya kadar
takip etti.

bir şezlonga uzandı. Hamile haliyle bile muhteşemdi ve onu
görmek, ayrı kaldıkları onca zamandan sonra bu kadar
kolay diriltilebileceğini düşünemeyeceği bir sürü anıyı
canlandırdı.

"Hey," dedi, ona gülümserken utanmış görünüyordu. "Korkarım bu çok abartılı bir şey ama geldiğiniz için teşekkürler."

"Sorun değil."

Babası şezlongun ayak ucunda dururken, "Çok da abartılacak bir şey değil, Prenses," dedi. "Bayıldınız. Bu hiçbir şey değil."

"Nabzını kontrol etmemin bir sakıncası var mı?" David Janey'ye sordu.

En az onun hissettiği kadar rahatsız görünerek kolunu uzattı. Parmaklarını onun baskı noktasına bastırırken, birlikte kaç yıl geçirdiklerini, o eli kaç kez tuttuğunu ya da yastığının yanında onun yüzüyle uyandığını düşündü. Böylesine değerli bir şeye karşı ne kadar kayıtsız kaldığını düşününce içini yaygın bir hüznü kapladı.

"Kalp atış hızınız biraz yüksek. Kendini hiç zorladın mı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

Joe verandanın bir ucundan diğer ucuna volta atarken, "Onun pek bir şey yapmasına izin vermedik," dedi.

"Joe, otur," dedi Janey.

"Ayağa kalkmayı tercih ederim, eğer senin için de aynıysa." "Joe."

Şezlongun ucuna gitti ve onunla birlikte oturabilmesi için yer açmak üzere ayaklarını kaldırdı. İşte o zaman David

ayak bileklerinin ne kadar şişmiş olduğunu fark etti. "Ne zamandır böyleler?"

"Birkaç gündür," dedi Janey. "Hava iyice ısındığından beri."

"Baş ağrısı, bulanık görme, ışığa karşı hassasiyet veya karın ağrısı var mı?"

"Orada burada birkaç baş ağrısı ama gerisi yok."

David tansiyon manşetini taktı ve stetoskopuna uzandı. Manşonu şişirirken, kadının kendisini izlediğini fark etti ve onu sakinleştirmek umuduyla küçük bir gülümseme verdi.

"Çok komik," dedi.

"Neymiş o?"

"Seni doktor modunda görmek."

"Sonunda, ha?"

Gülümsedi ve adam tansiyonunu ölçerken sessiz kaldı.

Kahretsin, diye düşündü, 140'a 90, kesinlikle olması gerekenden daha yüksek. "Victoria en son ne zaman kan basıncını ölçmüştü, hatırlıyor musun?"

"Sanırım 130'a 70'ti."

Yani sürünüyordu. "Bayıldığınızda bir yeriniz acıdı mı?"

"Sadece dirseğim ve gururum." Kemiğin altındaki derinin mavimsi tonunu görebilmesi için kolunu kaldırdı.

"Olması gerektiği gibi bükülüyor mu?"

"Evet." Göstermek için kolunu uzattı. "Kafanı vurmadin, değil mi?"

"Onu yakaladım," dedi Joe.

"İyi bir şey," dedi David. "Muhtemelen onu ciddi şekilde yaralanmaktan kurtardın."

"Bayılmaya ne sebep olabilir?" Joe sordu.

"Bugün yeterince yedin mi?" David Janey'ye sordu.

"Sabah biraz midem bulanıyordu, o yüzden öğle yemeği yemedim," diye itiraf etti mahcup bir şekilde.

"Lanet olsun, Janey!" Joe dedi ki. "Şu anda öğün atlayamazsın. Ya seni yakalamak için burada olmasaydım düştün mü?"

Karısı tarafından dürtülen Big Mac, Joe'ya yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Hadi dışarı çıkıp biraz hava alalım, evlat."

"Hava almak istemiyorum. Olmaması gerektiği halde neden öğün atladığını bilmek istiyorum."

"Joseph," dedi Janey sertçe, "babamla git ya da gazabıma katlan. Seçim senin."

Joe ona kaşlarını çattı ama Big Mac'in onu odadan çıkarmasına izin verdi.

David Janey'ye gülümsedi.

"Aylak aylak dolaşarak beni deli ediyor." "Haksız değil, biliyorsun," dedi David. "Sen gerçekten Hamileliğinizin bu aşamasında öğün atlayamazsınız. Bebek sizden çok fazla besin alıyor, bu nedenle her ikinize de yetecek kadar almanız gerekiyor."

"Biliyorum ama kendimi o kadar iğrenç hissediyordum ki bir şey yemeyi hayal bile edemiyordum."

"Bir şekilde içeri sokmalısın."

"Daha çok çalışacağım."

"Şu şişliğe daha yakından bakmama izin verin."

Parmaklarını sol ayak bileğine bastırdı ve parmaklarının bıraktığı çukurların kaybolması için geçen saniyeleri saydı. Sol tarafta üç saniye, sağ tarafta ise dört saniye.

"Bu ne anlama geliyor David?" Linda McCarthy sordu.

"Ödem olup olmadığını anlamak için basit bir tanı testi. ya da sıvı birikmesi- endişelenmemiz gereken bir şeydir."

"Öyle mi?" Janey sordu.

"Sana gerçeği söyleyeceğim, Janey. Ne sevmiyorum Burada görüyorum. Yüksek kan basıncı, ödem, parmak izimin kaybolmasının dört saniye sürmesi ve bulantı, preeklampsi veya gebeliğe bağlı hipertansiyonun olası belirtileridir."

"Bu tehlikeli değil mi?" Linda sordu.

"Tedavi edilmezse olabilir. Kesin bir şey söylemeden önce biraz daha bilgiye ihtiyacımız olacak. Endişelenecek bir şey yok. Yarın dokuz buçuk gibi kliniğe gelebilir misin? İdrar tahlili yapmak istiyorum. ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bebeği birkaç saatliğine monitöre bağlayın."

Janey tereddütle, "Elbette," dedi. "Sorun değil."

"Bundan sonra tam yatak istirahati yapmanı istiyorum. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Janey inledi ve başını koltuğa yasladı. "Ciddi misin?"

"Korkarım öyle. Şimdilik, her gün tuvalete gitmeye ve hızlı bir duş almaya izin vereceğim, ama hepsi bu. Aksi takdirde,

Yatakta, şezlongda ya da en rahat olduğunuz yerde. Ve mümkün olduğunca sol tarafınızda zaman geçirmenizi tercih ederim, bu da dolaşımı destekler."

"Yaz geldi ve ben hiçbir şey yapamıyor muyum?" "Ne yapmak istiyorsun?"

"Mac ve Maddie bu hafta sonu haftalardır dört gözle beklediğim büyük bir yemek düzenliyorlar."

"Joe seni arabaya kadar taşırsa ve Mac'in evinde seni bekleyen bir şezlong varsa, neden gidemeyeceğini anlamıyorum. Bütün mesele kendini mümkün olduğunca az zorlaman."

"Bunu yapabiliriz Janey," dedi Linda. "Baban ve ben yardım edeceğiz ve diğer herkes de edecek. David senin ve bebeğin için en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsa, o zaman hiçbir şey yapmamana yardım edeceğiz."

"Bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum," dedi David, "yoksa seni asla bu duruma sokmazdım."

Gözlerini kapadı ve uzun, derin bir nefes verdi. "Ne düşünüyorsun?" Linda sordu.

"İki ay boyunca yatağa tıkılıp kalacağım için delireceğim." "Delirmene izin vermeyeceğiz, tatlım.

Hepimiz burada olacağız.

sizi eğlendirir."

"Biliyorum." Başını kaldırıp annesine baktı. "David'le bana bir dakika izin verir misin?"

Linda onları yalnız bırakmakta tereddüt ediyor gibiydi.

"Ah, tabii. Hemen dışarıda babam ve Joe ile olacağım."

Yalnız kaldıklarında David, "Bunu neden yaptın Janey? Kocan burada seninle olmamdan hoşlanmayacak."

"Siz benim doktorumsunuz. Neden itiraz etsin ki?"

"Belki de aynı zamanda eski nişanlın olduğum içindir?"

"Bu çok uzun zaman önceydi." "O kadar da uzun değil."

"Hepimizin hayatına devam etmesine yetecek kadar uzun bir süre, değil mi?"

Kabul etmesi onun için çok önemli görünüyordu, bu

yüzden başını salladı.

"Senin mutlu olmanı istiyorum David."

"Bu senden hak ettiğimden çok daha fazlası."

"Yaptığın şeyden hoşlanmıyorum ama seni uzun zaman önce affettim. Eğer seni affedebiliyorsam, belki kendini de affetmenin zamanı gelmiştir. Hmm?"

"Belki," diye kabul etti.

"Daisy ile görüştüğünü duydum."

Bu açık sözlülük karşısında irkilen adam onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet."

"Ondan hoşlandım. Senin için mükemmel."

"Öyle mi?" diye sordu, onca insan arasında Janey ile bu tartışmayı yapıyor olmaktan biraz utanarak.

"Uh-huh."

"Aklında benim aşk hayatımdan başka şeyler yok mu?"

"Yani bu aşk mı?" Sevinçli gülümsemesi ona Geçmişte onunla birçok antrenman maçı yaptım. Her zaman değerli bir rakip olmuştum.

"Seni ilgilendirmez. Senin, bebeğin ve yatak istirahatın hakkında konuşalım."

"Aşk hayatın hakkında konuşmayı tercih ederim."

David, kızın kendisine yönelttiği kaş çatma ifadesine güldü. "Çok sıkıcı olduğunu biliyorum ama olabildiğince sessiz kalman hem senin hem de bebeğin yararına olacak. Yorucu bir şey yok

aktivite, kalbinizin hızlı atmasına neden olacak hiçbir

şey." "Bu benim en sevdiğim şeylerden birkaçını eliyor."

David onun seksten ne kadar zevk aldığına dair anıların aklına gelmesine izin vermemeye çalıştı ama bazı şeyleri unutmak zordu. "Kesinlikle hiçbirini."

"Tam bir oyunbozansınız, Dr. Lawrence."

"Bana birkaç kez öyle söylendi. Yarın klinikte görüşürüz. Oraya gittiğinizde ararsanız, sizinle buluşuruz. ayaklarınızı yerden kesecek tekerleklerle."

"Tekerlekli sandalye. Gittikçe daha iyi oluyor."

Çantasının fermuarını çekti ve gitmek için ayağa kalktı. "Doktorun emirlerine uyduğum sürece her şey yoluna girecek Janey."

"Joe'nun ilk sorusu anakaradaki evimize gitmek için şimdi yola çıkmamız gerekip gerekmediği olacak."

"Sizi rahat ettiren şeyi yapmalısınız, ancak Kişisel olarak bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Biz iyi alabiliriz

Önümüzdeki dört hafta boyunca sizinle burada ilgilenecek ve sizi anakaraya götürüp bolca vaktiniz olacak."

"Ve seyahat edebilecek miyim?"

"Hiçbir şeyi kesin olarak bilemeyiz ama şu anda bildiklerime dayanarak bunun bir sorun olmayacağını söyleyebilirim."

"Bu gece Joe bavullarımızı hazırlarken senden alıntı yapacağım."

"Sana iyi şanslar. Yarın görüşürüz." "David?"

"Evet?"

"Sana ihtiyacım olduğunda ikinci kez geliyorsun. Cömertliğinizin fark edilmediğini bilmenizi isterim."

David, Janey'nin sözlerinin, taşıdığı yaralara nazık bir merhem gibi üzerine çökmesine izin verdi. "Seni düşündüğümde Janey - ve seni sık sık düşünüyorum - nasıl bittiğine değil, birlikte geçirdiğimiz çok güzel yıllara odaklanmaya çalışıyorum. Ve bana ihtiyacın olduğunda her zaman geleceğim."

"Bu hafta sonu Mac ve Maddie'nin yemeğine davetlisiniz. Umarım gelersin. Daisy ile."

"Gelmeye çalışacağım." Gitmek için döndü ve neredeyse Joe'ya çarpıyordu. Joe'nun yüzündeki fırtınalı ifadeye bakılırsa, David'in ona ihtiyacı olduğunda gelmesi konusunda söylediklerini duymuştu. Sorun değildi. David bunu söylediği için pişman değildi.

"Yarın ikinizle de klinikte görüşürüz," dedi David, oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Joe, David'i şaşırtarak elini sıktı.

"Ne zaman istersen." Kendini ön kapıdan dışarı attı ve Janey'nin anne babasını verandadaki salıncakta otururken buldu.

"Her şey yolunda mı?" Koca Mac sordu.

"Şimdilik öyle ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca ayağa kalkmaması gerekecek."

"Küçük kızıma hiçbir şey olamaz," dedi Big Mac, son iki kelimeye sesi titriyordu.

"Bu benim de dünyada isteyeceğim son şey."

Big Mac ayağa kalktı ve yanına geldi, boyu ve cüssesi David on beş yaşındayken Janey ile çıkmaya başladığında olduğu kadar heybetliydi. David'e elini uzattı. "Onu kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

David yaşlı adamın elini sıktı. "Memnuniyetle." Kendisini izlediklerinin farkında olarak merdivenlerden indi ve arabasına bindi. Kasabaya doğru giderken, Janey'i görmenin getirdiği tuhaf duygular içinde yuvarlanmasına izin verdi, başka bir adamla evli ve onun çocuğuna hamile olsa bile.

Ancak bu kez, sahip olduklarına ve kaybettiklerine, sahip olması gerektiği gibi değer veremediği şeylere üzülmekten çok acı hissetmiyordu. Düşünceleri onu kasabada bekleyen Daisy'ye kayarken, birdenbire onu görmek için yanıp tutuşmaya başladı. onu. Onunlayken, acı ya da pişmanlık için zaman yoktu. Onunla birlikte umudu, yenilenmeyi ve henüz adını koyamadığı başka şeyleri buldu.

Bu kadar geç saatte hâlâ hoş karşılanıp karşılanmadığını öğrenmek için onu aramaya karar verdi.

"Selam," dedi telefona cevap verdiğinde, sesi boğuk ve uykulu geliyordu.

"Hey. Hâlâ ayakta mısın yoksa başka bir zaman mı gelmeyi tercih edersin diye bakıyordum."

"Hâlâ ayaktayım ve bu gece için herhangi bir erteleme yapmayacağım."

Gülümseyerek, "Birazdan orada olurum," dedi.

BÖLÜM 10

D Avid on dakika sonra evinin önüne geldi ve kaldırıma park etti. Merdivenleri çıkarken kapıyı açtı ve onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Derin bir eve dönüş duygusu onu ele geçirdi ve bu duyguya uymayan her düşünceyi silip süpürdü. Onu da dahil et.

"Janey ile her şey yolunda mı?" diye sordu adam içeri girerken.

Başını salladı ve bir kolunu onun beline doladı.

Kollarını onun boynuna doladı, parmakları kesilmesi gereken saçlarında gezindi. "Her şey iyi misin?" "Artık öyle."

Ona gülümserken, tatlı ve genç görünüyordu ve muhteşem ve kararlı. Bu da neydi böyle? "Artan yemeklerinizi ısıtabilirim. Aç mısınız?"

"Yemek için değil."

"Tuhaf bir ruh hali içindesin."

"Öyle miyim?"

Başını salladı. "Janey'i görmek zor oldu mu?"

"Pek sayılmaz." Onu kendine daha da yaklaştırdı, vücudunu sertleşme noktasına gelen ereksiyonla aynı hizaya getirdi.

Göğüsleri adamın göğsüne bastırdığında acı çekiyordu. Eğilerek

Başını onun boynuna dayadı ve nabzının dudaklarına çarptığı yeri öptü. "Biraz yorgunum."

"Oh," dedi onu bırakmaya başlarken. "Özür dilerim. Eve gitmene izin vermeliydim."

Onu öptü, dilini onun sıcak ağzına soktu ve dili onunkıyla birleşirken boğazından gelen zevk iniltisini sevdi.

"Yorgun görünmüyorsun," dedi dakikalar sonra. "Aslında," dedi ona imalı bir şekilde sürtünürken, "çok uyanık görünüyorsun."

"Kalmamı isteyeceğini umuyordum."

"Öyle mi? Vay canına, bunu tamamen kaçırmışım."

David onun şaşkın ifadesine güldü. "Bir dahaki sefere daha açık sözlü olacağım. Şöyle bir şey söyleyeceğim:

'Daisy, tüm sahip olduğum

Bugünkü düşüncem dün gece seninle yatmaktı ve eğer beni kabul edersen bunu tekrar yapmak istiyorum. Bu yeterince açık mı?"

"Evet, öyle ve bu gece benimle kalmanı çok isterim."

Kadının kaşlarının arasında oluşan çatlağı öptü. "Ama?"

Dudağını dişlerinin arasında yuvarlayarak sevimli ve kararsız görünmesini sağladı. "Bu sefer durmak istemiyorum. İstiyorum..."

Arayışla kendisine bakan gözlerde gördüğü arzuyla çılgına dönen adam, kızın burnunun ucunu ve zavallı, istismara uğramış dudağını öptü. "Bana ne istediğini söyle, Daisy. Anlat bana."

"Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Harika bir adam için deli olan ve ona karşı neler hissettiğini göstermek isteyen normal bir kadın gibi hissetmek istiyorum."

"Benimleyken normal bir kadın gibi hissetmiyor musun?" Bu onu çok rahatsız etti.

"Evet, biliyorum, tabii ki biliyorum, ama sadece... Ben..."

"Söyle tatlım. Ne söylemek istersen, sorun değil. Söz veriyorum."

"Bana kırılғанmıřım gibi davranmanı istemiyorum. Güzel ve yavaş hareket ettin ve harikaydın. Hem de çok. anlayışlı ve nazik. Ama şimdi..." Başını onun göğsüne yasladı. "Bu çok utanç verici."

Başının tepesini öperken gülümsedi. "şimdi ne olacak? Söyle bana."

Başını kaldırmadan, "şimdi senden şunları yapmanı istiyorum Bana başka birine davrandığın gibi davran. Sadece bu gece için, başıma hiç kötü bir şey gelmemiş gibi davranmak istiyorum." O

Sonunda kalbi gözlerinde ona baktı. "Bunu yapabilir miyiz?"

"Seni korkutacak ya da geriye götüreceğ bir şey yaparsam kendimden nefret ederim."

"Yapamazsın. Sende bana onu hatırlatan hiçbir şey yok."

"Geçen gece Maddie'nin evinde-"

Ellerini göğsüne koydu, şüphesiz kalbinin dörtmala atışını hissedebiliyordu. "Bu ilk seferdi. Hepsi bu kadar. Artık buna hazırım. Lütfen David. İlerlemek istiyorum ve eğer etrafta korkarak dolaşırsam bunu yapamam. her zaman kendi gölgesi."

"Korkmanı istemiyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

"Seninle olmak beni mutlu ediyor." Elini uzattı el.

Elini tuttu ve parmaklarını onunkilere doladı. "Benimle yatağa gel."

DAISY ön kapıyı kilitledi ve ışıkları kapattı. David onu bekledi, her hareketini izledi. Cesur sözlerine ve ilerleme kararlılığına rağmen, David'in tekrar elini uzattığında elinin nasıl titrediğini hissedemiyordu.

Parmaklarını onunkilerle birleştirirken hiçbir şey sşylemedi ve onu merdivenlerden yukarı, yatak odasına gştşrmesine izin verdi.

Daha şnce tam da bu sonucu umarak birkaç mum yakmıştı.

"Bu şok gşzel," dedi bir yığın muma bakarken.

Yatağındaki yastıklar ve mumların sıcak ışıltısı.

"Umarım şok belli olmuyordur," dedi pişmanlıkla.

Artık onu istediği yere getirmişti. "Belli olmuyor.

Romantik ve sevimli, tıpki senin gibi."

Daisy onun elini bıraktı ve işaret parmaklarını birbirine doladı. "Bştşn bunları aşağıda sşyledim şşnkş gerçekten kalmanı istiyordum ve gerçekten... Sana ne istediğimi sşyledim."

"İşte şimdi gerildin."

"Evet, bu da beni aptal gibi hissettiriyor."

Saçlarını yşzşnden geriye doğru taradı ve yanaklarını avuçladı. "Gergin olma. Sadece yatağa gidelim ve O zaman ne olacağı konusunda şok fazla endişelenmeyin. Bunu yapabilir miyiz?"

Damarlarından akan rahatlama, bu harika adamı hayatına sokan bir dizi şzşcş olay işin ona minnettarlık açılıyordu. "Evet, ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum."

Kızın poposunu okşadı. "şnce git tuvaleti kullan. Ben burada seni bekliyor olacağım."

Daisy uyurken giydiği bşyşk boy tişşrtlerden birini aldı ve şzerini değiştirmek işin koridorun karşısındaki banyoya gitti.

dişlerini fırçaladı. Ayrıca saçlarını taradı ve Tiffany'nin verdiği gşzel kokulu losyonu ellerine ve yşzşne sşrdş. Aynadaki yansımasını incelerken, yanaklarındaki renk artışını ve yşzşndeki

Gşzlerindeki buğulu bakış. Derin bir nefes aldı ve dřndřęřnde onu yatağında otururken buldu. Gşmleğini çıkarmış, zayıf ve kaslı gřęsřnř ortaya çıkarmıştı.

Ona dokunmak, sarılmak ve birbirlerine her yaklaştıklarında hissettiklerini hissetmek istiyordu. O da Tuvalete giderken onun yanından geçerken

Elini karnına götürdü ve dizlerini zayıflatan bir tepki fırtınası başlattı.

Banyo kapısı kapandıktan sonra yatağa girdi ve yorganı beline kadar çekti. Odada bir odak noktası buldu, duvardaki bir çatlağı kapatmak için satın aldığı Marilyn Monroe posterini. Genç bir kızken Marilyn'in cesaretine ve kendine güvenine hayran olmuştu. Daha sonra arkasındaki gerçeklik hakkında daha fazla şey öğrendi ve Marilyn'in umutsuzluğunun bir kısmıyla ilişki kurabildi. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

David'le geçireceği gece için heyecanlı olmaktan başka bir şey yapmak istemediğinde bu düşünce onun moralini bozma gücüne sahip olduğundan, bunu bir kenara itti ve David döndüğünde onu kendinden emin bir gülümsemeyle karşıladı. David'in pantolonunu indirişini izlememeye çalıştı ama David'in kıpırdanırkenki kas ve sinir hareketlerinden gözlerini alamıyordu.

Sadece lacivert boxer külot giyerek yatağa, onun yanına uzandı.

Daisy ışığı açık bıraktı ve yüzünü ona dönerek başını yastığa koymak için yan döndü.

Bir elini kızın omzuna koydu ve avucunun sıcaklığı ince pamuklu gömleğe nüfuz etti. "Ne yapıyorsun? ne düşünüyorsun?"

"Burada böyle yanımda olman çok güzel."

"Seninle böyle olmak güzel."

"Bu kadar çok vakit geçirmek istemen beni özel hissettiriyor.

bir sürü kadın varken benimle çok fazla zaman
-" Düşüncesini tamamlayamadı çünkü adam kelimeleri dudaklarından öptü.

"Birlikte olmak istediğim başka kimse yok Daisy." Eli kızın omzundan bileğine doğru kayarak kolunu sardı. Tekrar başlamadan önce tüylerim diken diken oldu.
"İyileşmene nasıl yardım ettiğimi söylemiştin ya?"

"Sen yaptın. Her gece beni kontrol etmeye geldin, Yapmak zorunda olmasan bile. Çok yardımı oldu. Ben başladım

her gün ziyaretlerinizi dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle. Sen de bana yardım ettin. Janey ile aramın bozulmasından bu yana ilk kez yeniden umutlu hissediyorum. Bu duyguyu tekrar yaşayana kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bunu benim için sen yaptın. O yüzden bunun tek yönlü bir yol olduğunu düşünme. Birbirimize yardım ettik ve bundan ikimizin de beklemediği bir şey çıktı."

Ona doğru uzandı, onu başka bir Haftalardır yaptığı gibi ona tutunarak tutkulu bir öpücük verdi. Görünüşe göre o da aynı şeyi yapıyordu. Ona da yardım ettiğini bilmek hoşuna gidiyordu.

Adamın kolu kızın etrafına dolandı ve onu kendine doğru çekti. öpücüğünü kesmeden. Ve sonra eli gömleğinin altındaydı, sırtına yaslanmıştı ve daha fazlası için duyduğu arzuyla teninin karıncalanmasına neden oluyordu.

Bacağını onunkinin arasına kaydırды, bacaklarının kaba tüyleri karıncalanmayı yeniden başlattı. Adam ona her dokunduğunda, kadın bunu her yerde hissediyordu.

"İyi misin?" diye sordu, yüzünü görebilmek için geri çekilirken göğsü kabarıyordu.

"Ben harikayım. Ya sen?"

Adam güldü ve kadın onun bunu ne kadar seyrek yaptığını ve güldüğünde ne kadar çocuksu bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark etti. "Çok uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım."

Sözlerinden ve arkasındaki duygulardan güç aldım, Daisy tişörtünün eteklerine uzandı ve onu başının üzerine çekti.

Dantelli siyah sütyeni görünce gözleri karardı. ve onun için bıraktığı külotu giydi. "Tanrım," dedi boynundan göğsüne doğru öpücükler kondurarak, "harikasın Daisy. Kesinlikle çok güzel."

Kendini her zaman en iyi ihtimalle güzel biri olarak görmüştü ama adam ona güzel olduğunu söylediğinde buna inanmıştı. Başını göğsüne yaslayarak endişelerini ve korkularını bir kenara bıraktı ve kendini haftalardır aralarında kaynayan

arzuya bıraktı. Hatta

morarmış, hırpalanmış ve kırılmışken onu çekici bulmuştu.

Ama onun yatağında cırılçıplak olacağı, göğüslerini iri elleriyle avuçlayacağı ya da başparmaklarını sıkı meme uçlarının üzerinde gezdireceği bir senaryoyu hiç hayal etmemişti

sutyenin ipeksi kumaşının arasından. Tiffany bu sütyenin bir erkeğin aklından seksle ilgili olmayan tüm düşünceleri temizleyeceğini söylemişti.

Söyleyebildiği kadarıyla sutyen David üzerinde istediği etkiyi yaratıyordu ama tek düşünebildiği onu çıkarmaktı. David'in dilini göğsünün yamacında hissettiğinde, onu orada tutmak için kollarını David'in başına doladı.

Parmakları sütyenin arkasını büktü, kancaları serbest bıraktı ve göğüslerini serbest bıraktı.

Daisy rahatlamak için neredeyse inliyordu ve sonra Ağzının meme ucundaki sıcaklığından inledi, çekiştirdi ve doyumsuzca emdi. Korkunun yeniden su yüzüne çıkmasını bekliyordu ama hissettiği tek şey daha fazlası için duyduğu derin, özlem dolu bir ihtiyaçtı. Adamın ulaşabildiği her yerine dokundu,

Ellerini adamın sırtında gezdiriyor ve külotunun içine daldırıp arka tarafının hatlarını avuçluyordu.

Bu ondan acı dolu bir inilti çıkardı. Sert aletini kadının karnına bastırdı ve diğer göğsüne geçerek aynı ilgiyi ona da gösterdi. "İçimden bir ses Tiffany'yle takıldığını söylüyor," dedi.

Elini kadının tümseğini kaplayan küçük üçgenin üzerinde gezdirdi.

Daisy adamın elinin hareketinden o kadar etkilenmişti ki, adamın sözlerine cevap verecek kelimeleri bulamadı.

"Daisy?"

Adam endişeyle ona bakarken kendini onun gözlerine odaklanmaya zorladı. "Hmm?"

"Nefes al, tatlım."

Derin bir nefes çekti ve nefesini tuttuğunu fark etti.

Başını kadının karnına doğru eğdi, dudakları kadının bacaklarının arasında yeni bir arzu fırtınası yarattı.

Hayatında hiç bu kadar acil bir ihtiyaç hissetmemişti ama kendisini bu kadar ön planda tutan bir adamla da birlikte olmamıştı.

David hep yapardı.

"Hâlâ iyi misin?" diye sordu, endişe yakışıklı yüzüne kazınmıştı.

Başını sallayarak, "Sana bu şekilde sarılmak çok iyi hissettiriyor," dedi.

"Ben de seviyorum. Devam etmek istediğine emin misin?" "Evet. Eğer istersen..."

Kadının elini tuttu ve elinin sıcaklığıyla kabaran kalın ereksiyonuna bastırdı. "Ne istediğim ya da kimi istediğim konusunda hiç şüpheniz olmasın."

Onu boylu boyunca okşadı, bu da onun nefesini kesip inlemesine neden oldu.

"Tanrım, Daisy."

Çenesi gerginlikle sıkılmıştı ve onu görünce Kontrol mücadelesi, onu zaten istediğinden daha fazla istemesine neden oldu. Boxer külotunu çekiştirdi ve Çıkarmasına yardım ettiğinde rahatlamıştı. Göbeğine kadar uzanan ve ona baktıkça daha da büyüyor gibi görünen ereksiyonuna baktı.

"Bana dokunursan işimiz biter," dedi, sesi gergindi.

"O zaman neden dokunmayı bir dahaki sefere saklamıyoruz?" "Bu kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyor."

"Korumanız var mı? Bunu hiç düşünmedim bile."

"Düşündüm ama cüzdanıma ihtiyacım var."

"Ben bakarım." Yerdeki pantolonuna uzandı ve arka cebinden cüzdanını çıkardı. Döndüğünde Ona döndüğünde, her hareketini ilgiyle izliyordu ve bu da kendini mahcup hissetmesine neden oluyordu. Bakışlarını indirdi

ve göğüslerini örtmek için kollarını hareket ettirdi. "Yapma," dedi, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Ne yapmayayım?"

"Çekinme. Harikasin ve sana bakmaya bayılıyorum."

Onu zaten çok iyi tanıyordu ve herkesten daha iyi anlıyordu. Bu anlayış, kollarını olduğu kadar gardını da indirmesini ve cüzdanı ona vermesini kolaylaştırdı.

Adamın prezervatifi takışını yakından izledi ve gözlerinin önünde uzuyor ve kalınlaşıyor gibiydi. Bunu yapıp yapamayacağı konusunda bir anlık korku yaşarken dudakları aniden kurudu. Sonra adam ona uzandı, onu sıcak kucağına aldı ve arzu korkunun önüne geçerek zihnini ondan ve onun hissettirdiklerinden başka her şeyden arındırdı.

Haftalardır olduğu gibi yine ön plandaydı ve kız yaralandığında yaptığı gibi ona nazikçe yaklaştı. "Konuş benimle," diye fısıldadı, dudakları yatıştırıcı daireler çizerek sırtını okşarken boynuna yasladı. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Senin tarafından tutulmak, senin tarafından dokunulmak iyi hissettiriyor. Seninle farklı hissediyorum."

Elini kadının sırtından göğsüne götürdü ve bakımıyla gerginleşen meme ucuyla oynadı. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü sen farklısın. Bu farklı." "Benim için de öyle."

"Bir ara bana nasıl farklı olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Yapacağım, ama şimdi değil." Kadının bacağını kalçasının üzerine kaldırdı ve parmaklarını kadının göbeğine bastırdı.

Tiffany'nin onu tahrik etmek için külot olarak gördüğü malzeme. "Hayır," dedi nefes nefese, "kesinlikle şimdi değil."

"Bana ne istediğini söyle Daisy. Bana söylemelisin ki bunu senin için nasıl iyi hale getireceğimi bileyim."

"Zaten iyi. Çok iyi."

"Benden korkmanı istemiyorum."

"Korkmuyorum. Korkamam da."

Tangayı çıkardı ve parmak uçlarının bacaklarından aşağı yavaşça kaymasına izin verdi. "Evet, yapabilirsin. Eğer sana hoşlanmadığın bir şeyi hatırlatacak bir şey yaparsam korkuyorum."

"Senden korkmak istemiyorum."

"Gözlerini açık tut. Bana bak. Benim olduğumu unutma. Ne kadar çok şey paylaştığımızı ve ne kadar yakın olduğumuzu hatırla.

olmak." Konuşurken yavaşça hareket etmeye devam etti, ta ki onun üzerine çıkana kadar. seksi gözler. "Bu iyi mi?"

Daisy başını sallarken onun bakışlarını tuttu ve ellerini onun omuzlarına koydu, vücutlarını hizalarken ona tutunma ihtiyacı duydu.

Onu usulca öptü, diliyle alt dudağında gezindi. "Gözlerini aç, tatlım."

Onları kapattığını fark etmemiştir. "İşte böyle. Bana bak. Bana tutun."

Her şey yolundaydı, gerçekten yolundaydı, ta ki içine girmeye başlayana kadar. Panik onu o kadar hızlı vurdu ki, kendini başka bir adamın, vahşi bir adamın flashback'ine hazırlayacak zamanı olmadı, zorla içine girmeye çalışıyordu. Sanki göğsünün üzerinde ağır bir şey oturuyormuş gibi, her nefesi için mücadele etti ve yatağın kenarında oturup şiddetle titreyene kadar dehşetten gözü dönmüş bir şekilde kurtulmaya çalıştı. Tanrım, ona vurmuş muydu? Hayır. Lütfen, hayır.

"Daisy, tatlım, sorun yok." Elini belli etmeden kızın omzuna koydu ve kız irkildi.

Şu anda en son istediği şey ona dokunulmasıydı, onun tarafından bile. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve ruhunun derinliklerinden geliyormuş gibi görünen hıçkırıklarla omuzları çöktü.

"Ne yapabilirim?" David onun arkasından sordu.

Daisy başını salladı çünkü sapkın zihni güzel David Lawrence'ı kötü ve incitici bir şeye dönüştürmeye kararlıysa kimsenin yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu. "Sen... Kalmak zorunda değilsin. Eğer istersen

anlarım

gitmek için." Sıkıca kenetlenmiş çenesinden bir hıçkırık daha koptu.

"Beni burada istemediğini söylemediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni burada istiyorum." Boğazındaki kalınlık konuşmasını zorlaştırıyordu. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ben iyidim..."

"İster inanın ister inanmayın, bunun daha erken olmasını bekliyordum."

Söyledikleri karşısında şoka uğrayan kadın dönüp ona baktı ve kurtulma telaşıyla vurduğu dudağındaki kan izinden irkildi. Yüzünün ve gözyaşlarıyla harap olmuş gözlerinin nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu. Korkunç...

Ama ona bakış şekli... Tatlı, şefkatli, nazikçe... Ve sonra ters duran tişörtüne uzanıp içine girmesine yardım ederek onu öldürdü.

Derin, ürpertici bir nefes aldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yanaklarındaki gözyaşlarını silmek için uzandı, dokunuşu tenine bir fısıltı gibi geldi. "Önemsediğin son adam

Seni çok kötü incittiğim için. Mümkün olan her şekilde. Bunu başka biriyle tekrar yapmaktan nasıl korkmazsın?"

"Ama korkmuyorum ya da daha önce korkmuyordum..."

"Sizinle şu anda bir erkek arkadaş olarak değil de bir doktor olarak konuşsam sorun olur mu?"

Alt dudağını ısırды ve başını salladı.

"Neredeyse tecavüze uğruyordun Daisy," dedi usulca, elini tutarak.

Daisy canını kurtarmak için ona tutundu.

"O kadar da uzun zaman önce değil. Henüz hazır değilsin ve bu sorun değil. Seni çok iyi anlıyorum."

"Bana hep çok iyi davrandın ve ben gerçekten Bunu takdir ediyorum ama artık birbirimizi görmesek daha iyi olur. Bunu sana yapmak benim için adil değil."

"Bana ne yapıyorsun?"

Bu yürek parçalayıcı olay karşısında gözlerinden yeni yaşlar döküldü.

onu bir daha göremeyeceğimi düşündüm. "Karışık sinyaller. Evet, hayır demektir."

Gülümsedi ve sanki kız hayatında duyduğu en aptalca şeyi söylemiş gibi başını salladı. "Karışık sinyaller göndermiyorsun.

Tabii..."

"Neye kadar?"

"Tabii benden düşündüğüm kadar hoşlanmıyorsan o başka."

"Senden hoşlanıyorum! Senden çok hoşlanıyorum. Hatta muhtemelen seni birazcık seviyorum."

Keskin nefes alışları ve ona yoğun bakışları kadının içinin erimesine neden oldu. "Muhtemelen seni seviyorum Biraz da bu yüzden benden o kadar kolay kurtulamıyorsun." Yastıklara yaslandı ve onu kollarının arasına aldı. Onu kendine yasladığında, her ne kadar Sertçe alnından öptü ve elini yatıştırıcı bir şekilde sırtında gezdirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum. Eğer bir bir ay, üç ay, bir yıl ya da iki yıl sonra oraya varacağız. Ama sadece sen hazır olduğunda. İstedğin şeyi istediğin zaman yapacağız ve ben bekleyeceğim çünkü senin beklemeye değer olduğunu hissediyorum."

"Birinden bunu istemek çok fazla."

"Benden hiçbir şey istemiyorsun. Sana istediğin kadar zaman vermekten mutluluk duyarım."

"David..."

"Daisy..." Adamın sert tonu kızın isteksiz bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Hiç kimse bana bu kadar iyi davranmamıştı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Sana iyi davranılmalı Her zaman saygı ve sevgi. En azından bunu hak ediyorsun."

Kalbi, onu nefessiz bırakan tuhaf bir sıkışma hareketi yaptı. "Peki ya..."

"Ne hakkında?"

"Sen." Karnına doğru sarkmış olan penisine baktı. Bir noktada, kullanılmamış prezervatifi atmıştı.

"Peki ya ben?"

"Kendimi alay konusu gibi hissediyorum. Hepimiz hazırдық ve sonra ben çıldırdım."

"Fark etmez. Yemin ederim yok."

"Nasıl fark etmez? Sen bir erkeksin."

David'in alçak sesle kıkırdaması göğsünde gümbürdedi. "Tamamen sikin kaprisleri tarafından yönetilmeyen biri. Seni temin ederim ki Beni dışarıda bırakmadığın sürece ikimiz de iyi olacağız. Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Sana oldukça bağlandım."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Eli sırtında aşağı yukarı hareket etmeye devam etti, titremeye devam etse bile onu yatıştırdı ve sakinleştirdi. "Gözlerini kapat ve biraz dinlenmeye çalış."

"Uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Deneyin. Gözlerini kapat, mutlu şeyler düşün ve zihnini seni inciten her şeyden arındır. Ben burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Daisy onun sözlerini dinlerken kendini tutamadı ama biraz rahatladı. O buradaydı. Gitmeyecekti çünkü ondan istediğini alamadı. Onu biraz sevebileceğini söyledi. Bu son düşünce dudaklarına bir gülümseme getirdi. Onu çok sevseydi nasıl olurdu?

Daisy bunu öğrenmek istiyordu, çünkü bu geceden sonra, erimesinden sonra onunla ilgilenme şeklinden sonra Ona tamamen aşık olduğunu kolayca görebiliyordu.

Sabah işe gitmeden önce duş almak ve üstünü değiştirmek için eve gelen David, önceki gece Daisy'yle olanları düşündü. Uzun zaman almıştı, belki bir saat bile.

ya da daha fazlası, sonunda rahatlayıp uyuyabildi. Tüm bu süre boyunca uyanıktı. yorgunluğa teslim olduğu saniyeyi tam olarak biliyordu. Bu sabah uyandığında onu araması için bir not bıraktığında mışıl mışıl uyuyordu.

Onun hazır olmadığı bir şeyi kabul ettiği için kendine biraz kızmaktan kendini alamadı. Tıp fakültesinde Travma Sonrası Stres Bozukluğu eğitimi almıştı ve dikkat etmesi gereken işaretleri biliyordu. Bu vakadaki işaretleri gözden kaçırdığı için bütün gün kendini dövebilirdi, Ama hiç olmamıştı. Verdiği tek sinyal aldığı cevap, onun da en az kendisi kadar yaptıklarına ilgi duyduğunu gösteriyordu.

İşler onlar için çok iyi gidiyordu, tüm bu durumun asıl can alıcı noktası da buydu. Sonunda gerçekten iyi bir yerdeydi.

Janey'yle karşılaşmasının onu alt üst etmesini beklerken, tam tersi bir etki yaratmıştı. Ona Umutsuzca ihtiyaç duyduğu kapanış. Birbirlerine dostça davranabiliyorlardı ve eğer o adada kalırsa, Bebeği doğurmadan önce ona ihtiyacı olabilirdi. İş o noktaya gelirse onun yanında olacaktı. Ama öyle olmasa bile, ilişkilerinin sonucuyla daha önce hiç olmadığı kadar barışıktı.

iki yıl önce yüzünde patladığından beri.

O zamandan beri ilk kez, hayatına devam etmeye ve başka bir kadınla gerçek bir ilişkiye girmeye gerçekten hazır hissediyordu. Ama dün geceki olay ona bir şey gösterdiyse, o da Daisy'nin onun istediği şeylere hazır olmaktan hâlâ çok uzak olduğuydu. Yine de sorun değildi. Ona bekleyeceğini söylediğinde ciddiydi.

Yaşadığı onca şeyden sonra, özel bir şey hayatına girdiğinde onu tanıyacak kadar bilge olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Ve Daisy özeldi. Bunu inkâr edemezdi.

Garaj yolunda, Jared'in adaya her gelişinde yanında getirdiği şık Porsche'yi fark etti. Onun geliş gidişleri David için her zaman bir gizem olmuştu.

çoğu zaman aylarca zor bulunan ev sahibini görmedi.

Merdivenlerden dairesine çıktı.

Daisy, bugün iyi olacağını umuyor ve onunla tekrar birlikte olabilmek için saatleri sayıyordu. Ön kapıdan içeri girdiğinde, annesinin kanepede oturmuş, bir fincan kahve içtiğini ve Gansett Gazetesi'ni karıştırdığını görünce durdu. Garaj yolundaki arabasını nasıl gözden kaçırmıştı? Porsche'nin büyüüne kapılmıştı, Görünüşe göre.

"Hey, anne. Burada ne yapıyorsun?" Dışarıda kalma ihtimaline karşı ona fazladan bir anahtar vermişti ama gerçekten kullanmasını bekledim.

"Sana ulaşamayınca endişelendim."

David cebinden telefonunu çıkardı ve meşgulken kaçırdığı üç aramayı fark etti bir gece önce. "Sorun nedir?"

"Oğlumun son birkaç gündür nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasından başka bir şey değil."

"Çok meşguldüm anne. Bir işim ve bir hayatım var." "Arada bir beni aramak için çok mu meşgulsün?"

Ona otuz yaşında olduğunu ve eskisi gibi kendisini kontrol etmesine gerek olmadığını hatırlatmak istiyordu ama lenfoma teşhisinden beri gençken yaptığı gibi tepesinde dolaşıyordu. Hastalığının ve tedavisinin en kötü dönemlerini kız kardeşleriyle birlikte atlattığı için, onun da tepesinde dolaşmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Ama zorla girip çıkmak biraz ileri gitmekti, Onun için bile.

"Görüşemediğimiz için özür dilerim." David mutfağa gitti ve kahve yapmak için harekete geçti. "İşler çığırından çıktı."

"Dudağına ne oldu?"

David hareket etmeyi bıraktı ve onun inanacağı bir hikâye düşünmeye çalıştı. "Bir şeyi çekerken elim kaydı ve kendimi yumrukladım."

Kalkık kaşları şüpheci bir tepki verdiğini gösteriyordu.
"Çıktığınızı duydum."

Adamın kasları gerginlikten gerilmişti ve kızın bunu gördüğünden emindi çünkü kız hiçbir şeyi kaçırmamıştı.
"Belki. Biraz."

"Bana biriyle tanıştığını mı söyleyecektin David?"

"Bilmiyorum. Belki. Eninde sonunda." Anne ve babası Janey ile olanlardan dolayı öfkeli ve utanç içindeydi. Onlara kendisinden utanmaları için bir daha asla sebep vermemeyi umuyordu ama Daisy gibi onun da mahremiyet hakkı vardı.

"Kim o?"

"Onu tanıdığını sanmıyorum."

"Sizin için önemliyse onu tanımak isterim."

Kız onun için önemliydi ve her geçen gün daha da önem kazanıyordu ama bu onu ailesiyle tanıştırmak için eve getirmeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu. "Bunu aklımda tutacağım zihin."

"Bana onun adını söyler misin?"

"Daisy."

"Tüm alacağım bu mu?"

Duş almayı ve tıraş olmayı çok istemesine ve saat dokuzdaki randevusu için işe gitmesi gerekmesine rağmen, kanepede bir dakika oturdu. "Daisy Babson. McCarthy'nin otelinde kat hizmetleri müdürü."

Annesinin kalkık kaşları bir dünya inançsızlığı yansıtıyordu. "Janey'nin ailesi için mi çalışıyor?"

"Evet."

"Hiçbir şeyi basitçe yapmıyorsun, değil mi?"

"Janey ve ailesinin bununla hiçbir ilgisi yok." "Dün gece onun evine çağrıldığınızı duydum."

"Tanrım! Bu ada gerçek dışı! İnsanların başkalarının işine karışmaktan başka yapacak işleri yok mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Ve haberlerin buralarda hızlı yayılması sizin için kesinlikle sürpriz olmamalı."

"Oraya profesyonel bir sıfatla çağrıldım. Profesyonel bir sıfatla gittim. Profesyonel görevlerimi yerine getirdim. İşimi yaptım."

"Arkadaşın Daisy eski nişanlıyla ilgilenmek için kaçman hakkında ne düşünüyor?"

"Arkadaşım Daisy, Janey ile aramızdaki ilişkinin iki yıldır bittiğini ve adanın tek doktoru olarak, kişisel ilişkim olsun ya da olmasın, herkesle ilgilenmek zorunda olduğumu biliyor. onları."

"Çok anlayışlıdır."

"Eğer öyle olmasaydı, onunla görüşmezdim."

Annesi uzun bir süre onu inceledi, bu sırada annesi onun bakışları altında kıpırdanmamaya çalıştı. "Boston'da işlerin nasıl gittiğini bana hiç anlatmadın."

"Her şey yolundaydı."

Adamın gözleri önünde kadın gözle görülür bir şekilde sarktı ve adam test sonuçlarının negatif çıktığını ona hemen söylemediği için pişman oldu.

"Endişelenecek bir şey olsaydı sana söyledim. Bunu biliyorsun."

"Son birkaç yıldır senin için endişelenmekten payıma düşeni yaptım."

"Biliyorum ve sana sebep olduğum için üzgünüm, ama sana iyi olduğumu söylediğimde bana inanmalısın - fiziksel olarak ve diğer her yönden de." Aslında yıllardır hiç bu kadar iyi olmamıştı.

"Janey'i evinde hamile bir halde görmek tuhaf mıydı?"

"Dün gecedен önce onu hamile gördüm." "Ne demek istediğimi biliyorsun, David."

"Düşündüğünüz kadar tuhaf değildi. İkimizin de olmamız gereken yerde olduğumuzu anladım. Joe ile mutlu. Birlikte iyiler. Ben de bazı şeyleri çözüyorum. Yavaş ama emin adımlarla." Onun ve Joe'nun Daisy bunu başaracaktı -eninde sonunda- ama bu düşüncesini annesiyle paylaşmak istemiyordu. Daisy'nin ilişki çok yeniydi ve dün gecedен sonra henüz konuşulamayacak kadar kırılıyordu.

"İyi görünüyorsun," dedi, adamın yüz hatlarını bir kez daha gözden geçirerek.

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Duymak istediğim tek şey bu." Gazeteyi sehpanın üzerine fırlattı. "Onu alabilirsin. Benden bu kadar."

Onu kapıya kadar geçirdi. "Ekstra anahtarla ilgili kurallar hakkında konuşalım mı?" diye sordu, ses tonunu hafif tutarak.

"Mükemmel konfora sahip kanepenizin ve klimanızın keyfini çıkarmak varken sıcakta dışarıda beklememi istemezsiniz, değil mi?" Yanağından öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Bir ara arkadaşın Daisy'yi de getir. Onunla tanışmayı çok isteriz."

"Hoşça kal anne."

Kapıyı arkasından kapattı ve başını salladı, Onu hâlâ hiç kimsenin yapamadığı şekilde idare edebilmesi onu eğlendiriyordu. Buna karşılık, onu çıldırtıyor ve gülmekten kırıp geçiriyordu, ama onun bağlılığından asla şüphe duymuyordu. Bazen biraz daha az sadık olmasını diledi. Aslında, adanın doktoru olma teklifini neredeyse geri çevirecekti.

Çünkü şefkatli annesine yakın olmaktan endişeleniyordu.

Bugüne kadar onun sınırlarına saygılı davranmıştı ama günlerdir haber alamadığı halde onu kontrol etmeye geldiği için onu suçlayamazdı.

Tıraş olurken, duş alırken ve iş için giyinirken Sabah ilk iş olarak ona nereden geldiğini hiç sormadığı aklına geldi. Gece boyunca Daisy'yle birlikte olduğunu anlamak için ikiyle ikiyi bir araya getirdiğine şüphe yoktu. Onun için hazır olduğundan emin olmasa da Bu bilgiye sahipti ve Daisy'yi bilip bilmemesi kesinlikle umurunda değildi, sormadığı için memnundu.

Daisy'yi ve neredeyse olacakları düşünerek duşta onu sertleştirdi. İşini hemen o anda halletmeyi düşündü ama şöyle karar verdi onu beklemeyi tercih ederdi. Geçirdiği iki yıl Hayatını yeniden inşa etmek, eğer bu onun

artık onun için ve birlikte sahip olabilecekleri şeyler için hazırdı. Oraya varması biraz daha uzun sürdüyse, öyle olsun.

Bazı açılardan, uzun ve karanlık bir kıştan iyimserlik ve umut dolu bir bahara çıkıyormuş gibi hissediyordu. Nazik, tatlı mizacı, başkalarının hafife aldığı küçük şeylere verdiği değer, başarısızlıklarını ve hatalarını koşulsuz kabullenışıyle bunu onun için yapmıştı. Aynı şeyi onun için de yapabileceğini umuyordu.

Dün gece işler ters gitmeden önce olduğu gibi onu gülümsetmek istiyordu. Onu güldürmek istiyordu. Onu mutlu etmek istiyordu. Onu mutlu etmek onu mutlu etti.

Ona sarılmanın ve onu öpmenin erotik heyecanını yeniden yaşamak onu sertleştirmiş ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak titremesine neden olmuştu. Yarım ömür önce Janey McCarthy'ye yeni aşık olduğundan beri hiç böyle hissetmemişti.

BÖLÜM 11

O Kliniğe giderken adadaki çiçekçiyi aradı, iki düzine stargazer zambağı sipariş etti ve öğleden sonra Daisy'nin evine teslim edilecekti. Bunları ona iş yerinde göndermek isterdi ama bu tüm adayı ayağa kaldırırdı ve bunu Daisy için istemiyordu, Özellikle de Janey'nin annesi için çalıştığından beri. Onu rahatsız edecek bir şey yapmamaya dikkat etmek istiyordu, bu yüzden ne koyacağını düşünmeye çalıştı. Çok fazla şey ele vermeyecek bir kart. Aklına geldi. bunu aramadan önce anlaması gerektiğini söyledi. "Sadece 'Sen olduğun için teşekkürler' yaz. David' yaz."

"Elbette, Dr. Lawrence. Sizin için bunu halledeceğiz."

"Teşekkür ederim." David telefonunu göğsüne sakladı gömleğinin cebinden çıkardı. "Sen olduğun için teşekkürler mi? Tanrım, bu ne kadar ezikçe?"

Seamus O'Grady ve Carolina Cantrell'in onu beklediği kliniğe girdiğinde hâlâ o aptal kart için kendini azarlıyordu. Carolina kızgın bir kediyle kavga etmiş gibi görünüyordu.

"Ne oldu?"

Seamus, "Zavallı aşkım dün gece dikenli bir çalının içine düştü," dedi. Kolunu Carolina'ya sımsıkı sarmıştı. Sanki sinirli ve acı çekiyormuş gibiydi. "İyi olduğunu söylüyor ama

Ateşi var ve paramparça olmuş. Görülmesi gerektiğini düşündüm."

"Seni bir muayene odasına alalım Carolina," dedi David, resepsiyon görevlisine işaret ederek. "Seni hemen iyileştireceğiz."

"Teşekkürler Doktor," dedi Carolina. "Birkaç kesik ve sıyrık için vaktinizi harcadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

David gülümseyerek, "Bırakın da bunun zaman kaybı olup olmadığına ben karar vereyim," dedi. Sürekli olarak Hastalarının, endişeleriyle zamanını aldıkları için ne kadar özür dileyebildiklerine şaşırdı.

"Hadi canım," dedi Seamus, ayağa kalkmasına yardım ederek. "Tekerlekli sandalye getirmemi ister misin?" diye sordu David. "Kesinlikle hayır," dedi Carolina, her adımında

ona acı veriyor gibiydi.

Carolina'nın kötü çiziklerini temizlediğinde, randevularının bir saat gerisinde kalmıştı, bu yüzden sabah uçup gitti. Bir bademcik iltihabı vakasını tedavi etti, potansiyel olarak sıcak apandisiti olan bir çocuğu anakaraya gönderdi

Acil tedavi ve grip benzeri semptomları olan üç kişi gördü ve bu durum adada bir salgın olmasından endişe etmesine neden oldu.

Victoria onu ofisinde buldu. Hastalar arasında bir sandviçi mideye indiriyor ve o gün daha önce gördüğü hastaların dosyalarına eklemesi gereken bilgileri unutmamak için çılgınca notlar alıyordu. "Çılgın bir sabah, ha?" diye sordu.

"Çoğu öyle."

"Janey buradaydı. Onu bir saat boyunca monitöre bağladım. Bebek iyi görünüyor ama tansiyonu hala olmasını istediğimden biraz daha yüksek. O yapmasa bile tamamen yatak istirahati planınıza katılıyorum."

"Bunu yapacaktır. Bebeği ya da kendini asla tehlikeye atmaz." "Biliyorum ama bütün yaz yatakta kalmak berbat bir şey." "Evet. İdrarını yaptın mı?"

"Yaptım ve protein sayısı da arttı." Raporu ona uzattı.

Rakamları gözden geçirirken "Kahretsin," dedi. "Bunun görüldüğü gibi olmadığını umuyordum."

"Ben de öyleydim."

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onu çok yakından takip etmemiz gerekecek. Otuz altı hafta içinde anakarada olması gerekecek."

"Böyle söyleyeceğini tahmin ettiğim için ona böyle söyledim." "Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Ona iki kâğıt parçası daha uzattı. "Bu sabahki mesajlar."

David iki mesajı taradı, kalbi şu noktada durdu

Onlardan birinin üzerinde onkoloğunun adını görünce. Ne istiyordu ki?

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii." Test sonuçlarının hepsinin iyi çıktığını bildiğinden, onkologla ilgili endişelerini bir an için bir kenara bırakıp daha acil bir konuyla ilgilenmeye başladı.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Bir şey mi?"

"Vur

bana."

"Daisy'ye çiçek gönderdim."

"Ohhhh, işler ciddileşiyor!" "Ona çiçek gönderdim. Evlenme teklif etmedim." "Biri genellikle diğerine yol açar."

"Ne zamandan beri?"

Gülümsemesi, onun damarına basmaktan zevk aldığını gösteriyordu. Genelde öyle yapardı. "Bana ne sormak istiyorsun?"

"Bence karta yazdığım şey biraz ezikçe." "Ne dedin sen?"

"Sen olduğun için teşekkürler."

Kızın yüzünü buruşturması onun endişelerini doğruladı. "Hmm. Bu tam olarak bir hakaret sayılmaz ama daha iyi olabilirdi."

Bu kelime seçimi onu gülümsetti. Son zamanlarda bunu çok sık duyuyordu.

"Olay nedir?"

"Fırsat mı? Ortada bir durum yok. Ona çiçek

gönderdim." "Hiçbir sebep yokken mi?"

Onu bu işe hiç bulaştırmamalıydı ama bir kadının fikrine ihtiyaç duyuyordu ve o da bu konuda çok becerikliydi. "Bizim ilişkimizde bir gelişme olmuş olabilir.

Dün geceki ilişki."

Koyu renk gözleri, büyük bir vurgun yaptığında olduğu gibi parlıyordu.

"Düşündüğün gibi değil," dedi, çıldırmadan önce onu susturmayı umarak. "Ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

"Aman Tanrım, başardın! Çirkinleştin, yaptın yatay bop, yatak mambo." Demek istediğini anlatmak için kalçalarını kışkırtıcı bir şekilde yana yatırdı, demek istediğini anlatmak için görsellere ihtiyacı olduğundan değil.

"Victoria, yemin ederim-"

Ciyaklayıp kollarına atladığında onu çok şaşırttı. Neyse ki onu yakaladı ve dengesini korudu, yoksa ikisinin de kendi tıbbi bakımlarına ihtiyacı olabilirdi. "Nihayet! Geri döndün! Uzun süren yas dönemi sona erdi! Teşekkürler İsa ve teşekkürler Daisy!"

Boynunu sıkmaya hazırlarken onu yere bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Hemen sesini kesmezsen seni susturacağım."

David masasındaki sandalyede oturup hayatının son on dakikasını geri alabilmeyi dilerken ellerini birbirine çırpı ve kıkırdamaya devam etti. "Senin deyimimle 'çirkinleşmedik' ama birkaç şey daha çirkinleşti."

"Bu durumda, haklısınız. Son gelişmeler ışığında bu kart çok yetersiz. Daha iyisini yapmalısın. Hala düzeltebilir misin?"

"Çiçekleri bu öğleden sonra işten eve döndüğünde teslim etmelerini istedim, sanırım hala zaman."

Onun ziyaretçi koltuğuna oturdu. "Bu konu üzerinde ciddi bir şekilde düşünmemiz gerekiyor."

"Hayır, yok. Bir şeyler düşüneceğim."

Ona dehşete düşmüş bir bakış attı. "Sen olduğun için teşekkürler'in yeterince iyi olduğunu düşündün!"

"Haklı olabilirsin." Kadının kahkaha atması onu gülümsetti. "Öyleyse gözümü kamaştır. Ne yazmalı?"

"Dün gece harikaydın, bebeğim?"

"Victoria..."

"Seninle uğraşmayı seviyorum. Bu beni mutlu ediyor." "Sana hizmet etmek için yaşıyorum."

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum'a ne dersin?"

David bunu düşündü. "Bu doğru mesajı veriyor mu?"

"Peki, onu tekrar görmek için bekleyebilecek misin?"

David elini yüzünde gezdirirken, çoğunlukla uykusuz geçen gece onu yakaladı. "Tanrım, tam da bunun içine girdim, değil mi?"

Victoria ayağa fırladı. "İşe yarıyor ve görünüşe göre doğru, o yüzden çiçekçiyi ara."

"Yapacağım. İrlandalı'nın nesi var?" "Sana onun hakkında her şeyi anlatacağım, ama önce başka bir şey."

"Ne?" diye sordu, kadın masasının etrafından dolanırken şaşkınlıkla.

Eğildi ve onu yanağından öptü. "Tekrar hoş geldin. Kendini affetmenin ve hayatına başka biriyle devam etmeye karar vermenin tam zamanı."

"Kendimi affetmediğimin farkında değildim."

"Affetmemiştin. Yakın zamana kadar."

"Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu anlayışınız için minnettarım."

"Ben ciddiym. Janey, Joe ve diğer herkes hayatlarına devam ederken, iki yıl önce yaptığın bir hata yüzünden kendini hırpalamanı izlemek arkadaşın olarak hiç de kolay olmadı."

"Öyle bir şey yapmadım Vic."

Ellerini kalçalarına koyarak başını eğdi ve tek kelime etmeden onun saçmalıklarını yüzüne vurdu.

"Tamam, belki birazını ben yaptım." "Çoğunu."

"Sen öyle diyorsan."

"Söylüyorum."

Masasının üzerindeki kalemle oynadı. Victoria çoğu zaman can sıkıcı bir baş belası olsa da, aynı zamanda anlayışlıydı.

Ve o bir kadındı, ve umutsuzca ona ihtiyacı vardı.

Dün gece olanlara bakış açısı. "Yani, yapmamamızın nedeni... çünkü o anda panikledi, eğer ne demek istediğimi anladınız."

"Tanrım, gerçekten mi? Ne yaptın sen?"

"Onu teselli etmeye çalıştım ama durum kötüydü. Ağlıyor ve titriyordu." Bunu düşünmek bile ona acı veriyordu.

Mantıksal olarak gerçek sebebin kendisi olmadığını bilse bile, böyle bir sıkıntının sebebi olmak. Ardında bıraktığı hasar için Kamyon Henry'ye teşekkür edebilirdi.

Victoria düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Panikledikten sonra ne oldu?"

"Bunu konuştuk ve ben onunla kaldım."

"Uyuyana kadar mı yoksa bütün gece mi?"

"Bütün gece."

"Bu iyi bir şey. Onunla kalarak doğru olanı yaptın."

"Sadece işe gitmem gerektiği için ayrıldım ama İşten sonra, yarın gece ve bir sonraki gece."

O konuşurken Victoria başını salladı. "Yapman gereken de bu. Bir süre sonra, umarım bu hareketi artık onunla ilişkilendirmez."

Ona baktı. "Ya bu eylemi hep onunla ilişkilendiriyorsa?"

"Yapmayacak. Sadece birkaç hafta olduğunu unutmamalısın. Dışarıdan iyileşmiş olabilir ama içeride daha kat etmesi gereken çok yol var. Ama tıpkı vücudundaki çürükler gibi dışarıdaki çürükler de zamanla solacak.

Özellikle de ihtiyacı olan tüm zamana sahip olduğunu bilirse. Bu onun için gerçekten çok önemli olacak."

"Ona hiçbir yere gitmeyeceğimi ve onunla birlikte olmak istediğimi söyledim."

"O zaman yapacağınız şey bu. Sabırlı, destekleyici ve anlayışlı olun. Tüm bunlar onun iyileşmesine yardımcı olacaktır."

"Bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Elbette söylemem. Seni acımasızca hırpalayabilirim ama

bana güvenebileceğini biliyorsun. Ya da en azından bunu bildiğini umuyorum."

"Biliyorum ve tavsiyen için minnettarım. Her neyse, İrlandalı hakkında..."

Ellerini kalbinin üzerine koyarak, "İrlandalı ilahidir. Güzel, seksi ve ah o aksan." Dramatik bir şekilde kendini yelpazeledi. "Aksan beni gerçekten etkiliyor."

"İrlandalı aksanı duyunca bayılan kadınların nesi var?"

"Elimizde değil. Bayılmak bizim DNA'mızda var." Bir Abartılı İrlanda aksanıyla, "İrlanda'nın lirik seslerini duyuyoruz ve macun gibi oluyoruz, sana söylüyorum," dedi.

"Peki İrlandalı erkek arkadaşın eve gittiğinde ne olacak?"

"Teyzesiyle birlikte geldiği iki haftadan daha uzun süre kalabileceğini söyledi. Burayı seviyor." Arsız sırtışı Seamus'un kuzeninin burayı büyük ölçüde sevdiğini gösteriyordu Onun yüzünden.

"Okyanusun diğer tarafında yaşayan bir adama aşık olduğunu görmekten nefret ediyorum."

"Ona aşık olmayacağım," dedi, sanki bu bir çözümmüş gibi. duyabileceği en saçma şeydi. "Onu seks için kullanıyorum. Gerçekten iyi seks için."

"Ahh, anlıyorum. Bunu benim için açıklığa kavuşturduğuna sevindim." "Ne zaman istersen. İşe geri dönmeliyim."

"Hey, Vic?"

"Öyle mi?"

"Teşekkürler."

Elini kapı çerçevesine dayayarak, "Ne için?" diye sordu.

"İyi bir arkadaş olduğun için. Çok fazla arkadaşım olmadı. Janey'le olanlardan bu yana, sahip olduklarımın kıymetini biliyorum."

Gülümsedi. "Daisy'yi bulduğun için senin adına mutluyum. Umarım sen de kendin için mutlusundur. O senin için gerçekten çok iyi. Sen."

"Evet, öyle."

"Çiçekçiyi ara."

"Peki,

hanımefendi."

Kadın uzaklaştı ve adam telefonu aldı. Karttaki saçma mesajı hallettikten sonra

Onkoloğunun ondan ne istediğini öğrenmek için Boston'a telefon etti.

Dr. Garrity telefona geldiğinde David tam anlamıyla panik atak geçiriyordu.

"David. Aramama geri döndüğün için çok teşekkürler."

"Sorun değil, ama sana söylemeliyim, biraz zor durumdayım. Burası terliyor. Geçen hafta her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin..." "Ve öyle. İyiden de iyi. Remisyonun devam ediyor.

istikrarlı ve endişelenecek bir durum görmüyorum."

David derin bir nefes aldı.

Adrenalinin etkisiyle titremeye başladı.

Tam da hayatını yeniden rayına oturtmaya başlamışken, ihtiyacı olan son şey yeni bir sağlık krizi olasılığıydı.

Garrity, "Sizi huzursuz ettiysem özür dilerim," dedi.

"Tedirginlik bunun için iyi bir kelime," dedi David gülerek. "Aslında size iyi gelebilecek bir haber vermek için aramıştım.

ilginizi çeker."

"Neymiş o?"

"Departmanımızda bir açık var ve pozisyon için olası bir aday olarak ortaya çıktı.

Rotasyonunuzdan sonra olumlu bir izlenim bıraktınız. İşte bu,

Bir hasta olarak kişisel deneyiminizle birleştğinde, ekibimize çok iyi bir katkı sağlayacağınızı düşünüyoruz.

İlgilenir misiniz?"

"Ben, ah, vay canına, beni tamamen gafil avladınız."

"Eminim öyledir, çünkü sizi daha geçen hafta gördüm ve bu konuda tek kelime etmedim. Ancak, kadrolu doktorlarımızdan biri taşınmaya karar verdi, bu da bize bir açık kapı bırakıyor. Bu alanda kariyer yapmayı hiç düşündünüz mü?

onkoloji, David?"

"Dürüst olmak gerekirse, adadaki genel tıp uygulamalarımla o kadar meşgulüm ki, bırakın kariyerimi düşünmeyi, yemek yemeye bile zor vakit buluyorum."

Garrity'nin kahkahası David'e neden tedavi sürecinde kendisine eşlik etmesi için bu neşeli, iyimser doktoru seçtiğini hatırlattı. "O günleri hatırlıyorum. Sana hiç küçük bir kasabada genel tıp doktoru olduğumu söylemiş miydin?

Wyoming'de kariyerimin başında mı? Hayatımda hiç bu kadar çok çalışmamıştım."

"Oldukça zorlu, özellikle de buradaki izolasyon faktörünü eklediğinizde."

"Duyduğuma göre, yanılıyorsam beni düzeltmekten çekinmeyin, mutlu bir şekilde yerleşmişsiniz ve bir değişiklik yapın."

"Teklifiniz beni tamamen şaşırttı ve düşünmek için bir iki günümün olup olmadığını merak ediyorum."

"Kesinlikle, ama çok uzun sürmez. Bir an önce Bir an önce buraya birini gönderin. Vaka yükümüz ne yazık ki her zamankinden daha fazla."

"Anlıyorum. Mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim. Teklifiniz için de teşekkür ederim. Beni düşündüğünüz için minnettarım."

"En iyi seçimimiz sensin David. Top senin sahandaki. Yakında seninle konuşacağım."

David telefonunu kapattı ve masasında oturup düşüncelere daldı, ta ki Janice Resepsiyon görevlisi, saat bir randevularının gelmeye başladığını söylemek için kapıya geldi. "Hemen geliyorum."

Birkaç hafta önce, Dr. Garrity'nin teklifi ona çok cazip gelebilirdi. Memleketinde bir şehit gibi hissetmekten yorulmaya başlamıştı ve yeni bir başlangıç için can atıyordu. Hiçbir zaman

Yeni bir başlangıcın, kendisini yeniden bütün hissetmesini sağlayan güzel bir kadınla olacağını hayal bile edemezdi.

Birbirlerini bulmuşken ayrılmayı nasıl düşünebilirdi ki? Emin olduğu tek şey Janey ile yaşadığı felaketten sonra bir daha asla bir ilişkiye kalkışmayacağıydı. uzun mesafeli ilişki. Onun için işe yaramadılar ve bir daha o yola girmek gibi bir arzusu yoktu.

Şimdilik birkaç saatliğine hastalarına odaklanmak zorundaydı. Hayatının geri kalanını daha sonra düşünebilirdi.

TIFFANY, Blaine'in işe gitmesini beklemeye karar verdi. Maddie'yi arayıp barbeküyü kaçırmak için izin istedi.

Blaine, onu her gördüğünde kendisini etkileyen üniformasını giyerek merdivenlerden indi. O kadar ateşli, o kadar seksi ve ona o kadar aşıktı ki, bazen onun gerçek olduğuna, onların gerçek olduğuna inanmak için kendini çimdiklemek istiyordu.

Kolları ona sarıldı, büyük, kaslı vücudu etrafını sardı ve Tiffany ona karşı rahatladı. O olabildiğince gerçektir ve sonsuza dek onun olacaktı. Bu düşünce onu mantıksız bir rahatlama hissiyle doldurdu. Hiçbir şey Aslında aralarında hiçbir şey değişmemişti ama yine de her şey değişiyormuş gibi geliyordu - eğer bu mümkünse, daha iyisi için.

"Aklında ne var bebeğim?" diye sordu boynuna stratejik öpücükler kondururken.

"Oh, bu ve şu." Kalçalarını, birlikte olduklarında her zaman varmış gibi görünen ereksiyona doğru itti.

Adamın alçak sesle gülmesi onu memnun etti. "Dün geceden sonra yeterince içmedin mi?"

"Asla doyamayacağım."

"İşte bu da seni bu kadar çok sevmemin binlerce nedeninden biri."

"Bana diğer dokuz yüz doksan dokuz nedeni de anlatmanız gerekecek."

"Hayatımın geri kalanında size bunları anlatmak ve yenilerini bulmak için zamanım var."

Tiffany yüzünü ona dönecek şekilde döndü. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Evet, öyle. Maddie'yi ne zaman arayacaksın?" "Bu sabah."

"Neden şu endişeli şeyi yapıyorsun? Kaşlarını?" Kaşlarının arasındaki çatıklığı öptü. "Sana bunu bir daha asla yapmanı istemediğimi söylemiştim."

"Endişelenmememi ve iki gün içinde seninle evlenmemi bekliyorsan beni biraz rahat bırakmalısın."

"Endişelenecek bir şey yok, bebeğim. Her şey harika olacak. Biliyorum, çünkü sen orada olacaksın, Ashleigh orada olacak ve ben de orada olacağım. Başka ne önemi var ki?"

"Bu kadar hızlı lisans alabilir miyiz?"

"O işi bana bırakın. Belediye başkanının bana birkaç iyilik borcu var."

"Eğer senin için bir şey yapmazsa, bana haber ver. Bana da bir çift borcu var."

Kaşlarını çatması komikti. "Sana ne tür bir iyilik borcu var?"

"Sana söyleyemem." Onun seksi ağzındaki öfkeyi öptü. "Müşteri gizliliği."

"Eğer Upton ya da karısı mağazanızdan alışveriş yapıyorsa, bu detayları duymaktansa gözlerimin keskin mızraklarla oyulmasını tercih ederim."

Tiffany kahkahalara boğuldu. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." "Memnuniyetle." Onu kendine olabildiğince yaklaştırdı.

ve dudaklarını onunkilerin üzerine koydu. "Seni seviyorum. Ashleigh'i seviyorum. İki gün içinde seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Ve seninle sonsuza dek birlikte olmak için sabırsızlanıyorum." Onu tekrar öptü ve onu serbest bırakırken arkasına bir şaplak attı. "Şimdi ara

Böylece bu planımız karşısında çılgına döneceğini çok iyi bildiğin halde hayır diyecek diye endişelenmeyi bırakabilirsin."

"Evet," dedi Tiffany gülümseyerek, "öyle olacak."

"Bu daha doğru. Daha fazla gülümseme ve daha az kaş çatma görmek istiyorum. Beni anladın mı?"

"Tuttum seni." Gömleğini avuçladı, onu kırıştırdığını umursamadan. "Ve seni tutacağım."

"Bırak da işe gideyim, seni arsız fahişe. Bakmam gereken bir ailem var."

"Bekle."

"Ne?"

Avuçlarını göğsünün üzerinde düzleştirdi ve ona baktı. "Biraz endişeli olsam bile bilmeni isterim ki Bir düğünü planlamak için iki günüm olması hakkında... Kiminle evleneceğim? Tek bir şüphem bile yok. Seni deliler gibi seviyorum."

"Ah, bebeğim," dedi, alnını onunkine yaslayarak, "bir erkeği yaşadığı yerden nasıl vuracağını biliyorsun. Ben de seni seviyorum. Rahatlamayı, keyfini çıkarmanı ve ne olursa olsun olmasını kabullenmeni istiyorum. Neyin yanlış gittiği kimin umurunda?

Cumartesi gün batımına kadar evlendiğimiz sürece, istediğim her şeye sahip olacağım. Her zamankinden daha fazlasına sahip olacağım.

mümkün olduğunu hayal ettim."

Ona gülümsedi, tavsiyesine uymaya ve ayrıntılar konusunda sakın olmaya kararlıydı. Adam haklıydı. Her şeyin berbat olması kimin umurundaydı? Hâlâ onun karısı olacaktı ve önemli olan tek şey de buydu. "Peki ailene Cumartesi günü evleneceğini ne zaman söyleyeceksin?" Hayal mi görüyordu yoksa adamın beti benzi mi atmıştı?

"Um, bugün, sanırım."

"Başka planları olabileceği için iyi bir fikir olabilir."

Derin bir nefes verdi. "Umarım planları her neyse değiştirirler."

"Eminim yapacaklardır. Şimdi işinize gidin. Sonra görüşürüz."

Son bir öpücükle onu bıraktı ve kapıya yöneldi. "Kız kardeşini ara!"

"Annene söyle!"

Kıkırdaması onu kapıdan dışarı kadar takip etti.

Onunla geçirdiği zaman gerginliğini baş dönmesine çevirmişti. Hayatında hiç bu kadar spontane bir şey yapmamıştı - seks oyuncaklarıyla dolu bir mağaza açmak dışında.

Maddie'ye seslenirken kıkırdarak düşündü.

Kız kardeşi ilk zil sesinde açtı. "Hey! Ben de seni arayacaktım! Buna asla inanmayacaksın ama David Janey'e hamileliğinin geri kalanında tam yatak istirahati verdi. Bu ne kadar kötü?"

"Çok kötü. O iyi mi?"

"Sanırım öyle, ama tansiyonu biraz yüksek, idrarında protein var." Tiffany, "Bunlar preeklampsia belirtileridir," dedi.

Hamileyken okuduğu kitapları.

"Yatak istirahati reçete ederek bu hale gelmesini engellemeye çalışıyorlar. Her neyse, ne oldu?"

"Şey, bir iyiliğe ihtiyacım var. Bu biraz büyük bir iyilik ve hayır demekten çekinmemelisiniz."

"Çıkar ağzındaki baklayı, Tiff," dedi Maddie gülerek.

"Her neyse, elimden gelirse senin için yapacağımı biliyorsun."

"Merak ediyordum da..." Tiffany'nin kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu. "Blaine ve ben bu hafta sonu yemek partinizi devralsak sorun olur mu?"

"Ne demek istiyorsun? Herkesin orada olmasını mı istiyorsun?"

"Pek sayılmaz. Yemeğinizin düğün resepsiyonu olarak ikiye katlanabileceğini umuyorduk."

Maddie, Tiffany'nin telefonu kulağından uzak tutmasına neden olan kan dondurucu bir çılgılık attı.

"OhmyGod! Sanırım hiperventilasyon geçiriyorum. Bu hafta sonu, yani iki gün sonra mı?"

"Görünüşe göre öyle."

Maddie hattın diğer ucunda sessizliğe büründü, ta ki Tiffany kendine özgü çıt sesini duyana kadar.

"Ağlıyor musun?"

"Belki biraz. Bu çok heyecan verici! Ama hazır olduğuna emin misin tatlım? Yani, daha yeni boşandın ve Blaine için deli olduğunu biliyorum ve tam tersi de geçerli-"

"Muhtemelen çok erken ama Jim'in Blaine'in benimle yaşaması konusunu deşmesiyle ilgili biraz art niyetimiz var."

"O tam bir pislik."

"Evet, öyle ama evli olursak, günah içinde yaşamamıza kıyasla çok daha az dava açabileceğini düşündük ve Dan de kabul etti. Bu hafta sonu bunu yapmak Blaine'in fikriydi. Jim'in yelkenlerini suya indirdi.

Bensiz. Blaine, yani." Tiffany gergin bir şekilde kıkırdadı. Kız kardeşine anlatırken bütün bu plan kulağa saçma geliyordu.

"Oh, Tiff. Bu çok romantik. Tabii ki benim yemeğimi devralabilirsin. Al bakalım! Bu çok heyecan verici!"

"Blaine senin de buna katılacağını söyledi."

"Yeni kayınbiraderimi seviyorum. O çok akıllı. Ne yapabilirim ki? Ne istersen! Aman Tanrım! Mac'e söylemek için sabırsızlanıyorum. Söyledin mi? Anneme söyledin mi?"

Tiffany, Maddie'nin heyecanından cesaret alarak, "Daha sonra onları görmek için oraya gideceğim," dedi.

"Peki ya Ashleigh?"

"Dün gece annemdeydi, bu gece de Jim'deydi. Yarın sabah eve döndüğünde ona söyleriz."

"Daha sonra geleceğim ve her şeyi planlayacağız. Evde mi olacaksın yoksa dükkanda mı?"

"Eve. Cumartesi gününe kadar bir düğün yapmak istiyorsam dükkânı Patty'ye devretmem gerektiğini fark ettim bile."

"Bu çok harika olacak. Herkes düğün için orada olduklarını öğrenene kadar bekleyin! Mac'in amcası Frank geliyor ve o bir yargıç. Seninle evlenebilir!"

"Sorun etmeyeceğinden emin misin? Beni çok az tanıyor."

"Bunu yapmayı çok isterdi. Yapacağını biliyorum. Yine de Mac'e sormam gerekecek."

"Bunun çılgınca olduğunu düşnmyor musun Maddie?"

"Bence her şeyin ötesinde harika bir şey. Sana tapan ve senin için her şeyi yapabilecek harika bir adama sahip oluyorsun.

sen ve kızın. Başka ne var ki?"

"Hiçbir şey," dedi Tiffany usulca. "Kesinlikle hiçbir şey."

KLİNİKTEN EVE DÖNERKEN, Seamus ısrarla Carolina'yı annesinin mutfakta bir fincan çay demlediği eve taşıdı.

"İşte buradasınız. Nereye gittiğinizi merak etmeye başlamıştım." Carolina'nın yüzündeki çizikleri görünce bir kez daha baktı. "Tanrı aşkına! Yüzüne ne oldu senin?"

"Dün gece dikenli bir çalıyla karşılaştım. Takılıp düştü."

"Aman Tanrım! Senin için ne yapabilirim?"

"Dinlenmeye ihtiyacı var anne. Gecenin çoğunu ayakta geçirdi ve biz de doktordan yeni geldik."

Annesi onları yatak odalarına giden koridora kadar takip etti. "Ne dedi o? Sen iyi misin?"

Caro annesine karşı cesur bir tavır takınarak, "Olacağım," dedi. "Gururum her şeyden daha çok incindi."

Seamus onu elinden geldiğince nazikçe yere bırakırken, "Bu doğru değil, aşkım," dedi. Acıdan yüzünü buruşturduğunda,

Seamus sanki yaralı olan kendisiymiş gibi hissetti. Onu incinmiş ya da acı içinde görmek onu öldürüyordu. Ve bunun onun lanet olası

En başta yaralanmış olması bile büyük bir hataydı... Buna katlanmak neredeyse imkânsızdı. "Çok ciddi yaraların var ve doktorun sakın olmanı emretti.

kabuk bağlamaya başlayana kadar."

Caro başını kaldırıp annesine baktı. "Ziyaretiniz için planladığım şey hiç de bu değildi."

"Oh, pish. Benim için endişelenme. Ben becerikli değilsem hiçbir şeyim. Seamus ve ben her şeyi halledeceğiz, değil mi, evlat?"

Seamus, Joe'dan gelen ve Janey'nin yatak istirahatine başladığını bildiren telefonda sonra kendini binlerce farklı yöne savrulmuş hissetti. Görevden alınmıştı ve Bu da Seamus'un Carolina ile birlikte evde kalmasının mümkün olmadığı anlamına geliyordu. olmayı özlüyordu.

Caro onun eline uzandı. "Neyin var?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum aşkım ama işe gitmem gerekiyor. Biz klinikteyken aldığım telefon var ya?"

Başını salladı.

"Arayan Joe'ydu. Görünüşe göre biz oradayken başka bir muayene odasındaymışlar ve Janey hamileliğinin geri kalanında tam yatak istirahatine alınmış."

"Olamaz! Zavallı Janey. Onun için ne kadar kötü, özellikle de bu

Yılın bu zamanı. Bir de bana bakın, her tarafım mahvolmuş ve ona hiçbir faydam yok."

"Kısa sürede ayağa kalkacaksın, ama Doktor'u duydun. David. En kötü yaraların kabuk bağlayana kadar sakın olmalısın. Enfeksiyon kapmalarını istemezsin."

Onlar konuşurken Nora yatak odasının etrafında koşuşturuyordu,

Terk edilmiş giysileri katlayıp düzeltiyordu. Seamus, Carolina'nın, annesinin bu işi yapmasından nefret edeceğini biliyordu.

temizlik yapmak ya da tatilinde çalışmak. "Bunu yapmak zorunda değilsin anne."

Carolina ona minnettar bir gülümseme gönderdi. Muhtemelen kendisi de aynı şeyi söylemek üzereydi.

"Merak etme. Şimdi seninle çalışmaya gidiyorum, oğlum. Ben Caro'nun yanında olacağım. Sakin ol. Devam edin. İyi olacağız, değil mi Caro?"

"Elbette." Carolina onun elini tuttu ve ona gülümsedi. Ama Carolina'nın ondan saklamaya çalıştığı gerginliği gördü.

Seamus onu öpmek için eğildi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Biliyorum."

Sesini fısıltıya indirerek ekledi: "Bunun için sana çok şey borçluyum."

"Evet, biliyorsun."

Bir kahkaha attı ve onu tekrar öptü. "Seni seviyorum." "Aynen. Suda güvende ol."

Seamus doğruldu ve

onu terk edecek gücü yoktu. Ama Joe ona güveniyordu ve patronunu hayal kırıklığına uğratmak Seamus'un asla yapmak isteyeceği bir şey değildi. Joe ona karşı çok iyi davranmıştı.

Seamus'un annesiyle olan ilişkisi konusunda Seamus'un beklediğinden daha anlayışlıydı. Joe'nun hamile karısına odaklanabilmesi için işlerin yolunda gitmesini sağlamak Seamus'un onun için yapabileceği en az şeydi.

Annesi onu mutfağa kadar takip etti. "Bu olay tam sen buraya geldiğinde olduğu için üzgünüm anne."

"Zaten evde oyalanmaktan başka bir şey yapmak istemediğimi biliyorsun. Caro ve ben iyi olacağız."

"Sence Shannon geceyi nerede geçirdi?"

"Eminim sıcak bir yatak ve daha sıcak bir kadın bulmuştur." Onaylamaz bir tavırla gıdıkladı. "Onun bir yuva kuracağından umudumu kesmiştim ama bir zamanlar ben de aynı şeyi söylemiştim. ve şu anki haline bak."

"Caro ile tanıştığında şaşırdığını biliyorum, ama ben Umarım siz de benim onda gördüğümü görür ve ona bir şans verirsiniz." "Bana öyle geliyor ki ikiniz birbiriniz için deli oluyorsunuz.

diğerini. Oğluma layık olduğunu göstermesi için ona her türlü şansı vermeye niyetliyim."

"Anne..."

"Benimle bu tonda konuşma, Seamus Padric O'Grady. Ben hâlâ senin annemim ve bunu asla unutma."

"Sanki hiç yapabilirmişim gibi." Seamus onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bugün uslu dur. Ciddiyim. Eğer onu benden uzaklaştıracak bir şey yaparsan..."

"Amacımın bu olduğunu düşünüyorsanız, beni hiç tanımıyorsunuz demektir. Kullanacak bir teknen yok mu

senin?"

"Gerçekten de öyle. Akşam yemeği için döneceğim."

Parmağını kıvrarak onu yanağından öpebileceği kadar yaklaştırdı. "Güzel rüzgarlar ve takip eden denizler, aşkım."

"Teşekkürler anne. Caro'ya baktığın için de teşekkürler. Cesur davranıyor ama çok kötü yaralanmış."

"Bunu görebiliyorum ve ona sizin için çok iyi bakacağım."

Onu araba yoluna kadar takip etti, bu da ona arabaya kadar onunla yürüdüğü, ona öğüt verdiği birçok zamanı hatırlattı.

İlk araba sürmeye başladığında yol boyunca güvenliği düşünmüştü. Yıllardır bunu düşünmemiştir. Arabanın önünde dururken

Joe'nun işe başladıktan hemen sonra ona verdiği şirket kamyonu, Seamus'un yapması gerekenler ile yapmak istedikleri arasında kendini hiç bu kadar sıkışmış hissetmemiştir. Annesine döndü.

"Sana yaş farkından bahsetmediğim için özür dilerim." "Ben de üzgünüm, çünkü senin Caro'nun bilmediğimi fark edince utandı."

"Evet." Seamus iki elini kabaca saçlarında gezdirdi. "Öyle de diyebilirsin."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü benim için tamamen yanlış olduğuna karar vermeden önce onunla tanışmanı, onu tanımanı ve beni onunla görmeni istedim."

"Bana yeterince kredi vermiyorsun."

"Muhtemelen vermiyorsun."

"Hayal kırıklığına uğradığımı inkar etmeyeceğim. Baba olma şansından vazgeçiyorsun. Bence harika bir baba olurdun, bu yüzden hiç olmayacak bir şey için biraz üzülüyorum. Ama gerçek aşkı gördüğümde anlarım, Seamus. Ve onu burada görüyorum."

"Öyle mi, gerçekten mi?"

"Gerçekten istiyorum. O yüzden yüzünüzdeki sıkışık ve turşu gibi ifadeyi atın ve ziyaretimizin tadını çıkaralım, olur mu?"

Seamus gülerek ona sarıldı. "Bu hoşuma giderdi."

"Eğer kuzenini şehirde görürsen, onu evine gönder."

"Olur. Onu son gördüğümünden beri hiç değişmemiş."

Yüzünü buruşturması gerçek hikayeyi anlatıyordu.

"Zavallı Fiona'yı hiç unutamadı. Unutacağından da emin değilim. Bu yüzden etrafta koşturup duruyor.

Her şeyi etekle kovalıyor, bunun bir şekilde içindeki acıyı dindireceğini düşünüyor."

Seamus basitçe, "Bu şekilde hayatta kalıyor," dedi.

"Evet, sanırım öyle, ama bunu daha ne kadar sürdürebileceğini hep merak ediyorum."

Seamus onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ağrısını dindirecek bir şey -ya da birini- bulana kadar devam edecek. Akşam görüşürüz anne."

"Burada olacağım."

Seamus arabasıyla uzaklaşırken bunun rahatlatıcı olduğunu düşündü.

BÖLÜM 12

C Arolina seslerinin alçak gürültüsünü duydu ama ne söylendiğini anlayamadım. Acaba onun hakkında konuşmaları onu daha da zaten olduğundan daha rahatsızdı. Yatakta kıpırdandı, doğrulup daha iyi bir pozisyon bulmaya çalıştı ama Her iki bacağın ön ve arka tarafında derin kesikler vardı. iyi pozisyon diye bir şey yoktu. Ağrıyan uzuvlarını yeniden yerleştirirken acıdan gözleri yaşardı.

"Ah, aşkım," dedi Nora odaya girdiğinde. "Şimdi neden sağa sola hareket ediyorsun? Böyle yaparsan o kesikleri yeniden açacaksın."

"Rahat bir yer bulamıyorum. Her şey acıyor ve sen buraya gelir gelmez böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm. Adada sana göstermek istediğim bir sürü planım ve şey vardı ama..." Yanaklarından süzülen yaşlar, kendisini olduğundan daha da acınası hissetmesine neden oldu. O

onları yüzünden sildi. "Acıma partisi için özür dilerim. Ben böyle biri değilim."

"Şimdi, şimdi. Mızımız bir kadın olmadığınızı söyleyebilirim. Bana anlatılanlara göre, aşağı yukarı tek başına iyi bir oğul yetiştirmişsin. Seamus onu çok seviyor, biliyorsun."

"Evet," dedi Carolina, bu konuşmanın nereye varacağından hiç emin değildi. "Biliyorum."

"Seamus saygısını hak etmeyen insanlara saygı göstermez."

"Sen gelmeden önce sana... benim hakkımdaki gerçeği... söylemediği için üzgünüm."

Nora, Seamus'un yerde yığın halinde bıraktığı bir tişörtünü katladı ve sonra yatağın köşesine oturdu. "Bana senden bahsetti."

"Sana hikayenin yarısını anlattı." "Gerçekten de öyle."

"Ve aşık olduğun kadının senin yaşına onunkinden daha yakın olduğunu fark edince şok oldun."

"Biraz şaşırdım."

Carolina onun başka bir şey söylemesini bekledi ama kadın sessizliğini o kadar uzun süre korudu ki Carolina Kıvrınmak için cazip. Keşke hareket etmek bu kadar acıtmasaydı. "Kızgın mısın?"

"Hayır, ama baba olamayacağı için üzgün olduğumu inkar edemem." "Ben de üzgünüm. Aslında, aylarca onu vazgeçirmeye çalıştım. bu... tam da bu nedenle."

"Ve eğer oğlumu tanıyorsam, siz onu vazgeçirmeye çalıştıkça o daha da sıkı sarıldı."

"Onu iyi tanıyorsun."

"Evet, öyle, bu yüzden onun bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmediğimi de söyleyebilirim. Tamamen vurulmuş gibi görünüyor."

Carolina, Nora'nın açık sözlü değerlendirmesi karşısında yanaklarına yayılan ateşi kontrol edebilmeyi diledi.

"Hisleriniz karşılıklı mı?"

"Tamamen."

"Bu beni bir nebze de olsa rahatlattı. Siz de bir anne olarak bunu bilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlarsınız."

"Seviyorum." Nora'ya bir bakış attı. "Bu yaz büyükanne olacağım."

"Ben de öyle duydum."

"Bana diğer oğullarınızı kaybettiğinizi söyledi. Çok üzüldüm."

"Evet, korkunç bir şeydi. Her iki seferde de. Ne olduğu doğru.
"Hiçbir annenin çocuklarını gömmek zorunda kalmaması gerektiğini söylerler." "Seamus yaşayan tek oğlunuz..."

"Ne düşündüğünüzü biliyorum ama Shannon ve diğer yeğenlerimiz var. Aile gayet iyi bir şekilde devam edecek."
"Biliyor musun, Seamus'la bu olay başladığında aklıma sen geldin."

"Benden mi? Nasıl yani?"

"Bunu bir anne olarak düşündüm, oğlum ona asla çocuk veremeyecek bir kadınla birlikte olsaydı nasıl hissederdin diye."

"Sen nasıl hissederdin?"

"Hiç torun sahibi olamayacağım için üzülürdüm. Duyduğuma göre, dondurmadan sonraki en iyi şey onlarmış."

"Bunun doğru olduğunu doğrulayabilirim ve Seamus'un benim başka çocuklarım var, sizin ise yok. Sanırım benim bakış açım biraz

Bu nedenle seninkinden farklı."

Carolina bunu hiç düşünmemişti.

"Onu, onun seni sevdiği kadar seviyor musun?"

"Seviyorum. Onu çok seviyorum."

"Hiçbir anne çocukları için bundan daha fazlasını isteyemez."

Seamus'un annesi onları biliyordu ve çekinceleri olsa da, görünüşe göre mutluluklarının önüne geçmek gibi bir planı yoktu. Artık hiçbir şey

Hayatlarını mutlu bir şekilde birlikte yaşıyorlardı. Çapkın İrlandalı hayatına girdiğinden beri ilk kez, Carolina üzerine bir miktar huzur geldiğini hissetti.

Cildi şeytan gibi yanmasına ve her yeri acımasına rağmen, sonunda Seamus ile ilişkisinin yürüyebileceğine inanmıştı.

DAISY sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde uyandı, alarmı çalmadan uyuduğu için endişeliydi. Ama saate hızlı bir bakış işe gitmeden önce bir saati olduğunu söyledi. Tüm vücudu ağrıyordu ve panik atağından sonra David'le geçirdiği gecenin nasıl bir felakete dönüştüğünü hatırlayınca gözleri doldu.

Olanları yeniden yaşamak istemese de, her şeyin bir anda iyiden kötüye gittiği dün geceye geri dönmek için kendini zorladı. Adamın ereksiyonunu ona doğru bastırması, Truck'ın ona zorla sahip olmaya çalıştığı geceye geri dönüşü tetiklemişti. Neyse ki içine girmeyi başaramamıştı ama tekrarlanan çabaları onu en hassas bölgesinden yara bere içinde bırakmıştı.

Daisy, David'in onu incelediğini hatırlayınca ürperdi. Saldırıdan sonra orada. Ona baktığında ya da dokunduğunda bunu düşünmüş müydü? Ellerini yüzünde ovuşturdu. Tanrım, umarım öyle değildir. Yan dönerken, yatağın başucundaki lambaya yaslanmış bir not gördü.

Günaydın!

İşe gitmem gerekiyordu ve seni uyutmak istedim. Dün gece yanında uyumayı çok sevdim ve umarım bunu tekrarlayabiliriz. Bu gece ve yarın gece ve sonraki gece... Uyandığında beni ara, eğer zamanın varsa. Olmazsa, bu gece görüşürüz.
David

Çok tatlı ve kibardı.

Janey'den ayrıldıktan sonra zor bir yola girdi. Birini hak etmişti.

Ona hak ettiği her şeyi verebilecek bir kadın, onunla sevişmeye çalıştığında çıldıran bir kadın değil. As Onunla geçirdiği her dakikadan zevk aldığı kadar,

Onu başka biriyle mutlu olma şansından alıkoymaktan sorumlu olamazdı.

Daisy kendini yataktan dışarı sürükleyerek duşa girdi ve su, onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesiyle acıyan gözlerinden düşen yaşları yıkadı.

Sarah, diye düşündü. Sarah'ya ihtiyacım var. Sabah rutinini aceleyle tamamladı, saçlarını kurumaya bıraktı ve her zamankinden yirmi dakika önce Sand & Surf Hotel'e doğru yola çıktı.

Lütfen orada olsun ve lütfen müsait olsun, diye düşündü Daisy kasabada hızlı adımlarla yürürken. Gözlerini büyük boy güneş gözlükleriyle kapatmıştı, böylece kimse gözlerini ya da gözlerinin altındaki koyu halkaları göremeyeceğini biliyordu. Surf'e yaklaştığında, ön tarafta bir ambulans ve güvertede toplanmış bir kalabalık görünce şok oldu.

Arkadaşı için endişelenerek hava koşullarından etkilenmiş otele yaklaştı. "Neler oluyor?" diye sordu Surf polo tişörtü giyen bir kadına.

"Laura hamilelik nedeniyle o kadar hastaydı ki Owen onu kliniğe götürmek için kurtarma ekibini aradı. Susuz kaldığından endişeleniyor."

Sağlık görevlileri, sedyeye bağlanmış solgun bir Laura ve hemen arkalarında neredeyse aynı derecede solgun bir Owen ile otelden çıktılar. Sarah kapıda belirdi.

Laura'nın bebek oğlu Holden'ı tutuyordu.

Ambulans uzaklaşırken Daisy merdivenleri ikişer ikişer çıktı, Sarah'ya ulaşmak için sabırsızlanıyordu. "O iyi mi?"

"Umarım öyledir. Çok zayıf. Owen daha fazla dayanamadı ve ona yapmamasını söylemesine rağmen ambulansı aradı. Birbirlerine ters düştüklerinde genelde onunla aynı fikirde olurum ama bu sefer onun tarafındayım."

Holden tumbul elini uzattı ve bir Daisy'nin saçını avuçladı. Adam saçı çekip Daisy'nin canını yakamadan Sarah saçı adamın elinden kurtardı.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Daisy sordu.

"Hiçbir şey. Bay Holden ve ben görevimizin başındayız. gittiler." Daisy'ye daha yakından baktı. "Seni buraya getiren nedir? Genelde günün bu saatinde işe gitmek için acele etmez misin?"

"Evet, ama..." Daisy başını salladı. "Boş ver. Sen Bugün uğraşacak başka işlerin var. Sana yük olmama gerek yok." Sadece yedi çocuk annesi bir kadının yapabileceği gibi, Sarah ustalıkla

Holden'ı sağ kalçasına sabitledi ve sol eliyle Daisy'nin kolunu tuttu. "İçeri. Şimdi."

Daisy onu otele kadar takip etti, Sarah ana masaya "Hemen Döneceğim" tabelasını astı ve otelin arka tarafındaki mutfağa doğru ilerledi. Holden'ı mama sandalyesine oturttu ve tepsiye kuru mısır gevreği serpti. Holden, Daisy'nin kendisini rahatsız eden eziyete rağmen gülümsemesine neden olan coşkulu çığlıklarla atıştırmalığa daldı.

Sarah kahveyi hazırladı, dumanı tüten iki fincanı tezgâhın üzerine koydu ve Daisy'ye taburelerden birine oturmasını işaret etti. "Bardakları çıkar."

Daisy isteksizce güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti.

Sarah'nın nefesi kesildi. "Sana zarar verdi mi?"

"Tanrım, hayır. Asla olmaz. Öyle bir şey değil. Bu sefer bendim. Biz, bilirsin işte... Şakalaşıyorduk."

"Ve?"

"Ve benimle... seks yapmaya çalıştığında..." Daisy Acı yeniden su yüzüne çıkarken kahvesine baktı. Bunu ona nasıl yapabilmisti? Bunu ona nasıl ona Truck gibi bir şey olduğunu hissettirmiş olabilir mi? Ona nasıl vurabilirdi? "Kendimi tamamen kaybettim. Yaşanan her şey sanki haftalar önce değil de dün yaşanmış gibi gözümün önüne geldi."

"Haftalar önce o kadar da uzun bir zaman değil Daisy, özellikle de o zamandan beri bunu bir daha yapmadıysan."

"Biliyorum ve gerçekten hazır olduğumu düşünüyordum. Bunun olmasını beklemiyordum, yoksa bu kadar ileri gitmesine asla izin vermezdim. Üzücü

İşin kötü tarafı, onunla gerçekten sevişmek istiyordum."

"Bu duymak istediğiniz şey olmayabilir, ancak istismardan kurtulanlar istismardan sonra yıllarca geriye dönüşler yaşayabilir

sonunda bitiyor. Bazen, Mark'ın bana yaşattıklarından sonra normal olup olamayacağımı merak ediyorum ama denemeye kararlıyım. I

Kendimi mutlu bir gelecekte mahrum bırakarak onun benden daha iyi olmasına izin vermeyi reddediyorum."

"Bunu sevdim. Ben de böyle olmak istiyorum."

"Biraz daha zamana ihtiyacın var Daisy. Acele etme. Ağırdan alın ve doğru olduğunda bunu anlayacaksınız."

"Ama oraya gittiğimde David hâlâ orada olacak mı?" "Dün gece sen üzgünken ne dedi?"

"Hepsi doğru şeyler, ama yine de... Böyle bir durumda birinden sabırlı olmasını istemek çok fazla."

"Burada yaşamaya başladığımdan beri onu çok iyi tanıyorum ve eğer düşündüğüm gibi bir adamsa, ciddidir. Sizi önemsiyor. İlk sorun işaretinde hemen kaçıp gitmeyecektir."

"Onun gibi birini hiç tanımadım. O çok..."

"Normal mi?" Sarah gözlerinde bir mizah parıltısıyla sordu. "Evet! Kesinlikle!"

"Charlie'yle geçirdiğim süre içinde, normal olmak için söylenecek çok şey olduğunu keşfettim. Bana bir ömür yetecek kadar dram yaşadım."

"İkinizin arası nasıl?"

"İyi. Normal. Yavaş... Senin gibi benim de sorunlarım var. Ben de

Dokunulmaktan pek hoşlanmıyor. Bunun değişeceğini ummaya devam ediyorum ve buna rağmen inanılmaz derecede sabırlı ve destekleyici oldu.

Mark'la olanları ona hâlâ tam olarak anlatmamış olmam."

"Bilge bir kişi bir keresinde bana doğru zaman geldiğinde bunu anlayacağını söylemişti."

Sarah gülümseyerek kahve fincanını kaldırdı.

"Touché." "Ne güzel bir çiftiz, değil mi?"

"Bizler hayatta kalanlarız, Daisy. Bunu asla unutma. Ateşin içinden geçtik ve diğer taraftan çıktık.

daha iyi ve daha güçlü, ama aynı zamanda hasarlı. Hiçbir şey yok. zarar görmekte yanlış bir şey yok. Buna biz sebep olmadık, dolayısıyla bunda utanılacak bir şey yok."

"Beni her zaman bir şeyler hakkında düşünmeye sevk ediyorsun.

ve haklısın. Bu benim hatam değil. Ama bu David'in de suçu değil. Ona ihtiyacı olan her şeyi verebilecek birini hak ediyor."

"Bırakın neyi hak ettiğine o karar versin. Eğer bu onun için çok fazlaysa, bunu yakında anlayacaksınız. Bu arada, ona

Seni beklemeye hazır olduğunu söylediğinde ona inan."

"Deneyeceğim. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Yapamam.

benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Yanımda benim de neler yaşadığımı anlayan birinin olması benim için aynı derecede önemli."

"İşe gitsem iyi olacak." Daisy kalkıp elindeki bardağı lavaboda yıkadı, Holden'ın tombul yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi ve mutfaktan çıkarken Sarah'ya sarıldı.

"Dayan tatlım, bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun."

"Sana da."

Sarah ve Holden onu Surf'ün kapısından el sallayarak uğurladılar ve Daisy North Harbor'daki otele doğru yürürken Sarah'nın söylediklerini düşündü. O hâlâ David ile ilişkisini sürdürmenin en iyi hareket tarzı olduğuna tamamen ikna olmuştu, ancak her seferinde onu göndermeyi düşündüğünde, kendini hasta hissetti.

Otele vardığında, sabah evrak işleri, mini krizler, envanter ve koşturmayla dolu bir bulanıklık içinde geçti. Daisy üçüncü kata en az on kez çıkmış olmalıydı ve saat daha on birdi. Kaburgaları yanıyor olsa da, bu hareketlilik onun üzerinde fazla durmasını engelliyordu.

kişisel bir ikilemdi ve bu rahatlamayı memnuniyetle karşıladı.

Öğleden hemen önce Maddie kapıda belirdi, parlak gözlü ve heyecanlı görünüyordu. "İşin var mı?"

"Her zaman, ama asla senin için çok meşgul değilim."

Daisy, ziyaretçisinin üzerine düşen havlu yığınının kaldırmak

için ayağa kalktı

sandalye. "İçeri gel."

"O kadar çok haberim var ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Umarım iyi haberlerdir?"

"En iyi haber. Umarım kabul edersiniz."

Maddie'nin bunu söyleme şeklindeki bir şey Daisy'nin sinirlerini germiştir. "Bu ne anlama geliyor?"

Maddie yüzünde mahcup bir sırıtiş belirdi. "Bir şey yaptım..." "Ne yaptın sen?"

"Belediye meclisinin, Bayan Chesterfield'in kasabaya bıraktığı araziye uygun fiyatlı konutlar için kullanmaya karar verdiği zamanı hatırlayın. konut?"

"Bununla ilgili bir şeyler duyduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Mac ve kuzeni Shane, düşük gelirli bireyler için ev inşa eden bir kuruluşla birlikte çalışıyorlar ve ilk ev için onay aldılar."

"Bu harika. Buradaki her şey çok pahalı. Normal çalışan insanların da uygun fiyatlı konutlara sahip olması harika olacak."

"Daha fazla hemfikir olamazdık. Çok uzun zaman önce mali açıdan zor durumdaydım, bu yüzden sürekli çalışmanın ve asla ilerleyememenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu yüzden evlerden birini senin alman için başvuruda bulundum ve onaylandı. Evlerden biri senin olacak Daisy."

Daisy'nin zihni bomboştı. Maddie'nin ağzından çıkan sözcükleri duydu ama kaydetmeyi reddetti.

"Bir şey söyle. Sana söylemek konusunda çok gergindim çünkü bunu neden yaptığım konusunda yanlış bir fikre kapılmanı istemedim."

"Bunu neden yaptın?" Daisy sordu, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Beni bir hayır kurumu olarak mı görüyorsun yoksa

Bir şey mi?"

"Hayır, Tanrım, hiç de değil! Ne kadar çok çalıştığınızı ve burada yaşamının ne kadar pahalı olduğunu benden daha iyi kim bilebilir? I

Birkaç ay önce burada bir kış daha kalamayabileceğinizi

söylediğinizi hatırlıyorum ve bu yüzden

o. Tek nedeni buydu. Yaşadığın onca şeyden sonra bir molayı hak ediyorsun."

Gözleri dolan Daisy gözyaşlarını sildi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bunu senden habersiz yaptığım için bana kızgın olmadığını söyle. Olmazsa seni umutlandırmak istemedim ve sana söylemememin tek nedeni de buydu."

"Ben kızgın değilim. Nasıl kızabilirim ki? Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Çok minnettarım Maddie. Hiç senin gibi bir arkadaşım olmamıştı."

"Mac McCarthy beni bisikletimden düşürene kadar hayatlarımız birbirine çok benziyordu. Bunu asla unutma."

"Bunu asla unutmadığınız için size minnettarım."

"Nasıl yapabilirdim ki? Yıllarca kıt kanaat yaşadım. Nereden geldiğimi ya da ne kadar kutsanmış olduğumu asla unutmayacağım."

Daisy yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken, "Bu inanılmaz," dedi. Son on iki saattir ağlamaktan başka bir şey yapmamış gibi hissediyordu ama bunlar sevinç gözyaşlarıydı. "Benim kendi evim!"

"Ben de böyle düşünmene çok sevindim! Sana söylemek istediğim bir diğer şey de Mac ve ben yarın öğleden sonra bir yemek düzenliyoruz ve senin de gelmeni istiyoruz. David'i de getir tabii ki."

Daisy gözyaşlarını silmek için bir mendil kullandı. "Gelmeyi çok isterdim ama gelir mi bilmiyorum."

"Bu olasılığı öngördük ve Joe ile konuştuk ve Janey'e sordum. İkisi de onun orada olmasının kendileri için sorun olmadığını söyledi."

"Oh, şey... Bunu onlara gerçekten sordunuz mu?" "Sorduk."

"Ona soracağım."

"Güzel. Kız kardeşimin evleneceğinden bahsetmiş miydin?
resepsiyon?"

Daisy'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Ciddi misin sen? Onu dün gördüm ve bundan hiç bahsetmedi."

"Muhtemelen dün gece olduğu içindir."

"Yarın evleniyorlar."

"Evet."

"Jim yüzünden mi?"

"Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Dün mağazaya gittiğimde Dan ile telefonda konuşuyordu."

Maddie'nin kaşları soruyla kalktı ve Daisy çok fazla şey söylediğini fark etti. "Peki Tiffany'nin mağazasında ne yapıyordun?"

Daisy ifadesini belirsiz tutmak için çaba sarf etti.

"Henüz oraya gitmemiştim ve kontrol etmek istedim."

Maddie'nin boğuk kahkahası küçük odada yankılandı.

"Çok kötü bir yalancısın Daisy Babson. Asla ama asla poker oynamamalısn. Umarım elinde günahkârca seksi bir şey vardır."

Dr. David'in ağzının suyunu akıttı."

Daisy yenilgiyi gözünün içine bakarak anlıyordu.

"Salyası aktı mı bilmiyorum ama kesinlikle

Tiffany'nin iç çamaşırı zevkini takdir

ettim." "Yani işler yolunda mı gidiyor?" "Öyle de denebilir."

"Sen... bilirsin... her şeyde iyisin?"

Maddie ev ve Tiffany'nin düğünü konusunda o kadar heyecanlıydı ki, Daisy'nin sorunlarını arkadaşının üzerine yıkacak cesareti yoktu. "Eninde sonunda olacağımı umuyorum. O bana karşı çok iyi."

"Bu harika Daisy. Senin adına çok sevindim. İkiniz adına da çok mutluyum. O da mutlu olmayı hak ediyor." Gitmek için ayağa kalktı. "Yarın görüşür müyüz?"

"Orada olacağım."

"Ve David'i seninle gelmesi için ikna etmeye çalışacaksın?"

Daisy, şu anda onunla ilişkilerinin biraz belirsiz olduğunu hatırlayınca zorlukla yutkundu. "Deneyeceğim."

"Onu görmeyi çok istediğimizi söyle." "Söyleyeceğim."

"Ve ona bunu kastettiğimizi söyle."

Daisy gülerek, "Ben de öyle yapacağım," dedi.

O öğleden sonra eve doğru yürürken Daisy evle ilgili haberleri kafasında oturtmaya çalıştı. Başına gelen en heyecan verici şeylerden biriydi bu. David'le gelişmekte olan ilişkisine ek olarak

Hayatında her şeyin hiç bu kadar iyi olmadığını söyledi.

İşte o zaman onun için her şey ters giderdi.

"Hayır," dedi. "Böyle düşünme. Belki bu sefer farklı olur." Dün geceye kadar -ve hatta daha sonra olanlar da dahil- onunla ilgili her şey

David'le olan ilişkisi, daha önce başka biriyle yaşadığı her şeyden farklıydı. Bir kere, ona karşı her zaman nazikti. Her zaman. Onu sinirli, keyifsiz ya da mükemmel bir beyefendiden başka bir şey olarak görmemişti. Birlikte geçirdikleri onca zaman boyunca, David'in Tek bir an bile tedirginlik duymadı ya da sinirini ondan çıkarabileceğinden korkmadı.

Bu güven duygusu onun için yeniydi ve belki de onda en çok sevdiği şey buydu. Elbette, o

Bakması da çok güzeldi, bu da hiçbir şeyi incitmiyordu. Merdivenlerden verandasına çıkıp anahtarını ön kapıda kullanırken bu düşünce onu gülümsetti. Truck'la yaşadığı olaydan önce kapısını kilitleme ihtiyacı hissetmemişti. Şimdi ise kapıyı kilitlemeden bırakmayı düşünemiyordu.

İçeri girdikten sonra kanepeye kıvrıldı ve hızla akan zihnini sakinleştirmeye çalıştı. David bu gece onu görmek istediğini söylemişti ama nereye gittikleri hakkında konuşmaları gerekiyordu buradan. Ve bu konuşmanın düşüncesi sinirlerini neredeyse sınırlarına kadar germişi.

DAVID bir kez olsun klinikten zamanında çıktı ve kapıyı kilitledi. saat altıda acil durum girişindeydi. Nispeten sakin bir öğleden sonra geçirmişlerdi ve bu da ona

Masasında küçük dağlar halinde biriken bitmek bilmeyen evrak işlerine yetişmek için.

Çalışırken aklından hiç çıkmayan şey Dr. Garrity'den gelen teklifti. Geç saatlerin sıcaklığına adım attığında Öğleden sonra güneş ışığında David teklifin ne anlama geldiğini ve bu işle ilgilenip ilgilenmediğini düşündü.

Bir yandan onkoloji uzmanlığı ilgisini çekiyordu. Bu onun en sevdiği rotasyondur ve ona

Hayatlarının savaşını veren hastalar için gerçek bir fark yaratma fırsatı. Lenfoma ile kendi savaşından sonra, kanser hastalarının neler yaşadığını daha iyi anladı ve bu yaşamı

işine deneyim kattı. Garrity'nin muayenehanesindeki diğer doktorları da gerçekten sevmiştir. Hepsi de mükemmel akıl hocaları ve meslektaşları olabilecek birinci sınıf hekimlerdi.

Bu nedenlerle teklif oldukça cazipti.

Janey ile birlikteyken planları, tıp fakültesinden sonra adaya geri dönmesi ve çocukluklarından beri adaya hizmet eden doktorun muayenehanesini devralmasıydı. Bunu yapmayı hiç düşünmemiştir.

başka bir şey. Onlar ayrıldıktan sonra, tedavisi bittikten sonra bir süre bocalamış, nerede olmak istediğini bulmaya çalışmıştı.

Annesi Teksas'ta felç geçirdikten sonra Dr. Cal Maitland'ın aniden ayrılmasıyla adadaki işe bir şekilde girmişti. Cal'in ayrılması David'in başından beri sahip olmayı umduğu iş için bir boşluk yarattığında David son tedavilerinden sonra evde iyileşiyordu. Fazla düşünmeden kasaba konseyinden gelen teklifi kabul etmişti. ve asla arkasına bakmadı.

O zamandan beri hayatında tökezleyip duruyordu. Janey'den ayrılmış, her günü atlatmaya çalışırken büyük planını pek düşünmemiştir. Ancak şimdi, nihayet hava almaya çıktığını hissediyordu ve nerede olduğunu ve ne istediğini değerlendirmenin zamanı gelmişti.

Daisy ile geçirdiği son birkaç haftadan sonra, Daisy'yi ve Daisy'nin büyük resme nasıl uyduğunu düşünmeden ne istediğini düşünmesi imkânsızdı. Bunu onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu ama aynı zamanda aralarında her şey henüz çok yeniirken ona şüphe duyması için bir neden vermekten de çekiniyordu.

Polis karakolunun önünden geçerken Blaine'in cipinin dışarıda park halinde olduğunu fark etti ve anlık bir kararla durup arkadaşını görmesi gerekiyordu. Bu ikilemi güvendiği birine aması gerekiyordu ve Blaine Taylor kesinlikle bu niteliklere sahipti.

İçeride, resepsiyonda görevli memur Blaine'e bir ziyaretçi için müsait olup olmadığını sordu. Bir dakika sonra David'e Blaine'in ana sevkiyat alanının dışındaki bir koridorun sonundaki ofisi gösterildi. Blaine ayaktaydı ve telefonla konuşuyordu ama David'e içeri girmesi için el salladı.

"Her şey yoluna girecek anne," dedi David'e gözlerini devirerek, bir yandan da sırtarak. "Bir de şöyle düşün, kaçarak evlenebilirdik. Bu ondan daha iyi değil mi?" Telefonu kulağından uzaklaştırırken Blaine'in gülümsemesi daha da büyüdü.

David, Bayan Taylor'ın odanın öbür ucundan bağırdığını duyabiliyordu.

"Gitmeliyim anne. Seni seviyorum. Yarın görüşürüz. Evet, biliyorum. Hoşça kal." Cep telefonunu masanın üzerine bıraktı. "Aman Tanrım! Kendime not: Bir dahaki sefere evlendiğimde anneme yirmi dört saat önceden haber verme."

David'in ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. "Sen alıyorsun Evli misin?"

"Yarın."

"Defol git buradan. Ciddi misin?"

"Evet ve seni de orada istiyorum. Düğümü sahilde atacağız ve sonra Mac ve Maddie'nin yemek davetini basarak bir resepsiyona dnştrecekiz."

"Oh, ah, bunu bilmiyorum..."

"Hadi David. Orada bulabileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım

var.

Annem çıldırdı, Tiffany de sinir krizi geçirdi.

Eğer saklamak için çok uğraşıyorsa." "Bu acele niye?"

"Acelesi yok. Bunu bir süredir istiyordum, ama şimdi eski kocası benimle birlikte olma konusunda ona zorluk çıkarıyor, neden planlarımızı biraz hızlandırmayalım diye düşündük?"

"Bu harika. Tebrikler."

"Teşekkürler," dedi Blaine memnun bir gülümsemeye. "Annem sinir krizi geçirse de tam olarak istediğimi alıyorum. Neyse, ne var ne yok?"

"Hiçbir şey. Önemi yok. Senin kızartacak daha büyük balıkların var."

Blaine masanın etrafından dolanıp ziyaretçi koltuklarından birine oturdu ve David'e diğerine geçmesini işaret etti. "Bir şey seni buraya getirdi. Bana ne olduğunu söylemeye ne dersin?"

David oturdu ve öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Boston'dan bir iş teklifi aldım." Ayrıntıların yanı sıra bu pozisyonun getirdiği pek çok avantajı da sıraladı. "Uzmanlaşmak ve gerçekten fark yaratmak için bir şans."

"Burada bir fark yarattığını hissetmiyor musun?" "Hayır, hissediyorum. Sadece kanser olduktan sonra, sanırım onkolojide gerçekten iyi olabilir. İhtisasım sırasında en sevdiğim rotasyondur. Bir de Daisy var... Aramız gerçekten çok iyi ve oteldeki yeni pozisyonunu da seviyor, yani Boston'a taşınmak isteyecek gibi değil."

"Vay canına," dedi Blaine. "İkinizin, onun böyle bir kararı etkileyeceği bir noktaya geldiğinizi fark etmemiştim."

"Kararla karşı karşıya kalana kadar ben de bilmiyordum ve İlk onu düşündüm," diye cevap verdi David alaycı bir sırıtışla. "O önemli bir faktör."

"Genel tiptan ve burada çalışmaktan hoşlanıyormuşsunuz gibi bir hisse kapıldım."

"Seviyorum. Bu iki şeyi de seviyorum. Burada bana ihtiyaç duyulmasını seviyorum. Adadan ayrıldığımdan emin olmadan ayrılamamak hoşuma gidiyor."

anakaradan haber aldım. Bu beni önemli hissettiriyor."

Blaine sırttı. "Buralarda Tanrı gibisin." "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

"Bayan Murtry gibi birine Tanrı'nın yanında olup olmadığınızı sorun."

David, hayatı tehdit eden bir alerjik reaksiyon geçirdiğinde trakeotomi yaparak yaşlı kadının hayatını kurtarmıştı.

"Ya da Chris Allston."

Chris çitlerini budarken bir parmağını kesmişti. David parmağı korumuş, yaralının anakaradaki bir travma hastanesine nakledilmesi için tıbbi bir helikopter ayarlamış ve helikopteri beklerken kan kaybından ölmesini engellemişti.

"Paul ve Alex Martinez geçen yıl siz olmasaydınız ne yaparlardı?" Blaine kaşlarını kaldırdı. "Devam etmemi ister misin? Peki ya Daisy? Peki ya Sarah Lawry? Onlar için bir fark yarattığınızı hissediyor musunuz?"

"Evet, elbette. Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum. Yaptığım şeyin ada sakinleri için bir fark yarattığını biliyorum. Ama hayatımın geri kalanında yapmak istediğim şey bu mu?"

"Sanırım bunu sadece siz kesin olarak biliyorsunuz."

"Bazen bu kadar çok insanın Janey McCarthy'yi aldattığını bildiği bir kasabada yaşamaktan yoruluyorum," dedi David, ikileminin özüne inerek.

"Bu sana yeni bir haber gibi gelebilir, ama hala buna takılı kalan tek kişi sen olabilirsin. Ne zaman Joe ve onunla birlikte olsam gördüğüm kadarıyla mutlu bir şekilde hayatına devam ediyor. Joe'yla

McCarthy ailesinin geri kalanı

Bebekleri doğduğunda Mac ve Maddie için

yaptıklarınızdan, yelkenli kazasından sonra Mac ve kardeşlerinin yanında olmanızdan bahsetmiyorum bile."

"Bunu takdir ediyorlar."

"Bu yüzden başını dik tut David. Kefaretini ödedin ve ne olursa olsun, bence genel tıpta oldukça iyisin. Birden fazla kez işimi kolaylaştırdın."

David ayağa kalktı ve Blaine'in elini sıkmak için elini uzattı. "Yapacak daha iyi işlerin varken yaptığın bu moral konuşması için minnettarım."

"Sorun değil. Yarın görüşür müyüz?" "Orada olmayı çok istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Umarım öyle olur."

"Bunu bir düşüneyim."

"Yeterince adil."

"Tebrikler," dedi David. "Tiffany ve senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim. Ben de öyle."

David yüzünde bir gülümsemeyle karakoldan çıktı, Daisy'nin evine gidip onun söyleyeceklerini dinlemek için sabırsızlanıyordu iş teklifi hakkında.

BÖLÜM 13

S Blaine'in hafta sonu tatiline çıkabilmesi için sekize kadar çalışması gerektiğinden ve Ashleigh'in Jim geceyi geçirmek için Tiffany'nin evine gitmeye karar verdi. Annem Ned Saunders'a büyük haberi bizzat vermek için onunla paylaştı.

Tiffany arka kapıdan içeri girdiğinde Francine ve Ned yemeğe oturmuşlardı.

"Merhaba tatlım," dedi Francine, Tiffany'nin onu karşıladığı öpücüğe doğru eğilerek. "Bu ne güzel bir sürpriz."

"Aç mısın, kızım?" Ned, Tiffany'nin midesinin guruldamasına neden olan mangalda tavuk tabağını işaret ederken sordu.

"Eve döndüğünde Blaine ile yemek yemem gerekiyor."

Ned ona sarılmak için ayağa fırladı ve elinde bir tabak ve çatal bıçak takımıyla geri döndü. "Senin bir şey yapmana izin vermeyeceğiz.

Ona söylemek istemiyorsan zaten yemişsin."

Tiffany, onunla bir araya geldiğinden beri ona bir baba gibi davranan adama, "Düşünme tarzını seviyorum," dedi. Anne. Onlara ne söylemesi gerektiğini ve onlardan ne istemesi gerektiğini düşünürken boğazında büyük bir yumru oluştu.

Ned onun için hazır tuttuğu şaraptan bir kadeh doldurduğunda minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Peki seni buraya getiren nedir?" Ned yerine döndüğünde sordu.

"Sizinle şahsen paylaşmak istediğim bazı heyecan verici haberlerim var."

"O da ne?" Francine sordu.

"Blaine ve ben evleniyoruz."

"Ah, tatlım." Francine'in yeşil gözleri hemen buğulandı.

"Bu harika bir haber! Senin adına çok sevindim."

"Boşanmadan sonra bunun çok erken olduğunu biliyorum ama bize doğru geliyor."

Francine, Tiffany'nin elini kendi eliyle kapattı. "Önemli olan tek şey bu."

"Büyük gün ne zaman?" Ned sordu.

"Um... yarın mı?"

Francine nefes nefese kalıp öksürürken gözleri doldu. "Yarın mı?" Francine yüksek bir gıcırtyla söyledi.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama Blaine'in sahilde evlenmek ve Maddie'nin yemek davetine katılmak gibi büyük bir fikri var."

"Sen ciddisin," dedi Francine.

Tiffany başını salladı, annesinin kararlarını onaylayacağını ve destekleyeceğini umuyordu.

Francine geniş geniş sırttan Ned'e baktı.

"Neye gülüyorsun? Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey!"

"Biliyorum, değil mi? Ama aynı zamanda duyduğum en tatlı şey. Blaine, Jim'in tehditleri yüzünden zorluyor, değil mi?"

Tatlım?"

Ned'in her şeyi öğrenmiş olmasına hiç şaşırmadım.

Tiffany başını salladı. "Bu bir neden, ama ona deli gibi aşık olmam ve her zaman onunla birlikte olmak istememden çok daha önemsiz bir neden. Ve o da Ash'i en az beni sevdiği kadar seviyor." Bu sözleri söylemek Tiffany'nin gözlerini yaşarttı. "İkimizi de çok seviyor. Böyle bir şeye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim." Annesine baktı yalvarırcasına. "Anlamana ve onaylamana ihtiyacım var."

"İstiyorum, tatlım. Tabii ki anlıyorum. Jim'le yaşadıklarını gördükten sonra nasıl anlamam? Uzun zamandır

Blaine ile sahip olduğun her şeye sahip olmanı diledim. Bu plan şimdiye kadar duyduğum en çılgınca şey olsa bile mutluluğuna asla engel olmam."

Tiffany yanaklarından yeni gözyaşları süzülürken güldü. Annesine sarılmak için ayağa kalktığı anda tabağındaki yemeğe dokunulmamıştı. "Çok teşekkür ederim. Bunun için ve hayatımız boyunca Maddie ve benim için yaptığın her şey için."

Francine, Tiffany'nin kucaklamasına karşılık verirken sertçe, "Şimdi hemen kes şunu," dedi.

"Gerçek bu."

İki kadın uzun bir süre birbirlerine sıkıca sarıldılar, Ayrılmadan önce gözyaşı dolu bir an yaşadılar, yüzlerini silerken gülüyorlardı.

"Benim sıram," dedi Ned.

Tiffany sanki hayatı boyunca ona koşmuş gibi kollarına atıldı.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Senin adına çok mutluyum, kızım. Kimse bunu daha fazla hak etmiyor."

Ned'in yumuşak bir sesle söylediği sözler daha fazla gözyaşı dökmesine neden oldu. "Teşekkür ederim." Ned onu bıraktı ve o da tekrar gözyaşlarını sildi. "Yemeğinizi böldüğüm ve sizi yuhaladığım için özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Ned. "Buralarda her zaman mutlu haberler alırız."

Tiffany ona döndü. "Merak ediyordum... Eğer yarın meşgul değilseniz, acaba... Sizden, ikinizden de... beni vermenizi isteyebilir miyim?" Tiffany yaşadığı sürece sorusu aklına geldiğinde yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacaktı.

Soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı ve boğazını temizledi. "Onur duyuyorum, tatlım. Gerçekten."

Onun kolunu sıktı. "Teşekkür ederim."

Ned, "Bu bir kutlama çağrısı," diye duyurdu. Oturma odasına gitti ve bir şişe şampanyayla döndü.

Mantarı patlattılar, soğumuş olan akşam yemeğini yediler. Kutlamaları sırasında üçü arasında içki şişesini öldürdüler, güldüler, konuştular ve planlar yaptılar.

Bir noktada Ned, Blaine'i aramış olmalı, çünkü vardiyası bittikten sonra onu almak için ortaya çıktı.

araba kullanmak zorunda kalmayacaktı. Adam kapıdan içeri girdiğinde Tiffany ayağa fırladı, kendini kollarına attı ve onu dudaklarından öptü.

"Evleniyoruz! Yarın!"

"Ben de öyle duydum," dedi, onun heyecanıyla eğlenerek. "Biraz çakırkeyif misin bebeğim?"

"Belki birazcık." Böyle bir anda dünyasının merkezi haline gelen yüze bakmaktan kendini alamıyordu. kısa bir süre. Her şeyin ne kadar hızlı geliştiğinden korkması gerektiği aklından çıkmıyordu ama korkmuyordu çünkü bunun kendisi için doğru şey olduğundan hiç şüphesi yoktu. O, onun için doğru kişiydi.

"Ne?"

Tiffany başını salladı. "Hiçbir şey."

"Yarın kızımın düğününde ne giyeceğim ben şimdi?"

Francine'in sorusu hepsini güldürdü.

Hâlâ onun güçlü kolları tarafından havada tutulan Tiffany, başını Blaine'in omzuna indirdi ve ona doğru gevşedi. Bu

Yarın kocası olacaktı. Sabırsızlanıyordu.

DAISY, telefonu David'den gelen bir mesajla çaldığında uyandı.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Yirmi dakika içinde orada ol.

Kalbi heyecanla çırpınıyordu. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Buraya doğru geliyordu. Bu şeylerin her biri onu heyecanlandırmak için tek başına yeterliydi, ama hepsi birlikte onu aşırı beklenti yüklemesine gönderdi. Ve sonra

konuşmaları gerektiğini, eğer isterse ona bir çıkış yolu vermesi gerektiğini hatırladı.

Adil olan da buydu. Fiziksel bir ilişkiye hazır olup olmayacağını ya da ne zaman hazır olacağını kim bilebilirdi ki?

başka bir yerde olmayı tercih ederdi.

Piknik yapmaya karar verdi. Bir yere gider ve konuşuruz. akşam yemeğinde. İhtiyacı olan şeyleri toplamak için etrafta koşuştururken, kalbi çarpınmaktan gümbür gümbür atmaya başladı. Onu görmek için sabırsızlandığını söylemişti. Daha önce kimse ona böyle bir şey söylemiş miydi? Hatırlayabildiği kadarıyla hayır.

Kapının çalınması onu öylesine ürküttü ki, dolabın rafından aldığı sepeti yere düşürdü.

Heyecanı hemen buharlaştı. David için çok erkendi. İçgüdüleriyle hareket ederek, önceki kiracının dolapta bıraktığı beyzbol sopasına uzandı ve evin önüne gidip yan pencereden baktığında elinde kocaman bir çiçek aranjmanı tutan genç bir adamla karşılaştı.

Aşırı tepki verdiği için kendini gülünç hisseden Daisy, sopayı duvara dayadı ve kapıyı açtı.

"Daisy Babson?" "O

benim."

"Senin için."

Sığırcık zambaklarının baskın kokusu duyularını doldurdu ve bu inanılmaz düşünceli jest karşısında kalbi yeniden pır pır etti. "Teşekkür ederim."

"Siz eve gelmeden önce burada olmaları gerekiyordu ama bugün çok yoğunluk. Geciktikleri için üzgünüm."

Eve döndüğünde onları orada görmek istemişti. Masraftan bahsetmiyorum bile, biraz zahmete girmişti. Etrafı en sevdiği kokuyla çevriliydi ve şaşkın Daisy kalbinin kapısının açıldığını hissetti. Aşırı duygusal yüklenme onu korkutmuştu. Daha önce hiçbir erkek için böyle hissetmemişti, özellikle de istediği buysa bırakmayı planladığı bir erkek için.

Çocuk merdivenlerden inerken, David arabasını kaldırıma çekti. Daisy onu gördüğüne nedensiz yere heyecanlanarak kapıda bekledi ve yanında gelen tatlı notu okudu

Çiçekleri. Gıcır gıcır beyaz bir elbise gömleği ve haki pantolon giymişti. Onu görünce önceki geceden kalma erotik anılar canlandı ve teninin karıncalanmasına neden oldu. İşler kötüye gitmeden önce her şey çok ama çok iyiydi.

"Daha yeni mi geldiler?" diye sordu, gözle görülür bir hoşnutsuzlukla. "Yedeklendiklerini söyledi."

"Eve döndüğünde onları burada istedim."

Daisy çiçekleri dikkatle masanın üzerine yerleştirdi, dönüp ellerini onun omuzlarına koydu ve parmak uçlarına kalkarak onu öptü. "Çok güzeller ve onları seviyorum."

Adamın kolu kadının beline dolanarak onu kendine doğru bastırdı. "Buna sevindim."

"En romantik jest için büyük, büyük puanlar asla."

"Hiç mi?" Gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

"Asla." Daisy onu tekrar öptü, bu sefer diliyle alt dudaklarını okşamak için oyalandı.

İniltisi ve kollarının sıkışması onu heyecanlandırdı. Onun kendisini etkilediği kadar kendisinin de onu etkilediğini bilmek hoşuna gidiyordu. Adam ondan uzaklaştı, ona bakarken biraz afallamış görünüyordu. "Bahsettiğiniz bu puanlar... Onları nasıl telafi edebilirim?"

"Bunu bilmek bana, öğrenmek de sana düşer."

"Bunlar herhangi bir çiçek değildi. Onlar stargazer zambakları."

"Ve biriken puanlar, bunu tam olarak, mükemmel bir şekilde, doğru şekilde yaptığınızı yansıtacaktır."

"Bir şeyi tam olarak, mükemmel bir şekilde, doğru yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Daisy ona gülümsedi, bunu itiraf edecek kadar rahat hissetmesinden memnun olmuştu. "Evet, bugün yaptın." Onun

Yapmaları gereken konuşmayı hatırladığında gülümsemesi soldu.

"Ne?" diye sordu, parmağını dudaklarının üzerinde gezdirerek.

Bir daha asla konuşmamak için duyduğu yoğun arzuya rağmen Bir gece önce olanları hatırlayınca, kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Seninle dün gece hakkında konuşmak istiyorum."

"Konuşacak bir şey yok." "David-"

Bu kez daha fazla konuşmasını engellemek için parmağını dudaklarına götürdü. "Dün gece söylediğim her kelimedede ciddiydim. Bir ay, bir yıl, iki yıl ya da her neyse, fark etmez. Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum.

Hissediyorum

Seninleyken iyiyim. Bu kadar uzun süre kendimi bok gibi hissettikten sonra bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"

"Ya sonsuza dek sürerse?" diye sorarak en büyük korkusunu dile getirdi.

"Olacağını sanmıyorum, ama eğer olursa, öyle olsun."

"Bunu kastetmiş olamazsın. Hangi erkek bu kadar uzun süre seks yapmamayı isteyerek teklif eder ki?"

"İki yıldır seks yapmadım Daisy. Sanırım onsuz da yaşayabileceğimi kanıtladım. Şu anda önemli olan sensin ve neye ihtiyacın varsa o. Tüm ipuçlarımı senden alacağım ve ne zaman ne istersen onu vereceğim. Daha fazlasını değil, söz veriyorum."

Başını iki yana salladı. "Sen bu kadar tatlı davranırken alaycı olmaktan nefret ediyorum ama hayatım bana şunu öğretti

Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, genellikle öyledir."

"Bu durumda değil." Ellerini kızın yüzüne koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Seninleyken kendimi iyi hissediyorum. Seninleyken kendimden nefret etmiyorum. Bu benim için büyük bir adım ve bunu sen yaptın. Lütfen zor bir gece geçirdik diye beni kendinden uzaklaştırma. Belki bir düzine daha zor gecemiz olacak ama sorun değil. Olmak istediğim yerdeyim ve ne olursa olsun, bununla başa çıkacağız."

Daisy ona inanmayı çok istiyordu. "Bugün inanılmaz bir haber aldım."

"Komik, ben de öyle. Tüm bu iyi haberleri akşam yemeğinde konuşmaya ne dersin?"

"Her ihtimale karşı bir piknik hazırladım."

Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı, ki bu ona çok yakışan bir ifadeydi. Aslında tüm bakışları oldukça sevimliydi. "Ne durumda?"

"Burada kalmaya karar verirsен diye."

"Burada kalmalıyım."

"Nasıl olur?"

"Çünkü kullanmam gereken puanlarım var ve kaçıp gidersem bir sonraki adımda ne olacağını nasıl bileceğim?"

Almayacağını bilmek onu eğlendirdi ve sevindirdi. kolay yolu seçti, ona gülümsedi. "Ve sonra ne olacağını bilmek ister misin?"

"Hem de çok. Öyle değil mi?"

Daisy başını salladı ve gözlerini kaçıramadığını fark etti. "Hem de çok."

Ona bir adım daha yaklaştı ve sonra bir adım daha. Ellerini onun omuzlarına koyarak yavaşça kollarından aşağı kaydırды ve ellerini birleştirdi. Sonra başını eğdi ve onu öptü.

Tatlı ve nazik öpücükle yıkılan Daisy, adamın ellerini daha sıkı kavradı. Tam öpücüğe alışmaya başlamıştı ki, adam geri çekildi. "Neden durdun?"

"Kendimi kaptırmak istemedim."

"Lütfen yanlış bir şey yaptığım için endişelenme. Ben her şeyde iyiydim ta ki... bilirsiniz..."

"Tamam, seni anlıyorum." Onu tekrar öptü, hızlıca. "Bir dahaki sefere seni öptüğümde bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum."

"Bana başka bir şey için söz verir misin?"

"Elbette."

"Fobilerimin üstesinden gelmemi beklemekten sıkılırsanız dürüst olacağınıza söz verir misiniz?"

"Beklemekten yorulmayacağım."

"Yine de... Söz veriyor musun?"

Kollarını ona doladı ve göğsüne sarıldı. "Söz veriyorum ama bunu yerine getirmek zorunda kalacağımı sanmıyorum."

Daisy uzun bir süre ona sarıldı ve kolonyasının tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içine çekti. "Piknik için hazır mısınız?"

"Önce üstümü değiştirmek için evde durmam gerek." "Sorun değil. Acelemiz yok. Öyle değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama her zaman nöbetteyim, bu da bazen yolumuza çıkıyor."

"Bunun etrafında çalışacağız." Kadın uzaklaşmaya başladı ama adamın eli kolundan aşağı kayarak parmaklarını yakaladı. "Ne?"

"Bunu söylemen hoşuma gitti. Bunun üzerinde çalışacağız. Bu bana senin de bir süre daha burada kalmayı planladığını hissettiriyor."

Ona geri döndü ve kollarını boynuna doladı.

"Düşünebildiğim tek şey bir dahaki sefere seninle birlikte olmakten başka nereye gidebilirim ki?"

"Tek düşündüğün bu mu?"

Daisy bir an için çok fazla şey söylemiş olabileceğinden endişelendi. Kendini bir erkeğe duygusal olarak açmak ona göre değildi. Düşüncelerini ve duygularını kendine saklamayı zor yoldan öğrenmişti. Ama David'le ilgili bir şey ve haftalardır paylaştıkları yakınlık, kırılğan kalbini riske atmak anlamına gelse bile ona karşı dürüst olmak istemesine neden oldu. "Hemen hemen."

"Tek düşündüğün ben olursam başka bir şeyi nasıl yaparsın?"

Onun şakacı cevabına gülümseyerek boynunu öptü.

"Kolay değil." Daisy toparlanmak için yeterince uzun süre ondan uzaklaştı.

piknik sepetini ve battaniyeyi kaldırdı. Evine giderken, klinikte geçirdiği gün ve ailesi hakkında sohbet ettiler.

Günün erken saatlerinde otele yüksek sesle giriş yapan on kişi.

Üstünü değiştirmek için evine koşarken onu arabada bekledi ve bu sırada onun yüzünü bir an için gördü.

büyük evden çıktığında zor ev sahibi, sanki günlerce alem yapmış gibi görünüyordu. Çenesindeki sıyrıklara, kırmızı gözlerine ve koyu sarı saçlarına rağmen Daisy onun son derece yakışıklı bir adam olduğunu görebiliyordu.

David evinden merdivenlerden indi ve Jared'i güvertede görünce şaşırmış görünüyordu. David arabaya binmeden önce birkaç kelime konuştular.

"Vay canına, cehennem gibi görünüyor," dedi David. "Ne dedi?"

"Pek bir şey yok. Sadece merhaba ve nasıl gidiyor ama genelde çok şık ve derli topludur. Onu dağınık görmek garip."

"Bizimle gelmesini söyle."

David ona doğru baktı. "Sahildeki pikniğimize mi?" "Bir sürü yiyeceğimiz var ve o da bir ya da iki arkadaş."

"Sen ciddisin."

"İstemediğin sürece."

"Bir sorun olduğu açıkken onu terk ettiğim için kendimi kötü hissediyordum."

"O zaman burada onunla birlikte yemek yiyip neler olduğunu anlamaya ne dersin? Sonra da yürüyüşe çıkarız. kendi başımıza."

Onu öpmek için orta konsola doğru eğildi. "Son derece iyi bir insan olduğunu söylüyorum Daisy Babson ve senden oldukça hoşlanıyorum."

Öpücükten ve iltifatlardan memnun olan Daisy ona gülümsedi. "Ben de senden oldukça hoşlanıyorum."

Arabadan indiler ve evin arka tarafına doğru yürüdüler; Jared, muhteşem bir dış mekânla donatılmış arka güvertede boşluğa bakıyordu.

Hiç kullanılmamış gibi görünen mobilyalar. Geniş güvertenin her köşesinde rengârenk çiçeklerle dolu dev saksılar duruyordu.

Daisy, Jared'in bu bariz gerçeği fark edip etmediğini merak ediyordu.

Birileri onun adına zahmete girmişti. Otelde çalışmak ona, zengin insanların çoğu zaman kendisi için çok önemli olan küçük şeyleri fark etmediklerini öğretmişti.

Jared David'e, "Gittiğini sanıyordum," dedi.

"Bu benim kız arkadaşım Daisy." Daisy onu dinlemenin basit hazzını yaşarken David kolunu ona doladı onu kız arkadaşı olarak tanıttı. "zgn gibi görünüyorsun, biz de sana eşlik etmemizi istersin diye düşündük." Sepeti masanın üzerine koydu. "A mısın?"

Jared sanki bu en basit soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi omuz silkti.

Daisy neşeyle, "İkimiz için bu kadar çok yiyecek hazırlarken ne düşünüyordum bilmiyorum," dedi. David'den minnettar bir gülümseme. "Birazını yersen bize iyilik yapmış olursun."

"Tabii, tamam. Teşekkürler." Jared sandalyeleri işaret etti. "Oturun. atal bıçak ya da başka bir şeye ihtiyacımız var mı?"

"Hepsi sepetin içinde," dedi Daisy. "Arkadaşım Maddie pikniği ne kadar çok sevdiğimi bildiği için geçen yıl doğum günümde bana tüm seti hediye etti. Bu ilk defa Onu kullanmaya başladım." Daisy gevezelik ettiğinin farkındaydı ama ondan yayılan ıssızlık hissine dayanamıyordu. Bu ıssızlığı tanıyordu çünkü daha önce de hissetmişti.

Kendisi. Aslında son zamanlarda.

Daisy, David'le birlikte yemeleri için hazırladığı kızarmış tavuk, patates salatası ve salata paketlerini açtı.

Paylaş. Bol miktarda olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. David'in işinin onu ne kadar sık öğün atlamaya zorladığını bildiği için, açlık çekmesi ihtimaline karşı fazladan yemek yapmıştı.

"Harika görünüyor Daisy," dedi David, her zamanki ev yemeği zevkiyle söze girerek.

"Buyur Jared," dedi Daisy. "Teşekkür ederim."

Tavuk ısırıkları arasında David, kadının getirdiği şarabın mantarını açtı ve her biri için biraz doldurdu.

"Teşekkür ederim." Daisy şarabından bir yudum aldı. Ekşimsi, kuru tadı tat alma tomurcuklarını heyecanla patlattı. "Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak ister misin Jared? Biliyorum.

Yeni tanıştık ama bazen bir yabancıнын içini dökmesi bir arkadaşın içini dökmesinden daha iyi olabilir."

Jared kırmızı plastik çatalını yere bıraktı ve yüzünü kırmızı-beyaz kareli peçeteye sildi. "Birkaç gün önce, Kız arkadaşıma evlenme teklif ettim" dedi ve konuşurken gözlerini dikip önüne baktı. "Hayır dedi."

"Vay canına," dedi Daisy fısıltıyla. "Nedenini söyledi mi?"

Jared başını eğdi ve parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirdi; saçlarının diken diken oluşuna bakılırsa muhtemelen bir süredir bunu yapıyordu. "O yapamaz

Akvaryumdaki hayat. Beni sevdiğini ama hayatımı sevmediğini söyledi. Medya acımasız, dedikodular, servet avcıları, israf. Bu ona göre değil."

"Çok üzgünüm dostum," dedi David. "Bu berbat bir şey."

"Hem de çok. O olaydan sonra aramızdaki ilişkinin bittiğini bile bile şehirde kalamazdım. Oradan ayrılmak zorundaydım."

"Buraya gelerek doğru şeyi yaptın," dedi Daisy. "Biraz boşluk ve bakış açısı kazanmak iyi gelecek." O David'den yardım istedi çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Daisy haklı. Burayı seviyorsun, burası huzurlu ve sessiz."

"Buraya geldiğimden beri ne düşünüyorum biliyor musun?"

"O da ne?" David sordu.

"Paradan nasıl kurtulabilirim? Belki artık param olmasaydı, parayı ona verebilirdim. normal bir hayat istiyor."

"Ama istediğin bu mu?" Daisy sordu ve Hemen yeni tanıştığı birine karşı aşırı açık davrandığını hissetti.

"Onu istiyorum. Bizi istiyorum. Ben hiç aşık olmadım Onunla olduğum gibi herkesle. Anlamıyorum neden

Yürümemesinin tüm nedenlerini bir kenara bırakıp mükemmel bir şekilde yürümesinin tüm yollarını görüyorum. Birlikte çok iyiyiz."

Jared'in gözleri yaşlarla dolduğunda Daisy başka tarafa baktı. Kendini son derece özel bir ana izinsiz girmiş gibi hissetti.

"Üzgünüm çocuklar," dedi Jared. "Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum ama bu gece pek iyi bir arkadaş değilim."

"Sorun değil," dedi David. "İkimiz de o yollardan geçtik, o yüzden anlıyoruz."

"Bu sana da mı oldu?" Jared sordu.

David Daisy'ye baktı, başından geçenleri Jared'e anlatmak için onun onayını almak ister gibiydi.

Masanın altında elini onunkine doladı. Gözleri buluştuğunda başını salladı ve gülümsedi.

David onun elini sıktı. "Ben nişanlıydım ve düğünden bir yıl önce her şeyi berbat etmeyi başardım. Ben kesinlikle Şu anda nasıl hissettiğinizi anlıyorum ve her şey daha iyi olacak. Zamanla."

"Ne kadar zaman?"

"Bir süre canın çok yanacak," dedi David. "Ve sonra bir gün yeni biriyle tanışacaksın. yeniden umutlu hissetmenizi sağlar." Daisy'ye baktı. "Eskisi gibi olmayacak ama daha da iyi olması mümkün."

Yüzünde uzun ve zorlu bir yoldan geçmiş ve bu yolculuktan daha iyi bir şekilde çıkmış bir adamın ifadesi vardı. Sözleriyle birlikte ona yönelttiği sıcak, sevgi dolu bakış Daisy'nin kendini bir metre boyunda hissetmesini sağladı

Çünkü bunu onun için yapmıştı.

Jared, "Benimle takılmanız gerçekten çok iyi oldu," dedi. "Sizi akşamınızdan alıkoymayacağım."

"Jared," dedi David diğer adam kaçmadan önce.

"Kendine bir iyilik yap ve hemen büyük kararlar verme. Bütün paranı hayır kurumlarına verme.

ya da buna benzer bir şey. Bir ya da iki hafta sonra sis dağıldığında pişman olabilirsiniz."

Jared başıyla onayladı ve evin içinde kayboldu. "Zavallı adam," dedi Daisy.

"Tanıştığın en fakir zengin adam."

"Para mutluluğu satın alamaz."

"Hayır, olamaz. Piknik için ve Jared'le konuştuğun için teşekkürler."

"Ondan hoşlanıyorum ve onun için çok üzülüyorum."

"Kendini toparlayacaktır. O genellikle özgüven ve kabadayılık. Bu gece onu zar zor tanıdım."

Daisy iç çekerek, "Kalbi kırılmış," dedi. "Onun Paranın satın alabileceği her şey, ama sevdiği kadın olmadan ne işe yarar?"

David kolunu ona doladı ve başının üstünü öptü.

"Yemeğin geri kalanını benim evimde saklamaya ve sana söz verdiğim sahilde yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor."

Kısa bir süre sonra evinden ayrıldılar ve Jared'in saklandığı karanlık evin önünden geçtiler.

"Merak etme," dedi David. "Yarın onu kontrol edeceğim." "Oh iyi."

Daisy'nin elini tuttu ve adanın doğu yakasındaki Carpenter's Plajı'nın otoparkına kadar onu bırakmadı. Daisy ona evi ve Maddie'nin onun için yaptıklarını anlatmak istedi ama yürüyüşlerini beklemeye karar verdi. Onlar

Güneşin karaya iyice yaklaştığı, parlak turuncular ve kırmızılarla gökyüzünü aydınlattığı sahile vardı.

"Mükemmel zamanlama," dedi David merdivenlerden sahile indiklerinde, balık aramak için dalgalara dalan bir grup martı dışında kimse yoktu. Hâlâ El ele tutuşarak merdivenlerin dibinde ayakkabılarını çıkardılar ve dalgaların yükseldiği su kenarına doğru yürüdüler.

usulca kıyıya doğru yuvarlandı. Güneşin sudaki parıltısı

Çatışan, ciyaklayan kuşlar da hoş bir manzara oluştuyordu.

"Ne güzel bir gece," dedi Daisy.

"Hem de çok." Kolunu ona doladı. "Hadi yürüyelim."

"Sizi uyarmalıyım ki ben çılgın bir plaj gezginiyim." Şortunun cebinden plastik bir alışveriş torbası çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Ne arıyoruz?"

"Gördüğümde anlarım ama çoğunlukla havalı deniz kabukları, deniz camı ve dalgaların karaya attığı odunlar. Dalgaların karaya attığı odunlara bayılırım."

"Hallediyorum."

Sonraki yarım saat boyunca sahili araştırdılar ve çantayı çeşitli hazinelerle doldurdular. Daisy onun Projesine duyduğu heyecan ve bulduğu her kabuğu bir öncekinden daha iyi olarak övmesi onu güldürdü.

Bir erkekle neşeli ve biraz da aptal olmak eğlenceliydi. Basit zevklerinden birini onunla paylaşabilmek ve yaptıkları şey için onun gerçek takdirini hissetmek özgürleştiriciydi.

"Şuna bak," dedi, bir denizyıldızı tutarak. "Hâlâ yaşıyor mu?"

"Olabilir."

"Onu suya geri at. Belki hâlâ bir şansı vardır."

David onu atmak yerine su kenarına kadar yürüdü ve dalgaların arasına bıraktı.

"Bir hayat daha kurtuldu, Dr. Lawrence," dedi gülerek.

"Çeteleme ekleyeceğim."

"Gerçekten kaç hayat kurtardınız?"

"Bilmiyorum," dedi, sorudan utanmış gibi görünüyordu. "Birkaç tane."

"Her birini hatırlarsın sanıyordum."

"Keşke bilseydim, ama şehir merkezindeki bir acil serviste işler oldukça hızlı ve öfkeli ilerliyor, bu yüzden takip etmek imkansız. Bu benim en çılgın rotasyonumdu."

"En sevdiğin hangisiydi?"

Gülümsemesi biraz soldu.

"Onkoloji." "Nasıl yani?"

"Birlikte çalıştığım doktorları gerçekten çok sevdim.

Onlardan çok şey öğrendim ve hastalar çok özel insanlardı, çok kötü ihtimallerle karşılaştıklarında bile çok iyimser ve pozitiflerdi. I

Tedavi sürecindeyken onların örneğini hatırlamaya çalıştım."

"Nasıl yaptın?"

"Depresyonumun hastalıktan çok özel hayatımı ne kadar berbat ettiğimle ilgisi vardı. Pozitif kalmaya çalıştım ama Janey'i kaybettikten sonra herhangi bir konuda iyimser olmak zordu. Jared'in şu anda nasıl hissettiğini gerçekten anlayabiliyorum. Umarım bir daha asla böyle hissetmem. Asla."

Daisy usulca, "Umarım ben de öyle olmamıştır," dedi.

O an onu incitebilecek güce sahipti ve tam tersi de geçerliydi. İkisinin de geçmişteki hatalarından ders almış olmasını umuyordu.

birbirlerinin kalplerine nazikçe dokunacaklardı. Ona doğru eğilerek kolunu beline doladı ve omuzlarında ağırlaşan kolunun verdiği hissi sevdi. "Bir şey

Bugün sana gerçekten anlatmak istediğim bir şey

oldu." "Ben de tam aynı şeyi söylemek

üzereydim."

"Önce sen."

"Kesinlikle olmaz. Önce bayanlar. Her zaman."

Daisy yürümeyi bıraktı ve ona doğru döndü. "Bayan Chesterfield'in kasabaya bıraktığı araziye biliyor musun?"

"Ne olmuş ona?"

"Belediye meclisi, arazinin benim gibi hizmet sektöründe çalışan insanlar için uygun fiyatlı konut olarak kullanılması yönünde oy kullandı.

endüstri. Bugün Maddie'nin evlerden biri için adımı yazdığını ve kabul edildiğimi öğrendim." Gözyaşlarını geri kırttı. "Kendi evimi alıyorum, David."

Onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü. "Bu harika Daisy! Tebrikler."

Ona sıkıca sarıldı. "Burada kalabildiğim için çok

mutluyum. Sezondan sonra ayrılmaktan korkuyordum ama kiram

artıyor ve bunu karşılayabilmemin imkanı yok. Müdürlük işini aldığımda aldığım zamlarla bile şu anda ödediğim parayı zar zor karşılayabiliyorum."

"Artık gitmek zorunda değilsin." "Artık gitmek zorunda değilim."

Onu yere bıraktı ama öpmek için eğildiğinde kollarını onun etrafında tuttu. "Senin için çok mutluyum endişelerinizi omuzlarınızdan atın."

"Ben de öyle. Kendimi hiçbir yerde buradaki kadar evimde hissetmemiştim ve buradan ayrılma düşüncesi beni öldürüyordu."

"Senin adına çok sevindim."

"O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Kollarını kadının omuzlarından indirdi, yassı bir taşı almak için eğildi ve kayanın yüzeyinde sektirdi. su. "Bugün Boston'dan bir iş teklifi aldım." "Oh."

"Biliyorum. İronik, değil mi? Aynı gün burada güvenli bir gelecek için bir şans elde ediyorsun."

Daisy kollarını kavuşturdu ve ufka bakarak her şeyi özümsemeye çalıştı. "Ne tür bir iş?"

"Onkoloji alanında uzmanlaşma ve bu alandaki rotasyonum boyunca bana rehberlik eden doktorlarla çalışma fırsatı ve kendi tedavim." "Bu en sevdiğin tedaviydi."

"Evet ve o muayenehanedeki diğer doktorları da çok sevdim. Onlardan inanılmaz şeyler öğrendim ve tabii ki teşhis konulduğunda hemen onlara gittim."

"Demek istediğin bir iş."

"Eğer büyük bir değişiklik yapmak isteseydim, sanırım istediğim şey bu olurdu."

"Kliniği yönetmekten memnun değil misin?"

"Kliniği yönetmeyi ve adanın tek doktoru olmayı seviyorum. Bana ihtiyaç duyulduğunu hissettiriyor, anlıyor musun?"

"Eminim öyledir."

"Bugün erken saatlerde teklifle ilgili telefon aldığımda ilk düşündüğüm şey neydi biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Daisy'nin Boston'a taşınmak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum." "İlk düşüncen buydu."

"Onlardan biri."

"Boston. Vay be. Ayrıldığımdan beri oraya geri dönmeyi hiç düşünmemiştim."

"Orayı seviyorum. Yaşamak için harika bir yer."

"Oradayken hoşuma gitmişti ama burayı daha çok seviyorum."

"Çoğunlukla ben de öyle düşünüyorum ama bilmiyorum... Bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiş olabilir."

Daisy buna ne diyeceğini bilemiyordu ve onu iki kum tepesi arasındaki bir alana kadar takip edip battaniyeyi sermesine yardım ederken aklından bir dizi şaşırtıcı düşünce geçti.

Battaniyenin üzerine uzandı ve kolunu uzatarak onu yanına davet etti.

Göğsüne yaslanan Daisy bir şey sormak istedi. Binlerce soru. İş kabul edecek miydi? Ya onunla gitmezse? Bu onlar için ne anlama geliyordu? Neden bu kadar çok engelle karşılaşıyorlardı?

"Bana ne düşündüğünü söyle."

"Ne düşündüğünü bilmeyi tercih ederim. İş kabul edecek misin?"

"Eğer bana birkaç ay önce sorsalardı muhtemelen bu fırsatın üzerine atlardı. Ama şimdi..." "Peki ya şimdi?"

"Artık her şey farklı ve bu sadece benimle ilgili değil."

"Kariyerinizle ilgili önemli kararları Bize neler oluyor?"

"Neden olmasın? Başka bir yerde iş bulup beni ya da bu konuda neler hissedebileceğimi düşünmez misin?"

"Şey, hayır, ama bu farklı."

"Nasıl yani?"

"Sen bir doktorsun, David." "Ah, doğru, bunu unutmuşum."

Onu karnından dürterek irkilmesine ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

Kıkırdayarak dudaklarını kızın başının üstünden geçirdi.
"Mantiğın biraz kötü kokuyor, biliyorsun."

"Nasıl yani?"

"İşiniz, hayatınız, hayalleriniz, hedefleriniz benimkinden daha az önemli değil."

"Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum ama sizin işiniz benimkinden çok daha önemli. Örneğin bugün Laura McCarthy'yi kliniğe getirdi. Eminim dehidrasyon ve mide bulantısıyla başa çıkmasına yardımcı olmuşsunuzdur."

"Belki."

"Carolina Cantrell'in dikenli bir çalının içine düştüğünü duydum. Eminim onu tedavi etmek için de bir şeyler yapmışsınızdır."

"Muhtemelen. Şaşırtıcı derecede iyi bilgilendirilmişsiniz."

"Laura'yı otelden ambulansla aldıklarında ben de oradaydım ve Bayan McCarthy, Bayan McCarthy ile iyi arkadaşır. Cantrell, bugün işte bundan bahsetti. İkisi de iyi mi?"

"Olacaklar."

"Daha fazla temizlik malzemesi sipariş ettim, çamaşırhane personeline yılın bu zamanında çarşafların yıkanması konusunda daha hızlı olmaları gerektiğini bildirdim ve

Gelecek hafta. Sen hayat kurtarıyorsun. Ben hizmetçileri denetliyorum. Senin işin daha önemli."

"Belki benim işim hasta insanlar için daha önemlidir ama sizinki temiz bir yatak ve günlük işlerine bir mola arayan insanlar için daha önemlidir."

"Avukat olmalıymışsın. Arayışını kaçırdın."

İçini çekti ve onun yüzünü görebilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı. "Boston'daki bu işi istiyorsan kabul etmelisin. Kulağa harika bir fırsat gibi geliyor."

"Olabilir. Gidersem beni özler misin?" "Evet, seni özlerdim."

"Benimle gelmeyi düşünür müsün?"

"Bilmiyorum. Burayı gerçekten seviyorum. Ya işimi, arkadaşlarımı ve her şeyi bırakıp seninle oraya gidersem ve aramızdaki ilişki yürümezse? O zaman ne yaparım?"

"Seni asla ortada bırakmam Daisy. Aramızda ne olursa olsun."

"Yine de... Her şeye baştan başlayacaktım. Tekrar. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"O zaman yapmayız."

"Seninle seks bile yapamayan bir kadının kaprislerine göre böyle bir karar veremezsin!"

Kahretsin ki gülmedi, hem de çok. O kadar çok güldü ki, sonunda nefesini tuttuğunda gözleri yaşardı.

"Hiç komik değil."

"Çok komiksin." Kızın burnunu cimcikledi. "Burada mutlusun. Ben de seninle mutluyum. Burada kalacağız. Ada hayatından sıkılırsak başka işler de buluruz."

Ona bakakaldı, onun böyle bir şey yapabileceğini anlayamadı. Aslında bu büyüklükte bir kararı kariyeri için en iyisi yerine onun ne istediğine göre vermişti. "David, beni dinle. Çılgınca davranıyorsun-"

Birden yer değiştirerek onu göğsünün üzerine fırlattı ve dudaklarıyla doğrudan temas kurmasını sağladı.

Ona söylemek istediği daha pek çok şey varken, dili ağzına bastırıp saçlarındaki elleri onu kendisine bağlarken, öpücük aniden tüm dikkatini istedi. Sonunda öpücüğünü hafiflettiğinde

ne söylemek istediğini unutmuştu, ki amacının da bu olduğundan şüpheleniyordu.

Odak noktasını kızın boynuna çevirdi, boğazına ve köprücük kemiğine doğru öpücükler kondurdu, atletini omzundan itti.

"Ne yaptığını biliyorum." Azalan gün ışığında onu üzerinde tutarken, stratejik olarak yerleştirilmiş öpücüklerle nefessiz bırakıyordu.

"Ne yapıyorum ben?" diye sordu, dilinin ucunu kızın köprücük kemiği boyunca gezdirerek.

Bunun bu kadar tahrik edici olduğunu hiç düşünmemişti. "Sen dikkatimi dağıtmaya çalışıyor, böylece sana ne istediğime göre kariyer kararı vermenin delilik olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Neden?" Elleri göğüslerine doğru uzandı, avuçladı, şekillendirdi, tahrik etti.

"David," dedi uzun bir iniltiyle. Daha fazla dayanamayarak başını adamın göğsüne doğru eğdi. "Lütfen beni dinler misin?"

"Söylediğin her kelimeyi duydum."

"Ama dinlemiyorsun."

"Ben de kesinlikle öyleyim. Benim için en iyi olandan ziyade senin için en iyi olana dayalı bir kariyer kararı verdiğim için saçmaladığımı düşünüyorsun. Doğru mu düşünüyorum?"

Ona bakmak için başını kaldırdı. Adamın gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Evet!"

"Tamam, güzel. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre öpüşmeye ve diğer şeylere geri dönebilir miyiz?"

"Hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadık."

"Benden kurtulmak istediğini hissettirmeye başlıyorsun."

"İstemiyorum. İstemediğimi biliyorsun ama bunu düşünmeli ve doğru kararı vermelisin."

"Bunu düşündüm ve verdiğim karardan memnunum. Tamam mı?"

"Teklifi gerçekten benim yüzümden mi geri çeviriyorsun?"

"Um, bu soruya cevap vermeyi reddedebilir miyim? Bu konuşmayı bitirip çok daha fazla keyif aldığım diğer konuşmaya geri dönmek ister misin?"

"Soruya cevap ver."

Derin bir iç çekti ve ellerini başının üstüne götürerek parmaklarını saçlarında gezdirdi.

Adamın ereksiyonu kadının karnına baskı yaparken, kadın adamın üzerinden kalkmaya çalıştı. Adam şimşek hızıyla kollarını tekrar kıza dolayarak kaçmasını engelledi.

"Bu bir ama çoğunlukla sensin."

Daisy başını salladı. "Üzerimde çok fazla baskı var."

"Baskı yok. Bunu, sen burada olduğun için burada olmayı sevdiğimi söylemem olarak düşün. Bundan daha fazlası değil."

"Elbette, bundan daha fazlası değil."

"Artık sevişmeye geri dönebilir miyiz?"

"Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

Dramatik bir şekilde inledi. "İşimle ilgili olmadığı sürece."

"Tiffany ve Blaine'in yarın evleneceğini duydun mu?"

"Bunu duydum. Onu işten sonra gördüm."

"Benimle gelir misin?"

"Burada seninle kalmak için Boston'daki işimden vazgeçtiğime göre, sanırım arada bir seninle bir yerlere gitmem gerekecek."

Adamın yüzüne uzun uzun baktı ve şunu fark etti Şakacı sinirliliğine rağmen, daha önce hiç olmadığı kadar rahat ve huzurlu görünüyordu.

"Yüzümde bir şey mi var?" "İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedi kaşlarını iflah olmaz bir şekilde sallayarak. "Aslında öpmek için yeterince iyi."

"Her zaman öpülecek kadar iyi görünüyorsun. Seninle ilk tanıştığım andan beri böyle düşünüyorum. Rahatlamış görünüyorsun demek istedim."

"Bekle, geri al... Benimle neredeyse iki yıl önce bir arı tarafından sokulup kurdeşen döktüğünde tanıştın."

"Bunu hatırlıyor musun?"

"Ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum." Konuşurken parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi.

"Tüm o çirkin kırmızı yaralarla kaplı olsa bile mi?" "O zaman bile."

"Neden bir şey söylemedin?"

"O zamanlar Truck'la görüşmeye yeni başlamıştın. Senin için hiçbir şeyi berbat etmek istemedim."

"Tanrım, keşke yapsaydın."

"Ben de öyle. Onunla yaşadıklarını yaşamaman için her şeyimi verirdim. Size onu sorabilir miyim?"

"Peki ya o?"

"Onda ne gördünüz? Anlamak istiyorum."

Daisy bunu bir an için düşündü.

Zihni Truck'la ilk tanıştığı zamana doğru sürüklendi.

"Eğlenceli ve komik biriydi ve benden gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Ben de

Yalnızdım ve o da oradaydı." Omuz silkti, şimdi ne kadar saf olduğunu düşünmekten nefret ediyordu - yine.

"Şeytanlarını uzun süre çok iyi sakladı."

"Onu sorarak seni üzme istememiştin." "Üzmedin."

"Senden ve seksi dudaklarından, şaşırdığında gözlerinin nasıl büyüdüğünden ve bana kızdığında nasıl küçüldüğünden bahsedelim. Hadi bunu konuşalım. Evine geldiğim andan beri beni deli ediyor. Ve bu gece nerede uyuyacağımızı konuşalım. Senin evinde mi benimkinde mi?"

Basitçe, onun zihnini geçmişten uzaklaştırdı ve geleceğe odaklanmasını sağladı. "Senin."

"Tamam o zaman. Hava kararmadan önce oraya gidelim mi?"

"Mmm," dedi, onu öpmek için eğilerek. "Bir dakika içinde."

Kolları onu sıkıca sarmışken Daisy kendini kaybetti. kendini öpücüğe bıraktı. Daha da yakınlaşmak isteyerek onun üzerinde kıpırdandı. İşkenceli iniltisi ve elleri onun üzerindeydi.

Dibi onu özleminden çıldırtıyordu. Ona bakmak için geri çekildiğinde gün ışığı azalmaya başlamıştı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Bu biraz garip."

"Tuhaflıkla başa çıkabilirim."

"Yaralandığım o geceyi düşünmemek için gerçekten çok çabalıyorum." Dudaklarını yaladı ve adamın gözlerinin

dilinin hareketi. "Ama beni kliniğe getirdiklerinde, bana ne yaptığını gördün. Bu da bana dokunduğunda hiç bunu düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden oluyor.

Orada." Gözlerini onun bakışlarıyla buluşmak için kaldırdı. "Gördün mü? Sana garip olduğunu söylemişim."

"Bunu düşünmüyorum. Ne kadar seksi ve ateşli olduğunu, benim için ne kadar ıslak olduğunu, seni ne kadar boşaltmak istediğimi düşünüyorum. Ama asla ama asla o gece gördüklerimi düşünmüyorum. Sana yemin ederim."

Açıkça söylediği sözler kalbinin arzu ve aşkla çarpmasına neden oldu. Onu nasıl sevmezdi ki? O mükemmel değildi. Hem de hiç. Ama giderek Adamın onun için mükemmel olduğu giderek daha net anlaşıyordu. "Bunu sormama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana istediğin her şeyi, istediğin zaman sorabilirsin." Onun sözlerinden ve gözlerindeki şefkatten cesaret aldı, "Hiç kumsalda seks yaptın mı?" diye sordu.

Adam, kadının umduğu gibi gülümsedi. "İçki mi yoksa rol mü?"

"Hareket."

"Sahil, seks yaptığım tek yerdi. üniversiteye gitti. İlk kez bir yatakta bunu yapmak çok güzeldi." Ne söylediğini fark ettiğinde Neredeyse çarpılmış gibiydi. "Ve bunu bilmene gerek yoktu." "Hayatını dinlemek hoşuma gidiyor."

"Ama eski sevgilimi duymana gerek yok." "O senin hayatının büyük bir parçasıydı."

"Evet, öyleydi ama artık değil. Bunu söylediğimde bana inanıyorsun, değil mi?"

Daisy alt dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Bunu yapmana bayılıyorum," dedi işaret parmağının ucunu kızın dudağına dokundurarak. "İnanılmaz derecede sevimli." Parmağı

dudağından çenesine ve boynuna doğru hareket etti, onu ürpertti. "Peki ya sen? Hiç sahilde seks yaptın mı?"

"Hayır, ama sanırım bir ara yapmak isterim."

"Bunu yapılacaklar listemize eklememiz gerekecek. Ama şu anda seni evime götürmek ve sıcak bir duş almak istiyorum."

Eğer istersen, bütün gece seni kendime yakın tutabilirim."
"Kulağa cennet gibi geliyor." "O
zaman başlayalım."

BÖLÜM 14

David cehennemde kapana kısılmıştı. Daisy ile yaptığı duş, hayatının en erotik karşılaşmalarından biri olmuştu.

Suyun kıvrımlarının üzerinden kayışını ve gül rengi meme uçlarına yapışmasını izlemek onu kazık çakacak kadar sertleştirmişti. Onu duvara yaslayıp dudakları uyuşana ve oksijensiz kalan ciğerleri merhamet çığlıkları atana kadar öpmek de duruma pek yardımcı olmamıştı.

Duştan sonra yatağında devam eden ateşli öpüşme seansı.

Bundan bahsetmeseler de, her ikisi de Bir gece önce olanlardan ürkmüşlerdi, bu yüzden ellerini ve dudaklarını belden yukarıda tutuyorlardı, bu yüzden onun yanında uyanıktı ve soğuk duşları ve buz banyolarını düşünüyorlardı.

Çarşafın sikine sürtünmesi neredeyse daha fazlaydı. Bu yüzden daha rahat bir pozisyon bulmak için yer değiştirdi ve kadının yumuşak karnı ona bastırıldığında yüksek sesle inledi. ereksiyonuna karşı.

"Sorun ne?" diye sordu uykulu bir sesle. "Yok bir şey. Uyumaya devam et."

"Huzursuzsun."

"Özür dilerim. Seni rahatsız etmek istememiştim." "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Önemli bir şey değil. Sadece biraz gergin hissediyorum. Hepsi bu." Gerginlik bunun için iyi bir kelimeydi.

"Omuzlarını ovmamı ister misin?" diye sordu esnemeye çalışarak.

"Sorun değil." Adam kızın uyumaya devam edeceğini umuyordu ama kız onun yerine göğsüne sarıldı ve adamın siki kalktı.

imkansız derecede zor.

Eli göğsünden karnına doğru kaydı.

Onu durdurmaya çalıştı ama arzu reflekslerini yavaşlatmıştı ve o daha ne olduğunu anlamadan kadın elini ona dolamıştı.

ona neyin çarptığını. "Daisy," dedi soluk soluğa.

"Kıpırdarsan boşalacağım."

Belki bırakır umuduyla bunu söyledi ama bunun yerine onu nazıkçe ama ısrarla sıktı ve ardından onu okşamak. "Ah, kahretsin. Oh Tanrım. Daisy..." Kalçaları yataktan fırladı ve kadının belirlediği ritme uydu. Onun işini bitirmek için çok az çaba sarf etmesi gerekti.

"Vay canına," dedi

Tekrar konuşabildiğinde fısıldadı. "Bu... inanılmazdı."

"Sessizce acı çekme. Çıldırıldığım için yeterince kötü hissediyorum, bir de seni acı içinde bırakmayayım. Seninle de ilgilenmeme izin vermelisin."

"Bana çok iyi baktın," dedi, gerginlik vücudundan sızarken onu kendine yakın tutarak.

"Yarın gece, Blaine ve Tiffany'nin düğününden sonra, tekrar denemek istiyorum."

David onun başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi. "Seninle sevişmeyi denemek istiyorum."

Sesi aynı anda hem çok cesur hem de çok korkak geliyordu. "Biraz bekleyelim. Acelemiz yok."

"Kendimi tanıyorum David. Bu engeli aşana kadar tek düşüneceğim şey bu. Lütfen?"

"Ne istersen tatlım. Ne istersen yapacağım." "Teşekkür ederim," dedi ona karşı rahatlayarak.

David onun duymak istediği şeyi söylemişti ama ona

uyarak büyük bir hata yapmadığını umuyordu

Plan.

TIFFANY, bir gece önce açık bıraktıkları Fransız kapılarından içeri süzülen parlak güneş ışığına ve Blaine'in çıplak bedeninin arkadan kendisine sarılmış olmasına uyandı.

Sadece uyudular

Ashleigh'nin babasıyla ya da büyükanne ve büyükbabasıyla kaldığı geceler çıplaktı ve ev onlara kalıyordu.

Adamın eli karnında sıcak, büyük ve sahiplenici bir şekilde dururken, Tiffany memnuniyetle içini çekti ve gözleri açıldığında uykuya geri dönüyordu. Aman Tanrım! Onlar

bugün evleniyor! Yatakta uzanacak vakti yoktu! Kalkıp duş alması ve

Ashleigh ne zaman eve dönecekti ve aman Tanrım! Bugün evleniyorlardı!

Yorganı üzerinden attı ve tam yataktan çıkmak üzereydi ki, adam onu tekrar kendine doğru çekti.

"O kadar hızlı değil."

"Yapacak çok işim var!"

"Saat altı buçuk, Tiff. Daha çok vaktin var."

"Duş alan, saçındaki suyu silkeleyen, üzerine bir şeyler giyip evli."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, ben de tıraş olmayı planlıyorum.

fırsat." Demek istediğini anlatmak için bıyıklarını kızın omzunun arkasına sürterek tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Lütfen yapma. Kirli sakalını ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Kendi düşünümde tıraş olmazsam annem beni asla affetmez."

"Bunu yaparsan karın seni asla affetmez."

"Bebeğim, çok sıkı pazarlık yapıyorsun." Kalçalarını esnetti ve eli göğsünü kapatırken ereksiyonunu kızın poposunun yarığına bastırdı.

Onun söz konusu olduğu yerde çok ama çok kolaydı. Tek yapması gereken ona dokunmaktı ve o da her şeye hazırды.

ona vermek istiyordu. Yapılacaklar listesinin kabarıklığına ve saat ikideki randevusuna rağmen şu an da bir istisna değildi.

Deniz fenerinde planlanan tören.

Adam onun göğüs uçlarını cımbızlarken, planlarının ne kadar hızlı bir şekilde bir araya geldiğini düşündü. Jenny ona

Mac ve Maddie, öğleden sonra yapılacak bir düğün için deniz fenerinde tüm yiyecek ve içecek işlerini halletmiş ve ortak arkadaşlarına özel bir

Yemek için bir sürpriz planlanmıştı.

Tiffany mağazaya gelen son sevkiyatta mükemmel bir elbise bile bulmuştu. Zengin bir fildişiydi, spagetti askıları vardı ve üzerinde büyük, parlak, turuncu-kırmızı bir çiçek bulunuyordu.

Kalçasının üzerinden. Elbisenin yan tarafındaki bir yırtmaç çiçeğin ortasından geçiyordu. Biraz alışılmadık olsa da bu elbise onun için mükemmeldi ve Blaine'in buna bayılacağından hiç şüphesi yoktu. Kendisinin yanı sıra Ashleigh ve Maddie için de kırmızı ve turuncu Gerbera papatyalarından oluşan buketler sipariş etmişti.

Geriye kalan tek soru Ashleigh'in beyaz kuşgözü Paskalya elbisesinin hala ona uyup uymadığıydı. Jim bu sabah onu eve getirdiğinde. Tiffany düğün haberini çok heyecanlanacak olan kızıyla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Ashleigh de Blaine'i en az Tiffany kadar seviyordu, muhtemelen Jim'in Blaine'in yanlarına taşınmasına bu kadar karşı çıkmasının nedeni de buydu. Kendini

kızının hayatındaki diğer adam tarafından tehdit edildi.

"Ne düşünüyorsun?" Blaine onun sırtını öperken sordu.

"Size söylersem, yaptığınız şeyden hoşlanmadığımı düşünebilirsiniz."

Kızın poposundan bir ısırık aldı, bu da kızın şaşkınlıkla ciyaklamasına neden oldu. "Anlat bana."

"Düşünüyordum da, Jim'in senin buraya taşınmana bu

kadar kızmasının sebebi, muhtemelen
Ashleigh seni ondan daha çok seviyor."

"Amacım asla bu değildi."

"Biliyorum ama ona karşı çok iyisin. Onunlayken tüm dikkatini ona veriyorsun. Jim bunu hiç yapmadı. Her zaman yüzü telefonuna dönük, maç izliyor ya da onunla ilgilenmemek için elinden geleni yapıyor. Bu yüzden geceyi onunla geçirmesinden nefret ediyorum. Jim onunla ilgilenmediğinde kızım incinecek diye endişeleniyorum. dikkatini ver."

"Tüm hatalarına rağmen onu seviyor, Tiff. Ona bir şey olmasına asla izin vermez."

"Biliyorum. Haklısın ama yine de burada bizimle olması çok daha hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle, ama söylemeliyim ki, çıplak uyuduğum geceleri de seviyorum. Onları çok seviyorum."

Tiffany onun şehvet düşkünü ses tonuna güldü ve poposunu ona doğru iterek inlemesine neden oldu.

"Nişanlımla sevişmek istiyorum. O zamandan beri Tarihteki en kısa nişan, yeterince nişan seksi yapamadık."

"Sadece bu şekilde yaparsak. Düğün günümüzde beni görmemen gerekiyor. Bu kötü şans getirir. Bu kadar yeter."

"Şansın dönmek üzere bebeğim. Bundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bugün seni çok ama çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Evet, öyle. Bugün ve gelecek her gün için çok heyecanlıyım."

"Ben de öyle. Resmi olarak karım olmanı sabırsızlıkla bekliyorum." "Aman Tanrım! Blaine! Yüzükler ne olacak?"

"Ben hallederim. Merak etmeyin."

"Sadece iki gün içinde bunu nasıl başardınız?"

Bacaklarının arasını okşamak için uzandı. "Mmm, benim için her zaman hazır olmanı seviyorum."

"Tek yapman gereken bana bakmak ve ben hazırım."

"Bunu bilmek güzel. Sana çok bakmayı planlıyorum. biz evliyiz."

Onu güldürdü. Onu ilk kez aşık olan aptal bir genç kız gibi gülümsetti. Onu güvende hissettirdi. Onu seksi ve arzulu hissettirdi. Her gün ona o kadar çok şey hissettirdi ki

Hepsini zar zor işledi. Hepsinden önemlisi, ona kendisi için dünyadaki her şeyden daha önemli olduğunu hissettirdi. Onun için her şeydi ve her zaman da öyle olacaktı.

Onu doruk noktasına kadar okşadıktan sonra onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve arkadan girdi. Her zaman olduğu gibi, sıkı oturuş onun uyarılmasını artırdı ve Onunla ve onu sevmekle ilgili olmayan her düşünceyi aklından çıkardı.

"Tanrım, o tatlı kıcını seviyorum," dedi homurdanarak. "ve seni her istediğimde kendini bana teslim edişin. Ben olmalıyım dünyanın en şanslı adamı."

Sözleri, elleri ve sert aletinin sert vuruşları birleşerek ona dünya standartlarında bir orgazm yaşattı. Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi. Tam her şeyin bittiğini düşündüğü anda, adam meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlıyor ya da klitorisine bastırıyor ya da içine girip derinlerdeki o noktaya vurarak başka bir salıverme dalgasını tetikliyordu.

"Blaine," dedi nefes nefese. "Ne oldu, bebeğim?"

"Beni öldürüyorsun."

"Hayır, değilim," dedi gülerek. "Bunu kaldırabilirsin."

"Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Bana bir tane daha ver, gitmene izin vereyim."

"Benden zaten dört tane aldın!" Tiffany, o aksini kanıtlayana kadar çoğalmanın mümkün olduğuna bile inanmamıştı.

"Bir tane daha. Bunu bana düğün hediyen olarak kabul et."

"Bunu daha sonra tekrar yapmak zorunda kalmayayım diye mi?"

Bu yorumundan dolayı kışına yankılanan bir şaplak yedi ve bu onu yeniden ateşledi.

"İşte benim kızım. Sana şaplak attığımda ıslanmana bayılıyorum." Demek istediğini anlatmak için tekrar yaptı, diğerini de

Tiffany kendini başka bir orgazmın eşiğinde buldu. "Hadi bebeğim. Seni hissetmeme izin ver beni sıkıştır. Gözlerimin kafamın içinde dönmesini sağla."

Ona sert ve hızlı bir şekilde verdi, acımasız bir tempo tuttu.

"Yine... dayanıklılığını gösteriyorsun," dedi.

Bir kahkaha atarak, kalçalarını kavradı ve ondan tam olarak istediğini elde edene kadar içine girdi. Ancak o zaman kendini de bıraktı.

Ter içinde yatağın üzerine yığıldılar, zor nefes alıyorlardı ve artçı sarsıntılar yüzünden hâlâ zonkluyorlardı. Ve lanet olsun ki

hala içinde sert değildi. Bunu nasıl yaptı?

"Bu, harika evlilikler tarihindeki en harika evlilik olacak," dedi boğuk bir fısıltıyla, bir yandan da kızın omzuna, onun altında titremesine neden olan öpücükler kondurdu.

"Eğer üzerimden inip buradan gitmezsen, benimle evlendiğinde bir cadı gibi görüneceğim."

"Mümkün değil, ama bir dakika bile geç kalmayacağınıza söz verdiğiniz sürece hazırlanmanız için size zaman tanıyacağım."

"Orada olacağım. Hiçbir şey beni senden alıkoyamaz-bugün ya da herhangi bir gün."

Adam kadının içinde kabardı ve kalınlaştı. "Blaine!"

Kıkırdayarak ondan uzaklaştı. "Ben gidiyorum. Ben gidiyorum." "Bunu balayına sakla." Tiffany yüzünü Yastığa sarıldı, böylece onu tüm çıplaklığıyla odanın içinde dolaşırken seyretme cazibesine kapılmayacaktı. Kendini durgun hissediyor ve

Orgazm çılgınlığından sonra rahatlayan kadın, adam duş alıp

giyinirken orada kaldı.

Bir elini onun iki yanına koyarak yatağın üzerine eğildi ve ensesinden öptü. "Seni bir daha gördüğümde, bu senin için."

"Sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle. Sanki hayatım boyunca bugünün gelmesini beklemişim gibi hissediyorum."

Tiffany onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Seni tekrar yatağa sürüklemeyen önce git."

"Mmm, bu gitmek için pek teşvik edici değil."

"Git!"

"Aşkı hissetmiyorum."

"Bunu daha sonra telafi edeceğim."

"Evet, yapacaksın," dedi, elini son bir kez kışını sıkmak için sırtından aşağı sürükleyerek. "Tanrım, Tiff." Eğildi, başı onun sırtına yaslandı. "Benimle gerçekten evleneceğine inanamıyorum. Kendimi bir tür evrende yaşıyormuşum gibi hissediyorum. rüya gibi bir şey."

"Ben de," dedi usulca, onun sözleri karşısında gözyaşlarına boğulmuştu. "Bugünün hayatımın en güzel günlerinden biri olmasını bekliyorum, ama Tüm bu çılgınlıklardan önce, bilmenizi isterim ki Hayatımın en güzel günü seni ilk gördüğüm andı, klinikte Maddie'nin yatağında oturuyordun. Tam o anda senin benim için yaratıldığını anlamıştım." Kadının sırtının ortasına bir öpücük kondurdu ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Tiffany gözyaşlarını silmek için yastık kılıfını kullandı. O da Alt kattaki kapının kapandığını duydu ve ilk işi kahve olduğu için bir bornoz bulmak üzere ayağa kalktı. Merdivenleri yarılarmıştı ki, araba yolundan gelen sesler açık pencereden içeri süzüldü ve onu arka kapıya doğru koşturdu. Kapıyı açtığında Jim'in Blaine'e bakmaya çalıştığını ve Ashleigh'in de ikisinin arasına baktığını gördü korkmuş bir dişi geyik gibi.

"Hey, Ash," dedi Tiffany. "Anneni görmeye gel."

Ashleigh Jim'in gevşek tutuşundan kurtuldu ve annesine doğru fırladı.

Tiffany onu kucaklayıp sımsıkı sarılmaya hazırdı.
"Selam, bebeğim."

"Babam Blaine'e kızgın." Titreyen çenesi
Tiffany, kızlarının önünde kavga çıkardığı için eski
kocasına zarar vermek ister.

"Bana büyük bir iyilik yapıp
çantanı boşaltır mısın?" Ashleigh'nin odası evin uzak
tarafındaydı, böylece araba yolundaki olası sorunlardan
uzakta olacaktı. "Hemen geliyorum ve senin için çok büyük
bir sürprizim var."

"Tamam, anne."

Tiffany onun yanağına bir öpücük kondurdu ve onu yere
bıraktı. "İşte benim iyi kızım."

Ashley eve girerken Kaşif Dora'nın gece çantasını
arkasından sürükledi.

Kapı Ashleigh'nin arkasından kapandığı anda Tiffany
Jim'e döndü. "Sorun nedir?"

"Sana onu buralarda istemediğimi söylemiştim," dedi,
Blaine'e ters ters bakıyordu, Jim'i yumruklama dürtüsünü
dizginliyor gibiydi, ki bunu kolayca yapabilirdi.

"Kiminle vakit geçirdiğim artık seni ilgilendirmiyor. Tam
olarak istediğini aldın. Artık benimle evli değilsin. O
yüzden lütfen kendi işine bak ve benimkinden uzak dur."

"Kızımı etkiliyorsa senin işin benim işimdir."

"Senin aksine ben kızımı her zaman ön planda tuttum ve
hayatımın sonuna kadar da tutmaya devam edeceğim. Beni
kullanmadığın bir çöp parçası gibi attın.
ve hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda söz sahibi
olduğunuzu sanıyorsunuz."

"Sana söyleneni yapmazsan çok pişman olacaksın."

"Ciddi misin sen?" Blaine Jim'e bir adım daha yaklaştı,
böylece onu göğsünden dürtebilecekti. Jim geriye doğru
tökezledi ama
düşmeden önce ayağını toparladı. "Cidden az önce

Onu benim önümde tehdit mi ediyorsun? Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?

İstesem başınıza ne kadar bela açabilirim? Güzel kızının, senin tek kızın olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Bu adadaki hayatını cehenneme çevirmediğimi mi sanıyorsun? Ona çok saygı duyuyorum.

Babasının ne kadar pislik olduğunu herkese anlatacağım. Ama sana söylediğimde dinlesen iyi edersin.

Eski karını rahat bırakmazsan seni mahvetmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Davranışların taciz sınırında ve benim sözüme karşılık seninki gelirse kimse sana inanmaz. O yüzden defol git buradan ve onsuz istediğin hayatı yaşa. Kızın dışında burada sana göre bir şey yok artık."

Jim'in yüzü kıpkırmızı olmuştu ama akıllıca bir hareketle topuklarının üzerinde döndü ve hışımla uzaklaştı. Keşke Tiffany buna inanabilseydi.

Bu konuda ondan son sözü duymuşlardı.

Blaine, Tiffany'ye dönmeden önce onun araziden ayrılmasını bekledi. "İyi misin?"

Onun için küçük bir gülümseme hazırladı. "Düğünden önce beni görmemen gerekiyordu."

Ona doğru geldi ve en alt basamakta durdu, Bu da onu göz hizasına getirdi. "Batıl inançlı olmana gerek olduğunu sanmıyorum. Şansının dönmek üzere olduğuna dair bir his var içimde. değişim."

Parmaklarıyla onun dağınık saçlarını taradı, bir düzen getirmeye çalışıyorum. "Zaten öyle." Onu öptü. "Evliliğimiz zaten büyülendiğine göre, Ashleigh'e haberlerimizi birlikte vermeye ne dersin?"

Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bunu çok isterim."

DAISY inanılmaz bir rüya görüyordu. O ve David sevişiyorlardı ve bu inanılmazdı. Bununla ilgili hiçbir şey

Onu korkutmuş ya da ondan uzaklaşmak istemesine neden olmuştu. Aksine, daha da yakınlaşmak istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Ona verebileceği her şeyi istiyordu. Biliyor olmasına rağmen Rüya görüyordu, erotik sahnenin gelişmesini sanki bir seyirci gibi izledi.

Tam her şey zirveye doğru ilerlerken uyandı, bacaklarının arası zonkluyordu ve çaresizce başladıkları şeyi bitirmek.

Uyandığında David'in gözlerini görmeyi çok seviyordu. yakışıklı yüzü onunkinin yanındaki yastığın üzerindeydi. Adamın yeni duş almış ve cilalanmışken muhteşem olduğunu düşündüyse de, buruşuk ve tıraşa ihtiyacı varken günahkâr derecede seksiydi. Çenesindeki bıyıklar onu büyülüyordu ve parmağını kirli sakalının üzerinde hafifçe gezdirmekten kendini alamadı.

Adamın kıpırdamamış olmasından cesaret alarak parmağını alt dudağının üzerinde hafifçe gezdirerek keşfine devam etti.

Parmağını hafifçe ısırarak üzerine atladı.

Çıglık attı ve sonra kahkahayı bastı. "Ödümü kopardın."

Gözlerini açmadan gülümsedi ve parmağını kemirmeye devam etti. "Birileri erkenden uyanmış." Eli Tişörtünün altına girip karnına yaslandı ve onu sıcaklığıyla doldurdu.

Daisy ona yaklaştı, tenini hissetmek istiyordu. ama gömleği araya girince hayal kırıklığına uğradı. Tişörtü çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattığında onu şaşırttığını anlayabiliyordu. Onun kendisine bakışını izlemek, şimdiye kadar deneyimlediği en seksi şeylerden biriydi.

"David..."

"Ne var tatlım?" Kolunu ona dolayan adam, göğüslerinin göğsündeki kıllara sürtünmesi için onu daha da yaklaştırdı.

O ana kadar göğüs kıllarının ne kadar tahrik edici olabileceğini hiç bilmiyordu ve bacaklarının arasındaki muhtaç karıncalanma yoğunlaşarak bir arzu patlamasına dönüştü. "Öyle hissediyorum ki... Öyle..."

"Anlat bana."

"Çaresiz," dedi, kelime kendini filtreleyemedi ağızından kaçmıştı. Adam elini uzatana kadar utanç içindeydi. Cinsel organını örtmüştü ve inanılmaz derecede tahrik olmaktan başka bir şey yapacak beyin gücü kalmamıştı.

"Burada mı?"

"Evet. Daha önce hiç böyle olmamıştım." "Ne gibi?"

"İleriye dönük, muhtaç, bir şeyler isteyen. Yatakta."

"Tüm bu şeyleri seviyorum. İleri gitmeni seviyorum. I Bana ihtiyacın olduğunda seviyorum. Ve benden yatakta ya da başka bir yerde ne istersen istemeni seviyorum, seviyorum, seviyorum." O

kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve kulak memesinin tamamını hissetmesini sağlayacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

Vücudunu. "Bana ne istediğini söyle," dedi, parmaklarını onun yarığına bastırdı ve sonra tekrar tekrar geri çekildi.

Onun omuzlarına yapıştı, can havliyle tutunmaya çalıştı. "Ben... Ben... Ben seni istiyorum. Hiç kimseyi benim istediğim gibi seni istiyorum."

"Beni yakaladın. Kanca, çizgi ve platin. Şimdi bana ne yapmamı istediğini söyle."

Daisy hangisinin daha tahrik edici olduğundan emin değildi - parmaklarının en hassas bölgesine bastırması mı yoksa daha önce bir erkeğe söylemediği sözleri söyledi. "Gelmek istiyorum."

"Seni nasıl boşaltmamı istersin? Parmaklarımı mı, dilimi mi yoksa sikimi mi istersin? İstediğin her şekilde olabilir. Sadece bana söylemelisin, böylece istediğini aldığından emin olabilirim."

"Parmaklarını istiyorum."

Külotunun içinden klitorisini parmaklarının arasında yuvarlayarak dayanılmaz zevkten çılgılık atmasına neden oldu.

"Ve dilin." Bu kelimeleri gerçekten söylediğine inanamıyordu, ama şimdi onlar orada olduğu için, o hızla hareket ederek külotunu çıkardı ve beklentiyle titreyen

bacaklarının arasına yerleşti.

"Rahatla, tatlım. Benim için aç."

Daisy bir şekilde ayaklarını birbirinden uzaklaştırmayı başardı ama onun hoşuna gidecek kadar değil. Omuzlarını kullanarak onu daha da açtı.

Adam dilini kadının kıvrımlarına bastırıp sel gibi akan suları yaladığında kadının vücudunu sıcak bir kızarıklık kapladı.

Orada biriken nem.

"Kahretsin, çok tatlısın. Öyle olacağını biliyordum." Bir saat gibi gelen bir süre boyunca devam etti, alay etti, yaladı, emdi, burnunu soktu, vücudundaki her sinir ucunu alev alev yaktı, ta ki teni ince bir ter tabakasıyla kaplanana kadar.

Tam olarak nereye odaklanacağını biliyordu ve onu doruğa doğru sürükledi, ama parmaklarını onun içine bastırdığında kombinasyonu, diğerlerinin yanında soluk kalan bir vücut salınımına yol açtı. Kesinlikle kışkırtıcıydı.

Çılgılık atmasının mümkün olduğunu düşündü ama tam olarak emin değildi. Daha sonra, onu nazıkçe okşayıp sakinleştirirken, boğazının ağrıdığını hissetti. "Çılgılık mı attım?"

"Kesinlikle yaptın," dedi gururlu bir gülümsemeyle, göbeğinden göğüslerine doğru öpücükler kondururken.

"Bu inanılmazdı."

"İzlemesi inanılmazdı."

Utanç onu yeniden ele geçirdi. Gözlerini kaçırdı ama adamın çenesindeki parmağı onu geri getirdi. "Seksi ve güzeldi, tıpkı senin gibi."

Elini adamın göğsünde gezdirdi ve göbeğinde uzun ve gururlu bir şekilde duran ereksiyonu okşadı.

Bakışlarını onun üzerinde sabit tutarak, onun üzerine binerken ve onu girişine yönlendirirken sikini sıkıca tuttu.

Adamın elleri kadının kalçalarını kavradı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne yapıyorsun orada?"

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı ve kendini onun sert uzunluğuna doğru indirdi. "Bu."

"Bunu sevdim. Sen sevdin mi?"

Kelimeler ağızından kaçtığı için başını salladı.

"Korunmaya ihtiyacımız var mı?"

"Güvendeyim ve korunuyorum. Eğer öyleysen." "Güvendeyim."

Ellerini adamın göğsüne koyarak onu yavaşça bedenine alırken destek aradı. Tüm bu süre boyunca bakışlarını onun yüzünde sabit tuttu, muhtemelen herhangi bir çıldırma veya erime belirtisi arıyordu. Ama bu sefer bunların hiçbirisi yoktu. Sadece zevk vardı, Daisy'nin aldığı türden bir zevk.

rüyası dışında daha önce hiç bu kadar keskin bir şekilde deneyimlememişti.

"Biraz yukarı kaldır," dedi, sesi sert ve seksiydi. "Şimdi geri gel. Evet, evet. İşte böyle. Yap şunu tekrar."

Kendini her yukarı kaldırdığında, her seferinde bir öncekinden daha fazla aşağı iniyordu, ta ki adamın tamamını alana kadar. Kadın Yüzündeki gergin ifadeden kendini kontrol altında tutmaya çalıştığı anlaşıyordu. Ona bir şeyler veriyordu. Ona söylemesine gerek kalmadan tam olarak neye ihtiyacı olduğunu. Ona tam kontrol veriyordu.

"Bana bak, Daisy."

Kendisine özen, endişe ve şefkatle bakan muhteşem gözlerde kendini kaybetti.

"Başka tarafa bakma. Her zaman ben olduğumu bilmeni istiyorum."

"İyi hissettiriyor mu?" diye sordu. "Çok iyi hissettiriyor."

"Nasıl bu kadar iyi hissettirebilir?"

"Otuz saniye içinde öğreneceksin, eğer o kadar uzun süre dayanabilirsem."

Daisy sevişirken gülmeyi beklemiyordu, Çünkü daha önce hiç olmamıştı. Ama onunla olan her şey gibi bu da farklıydı.

"Biraz hareket edebilir miyiz? Belki yan yatabiliriz?" "Bunu daha önce hiç yapmadım. Nasıl yapacağız?"

"Bana tutun ve başka tarafa bakma."

Kollarını ona dolayarak, her defasında Böylece hâlâ birleşmişlerdi ama yüzleri birbirlerine dönüktü. Adamın teninin tüm vücudunu okşamasından dolayı titredi.

"Kendini tutma David." Kolunu ona doladı ve kalçalarını döndürdü. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Kadının sözleri adamın kontrolünü sarsmış gibi görünüyordu, çünkü adam ona istediğini derin vuruşlarla veriyordu ve kadın haykırıyordu
sırf zevkten.

"Gözler," dedi, sesi en az onun hissettiği kadar nefessizdi. "Bana bak."

Bir kez daha gözlerini açmaya zorladı ve gözlerini kırpıştırarak ona odaklandı, kalbi onun tahrik olmuş, hafifçe kontrolden çıkmış, siyah saçları alnına dökülmüş ve kendini ona verirken gözleri alev alev yanan seksi görüntüsü karşısında düzensiz bir şekilde atıyordu.

Büyük bir eliyle poposunu kapattı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı. Pozisyonundaki değişiklik onu daha derine gönderdi, bu da vücudunda mini yıldırım çarpmaları gibi hareket eden zincirleme bir his reaksiyonu başlattı. Göğsündeki kıllar meme uçlarına sürtünerek, derin bir darbeye ona yapışmasına neden olan bir dizi başka tepkiyi tetikledi
onun serbest kalmasını tetikledi.

"Evet," diye fısıldadı, "bırak. Tuttum seni." Kolları Etrafında gerildi, ama ona katıldığında göz temasını hiç kesmedi, titreyip yanına yığılana kadar tekrar tekrar içine girdi.

Adam kadının içinde zonklamaya devam ederken Daisy onu kendine yakın tuttu ve bıyıklarından yayılan kendine özgü kokusunu içine çekti.
göğsüne sürtündü. Onu bir süre daha orada tutmak için bacağına kalçasına doladı.

"İyi misin?"

"Harikayım. Ya sen?" "Muhteşem."

"Evet, oldukça iyiydi, değil mi?"

Kahkaha homurtusu onu gülümsetti. "Oldukça. Ama

sana kesin bir cevap vermeden önce emin olabilmem için
bunu tekrar yapmamız gerekebilir."

"Tüm gerçekleri bilmeden böylesine önemli bir karar vermek sorumsuzluk olur."

Kollarıyla onu sımsıkı saran adam gülerken onu çevirdi ve yüzündeki neşeli ifade onu şaşkına çevirdi. Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

"Ne?" diye sordu onu üzerine oturttuğunda.

"Gerçekten mutlu
görünüyorsun."

"Gerçekten mutluyum."

"Sevindim. Bunu senin için istiyorum."

Kızın saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ben de senin için istiyorum."

"Oraya geliyorum."

"Oraya birlikte gideceğiz."

Daisy başını onun göğsüne yasladı ve rahatlama ile endişenin eşit olduğu derin bir nefes verdi. Şüphesiz Bu kadar iyi olan hiçbir şey uzun süre dayanamazdı. Daha önce hiç olmamıştı. Bu düşüncenin neşesini kaçırmamasına izin vermek istemeyerek gözlerini kapattı ve anın tadını çıkararak hızla akan zihnini sakinleştirmeye çalıştı.

Şu an için her şey mükemmeldi.

BİR SONRAKİ UYANIŞINDA David odanın içinde sessizce dolaşıyordu. Ekose bir şort ve lacivert bir polo giymişti. Gömlek. Onun uyandığını görünce yatağın kenarına oturmak için yanına geldi. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve alnından öptü. "Uyanıp uyanmayacağını merak ediyordum."

"Saat kaç?" "Neredeyse
on bir."

"Vay be, liseden beri böyle bir şey olmamıştı."

"Çok yıpranmıştın. Çok fazla çalışıyordun." "İşten bahsetmişken, kontrol etmeliyim."

"Cumartesi izin günün sanıyordum."

"Öyle, ama..."

Onu öpmek için eğildi. "O zaman bugün izin al." "Sen de mi izinlisin?"

"Cumartesi sabahları ev ziyaretleri yapıyorum, çoğunlukla Kliniğe gelmekte zorlanan yaşlı insanlar. Acil bir durum olmadığı sürece öğleden sonra izinliyim."

Daisy parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Ev ziyaretleri yapman gerçekten çok hoş."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Ziyaret ettiği insanlar için bunun çok önemli olduğu kesindi. "İşin bir parçası."

"Hayır, değil. Ziyaretler için ücret alıyor musunuz?" "Genelde değil."

"Sen iyi bir adamsın, David Lawrence."

"Şşşt, bunu çok yüksek sesle söyleme. Buradaki itibarımı mahvedeceksin."

"Umarım artık insanlar sizi düşündüklerinde, Janey'nin başına gelenlerden çok daha fazlasının, ihtiyaç duydukları anda kendilerine ya da aile üyelerine gösterdiğiniz nezaketi hatırladıklarını biliyorsunuzdur."

"Bu doğru mu?"

"Yüzün kızarıyor mu?" "Yüzüm kızarmıyor."

"Evet, sanırım öyle."

"Marion'u kontrol etmek için benimle gelmek ister misin? Bugün görmeyi planladığım tek kişi o."

"Çok isterim! Önce hızlıca bir duş alabilir miyim?"

"Elbette. Belirli bir programım yok." Kollarını ona doladığında ve başını yasladığında onu şaşırttı. göğsünde. "Teşekkürler."

Daisy parmaklarını kalın, ipeksi saç tellerinde gezdirdi. "Ne için?"

"Benim ve hikayemin Janey ile ilgili her şeyden daha fazlası olduğunu anlamama yardımcı olduğun için."

"Çok daha fazlası var. Belki de bunu görmene izin vermenin zamanı gelmiştir, ha?"

"Senin gözlerinden bakmayı seviyorum."

Yumuşak bir sesle söylenen bu söz onu öldürdü ve savunmasını kırdı. "Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim."

"Ne için?"

"Daha önce olanlar için. Bunu senden başka biriyle yapabileceğimi sanmıyorum."

"Umarım öyle değildir. Bunu başka biriyle yapmasan iyi edersin, yoksa benim pek de çekici olmayan kıskanç tarafımı görürsün."

"Kıskanç bir yanın mı var?" diye sordu, şakacı şakalaşmanın tadını çıkararak. Bu da daha önce bir erkekle ilişkisinde hiç yaşamadığı bir şeydi.

"Sadece sen söz konusu olduğunda."

"Bu kıskanç taraf neye benziyor?"

"Çok çirkin ve yeşil gözlü ve kızıma bakmaya cesaret eden herkese odaklanmış."

"Mmm, senin kız," dedi iç çekerek. "Kulağa hoş geliyor. Şimdi beni duşa kaldırırsan da Marion'u görmeye gitsek ve her şeyi halletsek. Belki partiden önce birbirimizi tanımak için biraz zamanımız olur. daha iyi mi?"

Adamın kıkırdaması kadının içinde gümbürdedi. "Bu bana harika bir fikir gibi geldi."

Daisy yavaşça duş aldı, kokan bir sabun kullandı. onun gibi ve masaj yapan duş başlığının kaslarındaki ağrıları geçirmesine izin verdi.

Banyo kapısı açıldı. "Bütün gün orada mı kalacaksın?"

"Bunu düşünüyorum."

"Arkadaş ister misin?"

"Biraz isterdim ama hepiniz gitmeye hazırsınız."

Duşun kapısı tüm çıplaklığıyla ona açıldı. "Ee?"

Onu bir buhar girdabının içinde görmek bacaklarının titremesine neden oldu. Ona bir el uzattı.

Onunla birlikte duşa girdi ve neredeyse kıyafetlerini çıkarır çıkarmaz kollarını ona doladı.

"Bu kadar hızlı soyunabildiğini bilmek güzel."

"Her şey teşvike bağlı ve sen oldukça tatlı bir teşvik oluşturuyorsun." Elleri ve dudakları her yerdeydi, ıslak ten üzerinde yumuşak bir şekilde kayarak onu ateşliyordu. "Hiç duşta yaptın mı?"

Daisy başını salladı çünkü o anda açık bir şekilde konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"Her şey için ilk sefer," dedi, onu fayansa bastırdı ve bacakları kalçalarına dolanacak şekilde kaldırdı. "Bu iyi mi?"

Sıcak su üzerlerine dökülürken Daisy kollarını onun boynuna doladı. "Her şey yolunda."

Ereksiyonunun ucuyla onu dürttü. "Buna ne dersin? Hâlâ iyi mi?"

"Çok, çok iyi."

Kalçasını eğerek kadının içine kaydđ. "Ya bu?" diye sordu, boynuna kanını hızlandıran aęzđ açık öpücükler kondurarak.

"Çok, çok, çok iyi, ama daha iyi olabilirdi."

Adamın boğuk, seksi kahkahası gülümsemesine neden olurken, kızın boylu boyunca aşağı kaymasına izin verdi.

"Hâlâ iyi misin?"

"Mmm, harika. Ama..."

"Eğer daha iyi olabileceğini söylersen, kıcına şaplak atarım."

Kulağına doğru gürleyen sözler, vücudunda dolaşan canlı bir tel gibiydi.

"Özür dilerim Daisy. Bunu söylememeliydim. Sana asla vurmayacağımı söylemiştim ve bunda ciddiyydim."

"Oynadığını biliyordum ve hoşuma gitti."

David inledi ve kızın poposunu daha sıkı tuttu. "Tanrım, Daisy, beni delirtiyorsun."

"Deli ol," dedi. "Yemin ederim buna dayanabilirim." Saçlarını kavrayarak onu alev alev yanan bir öpücüğe sürükledi ve

onu bir tutku fırtınası içinde alıp götürdü. Onlar bu sırada Duşun duvarına karşı birlikte bastırarak, ona diğer tüm erkeklerle neler kaçırdığını gösterdi.

O değildi.

Adam onları patlayıcı bir finişe götürürken kadın sıkıca tutundu.

Tüm zaman boyunca onu öptü ve sadece nefes alma ihtiyacı onu ele geçirdiğinde ondan geri çekildi. "Vay canına," diye fısıldadı, başını onun omzuna bırakırken ikinci, daha az güçlü bir orgazmı tetikleyen küçük hareketlerle içine doğru itmeye devam etti. "Bu inanılmazdı. Sen inanılmazsın."

"Sen de öylesin."

Onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Birlikte oldukça inanılmazız."

Başını sallayarak onu tekrar öptü. O hassas anda kalbinden şaşırtıcı bir dizi duygu geçti.

Baskın duygu aşktı, daha önce hissettiği her şey kadar saf ve gerçek. Onu seviyordu.

Ancak su nihayet soğuduğunda birbirlerinden ayrıldılar ve soğuktan kaçma telaşıyla kahkahalar atmaya başladılar.

David havluları aldı ve önce onu bir havluya sardı. diğerini beline doladı. "İki saniye içinde sıcaktan soğuğa."

"En azından bir dakika önce olmadı. Bu her şeyi daha da zorlaştırabilirdi."

Ellerini kadının omuzlarına koydu ve onu tekrar öptü. "Hiçbir şey bunu engelleyemezdi."

Kollarını ona doladı ve sıkıca tutundu. "İlk duş seksimi asla unutamayacağımı kesinlikle gördün."

"Güzel, o zaman buradaki işim bitti. Şimdilik." Son bir kez daha sıktıktan sonra, giyinmeleri için onu bıraktı.

Normalde bir erkeğin önünde çıplak olmaktan çekinen Daisy, havlusunu hiç önemsizmiş gibi bıraktı.

önünde durmak büyük bir olaydı. Bu sabahtan sonra, onun yanında çıplak olmak son derece doğal görünüyordu.

Onu dikkatle izledi, bakışları yüzünden göğüslerine ve sonra tekrar yukarıya doğru hareket etti. "Biliyorsun, Marion bütün gün evde olacak ve oraya biraz daha geç gidersek sorun olmaz."

Göğüslerine uzanan adamın ellerini Daisy tokatlayarak uzaklaştırdı. "Önce Marion. Daha sonra."

"Neden?"

"Şu anda hepimiz temiziz ve tüm sıcak suyu kullandık."

"Yani?"

Adamın yere attığı kıyafetleri yerden aldı, kollarına itti ve onu kapıdan dışarı gönderdi.

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi kapalı kapının ardından. "Evet, öyleyim."

"Hayır, değilsin."

"Marion'dan döner dönmez aksini kanıtlayacağım."

"Sözler, sözler."

Daisy giyinirken gülümsedi. O gülümsedi Dişlerini fırçaladı, ki bunu yapmak sanıldığı kadar kolay değildi ve kahve, tost ve mısır gevreğinden oluşan kahvaltı boyunca gülümsedi. Onu güldürdü, onu düşündürdü, onu Onu güvende ve değerli hissettirdi ve asla başına gelmeyeceğini düşündüğü her şeyi istemesini sağladı.

BÖLÜM 15

Daisy'nin coşkulu ruh hali Marion'un evine giderken de devam etti. David yol boyunca onun elini tuttu, Sanki ona yakın olmaya ve dokunmamaya dayanamıyormuş gibi. Kız bunu sevdi. Onu seviyordu. Bunu ona söylemek istiyordu ama onun bunu duymaya hazır olduğundan ya da kendisinin bunu söylemeye hazır olduğundan emin değildi. Aceleyle gerek yoktu, dedi kendi kendine. Dünya kadar zamanları vardı.

David arabasını adanın kuzey ucunda bulunan Martinez Çim ve Bahçe kompleksine çekti. Yaz başındaki cumartesi günü çok sayıda insan dışarı çıkmıştı. Perakende satış alanında dolaşp bahçeleri için bitki ve çiçek satın alıyorlardı. Perakende satış alanının arkasında sıra sıra bakımlı seralar ve dönümlerce ekili tarlalar vardı. Sağa döndü seraların arkasına döndü ve yolun sonunda geniş bir çiftlik evi görünene kadar bir mil kadar toprak yolu takip etti.

"Bu inanılmaz," dedi Daisy. "Onların bu kadar Tesis çok büyüktü ve kasabaya kadar onca yolu yürüdüğüne inanamıyorum."

"Biliyorum. Oldukça büyük bir iş yürütüyorlar. Bu zor Marion'un sadece bir yıl önce her şeyi denetlediğine inanıyorum. Paul burada onunla birlikte çalışıyordu ama Alex'in Washington'daki ABD Botanik Bahçesi'nde inanılmaz bir işi vardı. O da

Annesi hastalanınca oradaki hayatını bırakıp eve taşındı."

"Onlara sahip olduğu için çok şanslı."

"Elbette, ama bu durum hepsine çok zarar veriyor. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirler bilmiyorum."

"Bu çok üzücü. O da hala nispeten genç bir kadın."

"Biliyorum. Zor bir durum, özellikle de onlar gibi yaşamak

bir adada yapmak ve burada iş tarafından bağlanmak."

"Eminim onlar için büyük bir teselli kaynağı oluyorsunuzdur."

"Bundan emin değilim. Elimden geleni yapıyorum ama asla yeterli gelmiyor."

"Onu görmek için buraya gelmek çoğu doktorun yapacağından çok daha fazlası."

"Paul ve Alex'e yardım etmenin en azından yapabileceğim bir şey olduğunu düşünüyorum. Onlarla birlikte büyüdüm ve Paul ile beyzbol oynadım."

"Burada başka hiçbir yerde sahip olamayacağınız bağlara sahipsiniz."

"Bana Boston'daki işi neden geri çevireceğimi hatırlatmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu elini şaka yaptığını belli edecek şekilde sıkarak.

"Sadece büyüdüğünüz yerde çalışmanın faydalarına işaret ediyorum."

"Sizin de burada olmanızın bununla bir ilgisi yok, değil mi?"

"Bununla hiçbir ilgisi yok."

Bu onu çok güldürdü. "Tabii ki değil." Arabayı evin önüne çekti ve motoru durdurdu. Arabadan çıktıklarında Marion'u verandada otururken buldular. sallanan sandalye. Yaralı ayaklarını bir tabureye dayamıştı ve masanın üzerinde uzun bir bardak buzlu su duruyordu. Marion'un kırılmış saçları Daisy onu son gördüğünden beri yıkanmış ve şekillendirilmişti ve çok güzel görünüyordu.

Alex evden çıktı, David ve Daisy'yi görünce gözleri parladı. "Hey, çocuklar. Yukarı gelin."

"Annenin nasıl olduğunu görmek için durmak istedik."
David dedi ki. "Merhaba Marion. Ben Doktor Lawrence.
Nasıl olduğunuzu görmeye geldim ve yanımda yeni
arkadaşınız Daisy'yi de getirdim."

"Merhaba Marion," dedi Daisy.

"Daisy," dedi Marion, gözleri zevkle parlayarak. "Gel
yanıma otur. Bugün çocuklarıma ziyarete gelip
gelemeyeceğini sordum ama seni rahatsız etmek
istemediklerini söylediler."

"Beni istedikleri zaman arayabilirler. Ziyarete
gelmekten her zaman mutluluk duyacağım."

Marion Daisy'ye elini uzattı. "Burası çok güzel, değil
mi? Bu gülleri George'um dikti."

Daisy onun elini tuttu ve Marion'un yanındaki sallanan
koltuğa oturdu. "Çok sevimliler. Bana George'dan bahset."

"Oh, o harika."

DAVID, Alex'le birlikte oturdu ve Daisy'nin, merhum
kocasından neşeli bir sevgiyle bahseden ve David'e,
bunama hastalığı bulaşıcı ruhunu ele geçirmeden önce bir
zamanlar olduğu kadını hatırlatan Marion üzerinde özel
sihrini kullanmasını izledi.

"Gerçek dışı," diye mırıldandı Alex. "Çoğu zaman bizi
zar zor tanıyor gibi görünüyor ama sadece bir kez tanıştığı
biri büyük bir etki yaratıyor."

"Bu senin için çok zor olmalı."

Alex büyük verandanın en ucuna, Marion ve Daisy'nin
hararetli konuşmalarından uzağa doğru yürüdü. "Bunu
daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum David. Her şey
kar topu gibi üzerimize yağıyor. Bu bizim yılın en yoğun
zamanı - yılın geri kalanını geçirmemizi sağlayan ya
tamam ya devam sezonumuz. Yetişemiyoruz. Deniz
fenerinde yaşayan bayan bizi kasaba meclisine şikayet
etti çünkü

çimleri henüz kesmedim. İşin kötü tarafı, o tamamen haklı. Şimdiye kadar dört kez oraya gitmiş olmalıydık ama birimizin burada annemle olması gerekiyor. Bu sadece..."

David elini eski arkadaşının omzuna koydu. "Bu çok fazla. Hasta bir akrabaya bakarken sizin gibi bir işi yürütmek herkes için zor olurdu. Siz ve Paul her şeyi bir arada tutarak takdire şayan bir iş çıkardınız."

"Neden orada bir 'ama' duyuyorum?"

"Kendi sağlığını ve stres seviyenizi düşünmelisiniz. Biriniz hastalanırsa ne annenize ne de işinize bir faydanız olur."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" Alex sordu, sesi umutsuzlukla doluydu. "Onu bir yere koyamayız. ve biz buradayken onu ziyaret edecek kimse olmadan orada bırakacağız."

"Biraz yardım alabilir misin?"

"Evet, ama son iki kişiyi de o kaçırdı. gün boyunca onunla kalması için kiraladım. Kafası karıştığında her zaman iyi davranmıyor."

"Burada yaşayacak ve sen ve Paul isteyken gündüzleri yardımcı olacak bir tıp uzmanı tutmanız gerekiyor. Arka tarafta hala misafir eviniz var, değil mi?"

"Evet," dedi Alex, bu fikir aklına geldikçe umutsuzluğu biraz azalır gibi oldu.

"Burayı onarabilir ve kişiye işle birlikte ücretsiz konut sunabilirsiniz. Bu adada bedava konut- ya da Bu konuda herhangi bir yer, buraya birini getirmek için harika bir teşvik olacaktır."

"Gerçekten buraya taşınacak birini bulabileceğimizi düşünüyor musun?" "Bence denemeden bilemezsiniz."

Victoria ve ben adaylarla mülakat yapmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

"Sanki birden fazla olacakmış gibi konuşuyorsun - eğer şanslıysak."

"Asla bilemezsin. İnsanlar tatile buraya akın ediyor, değil mi?"

Alex başını salladı ve yüzündeki kirli sakalı ovuşturdu. Lisedeyken kızlar onun için çıldırmış, durmaksızın peşinden koşmuşlardı. David ve arkadaşları Alex'le alay etmişlerdi.

Yıllardır bu konuda. Hiçbiri onu yakalayamamıştı - en azından henüz.

"Anakaradaki bazı hemşirelik hizmetlerine ulaşın. Eminim düşündüğünüzden daha fazla ilgi göreceksiniz. Sana yardım edeceğim.

İş tanımını yazın ki nitelikli birini bulabilesiniz."

"Bu harika olur David. Teşekkür ederim. Paul ile konuşacağım ama kabul edeceğini biliyorum. Bir şeyler vermelisin.

biliyor musun?"

"Daha düzenli bir yardım almadan bu kadar uzun süre dayanabildiğinize inanamıyorum."

"Desteyiniz olmasaydı asla bu kadar ileri gidemezdik. Bu süreçte ne kadar harika davrandığınızı konuşuyoruz. Bizi ve annemi daha önceden tanıyan birinin onun bakımını üstlenmesi çok güzel."

Alex'in iltifatı David'in şu anki işinde kalma kararını pekiştirdi.

hem bu aile hem de diğerleri için fark yarattı. "Yardım edebildiğim için mutluyum.

Geçen günkü gezintisinden sonra iyileştikten emin olmak için annenin ayaklarına bir göz atmak istiyorum."

"Çok daha iyi görünüyorlar ama uzman olan sizsiniz."

Varlıklarından habersiz iki kadının derin bir sohbe daldığı yere baktılar.

"Yani sen ve Daisy?" Alex'in kalkık kaşları ve geniş sırtışı, daha önce gösterdiği umutsuzluktan çok David'in birlikte büyüdüğü adama uyuyordu.

"Ben ve Daisy."

"Ondan hoşlanıyorum. Geçen gece anneme çok iyi davrandı." "Çok tatlı biri."

"Truck'la başına gelenleri duydum. O adam her zaman bir pislikti, ama Daisy gibi birini dövmek... Bu tamamen başka bir pislik seviyesi."

"Kesinlikle."

"Yine de iyi mi? Tüm bunlardan sonra?"

"Oraya varıyor."

"Ben de senin adına sevindim," dedi Alex, David'in koluna hafifçe vurarak. "Seni uzun zamandır bu kadar iyi görmemiştim."

iyi."

"Kendimi bu kadar iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Yaşayanların arasına dönmen çok güzel."

İki yıl önce herkesi dışarıda tutmak için diktiği duvarlar etrafına yıkıldı. "Geri dönmek güzel."

"Nasıl oldu da saat şimdiden bir buçuk oldu?" Tiffany kız kardeşine sordu.

"İki gün içinde bir düğün planladığınızda zaman uçup gidiyor." Maddie cevap verdi. Abartılı kıvrımlarını ortaya çıkaran turuncu şifon elbisesinin içinde göz kamaştırıyordu.

Haber yayılmaya başladığında ada halkından büyük bir heyecan ve yardım teklifi gelmişti doğaçlama düğünleri hakkında. Chloe Dennis, sahibi Şehirdeki Curl Up and Dye salonunun sahibi, şu anda Tiffany'nin arkasında durmuş, son rötuşları yapıyordu. Çılgınca heyecanlanan Ashleigh için yaptığı özenli topuz.

Yerel çiçekçi, Gerbera papatyaları ve yaz çiçeklerinden oluşan muhteşem buketlerle gelmişti.

Tiffany, Ashleigh ve Maddie'nin yanı sıra Blaine, Mac, Thomas ve Ned için de yaka çiçeği yapmışlardı. Francine için bilek korsajı bile yapmışlardı. Evan McCarthy Frank McCarthy onları evlendirmek için sıraya girmişti ve Jenny deniz feneri arazisini deniz kenarında bir düğün için ideal bir yer olarak önermişti. Tüm parçalar son derece iyi bir şekilde bir araya gelmişti.

"Ne düşünüyorsun?" Maddie sordu.

"Söyleyemem, yoksa hüngür hüngür ağlayıp hayatımı mahvederim. makyaj."

"Ağlamak yok," dedi Chloe sertçe ve kız kardeşleri güldürdü. Bugün Chloe'nin sürekli değişen saçları beyaz-sarıydı ve postişlerle uzatılmıştı.

Tiffany, "Bugün her şeyin yolunda gittiğine inanamıyorum," dedi.

"Kaderde varsa, kaderde vardır."

"Acaba Jim kasabada düğün söylentileri duydu mu?"

"Öyleyse ne olmuş?"

"Ortaya çıkıp olay çıkarmasından endişe ediyorum."

"Nişanlın bu olasılığı düşündü ve istenmeyen ziyaretçiler olmadığından emin olmak için deniz fenerine ve evimize geliyor."

Tiffany şaşkınlıkla Maddie'ye baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü polislerin evimize gelmesinde bir sakınca olup olmadığını öğrenmek için bize danıştı. Tabii ki bunu yapmaktan mutluyuz.

Harika bir düğün günü geçirmenizi sağlamak için gereken her şey."

Tiffany kız kardeşinin elini tuttu. "Sen herkesin sahip olmayı umabileceği en iyi ablasın ve seni seviyorum. Her gün, ama hiçbir zaman bugün olduğu kadar değil."

"Aman Tanrım," dedi Chloe. "Şimdi hüngür hüngür ağlayacağım." "Ağlamak yok!" Maddie ve Tiffany birlikte söylediler.

"Gitme zamanı," dedi Maddie. "Damadınızı bekletemeyiz."

"Hayır, yapamayız," dedi Tiffany, onun özel "ceza" yöntemini ve bunu uygulamayı ne kadar sevdiğini düşünüp ürpererek. "Onu çok seviyorum, Maddie." Sesi onu düşündüğünde bir fısıltıya dönüştü ve birlikte çıktıkları yolculuk. "Böyle bir şeyin başıma gelmesini hiç beklemiyordum."

Maddie ona dikkatle sarıldı. "Öyle olduğuna çok sevindim. Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok."

"Evlilikle ilgili duyduğum bu şey de ne?" Ned'in sesi Tiffany'nin evinin alt katında yankılandı.

"Geliyoruz!" Maddie seslendi. Tiffany'ye "Hazır mısınız?" dedi.

"Çok hazırım. Hadi gidelim!"

"Partide görüşürüz," dedi Chloe. "Muhteşem görünüyorsun." "Bu kadar kısa sürede bunu yaptığınız için çok teşekkür ederim." "Böyle kısa bir süre için sonsuza dek mutlu bir

hak eden bir çift. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler."

Maddie ve Tiffany, Ashleigh'i de yanlarına alarak dışarı çıktılar; Ned ve Francine onları, içi taba rengi, gümüş rengi, eski model bir Rolls Royce'un yanında bekliyordu. Ned gofre kumaştan bir takım elbise giymişti ve beyaz saçlarının her biri evcilleştirilmişti. Onun yanında, Francine olumlu bir şekilde Yaşından çok daha genç gösteren çiçekli elbisesi içinde parlıyordu. Elbette annelerinin bugünlerde genç görünmesinde aşkın payı büyüktü.

"Tanrı aşkına, o arabayı nereden buldun?" Tiffany ona sordu.

"Evimin arkasındaki kimsenin girmesine izin verilmeyen garajı biliyor musun?"

Kız kardeşler şaşkınlıkla başlarını sallarken Ned, "İşte bu yüzden oraya girmenize izin verilmiyor," dedi ve parmağını sallayarak

Ashleigh'e şakayla karışık bir kahkaha attı. "Yapışkan parmaklarını süslü arabamın üzerinde istemiyorum."

Tiffany'nin buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ama... ben..."

Francine gülerek, "Ağzını kapat tatlım," dedi. "Onu olduğu gibi kabul etmemenin daha iyi olduğunu öğrendim."

"Sanırım öyle!" Maddie, Tiffany ve Ashleigh'yi arabaya götürdü ve küçük kızı bir yükseltici koltuk bekliyordu. Ned Çocuklar söz konusu olduğunda her şeyi düşünürdü.

"Nereden aldın bunu?" Maddie sordu.

"Bayan Chesterfield'in mirasından satın aldım. geçen yıl öldü. Bir gün böyle bir vesileyle sahip olmanın güzel olabileceğini düşündüm."

"Muhteşem," dedi Tiffany.

"Böyle düşünmene sevindim."

Deniz fenerine giden yolda kahkahalar ve heyecan hakimdi. Önlerindeki kutlama için beklentiyle dolu olan Tiffany, Blaine'in kendisiyle buluşacağı deniz fenerine giderken adanın manzarasını izledi.

Işığa yaklaştıkça kalbi daha hızlı atıyor gibiydi.

"Bir iki derin nefes al," dedi Maddie, Ashleigh'nin koltuğunun üzerinden Tiffany'nin eline uzanarak.

Tiffany tüm hayatı boyunca olduğu gibi kız kardeşine tutundu. Anlaşamadıkları zamanlarda bile Maddie her zaman onun yanında olmuştu ve Tiffany de aynısını onun için yapmaya çalışmıştı, özellikle de anne olduklarından beri. Ashleigh ile geçirdiği ilk yılları asla atlatamazdı. ve Maddie'nin de aynı şekilde hissettiğini biliyordu. Ve şimdi Blaine'i ailelerine katmak üzereydiler ve Tiffany sabırsızlanıyordu.

Deniz fenerine giden uzun yolda, devriye polisi Wyatt'ın kız arkadaşıyla birlikte beklediği bir polis aracının yanından geçtiler, Patty, aynı zamanda Tiffany'nin dükkândaki asistanıydı. Onlar araba geçerken gül yaprakları fırlattı ve Ned korna çaldı. korna çalarak onların bu tatlı jestini onayladı. Davetsiz misafirlerin Memur Wyatt'ı geçemeyeceğini bilmek güzeldi ve Tiffany bir kez daha Blaine'e minnettardı bu detayı görmüştü.

Deniz fenerine vardıklarında öğleden sonra güneşi gökyüzünde yükseliyordu. Ned arabayı doğruca çimenlerin üzerine sürdü.

Blaine, Mac, Thomas, Blaine'in ailesi ve Yargıç'ın bulunduğu noktaya kadar deniz fenerinin etrafı biçilmemişti.

McCarthy onları bekliyordu. Toplantının yan tarafında Evan gitarıyla bir taburede oturuyordu.

"İşte başlıyoruz," dedi Maddie. "Hazır mısınız?"

Tiffany başıyla onayladı ve Ned onlar için kapıyı açmak üzere dışarı çıktı. Önce Maddie gitti ve sonra Ashleigh'ye yardım etti.

Ned ve Francine arabanın yanına gelip Tiffany'nin kapısını açtılar. Ned arabadan çıkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Tiffany elini tutarken ona baktı ve gözlerindeki yaşları görünce gülümsedi. Onun elini sıktı ve kolunu annesine uzattı.

Üçü Maddie ve Ashleigh'i erkeklerin bulunduğu yere kadar takip ederken Evan "Make You Feel My Love" şarkısını çaldı. onları bekliyordu.

Sakinliğinden korkan Tiffany, Blaine'in Mac'in yanında, Thomas'ın da Mac'in önünde durup büyük mavi gözleriyle olan biteni izlediği yere yaklaşıp kadar yoğun bir bakış fırlattı. Maddie uzun tartışmalardan sonra bebek Hailey'i evde Linda'yla bırakmaya karar vermişti.

Evan şarkı söylemeye devam ederken, Tiffany sonunda Blaine'e bakmasına izin verdi. Uzun boylu ve muhteşemdi, üzerinde ten rengi yazlık bir takım elbise ve boğazından açık beyaz bir gömlek vardı. Annesinin gazabına uğrama riskine rağmen, onun isteği üzerine tıraş olmaktan kaçınmıştı. Blaine'in kendisine doğru gelirken ona bakışından daha çok sevdiği bir şey görmemişti. ailesinin kollarında.

Ona elini uzattı ve yolculuğunun geri kalanını kendisiyle birlikte geçirmesini sözsüz olarak istedi.

Tiffany annesini ve Ned'i öptü ve Blaine'in elini tuttu, parmakları onunkilerin etrafında kıvrılırken gülümsedi. Ve sonra diğer eliyle Ashleigh'ye uzandığında anlaşılmayı mühürledi. Bu basit jest ona her şeyi anlatırken, Tiffany'nin gün boyu sakladığı gözyaşları gözlerine doldu Evleneceği adam hakkında bilmesi gereken her şeyi.

Onun duygusal savaşını hisseden Blaine, elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerinin üzerinden geçirdi.

Evan son notaları çalarken, Maddie Tiffany'nin buketini almak için öne çıktı.

"Blaine ve Tiffany," dedi Yargıç McCarthy, "biz Bugün burada birlikte hayatınızın başlangıcına tanıklık etmekten onur duyuyorum. Her biriniz bu hedefe ulaşmak için uzun ve dolambaçlı bir yol kat ettiniz. Bundan böyle. iyi günde kötü günde, zenginlikte ve fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta birlikte yol aldık. İkiniz de

Burada kendi isteğinizle bu yeminleri ediyor ve iki yolunuzu seyahat edeceğiniz ortak bir yolda birleştiriyorsunuz birlikte?"

"Evet."

"Tiffany, Blaine'i kocan olarak kabul ediyor musun, sahip olmak, tutmak, sevmek ve hayatının tüm günlerini bağrına basmak için?"

"İstiyorum."

"Ve sen, Blaine, Tiffany'yi karın olarak kabul ediyor musun, sahip olmak ve tutmak için, sevmek ve hayatının tüm günlerini beslemek için?"

"Kesinlikle istiyorum."

Verdiği yanıt konuklar arasında kahkahalara yol açtı ve Tiffany'nin son sinirlerini de dağıttı. Kesinlikle öyle yaptı. Nasıl

harika değil miydi? Ona gülümsedi, o anda belki Ashleigh'nin doğduğu gün hariç, daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu. Ama bu daha da iyiydi, çünkü artık Ashleigh'e ve Blaine'e de sahipti. Ve bu evliliğin sonsuza dek süreceğinden hiç kuşkusuz yoktu.

Mac takım elbisesinin cebinden yüzükler çıkardı ve Blaine'e uzattı.

Yargıç McCarthy, Blaine'e devam etmesi için başıyla işaret etti.

"Her şey sırayla," dedi Blaine, parmağına bir elmas yüzük takarken. "İki günlük nişanlılığımız yüzük alışverişi için fazla zaman bırakmadı. Umarım bu sizin için Onay."

Onun onayıyla buluşmak mı? İnanılmazdı! Elmas büyük ve yuvarlaktı ve güneşte parlıyordu. Kızın tüm güzelliğini özümsemesine fırsat kalmadan, adam başka bir yüzüğü Parmağında elmas bir bant vardı.

"Bu yüzükle," dedi, "evleniyorum." Kadının elinin arkasını öptü ve sonra avucuna bir şey bırakmak için çevirdi. Onun için bir yüzük. Gerçekten de her şeyi düşünmüştü.

Platin yüzüğü adamın parmağına geçirirken elleri titriyordu. "Bu yüzükle," dedi ona bakarak, "evleniyorum."

Elinin tersini öperek onun hareketini tekrarladı.

"Ve," dedi Blaine, bir yüzük daha almak için Mac'e uzanırken. "Bu senin için Ashleigh."

"Ben de bir tane alabilir miyim?" diye sordu, büyük gözleri merak ve sevinçle dolu bir şekilde ona ve annesine bakarak.

"Kesinlikle öyle," dedi Blaine. "Seni seviyorum ve tüm dünyadaki en iyi üvey baba olacağıma söz veriyorum." Parmağına küçük bir altın yüzük taktı ve Tiffany gözlerini silerken ona sarılmak için eğildi.

Ashleigh onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum."

Blaine onu kucağına aldı ve bir koluyla tutarken diğer eliyle Tiffany'ye uzandı.

"Rhode eyaletinin bana verdiği yetkiyle Island," dedi Frank, "sizi karı koca ilan etmek benim için bir onurdur. Blaine, gelinini öpebilirsin."

Ashleigh'i Maddie'ye transfer etti. iki elini Tiffany'nin yüzüne koydu ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum, bebeğim."

"Seni daha çok seviyorum."

Gülümseyerek başını salladı. "Asla olmaz."

"Bayanlar ve baylar," dedi Yargıç McCarthy, "size Şef ve Bayan Blaine Taylor'ı takdim ediyorum."

Onlarla yüzleşmek için döndüklerinde küçük topluluk alkışladı ve tezahürat yaptı. Yeni gelinini selamlarken geniş bir gülümseme takınan Blaine'in annesi de dahil olmak üzere herkesten kucaklamalar, öpücükler ve tebrikler aldılar.

Herkes merhaba deme fırsatı bulduktan sonra Blaine ona kolunu uzattı.

Tiffany parmaklarını onun dirseğinin kıvrımına doladı. Ashleigh'nin elinde olduğundan emin olmak için Maddie'ye baktı. Maddie Ashleigh'nin elini tutarken Mac de Thomas'ı tutuyordu.

"Git," dedi Maddie elini sallayarak. "Onu yakaladım."

"Teşekkür ederim."

Blaine onu arabaya doğru götürürken Ned kapıyı açmak için aceleyle önlerine geçti.

"Aman Tanrım," dedi Tiffany. "Bil bakalım ne unuttuk?"

"Ne?" Blaine sordu.

"Bir fotoğrafçı! Hiç fotoğrafımız olmayacak."

İşaret etti. "Bak, tatlım."

Ellerinde kameralarıyla Grace, Stephanie ve Jenny'yi nasıl gözden kaçırmıştı? "Siz nereden geldiniz?"

"Bunca zamandır buradaydık," dedi Stephanie.

"Gözünüz sadece onun üzerindeydi."

"Beni suçlayabilir misin?" Tiffany sordu. "Şuna baksana."

Ned'in süslü arabasına bindiklerinde arkadaşları gülüştüler ve daha fazla fotoğraf çektiler. Onları arka koltuğa yerleştirdikten sonra Ned, Francine için yolcu kapısını tutmak üzere yanlarına gitti.

Açık pencereden Mac'in "Hadi parti yapalım!" dediğini duydular.

Ned gruptan uzaklaşırken radyonun sesini açtı ve Big Band müziğinin sesi arabayı doldurarak yeni evlilere biraz mahremiyet sağladı.

Blaine kolunu ona doladı ve bir öpücük daha vermek için eğildi. "Merhaba Bayan T., bugün son derece muhteşem görünüyorsunuz. Bu elbise... Vay canına. İnanılmaz."

"Sana da." Elini onun göğsüne koydu. "İnanılmazdı, harikaydı ve çok bizdik. Bu kadar çabuk gerçekleşmesi için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Ve yüzükler! Bunu nasıl başardınız?"

"İşi kız kardeşlerime verdim. Nasıl yaptılar?"

"İnanılmaz."

"Onlara tam olarak ne istediğimi söyledim ve onlar da hayal ettiğimden çok daha iyi bir şeyle geri döndüler. Ve paramı harcarken çok eğlendiler."

"Bu çok fazla."

"Yeterince yakın bile değil."

"Yüzükleriniz parmağımda olduğu için kendimi çok şanslı ve kutsanmış hissediyorum."

"Hayatımın geri kalanında seni ve Ashleigh'i seveceğim için kendimi çok şanslı ve kutsanmış hissediyorum."

"Onun için yaptıklarınız ve istenmeyen misafirler tarafından rahatsız edilmediğimizden emin olduğunuz için teşekkür ederim."

"Bu sabahki performansından sonra Bu konuda hiçbir şey şansa bırakılmamalı." Parmağını çenesine koyarak, "Bugün mutlu düşüncelerden başka bir şey yok," dedi.

"Ve her gün."

Blaine gülümsedi, başıyla onayladı ve Maddie'nin evine giden yol boyunca onu öptü.

Ned adanın etrafındaki uzun yolu kullandı.

DAVID VE DAISY Maddie'nin evine vardıklarında bir kaosla karşılaştılar. İnsanlar ellerinde yiyecek ve sandalyelerle etrafta koşuşturuyorlardı.

Evan McCarthy yönetiminde bir orkestra kuruluyordu. Görünüşe göre gelin ve damat yoldaydı.

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Daisy, iki büyük buz torbası taşıyan Grant McCarthy'ye sordu.

"Maddie'ye sorun," dedi iyi huylu bir sırıtışla.

"Güvertedeki talim çavuşu o, emir yağdırıyor herkes."

Onu güverteye kadar izlediler; Maddie aslında duyabileceği herkese emirler yağdırıyordu.

Maddie nefes almak için ara verdiğinde Daisy, "Bana yapacak bir şey ver," dedi.

Hailey'i Daisy'nin kollarına attı, "Bebek görevi lütfen," dedi ve merdivenlerden inerek çimlerin üzerine masa ve sandalyelerin yerleştirildiği yere gitti.

"Pekâlâ o zaman," dedi Daisy Hailey'e. Hailey de ona sakızlı, tükürüklü, iki dişli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Day, Day," dedi Hailey.

"Az önce Daisy mi dedi?" David, bebeğin parmağını sıkıca kavramasına izin vererek sordu.

"Muhtemelen sadece gazdır."

"Bana Daisy gibi geldi."

Daisy bebeği kucağına alıp sırtını sıvazladı ve belki uyuyakalır diye umdu.

Etrafındaki hareketliliğe rağmen öğleden sonra uykusuna daldı. "Sen doğuştan yeteneklisin," dedi David.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Başına gelenlerden sonra başka birinin bebeğini kucağına almak zor mu?"

"Eskiden öyleydi ama Thomas ve Hailey bunu aşmamı sağladı. Onları tüm hayatları boyunca tanıdım ve onlarla bu kadar sık bir arada olmak kendi kaybımı atlatmama yardımcı oldu.

Ama hep oradaydı. şimdi nasıl olurdu, ilgi alanları ne olurdu merak ediyorum. Neredeyse on yaşında olacaktı ki buna inanmak çok zor."

"Yani onun erkek olduğunu biliyordun?" "Evet."

Ona başka bir şey sormadı ve bunun için minnettardı. Bunca yıl sonra bile, ideal olmayan koşullar altında dünyaya gelmiş olsa bile, kaybettiği bebeği düşünmek zordu. O hala onun bebeğiydi, tamamen ona ait olan tek kişiydi.

İnsanlar gelmeye devam etti. Luke ve Sydney Harris, Devriye polisi Wyatt ve kız arkadaşı Patty, Sarah ve Charlie Grandchamp, Owen ve Laura ile birlikte Daisy onu son gördüğünde olduğundan çok daha iyiydi. ve Laura'nın kardeşi Shane'i sedyede bıraktı. Laura solgun ve bitkin görünüyordu ama arkadaşlarını gördüğü için mutluydu.

Adam McCarthy kız arkadaşı Abby Callahan ile birlikte gelirken, onu Mason Johns, Dan Torrington ve Kara Ballard takip etti.

Herkes güverteye geldiğinde Daisy ve David'i sıcak bir şekilde karşıladılar ve kimsenin onu orada görmekten mutsuz olmadığı anlaşıldığında Daisy, David'in yanında rahatladığını hissedebiliyordu.

Victoria güverteye çıktı.

Daisy'nin tanıyamadığı günahkâr derecede yakışıklı bir adamdı. Koyu kırmızı kahverengi saçları ve yeşil gözleri

vardı.

ve kadın trafiğini durdurabilecek bir gülümseme. Victoria, David'i gördüğünde bir zevk çılgılığı attı ve ona sarıldı.

"Bu Shannon O'Grady," dedi Victoria. "Shannon, bu benim patronum sayılabilecek David Lawrence. Doktor David Lawrence."

David, Shannon'la el sıkışırken alaycı bir ifadeyle, "Bir çeşit patron," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sizinle tanışmak da bir zevk, Doktor. Vic sizden övgüyle bahsediyor."

"Şimdi öyle mi?" David meraklı bir bakışla Victoria'ya baktı. "Vic?"

Utangaç sırtışı bulaşıcıydı. "Sen dinlemediğinde senin hakkında güzel şeyler söylüyorum."

"İşte buna inanıyorum," dedi David gülerek.

Daisy Hailey'i sallamaya devam ederken, David ile ona hayran olduğu her halinden belli olan Victoria arasındaki şakalaşmalar hoşuna gitmişti. Onu önemseyen gerçek, samimi arkadaşları olduğunu bilmek güzeldi - onun kadar olmasa da, sevdiği adayla daha fazla bağ kurmasını sağlayacak kadar.

"Hadi," dedi Victoria, Shannon'ın elini çekiştirerek. "Bir içki alalım. Parti havasındayım."

"Mükemmel," dedi Shannon, Victoria'yı merdivenlerden aşağıya, Grant ve Adam'ın çimenlikteki bara baktığı yere kadar takip ederek.

"Çok tatlı biri," dedi Daisy. "Aralarında ciddi bir şey mi var?"

"Görünüşe göre, onu sadece seks için kullanıyor." "Ciddi misin?"

"O da öyle dedi."

"Bunu sana söylediğine inanamıyorum."

"Bana her şeyi anlatıyor, ne kadar üzülsem de."

"Seni seviyor."

"Beni deli ediyor ama onsuz yapamıyorum."

Daisy, David'in Hailey'nin yüzünü görebilmesi için döndü. "Hala uyanık mısın?"

"Çok az. Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Onu neredeyse yakaladın."

Joe merdivenlerden çıktı ve bir an için Onları görünce şaşırdı ama sonra toparlandı. "Selam çocuklar. Nasıl gidiyor?"

Joe'nun uzattığı eli sıkı David, "İyi," dedi. "Janey kendini nasıl hissediyor?"

"Fena değil. Şu anda üst katta uyuyor, böylece yeni evliler geldiğinde hazır olacak. Onu uyandırmam gerektiğini düşündüm, böylece onu zamanında aşağı indirebilirim."

"Ayaklarının üzerinde durmayı başarabiliyor mu?"

Joe sırtarak, "Evet, ama çok sızlanıp şikayet ederek," dedi.

"Daha azını beklemezdim." "Onu kaldırmaya gidiyorum."

David yüzünde hüzünlü bir ifadeyle onun gidişini izledi.

"Sen iyi misin?" Daisy sordu.

"Tabii. Harikayım."

"Onun artık başka birine ait olduğunu bilmenin zor olabileceğini kabul etmek suç değil."

"Bunu söylediğimi duymak istemezsiniz, çünkü sana ait olmaktan heyecan duymadığımı düşündürmek için. Heyecanlandığım zaman. Heyecanlıyım yani. Sana ait olmaktan."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Güverteyi çevreleyen parmaklığa yaslandı. "Geçmişin geri gelip yüzüme tokat gibi çarpması bazen zor oluyor ama birkaç haftadır geçmişe dönme isteği duymuyorum. Aksine," dedi parmağını hafifçe kolunun ön kısmında gezdirerek, "kendimi çok uzun zamandır ilk kez geleceğe bakarken buluyorum."

Maddie artık uyumakta olan Hailey'i almak için geri döndüğünde hâlâ ona gülümsüyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi Maddie. Daisy'den bebeği. "Her seferinde, uyuyamayan bebeği uyutuyor."

David, Daisy'ye göz kırparak, "Bana uyuyamayacak gibi görünmüyor," dedi.

"Ne diyebilirim ki?" Daisy uyuşmuş kollarını sallayarak hayata döndü. "Bu benim özel hediyem."

İçeriden gelen bir bağırış dikkatlerini çekti.

"David! David, çabuk gel!" Joe'nun çığlıklarının çılgınca tonu David'i içeri koşturdu. "Janey uyanmıyor. Uyanmayacak!"

David, Owen'ın yanından geçip merdivenlerden çıkarken, "911'i ara," dedi.

Joe gözleri dönmüş bir halde David'in kolunu tuttu ve onu misafir odasına çekti. "Uyanmayacak."

Janey'nin sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Yüzü solgundu ve dudakları neredeyse beyazdı.

Kendi kalbi çılgınca atarken David nabzını kontrol etti ve parmaklarının altında kadının kalbinin hızlı ritmini hissedince rahatladı. Nabzı olması gerekenden daha hızlı atıyor, diye düşündü ve kadının fısıltısını hissetmek için yaklaştı.

nefesi yüzüne çarptı. Sonra yorganı kadının üzerinden çekti ve bacaklarının arasındaki kan gölüne bakarak nefesini tuttu.

İçgüdüğü ona Joe'yla ilgilenmesini söyledi ve tam Joe bu kadar çok kan görmekten bayılacakken etrafında döndü. Joe'yu bir sandalyeye yönlendirdi ve başını dizlerinin arasında. "Nefes al."

Joe hıçkırıklarla karışık derin nefesler aldı. "Ölmesine izin verme, David. Lütfen ölmesine izin verme."

"O ölmeyecek," dedi David, daha bir heyecanla hissettiğinden daha güvenliydi. "Ama bebeği hemen çıkarmalıyız."

Joe ona baktı. "Daha çok erken!"

"İkisi için de elimden gelen her şeyi yapacağım." "Ne yapabilirim ki? Her şeyi yaparım."

Mason ve Victoria koşarak odaya girdiler.

Victoria, Janey'yi ve kanı görünce, "Lanet olsun," dedi.

"Onu hemen kliniğe götürmeliyiz," dedi David.

"Benim cipi kullanabiliriz," dedi Mason. "Hadi gidelim."

Joe toparlandı ve ayağa kalkarak yatağa doğru ilerledi. "Onu yakaladım."

Tepki vermeyen karısını yataktan kaldırdı ve kapıya doğru yöneldi.

David yatağın üzerindeki yorganı kaptı ve durdu.

Mason, Joe'yu merdivenlerden aşağı kadar takip edemedi.

"Olabildiğince hızlı sür. Her dakika önemli."

"Anladım."

Merdivenlerden hızla inerlerken David Victoria'ya, "Ben de onunla gidiyorum," dedi. "Hemen arkamızda ol."

"Tanrım, David," diye bağırdı Linda McCarthy, oturma odasına doğru koşarken. "Lütfen onlara iyi bak."

"Yapacağım."

David, Janey'yle birlikte Mason'ın cipinin arkasına sürünüp kan akışını kontrol etmek için kalçalarını yükseltmek üzere yorganı kullanırken Joe'ya, "Öne bin," dedi.

Ne olmuş olabileceğine dair olası senaryoları gözden geçirirken adrenalin vücudunu dövüyordu.

Bunun büyük olasılıkla plasenta dekolmanı vakası olduğu düşünülüyordu.

plasenta rahim duvarından ayrılmış. Bu ağır kanamayı ve tepkisizliği açıklar. Eğer tam bir abrupsiyon olsaydı, bebeğin hayatta kalma şansı

Janey'nin hayatı da büyük tehlike altında olacaktı.

Klinikte bu büyüklükte bir acil durum için hazırlıklı değillerdi ama ellerinde olanlarla çalışacaklardı. David kendi başına hiç sezaryen yapmamıştı ama asistan olarak pek çok sezaryene yardım etmişti, bu yüzden ne yapması gerektiğini biliyordu. Herhangi bir komplikasyonla başa çıkıp çıkamayacağı

prosedür sırasında karşılaşılan sorunlar görülmeye devam etti.

Janey'nin onun gözetiminde öleceği düşüncesi akıl almazdı, bu yüzden bunun olmasına izin veremezdi. Ne olursa olsun, onun hayatını kurtarmak zorundaydı. Ve bebek... Joe

haklıydı. Çok erkendi.

Cipin ön tarafındaki cama vurdu. Mason camı kaydırarak açtı. "O nasıl?"

"Dayanıyorum. Bir cankurtaran çağırabilir misin? Yenidoğan desteği mi? Ve kan. Kana ihtiyacımız olacak. O pozitif." Bu, onunla geçirdiği on üç yılın ardından onun hakkında bildiği pek çok rastgele şeyden biriydi.

"Çoktan bitti,
Doktor." "Güzel."

"O iyi olacak mı, David?" Joe sordu.

"Umarım öyledir." Janey'nin iyi olmadığı bir senaryoyu hayal bile edemiyordu, bu yüzden o konuya girmeyi reddetti. O yapardı

Son on yıldır bunun gibi durumlar için eğitildim. Ancak, felaket vurduğunda uzak bir adada olmak eğitimin bir parçası değildi, bunların hepsi iyi donanımlı, şehir içi hastanelerde gerçekleşmişti. Bu durumda, eğitimin yanı sıra içgüdülerine de güvenecekti. Janey'nin hayatı ve

Bebeğinin hayatı onun ellerindeydi ve krizin ortasında bile bunun ironisi onun gözünden kaçmamıştı.

Ona bir borcu vardı. Muhtemelen ona çok daha fazlasını borçluydu.

birden fazla. Ona elinden gelenin en iyisini borçluydu.
-ve bebeği- ondan alacaktı.

Victoria hemen arkalarındaydı.

Kliniğin otoparkında. Arabasından fırladı ve acil giriş kapısının kilidini açtı. Mason hemen arkasındaydı. Birkaç saniye sonra Janey'i yükledikleri sedyeyle dışarı koştular. Onu içeri götürdüler.

Ameliyat.

"Joe," dedi David, Joe'nun peşlerinden koşmasını engelleyerek. "Sezaryen yapacağız ve bebeği alacağız. Eğer yapmazsak, ikisini de kaybedebiliriz. Şunu bilmeni istiyorum... Eğer ben kanamayı durduramazsam, histerektomi yapmak zorunda kalabilirim. Anladınız mı?"

Yüzü şoktan bembeyaz kesilmiş, beyaz gömleği, kolları ve elleri kan içinde kalmış olan Joe başını salladı.

"Neler olduğunu öğrenir öğrenmez sana anlatacağım.

herhangi bir şey." David çift kapıya doğru ilerlemeye başladı.

muayene odalarına.

"David!"

David, bir zamanlar rakibi olan ve şimdi kadını kurtarmak için müttefiki olan adamla yüzleşmek için döndü. İkisi de seviyordu.

"Eğer bu bir seçimse, Janey'i kurtar." Hıçkırıklara boğuldu. "Lütfen Janey'i kurtar."

David başıyla onayladı ve koşmaya başladı.

BÖLÜM 16

Işlem odasında Victoria ultrason yaptı. Ekranı işaret etti. "Kısmi ama kanaması hızlı."

"Ben de bundan şüpheleniyordum," dedi David.

"Hadi gidelim." Birkaç saniye içinde bir kateter yerleştirdiler,

Entübe etti ve anestezi ilaçları ile sıvıları vermek için serum taktı. "Helikopter ne kadar yakın?" David Mason'a sordu.

"Yirmi dakika."

"Bu süre bebek için çok uzun olabilir." Bebeği kaybedebileceklerini fark ettiğinde çaresiz bir his kapladı içini

Helikopter gelmeden önce bebeği.

"Bakalım daha iyisini yapabilecekler mi?"

Victoria, Janey'nin şişmiş karnına tentürdiyot sürdü.

"Bunu daha önce yaptınız mı?" diye sordu, gözleri ciddi ve hastaya odaklanmıştı.

"Tek başıma değil."

"Tanrım, David."

Ovalamak ve önlük giymek için zamanları yoktu, çünkü Janey'nin her şeyin ötesinde ihtiyaç duyduğu son şey şiddetli bir enfeksiyondü.

Mason odaya geri döndü. "On iki dakika uzaklıktalar."

"Daha iyi. Ofisime git. Dosya dolabının üst çekmecesinde tedavi için onay formu var. Joe'ya imzalat."

Victoria ona, "Acil bir durumda buna gerek yoktur," diye hatırlattı.

"İstiyorum," dedi David, her ihtimale karşı kelimeleri eklemekten.

Mason, "Ben ilgileniyorum," dedi.

Neyse ki adada kısa süre önce düzenlenen bir kan bağışı kampanyası, ameliyatı atlatmasına yetecek kadar kan elde etmelerini sağlamıştı. Eğer

Komplikasyon olmazsa iyi olacaktı, bu yüzden komplikasyon olmadığından emin olmak zorundaydı.

"Uygun sakinleştirmeyi sağlamak için yeterince uzun oldu mu?" "Bilmiyorum," dedi David, umutsuz bir şekilde

anestezi rotasyonunun detaylarını hatırlıyor. "Ama zamanımız kalmadı. Hadi yapalım şu işi. Sen bebekle ilgilen. Janey bende.

Hazır mısın?"

Victoria başını salladı, kahverengi gözleri maskesinin üstünden kocaman görünüyordu.

David neşteri Janey'nin karnının alt kısmında gezdirdi ve işlem boyunca sessizce kendi kendine konuştu

Düzinelerce kez yapıldığını görmüştü. Adımları zihninde, bir doktor tarafından sorgulandığında yapacağı gibi tekrarlardı.

ihhtisas sırasında uzman doktor: Cildi kesmek, fasyayı kesmek, kasları ayırmak, peritonu kesmek, mesaneyi izlemek, uterusu kesmek, bebeği doğurtmak, kordonu klemlemek ve kesmek, plasentayı almak, uterusu dikmek, Pitocin uygulamak ve hızlı sıvı itmek, hastanın stabilize olduğundan emin olmak, stabil olduğunda karnı kapatmak giriş sırasının tersine.

Tüm adımları biliyordu. Ancak, ezberlemek ve yapmak iki farklı şeydi, özellikle de hasta

Masa, yetişkin hayatının büyük bölümünde kalbinin sahibiydi.

Kesiler tamamlandıktan sonra Janey'nin oğlunu doğurtmak, kordonu kesmek ve rahmini onarmak için çok hızlı hareket ettiler. David plasentayı çıkarmak ve kan

kaybını yönetmek için lazer odaklılıkla çalıştı.

David'e Janey'nin rahmindeki kanı emme konusunda yardım etmenin yanı sıra Mason Janey'nin hayati belirtilerini de takip ediyordu. "Kan basıncı 80'e 50."

Çok alçak, diye düşündü David daha hızlı çalışırken.

Otoparktaki helikopter pistine inen helikopterin gürültüsü, bebek için yardımın ulaştığına dair bir nebze rahatlama sağladı. Ancak kanama kontrol altına alınana kadar Janey nakledilemezdi.

David, tüm dünyası elindeki göreve indirgendiği için zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Ter alnını ıslatıyor, parmaklarına ve boynuna kramplar giriyordu ama Janey'nin rahmini kurtarma ve doğurganlığını koruma çabasına odaklanmaya devam etti.

"Bebek nasıl?" diye sordu Mason'a.

"Hiçbir şey duymadım. Onu helikoptere götürdüler." "En azından doğru ekipmana sahipler."

"Evet."

"Nefes alıyor muydu?"

"Bilmiyorum."

David bebek ve Janey için sessiz bir dua etti ve çalışmaya devam etti.

Victoria işlem odasına döndü. "Durumu nasıl?" "Dayanıyor. Bebek?"

"Aynı. O bir savaşçı. Dört kilo, altı ons. Helikopterde tüp takıp ısıtıyorlar. Joe onunla birlikte."

"Güzel. Ne kadar oldu?" "Neredeyse kırk dakika."

Ona sanki saatler geçmiş gibi geldi.

"Helikopterdeki doktor yardıma ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek istiyor."

"Sanırım bunu anladım, o yüzden bebekle kalmasını tercih ederim." "Joe ve ailesi bebeğin ne olduğunu bilmek için"

Nasıl olduğunu. Onlara bilgi verebilir miyim?"

"Ona durumunun stabil olduğunu ama henüz tam olarak iyileşmediğini söyleyin."

"Hemen döneceğim."

David çalışmaya devam etti, dikiş dikmeye devam etti, dua

etmeye devam etti.

"Sanırım savaşı kazanıyorsunuz, Doktor," dedi Mason. "Kanama kesinlikle yavaşladı ve tansiyonu yükseliyor."

David de aynı şeyi fark etmişti ama henüz kutlama zamanı değildi. Kutlanacak bir şey olması için daha önlerinde uzun bir yol vardı.

Janey'nin götürülmesinden sonra Mac ve Maddie'nin evinde bir kalabalık kalmıştı. Mac anne ve babasını kliniğe götürmüş, Grant, Evan ve Adam da Adam'ın arabasıyla onları takip etmişti. Stephanie, Grace ve Abby kliniğin küçük bekleme salonunu doldurmamak ve Tiffany yakın arkadaşları olduğu için Mac ve Maddie'nin evinde kalmayı tercih ettiler.

"Ben... şu anda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi Maddie. "Janey ve Joe'nun ve Mac'in yanında olmak istiyorum ama Tiffany... onun düşünüy. Her an burada olabilir, ve her şey yolundaymış gibi davranmalıyız çünkü onlar bugünü hak ediyorlar."

"Her şey yolundaymış gibi davranmanızı beklemeyecektir," dedi Daisy. "Acil bir durum olduğunu anlayacaktır."

"Evet, evet, haklısın."

"Hey," dedi Grace. "Geldiler."

Daisy geride durup Tiffany ve Blaine'in içeri girişini izledi, mutluluktan parlıyorlardı. Janey'e ne olduğunu duydum.

Tiffany kız kardeşine, "Oraya gitmen gerek," dedi. "Mac'in yanında olmalısın." Grace, Abby ve Stephanie'ye, "Hepinizin orada olması gerek. Onlar sizin aileniz."

"Ben çocuklarla kalacağım," dedi Daisy. "Onun yanına git." "Teşekkürler Daisy," dedi Maddie. "Çok yardımcı olursun."

Sakıncası olmadığına emin misin, Tiffany?"

"Tabii ki umurumda değil. Şu an parti zamanı değil."

Ned, "Bu her zaman doğru olmayabilir," dedi.

ön kapının içinde durdu. "Hepimiz ne kadar istesek de,

Kliniği basıp olay çıkaramayız. Bu Janey ya da Doktor David'in ihtiyacı olan şey bu değil. Ailesi onun yanında ve geri kalanımızın yapabileceği en iyi şey burada kalmak. ve elinizdeki tüm bu yemekleri yiyip yeni evlileri kutlayın. Kız arkadaşım Janey'i tanırım," dedi sesi titreyerek, "düğününüzün berbat olmasının sebebi olmaktan nefret eder."

Tiffany, "Janey yaşam mücadelesi verirken parti vermeyi doğru bulmuyorum," dedi.

"Ned haklı tatlım," dedi Blaine. "Janey ve bebeği için dua etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Burada kalalım ve daha fazlasını öğrenene kadar birbirimize eşlik edelim."

"Sanırım haklısın," dedi Tiffany. Maddie'ye dönerek, "Git Mac'in yanında ol," diye ekledi.

Maddie Tiffany'ye sarıldı. "Seni ektiğim için özür dilerim, hem de bugün."

"Beni yüzüstü bırakamazsın. O artık senin ailen. Sana benden daha çok ihtiyacı var."

Maddie onu son bir kez sıktı. "Seni seviyorum ve senin adına çok mutluyum."

"Bir şey öğrendiğiniz anda haber vermek isterim."

"Öğrendiğimizde ararız."

Maddie ve diğerleri kapıdan çıktıktan sonra Tiffany, Daisy ve Blaine'e döndü. "Janey ve bebek için çok endişeleniyorum. Joe'nun neler yaşadığını düşünemiyorum bile. Ve ailesi..."

Blaine kolunu ona doladı ve alnından öptü. Daisy gülümseyerek, "Tebrikler," dedi. "Duydum ki çok güzel bir törendi."

"Öyleydi," dedi Tiffany, gözleri sulanarak. "Ama bu..."

"Böylesine mutlu bir günde olayların korkunç bir şekilde gelişmesi

Ne olursa olsun, Ned'in haklı olduğunu düşünüyorum," dedi Daisy. "Janey bunun özel gününüzü mahvetmesini istemezdi."

Tiffany başını salladı ve gözlerini kapadı, kendini toparlamak için bir an durdu ve sonra Blaine'e baktı.

"Hadi gidip

Herkese merhaba deyin ve bir şeyler yiyin. Günün geri kalanını ilerlerken düşünürüz."

"Bana iyi bir plan gibi geldi." Ona elini uzattı.

Tiffany parmaklarını onun parmaklarının etrafında dolaştırırken ona gülümsedi.

Mutlulukları elle tutulur bir şeydi ve Daisy'nin Tüm sorularının onlarıki gibi cevaplanacağı günü bekliyordu. Ve sonra David'in eski nişanlısıyla ilgilenmek için oradan nasıl kaçtığını hatırladı Gitmeden önce ona tek kelime etmeden.

Elbette sadece işini yapıyordu ve hayatı tehlikede olan herhangi biri için de aynı şeyi yapardı. Ama söz konusu kişinin Janey olması ve ona doğru bir bakış bile atmadan kaçıp gitmesi Daisy'nin kendini bir kenara atılmış hissetmesine neden olmuş, bu da onu bencilleştirmişti.

Janey

hayatı için savaşıyordu. Daisy'nin, David'in Janey'nin krizine verdiği tepki karşısında en ufak bir kıskançlık duymaya ne hakkı vardı?

Hâlâ uyumakta olan Hailey'i kontrol etmek için yukarı çıkarken kendi kendine, "Pislik gibi davranıyorsun," diye fısıldadı. Yandaki misafir odasına gitti, orada kanlı sayfalar durumun ne kadar vahim olduğunu hatırlatan ayıltıcı bir hatırlatmaydı.

Eve böyle gelmelerine gerek yok, diye düşündü otel eğitimi hızlanırken. Yatağı soydu.

ve yatağı mahvolmaktan kurtaran pedi, kirlenmiş tüm çarşafı topladı ve

Çamaşır makinesinde sağlıklı dozda çamaşır suyu ve deterjanla yıkayın.

Meşgul olmak, David'in Janey ile ilgilenmek için ondan nasıl kaçtığını aklından uzak tutmasına yardımcı oldu. David'in onu geride bırakırken hiç düşünmediği gerçeğini aklından uzak tutuyordu. Onu ne zaman görebileceğini merak etmekten alıkoydu.

onu tekrar. Bu onu ne hakkında çok fazla düşünmekten alıkoydu.

Bir zamanlar sevdiği kadını kurtarmaya çalışırken neler yaşamış olabileceğini.

FRANK MCCARTHY oğlu Shane, kızı Laura, nişanlısı Owen, annesi Sarah ve Charlie ile birlikte oturuyor Grandchamp çimenlerin üzerindeki sandalyelerde oturuyordu. yeğenine ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Klinikten hiç haber aldınız mı?"

diye sordu Laura'ya, düğünde nikâhı kıydıktan sonra geldiğinde ona haberi vermişti.

"Tek kelime etme." Bir elini kendi uzattığı karnının üzerine koydu. "Bu çok korkutucu baba. Ya..."

"Oraya gitme tatlım," dedi Owen. "O genç ve güçlü ve sağlıklı. İyi olacak. İyi olmak zorunda."

Laura ve kuzeni her zaman yakın olmuşlardı, önce kızken, şimdi de yetişkinen. Bir şeyin düşüncesi ikisinden birinin başına gelenler dayanılmazdı.

Tiffany ve Blaine güverteden merdivenlerden inerken, Janey ve doğmamış çocuğunun karşı karşıya olduğu kriz mutluluklarını azaltmıştı.

"Onlar için üzülüyorum," dedi Owen. "Düğün günlerinde böyle bir şeyin olması çok zor."

"Eminim ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardır," dedi Frank. "Başka ne yapabilirler ki? Janey için yapılabilecek her şey yapılıyor."

O bu sözleri söylerken, yan tarafında kırmızı bir haç bulunan büyük beyaz bir helikopter motor gürültüsü içinde evin üzerinden uçtu

Herkesin başını kaldırıp geçip gidişini izlediği bir gürültü. "Yardım geldi," dedi Frank.

"Tanrı'ya şükür," diye cevap verdi Laura. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

Owen bir elini onun sırtında gezdirdi ve Frank aniden ayağa kalkmaya, hareket etmeye, yürümeye, başka bir şey yapmaya

Orada oturup kardeşinin ailesinin şu anda neler yaşadığını düşündü.

Frank ayağa kalktı. "İçecek bir şey isteyen var mı?"

Reddettiler ve o da ailenin pilot arkadaşı Slim Jackson'ın bulunduğu bara doğru yürüdü.

"Size ne verebilirim, Yargıç?"

"Bana Frank diyebilirsin, ben de viski alırım. Neat."

"Hemen geliyorum."

Frank bara doğru döndü ve Betsy'yi fark etti Jacobson güverteden merdivenlerden iniyordu. Elinde içkisi, adaya son gelişinde tanıştığı kardeşinin misafirine merhaba demek için yanına gitti. Kıvrıkcık siyah saçları bugün at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bu da onu kırk sekiz yaşından çok daha genç gösteriyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar solmuştu ve ona sağlıklı bir ışıltı veren biraz bronzlaşmıştı.

"Merhaba Frank," dedi sıcak bir gülümsemeye ve onu çabucak kucakladı. "Adaya döndüğünü duydum."

Onun bu spontane sevgi gösterisi karşısında şaşırmış olsa da, memnuniyetle kucaklamasına karşılık verdi. "Söz vermiştim

Laura bu sefer Surf'te kalacaktım ama seni burada görmeyi umuyordum."

"Janey'nin durumuna inanamıyorum. Çok üzgünüm. Mac ve Linda kendilerini kaybetmiş olmalılar."

"Eminim öyledir. Onlarla birlikte olmak isterdim ama çocukların hepsi orada ve geri kalanımız da onlara destek olmak için direniyor."

"Onları düşündüğünüzü biliyorlar."

"Keşke bir şeyler duyabilsek."

"Emin ellerde olduğunu varsayıyorum."

"Mümkün olan en iyi eller. Doktor onun eski nişanlısı. Elinden gelse ona bir şey olmasına izin vermez."

"Oh, şey... Bu şanslı bir şans."

"Nasılsın?"

"Daha iyi," dedi birlikte Mac'in uzakta okyanusa bakan arazisinin kenarına doğru yürürlerken

Oğlu Steve'in yelkenli kazasında öldüğü yerde. "Burada olmak yardımcı oldu, ancak Mac ve Linda'nın şimdiye kadar benden kurtulmaya hazır olduklarından eminim."

"Seninle olmayı çok sevdiler."

"Misafir ve balık hakkında ne derler bilirsin, değil mi?"

"Neymiş o?" diye sordu, onun neşeli haliyle eğlenerek gülümsemesi ve onun kara gözlerine getirdiği ışıltı.

"Üç gün sonra ikisi de kokmaya başlıyor. Şimdiye kadar kesinlikle kokuyordum."

Frank onun çekici kokusunu içine çekecek kadar yakınına eğilmesine neyin sebep olduğundan emin değildi. "Eğer bu kokuya, nereden bir şişe alabileceğimi bilmek istiyorum."

Onun derin ve şehvetli kahkahası, içinde yıllardır deneyimlemediği bir duyguyu ateşledi. Arzu.

"Yaz için burada bir yer bakıyorum."

"Ned'le konuşmalısın. Adanın yarısı onun ve muhtemelen sana bir şeyler ayarlayabilir."

"Taksi şoförü Ned mi?" diye sordu şaşkınlıktan açılmış gözlerle. "Big Mac'in arkadaşı Ned mi?"

"Bir ve aynı."

"Lanetleneyeğim. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Adanın toprak baronu olarak gizli kimliği onun gizeminin bir parçası." Ona baktı. "Sır tutabilir misin?"

"Elbette yapabilirim."

"Onunla burada bir yer satın almak hakkında konuşuyordum."

"Gerçekten mi?"

Frank başını salladı. "Eylül ayında emekli oluyorum ve Her iki çocuğum da buraya geldi, ben de onların olduğu yerde olmak isterim, özellikle de iki torunum daha yoldayken."

"Aferin sana. Bu gerçekten heyecan verici."

"Bunu dört gözle bekliyorum. İşim uzun yıllardır benim hayatım oldu. Biraz denge kurmanın zamanı geldi ve İki çocuğumun da burada olması kolay bir karar vermemi sağladı." "Şehri özlemeyecek misin?"

"Hayır. Burayla hiçbir alakası yok."

"Gansett'te özel bir şeyler var. Burayı neden bu kadar çok sevdiğinizi anlayabiliyorum."

"Bu yaz sık sık gidip geleceğim. Seni görmek ya da yemeğe falan çıkarmak isterim." Tanrım, bir kadına çıkma teklif etmeyeli yıllar olmuştu ve eğer bu hantal cümle bir gösterge ise, görünüşe göre ciddi bir şekilde pratik yapmıyordu.

"Ya da başka bir şey?" diye sordu gülümseyerek, onunla hafifçe dalga geçerek.

Hoşuna gitti. Ondan hoşlandı. "Akşam yemeği. Akşam yemeği ile başlayalım."

"Bunu çok isterim."

DAVID, Janey'nin yarasını kapatıp pansuman yapmayı bitirdiği anda sağlık görevlileri onu odadan çıkarıp helikoptere doğru koşmaya başladılar. David onları takip etti, helikopterdeki doktora bilgi verdi ve helikopter Joe, Janey ve yeni doğan oğullarıyla birlikte havalanırken geri çekildi.

Uçak keskin bir dönüş yapıp anakaradaki bir travma merkezine yöneldiğinde, vücudundaki adrenalın dalgası boşaldı. Belinden eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Onun için elinden geleni yapmıştı. Artık her şey Tanrı'nın ve onu iyileştirecek doktorların elindeydi.

Providence'da ona bakacak.

"David." Big Mac McCarthy'nin sırtına vuran eli David'i daldığı düşüncelerden kurtardı ve ayağa kalkarak Janey'nin babasıyla yüzleşti.

Big Mac'in gözleri David'in önlüğünün her tarafına bulaşmış olan kana takıldı ve sertçe yutkundu. "O..."

"İyi olacak. Zor bir iyileşme süreci olacak ama rahmini kurtarmayı başardım."

"Peki ya bebek?"

"Bilmiyorum, Bay McCarthy. Daha otuz iki haftalık. Keşke size kesin bir şey söyleyebilseydim ama bekleyip göreceğiz."

"İkisine de bir şans verdiniz ve ailem için iki kez yaptığınız şey için size hakkıyla teşekkür edecek kelimeleri asla bulamayacağım."

"Ben işimi yaptım. Bu adadaki herkes için yapacağımı yaptım ama Janey ve oğlunun bana ihtiyacı olduğunda burada olduğum için mutluyum."

"Teşekkür ederim." David başını salladı.

Linda da onlara katıldı ve David'e sarıldı. "Çok teşekkür ederiz. Ne olursa olsun, yaptıkların için sana her zaman minnettar kalacağız."

"Umarım yeterli olmuştur."

"Carolina'ya ulaştın mı?" Big Mac karısına sordu.

"Ben yaptım. Düştüğü için derin yaralarla yatağa mahkum oldu, bu yüzden bir süre anakaraya gidemeyecek. birkaç gün. Ona haber vereceğimize söz verdim."

"Gidip Slim'i bulalım ve Providence'a gidelim."

Bay ve Bayan McCarthy ayrıldılar, ancak dört oğulları David'in elini sıkmak ve gösterdiği çabalar için teşekkür etmek için bekledi.

kız kardeşleri adına. Onları uğurladı ve Victoria ile Mason'ın prosedür odasını temizledikleri içeri girdi.

"Yardımlarınız için ikinize de teşekkür ederim," dedi.

"Harikaydın David," dedi Victoria. "İnanılmaz. Sahip oldukları her şans senin sayende."

"Bu hepimizin başarısıydı. Sizler olmadan hiçbir şey yapamazdım."

"Yardım ettik," dedi Victoria, "ama yıldız sendin. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler. Yapmam gereken..." David dışarı çıktı. odasına girdi ve kapıyı arkasından kapatıp kilitleyerek ofisine geçti. Duygu dolu saatler onu yakalamıştı, ve tsunami onu ele geçirdiğinde yalnız olmak istedi.

Kanepeye oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve Janey masanın üzerinde açık kaldığı süre boyunca içinde tuttuğu büyük korkuyu sonunda içine attı.

"Janey... Tanrım..." Her şeyin ne kadar kolaylıkla ters gidebileceğini düşünmek için kendine izin verdiğinde şiddetle titriyordu. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı. o koşullar altında ve Janey üzerinde ameliyat yapmak. "Janey..." Arkasına yaslandı, parmaklarını saçlarına gömdü ve hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

Joe, Mac'e adını haykırdığından beri ilk kez David, Daisy'yi düşündü ve onun yanından nasıl kaçtığını ve bir daha arkasına bakmadığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

Şu anda ne düşünüyordu? Bir anda, önemli olan tek şey ona ulaşmak oldu. Ayağa kalktı ve kanlı önlüğünü çıkardı ve daha önce giydiği şort ve polo tişörtünü giydi.

Bir kez daha damarlarında dolaşan adrenaline dolup taşarak ofisin kapısını çekti ve açtı. "Victoria!"

Ağlamasıyla telaşlanan kadın, işlem odasından çıktı. "Neyin var?"

"Arabanı ödünç almam lazım."

"Anahtarlarımı alayım" derken hiç tereddüt etmedi.

Kadın geri dönüp anahtarları ona verdiğinde David'in tüyleri diken diken olmuştu.

"Her şey yolunda mı?"

"Öyle olacak," dedi ve yanağını öpüp kışını oradan çıkardığında onu sersemlemiş halde bıraktı.

Victoria'nın eski arabası üçüncü denemede çalıştı ve David cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde oradan çıktı ve o evdeyken Daisy'nin eve gitmiş olma ihtimaline karşı doğrudan Daisy'nin evine doğru sürdü.

Ameliyat. Orada değilse Mac'in evine kadar araba sürmek istemiyordu ve bir noktada telefonundan ayrıldığı için onu aramasının bir yolu yoktu.

Birkaç dakika sonra kızın evinin önünde durdu ve kapısının açık olduğunu görünce telaşlandı. "Ne oluyor be?" Mac'in kısa süre önce taktırdığı yeni kapı parçalanmıştı.

ve kapı çerçevesinden sarkıyordu. Arabadan koşarak merdivenlerden çıktı ve darmadağın olmuş eve girdi. Zambak buketi yere saçılmış, vazo parçalara ayrılmıştı. "Daisy!" Zambakların güçlü kokusu duyularını doldurdu ve evin içinde koşarken, kırık camlar ayaklarının altında çıtırdarken Daisy için çığlık attı. "Daisy!"

Kadının orada olmadığını anladıktan sonra merdivenlerden koşarak indi ve komşuların çığlıkların nedenini öğrenmek için toplandığı sokağa çıktı.

Arabaya binerken, "Biri polisi arasın," dedi. "Daisy'nin evi tahrip edilmiş."

"Nerede o?" diye sordu bir kadın.

"Onu bulmaya gidiyorum."

Mac'in evine giderken her zamankinden daha hızlı sürdü, onun hâlâ orada olmasını, bir şey yapmamış olmasını umdu ve dua etti.

eve geldim ve yine saldırıya uğradım. Kamyon Henry hapisten çıkmış mıydı? Neden onlara söylenmemişti? Belki de söylenmişti, diye kabul etti, cep telefonunu hangi cehennemde bıraktığını merak ediyordu. Sweet Meadow Çiftliği Yolu'na saparken David'in kafasında pek çok soru vardı. O

arabayı Mac'in garaj yolunda patinaj yaparak durdurdu ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Daisy'yi çağırdı.

Muhtemelen deli gibi görünerek eve daldığında her şey durdu. "Daisy nerede?"

Merdivenlerin başında belirdi, onun tuhaf davranışlarından rahatsız olmuş görünüyordu.

Tam o anda, onun güzel yüzünü sağ salım görünce David uçurumdan düştü ve aşık oldu. Ona doğru koştu, merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve onu kollarına aldı. Ona söylemek istedikleri için mahremiyet arayarak yürümeye devam etti. Yatak odalarından birine girdiğinde kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

"Sorun nedir? Janey mi? O, o yapmadı... David!"

Ona duyduğu korku, sevgi ve arzusun her zerresini, asla unutmayacağını umduğu bir öpücüğe döktü. "Ben çok Üzgünüm," dedi sinirlerini yatıştıran ve bu tatlı, güzel kadını hayatının kalıcı bir parçası yapma kararlılığını pekiştiren birkaç derin öpücükten sonra. "Elimdeki seninle konuşmadan ya da bir şey söylemeden buraya geldim. Çok özür dilerim, sonra evine gittim ve... Truck hapisten çıktı mı?"

"Ne dedin? Ne dedin sen?"

"Kamyon serbest bırakıldı mı?"

"Yaptıysa bile kimse bana söylemedi." Şortunun cebinden telefonunu çıkardı. "Aman Tanrım! Bir sürü arama var Providence'tan ve Gansett Polisi'nden birkaç kişi. Hailey uyurken telefonumu sessize almıştım. Nereden biliyorsun?"

"Senin evin, tatlım. Orada biri vardı. Kapı kırılmıştı ve seni bulamayınca... Düşündüm ki... Tanrım, Daisy, burada olduğun ve iyi olduğun için çok mutluyum. Ve seni seviyorum. Seni seviyorum."

Sanki onu doğru duymamış gibi başını eğdi. "Sen..."

"Seni seviyorum. Sana aşığım. Uzun zamandır öyleydim ama seni bulamadığım an, bunu sana söylemem gerektiğinden emin oldum. Çünkü eğer bir şey olursa Başına bir şey geldi ve seni sevdiğimi bilmiyordun..."

Kollarını ona doladı ve onu içine çekti. sıcak bir kucaklaşma. "Ben iyiyim. Buradayım, iyiyim ve ben de seni seviyorum. Janey ve bebeğini kurtardığını duydum. Ben çok seninle gurur duyuyorum."

Nefes verirken tüm vücudu titredi. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyormuşsun gibi seni burada bıraktım ve bu gerçeklerden daha uzak olamazdı."

"Acil bir durumda yapman gerekeni yaptın. Senden her zaman yapılması gerekeni yapmanı bekleyeceğim, kim olursa olsun. hasta."

"Seni bulduğum için, bir şekilde bana aşık olmanı

sağladığım için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Sana aşık olmak işin kolay kısmıydı," dedi gözlerini aydınlatan bir gülümsemeyle. "Kendimi bunun gerçekten sürebileceğine ikna etmek işin zor kısmıydı."

"Peki sen nasılsın?" "Şimdi daha iyiyim."

"Daha önce ayrılış şeklimden dolayı kızgın mıydın?" "Kızgın değildim. Ben..."

"Biraz incindin mi?"

"Belki biraz, ama sonra Janey'nin yaşadıkları ve senin onu kurtarmaya çalışırken yaşadıkların karşısında kendimden utandım."

"Özür dilerim, tatlım. Yemin ederim bunu bir daha asla yapmayacağım."

Bir parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "O sözü verme. O kadar çok insan sana güveniyor ki. Bazen onları benim önüme koyman gerekecek, ama sen Bugün yaptığınız gibi işiniz bittiğinde beni bulacağınıza söz verirsiniz her şey yoluna girecek."

Onu tekrar öptüğünde, içinde yepyeni, huzurlu bir his belirdi. Janey'yle en iyi zamanlarında bile Daisy'yle yaşadığı doğruluk duygusunu hiç hissetmemişti.

Onu sakinleştirdi ve yatıştırdı. Onun en kötü yanlarını biliyordu ama yine de onu seviyordu.

"Gidip Blaine'i bulalım ve eski sevgilinle aranda ne olduğunu öğrenelim, sonra da eve gidip bir yıl boyunca uyumak istiyorum - seninle seviştikten sonra."

Evindeki hasarla ilgili getirdiği haberdan sonra onun şımarık gülümsemesi içini rahatlatmıştı. Onlar bu son zorlukta yollarını bulmaları ve oradan ilerlemeleri gerekiyor.

Blaine onları merdivenlerde karşıladı. "Ben de tam sizi bulmaya geliyordum. Sonunda telefonumu ilk kez kontrol ettim. saat."

"Yani bu doğru mu?" Daisy sordu. "Kamyon serbest mi bırakıldı?" "Bunu nereden biliyorsun?"

David, "Zaten evine gitmiş, kapıyı tekmelemiş ve her yeri dağıtmış," dedi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Blaine, telefonundan bir arama yaptı. "Ben Şef Taylor. Tüm birimlerin Kamyon Henry'yi aramasını ve Liman Yolu'na bir araç yerleştirmesini istiyorum.

Daisy Babson'ın evi, onu aramaya gelirse diye. tekrar orada." Aramayı sonlandırdı ve telefonuna baktı. "Evlenmeye gittiğimde Providence'tan gelen on aramayı cevapsız bıraktım. Gerçekten çok üzgünüm çocuklar."

"Lütfen yapma," dedi Daisy. "Evlenirken bir gün izin almaya hakkın var."

"Onu bulacağız ve ait olduğu yere geri götüreceğiz. O zamana kadar-"

"O zamana kadar," dedi David, kolunu onun omuzlarına dolayarak, "benim evimde benimle birlikte olacak."

Blaine başıyla onayladı. "İyi plan. Janey nasıl?" "Ahırda ve Providence'a doğru yola çıktı."

"Peki ya bebek?"

"Aynen. Birkaç gün bekleyip göreceğiz." "O sırada burada olduğun için çok şanslılar. oldu," dedi Blaine.

David, "Janey'nin düğün kutlamanıza gölge düşürdüğü için kendini çok kötü hissedeceğini biliyorum," dedi.

"Ona olanlar için çok üzgünüz ama günümüz yine de muhteşem geçti. Aslında," diye ekledi Blaine

"Sanırım Bayan Taylor'ı alıp balayını başlatmak üzere yola çıkma vaktim geldi."

Gülüşerek onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettiler. Tiffany'nin etrafı yeni yüzüklerine hayran olan arkadaşlarıyla çevrili.

Gruptaki atmosfer önemli ölçüde hafiflemişti Janey ve bebeğin durumunun stabil olduğu ve Providence'a doğru yola çıktıkları haberi duyulduktan sonra.

Yorgun ve duygusal olarak tükenmiş olmasına rağmen, herkes David'in elini sıkmak ve Janey ve bebek için yaptıklarından dolayı ona teşekkür etmek istedi. Janey'nin Frank Amca, kuzenleri Laura ve Shane gibi ona sarıldı. Herkes klinikten döndüğünde Grace, Stephanie, Jenny, Maddie ve Sydney kendilerini kaybetmişlerdi

Ona yiyecek ve stresli bir günün ardından iyi gelen bir bira getirdim.

Tiffany ve Blaine, yine Evan tarafından seslendirilen "Make You Feel My Love" ile dans etmeye ikna edildi. Maddie nihayet gitmelerine izin vermeden önce pastayı ve buketi fırlattı. Onlar gitmeden önce, Blaine David ve Daisy'ye Truck yakalanana kadar onlarla irtibatta kalacağına dair söz verdi.

"Biz de gidebilir miyiz?" David Daisy'ye sordu. "Ben kızardım." "Tabii, Maddie'yi bulup ona gideceğimizi söyleyeyim."

Mutfakta Maddie kocasının kollarına sarılmıştı.

"Ah, özür dilerim," dedi Daisy. "David ve benim ayrılacağımızı söylemek istemiştin."

Maddie Mac'ten uzaklaştı, gözyaşlarıyla kirlenmiş yanaklarını sildi ve Daisy'ye sarılmak için döndü. "Biz klinikteyken çocuklara göz kulak olduğun için çok teşekkür ederim."

"Önemli bir şey değildi. Yardım edebildiğim için mutluydum ve Janey'nin iyi olmasına sevindim."

"Biz de öyle," dedi Mac. "Bu ailede bebek sahibi olmayı askıya alıyorum. Bu stresle başa çıkamıyorum."

"Yapamazsın, ha?" Maddie söyledi. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin, çünkü resmen geç kaldım, aşkım."

Mac'in bu açıklamayı duyduğunda yüzünde beliren ifade paha biçilemezdi.

Kadınları mutfakta gülüşürken bırakırken, "Gerçekten büyük bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

"Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?" Daisy arkadaşına sordu.

Omuz silkti. "Saat gibi düzenliyim, yani muhtemelen. Beni tekrar hamile bıraktığı için onu öldürmeyi düşünüyorum."

Hailey doğduktan kısa bir süre sonra, ama onu öldüremeyecek kadar çok seviyorum."

Daisy ona tekrar sarıldı. "Beni haberdar et."

"Yapacağım ve tekrar teşekkürler Daisy." Maddie sesini alçalttı. "Yakışıklı doktorunuz çok etkilenmiş görünüyor."

"O aşık," diye fısıldadı Daisy.

"Şimdi öyle mi?" Daisy başını salladı.
"Peki ya sen?"
"Deli gibi aşık."
"Oh, senin adına çok mutluyum! Tüm bu olanlardan sonra mutlu olmayı hak ediyorsun."
"Görünüşe göre henüz bitmemiş." Daisy, Maddie'ye Truck'ın serbest bırakıldığını ve ondan nasıl şüphelendiklerini anlattı.
evini tahrip ediyor.
"David'le birlikte olacaksın, değil mi? Onu bulana kadar?" "Beni gözünün önünden ayırmayacak. Merak etme."
"Truck'ı ait olduğu yere geri koyduklarını duyana kadar endişeleneceğim."
Maddie onları uğurlarken Daisy kendinden emin bir şekilde, "Onu bulacaklar," dedi. "Onu gözden kaçırmak zordur, özellikle de kafası güzel ve öfkeliyken."
Arabaya bindiklerinde David onun eline uzandı. "Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim, merak etme."
Sevdiği adam onun elini tutuyordu ve o da onu seviyordu. Endişelenecek neyi vardı ki?

JANEY'nin ilk bilinçli düşüncesi her şeyin acı verdiğiydi. Karmaşanın içinden sıyrılmaya çalışıyordu. acıyı hissediyordu. Gözleri açılmayacak kadar ağırdı ve ağzı kalın ve kuru, çok kuru hissediyordu. "Joe."
"Janey! Janey, konuş benimle. Tanrım, tatlım. Lütfen konuş benimle."
"Ne oldu?"
"Uyanmıyordun ve kanaman vardı."
Bu haber üzerine gözlerini zorla açtı ve gözlerini kırptırarak adama odaklandı. Berbat görünüyordu ve ağlıyor muydu? "Bu bebek." Bebeği hissetmek için kollarını hareket ettirmeye çalıştı

ama kolları

işbirliği yapmadılar. Üzerlerine kurşun ağırlıklar bağlanmış gibi hissediyorlardı. "Bebek nerede?"

"Oğlumuz yenidoğan yoğun bakım ünitesinde. Bütün öğleden sonra onunla birlikteydim."

"Daha çok erken!" Sesi hıçkırıklarla kesildi. "Çok erken."

"O çok güzel, Janey. Doktorlar iyi olacağını söylüyor. Ciğerleri biraz daha gelişene kadar bir süre burada kalacak ama iyileşecek, sen de iyileşeceksin." Ona doğru eğilip alnından öperken ve saçlarını okşarken gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Beni çok korkuttun. Kötü bir şekilde. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Seni kaybedeceğimden çok korkuyordum."

"Ne olduğunu anlamıyorum. Mac'in evine gittik. Erkenden. Herkes gelmeye başlamadan önce beni yerleştirmek istedin. Yorgundum..."

"Evet," dedi, dudakları yüzüne karşı yumuşaktı. "Biraz kestirmiştin ve seni uyandırmaya gittiğimde görebilmen için"

Tiffany ve Blaine düğünden sonra gelseler uyanmazdın. Uyanmayacaktın. Tanrıya şükür David oradaydı ve ne yapacağını biliyordu. Seni kliniğe götürdü ve acil sezaryen yaptı."

"Neden kanamam vardı?"

"David sende kısmi plasenta dekolmanı denen, çok nadir görülen ve aniden ortaya çıkan bir durum olduğunu söyledi."

"Bunun olması için yanlış bir şey mi yaptım?" "Hayır, tatlım. Senin hatan değildi. Hemşirelerden biri Annenin de bebeğin de abrupsiyon nedeniyle öldüğü vakalar görmüş. David orada olduğu ve ne yapacağını bildiği için çok şanslıydık."

"David... Onunla konuşmam, ona teşekkür etmem gerekiyor."

"Kendini daha güçlü hissettiğinde bunun için zamanın olacak."

"Şimdi neredeyiz?"

"Providence'da. Life Flight helikopteri bizi buraya getirdi. Ailen Slim'le birlikte yolda. Ben konuştum."

Buraya geldiğimizden beri onları iki kez gördüm ama seni görmek için sabırsızlandıklarını biliyorum."

"Çok endişelenmiş olmalılar."

"Hepimiz öyleydik."

"Bebegi görmek istiyorum."

"Henüz kalkamazsın ama senin için birkaç fotoğraf çektim." Telefonunu açtı ve bebeğin kuvözdeyken çektiği bir dizi fotoğrafı ona gösterdi.

"O çok küçük."

"Ama o mükemmel. Küçük el ve ayak parmaklarını görüyor musun? Burnu da tıpkı seninki gibi."

"Başkalarını da alabilir miyiz?"

"Bunu yapabilmeliyiz. Buradaki doktorlar David'in mükemmel bir iş çıkardığını söylediler."

"Ona çok şey borçluyuz."

"Her şeyimizi ona borçluyuz." Onun burnunu, dudaklarını ve yanaklarındaki gözyaşlarını öptü.

Tekrar hareket etmeye çalıştı ama acı gözlerini yaşarttı. "Acıyor."

"Ne var?" diye sordu telaşla. "Her şey."

"Hemşireyi çağırayım."

Bir dakika sonra Janey'nin ağrı kesici ilaçlarını ayarlayan ve acil rahatlatma sağlamak için morfin pompasını nasıl kullanacağını öğreten bir hemşireyle döndü.

Tekrar yalnız kaldıklarında onun elini sıkıca tuttu. "Joe."

"Buradayım, tatlım."

"Fotoğrafları gördükten sonra ona ne isim vermek istediğimi biliyorum." Haftalardır isim üzerinde tartışıyorlardı ama bir türlü karar verememişlerdi. "Peter Joseph, babanın ve senin adın.

Ona P.J. diyeceğiz. Ne dersin?"

"Bence P.J. Cantrell, Janey McCarthy'den sonra duyduğum en güzel isim. Oğlum için ve babamı ismiyle onurlandırdığınız için çok teşekkür ederim.

ölmek ve onu büyötmek için beni yalnız bırakmak. Sensiz hayatımın geri kalanıyla asla yüzleşemezdim."

"Uzun, çok uzun bir süre seni üzme için buralarda olacağım."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Anne ve babası odaya daldılar ve Joe'yla konuştuğunu görünce durdular.

"Oh, teşekkürler İsa," dedi Linda gözyaşlarına boğularak.

Janey annesini en son ne zaman böyle ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu -ya da en az onun kadar ağlayan babasını. "Ben iyiyim," dedi Joe geri çekilip annesinin ağlamasına izin verdiğinde.

Onu görmelerini. "Bebek de öyle. Adı P.J. Joe'nun babasının adı Peter ve göbek adı Joseph. Sen ne diyorsun? ne düşünüyorsun?"

"Bu çok güzel bir isim," dedi Linda.

Big Mac başıyla onayladı. "P.J. Cantrell. Aileye hoş geldin, P.J."

"Ona McCarthy adını vermek istedim ama Joe ve ben ailede yeterince Mac olduğuna karar verdik."

"Muhtemelen öyledir," diye onayladı Linda.

Janey, "Ancak gelecekte bu ismi kullanma hakkımı saklı tutuyorum," diye ekledi.

"Yani başkalarına da sahip olabilirsin?" Linda sordu.

"Joe'ya öyle söylediler ama bir süre daha bekleyeceğiz. Bu sefer pazarlık ettiğimizden çok daha fazlasını aldık, değil mi Joe?"

"Kesinlikle öyle." Sesi son kelimedede kesildi. "Ben... ah, hemen döneceğim."

Janey, "Baba, peşinden git," dedi.

Big Mac eğilip Janey'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamamdır, Prenses."

BÖLÜM 17

O Joe, soğukkanlılığını tamamen kaybetmenin eşiğinde, odadan aceleyle çıktı ve birkaç derin nefes aldı. koridorda nefes alıyordu. Ama hiçbir şey gözyaşlarının sel olmasını ya da onun iyi olduğunu bilmenin verdiği rahatlamayı engelleyemedi. İkisi de iyiydi. Koca Mac odadan çıktığında Joe akmaya devam eden gözyaşlarını silmeye çalıştı.

"Buraya gel oğlum," dedi Big Mac, kollarını Joe'ya uzatarak.

Joe, en iyi arkadaşının babası olan iri yarı adamla ilk tanıştığı andan itibaren ona yakınlık duymuştu, idolleştirdiği adam tarafından bir bebek gibi ağırlarken yakalandığı için utanmış olsa bile.

"Her erkek için ilk çocuğunu karşılamak büyük bir gün, ama bu... Bu herkes için çok fazla olurdu. İyi dayandın. Ailene iyi baktın, ve ben seninle gurur duyuyorum. sen."

"Aslında," dedi Joe gözyaşları arasında gülerek, "David Lawrence aileme çok iyi baktı."

Koca Mac gülümsedi. "Şükürler olsun ki olay olduğunda o da oradaydı. Hayatın dönüp dolaşıp geldiği komik bir yol var, değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

"Ağır işleri o yapmış olabilir ama sen de onlar için güçlüydün ve bu da önemli."

"Önemli olan tek şey onun ve bebeğin iyi olması. Bugün bazı zor anlar yaşadım.

Onsuz bir hayat hayal ediyorum. Ne yapardım bilmiyorum..." "Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Ben de bunlardan birkaç tane yaşadım. anlar yaşadım."

"Yeni torununla tanışmak ister misin?"

Big Mac'in gülümsemesi bronzlaşmış yüzünü aydınlattı.

"Sen ne düşünüyorsun?"

Joe Janey'nin odasının kapısına baktı.

"Annesi onunla birlikte. Emin ellerde."

Joe başını salladı ve oğlunu büyükbabasıyla tanıştırmamanın heyecanıyla Big Mac'in kolunu omzuna atarak koridorda ilerlemeye başladı.

Thomas ve Ashleigh'yi yatağa yatırdıktan sonra Maddie aşağı indi ve büyük bir kadeh şarap içmek için mutfağa gitti ama hamile olma ihtimalini düşünerek buzlu suyla yetindi.

Ne gündü ama! Tiffany ve Blaine evlenmiş, Janey'nin bebeği dramatik bir şekilde doğmuş ve en yakın arkadaşları hâlâ bahçedeki ateş çukurunun etrafında toplanmış, her şeyi yeniden konuşmaya hazırdı.

Maddie bardağını doldururken Mac mutfağa geldi. "Herkes yatakta mı?" diye sordu.

"Evet, sonunda. Düğün için çok heyecanlıydılar. ve bebek. Onları sakinleştirebileceğimi hiç sanmıyordum ama uslu durup uyurlarsa yarın sahile bir gezi sözü verdim. Sanırım işe yaradı."

Onu alından öptü. "İyi iş anne." "Sen nasılsın?"

"Tamam. Sanırım. Keşke ellerim titremeyi bıraksa."

Maddie bardağını bıraktı ve onun ellerini tuttu, Aslında titriyordu. "Ne yapabilirim ki?"

"Bir sarılmaya ihtiyacım var."

"Ne zaman istersen senin için bir tane var."

Onun uzanmış kollarına girdi ve sıkıca tutundu. "Bu saçma sapan şeylerle uğraşamam.

Sevdiğim insanların başına gelenler. Babam iskeleden düşüyor, sen fırtınada Hailey'i teslim ediyorsun, yelkenli kazası ve şimdi de Janey... Bu çok fazla."

"Biliyorum."

"Ve şimdi tekrar hamile olabilirsin ve seninle başka bir bebek sahibi olmayı çok istesem de, bunu düşünmeye dayanamıyorum.

yanlış gidebilecek her şey hakkında. Belki de anakaraya taşınmalıyız. Çalışmak için buraya gelebilirim.

."

Maddie onu öptü, ona duyduğu sevginin her zerresini öpücüğe kattı. "Burası bizim evimiz." Güverteyi ve bahçeyi işaret etti. "Bunlar bizim insanlarımız. Hadi gidip ve bir süreliğine aklımızı başımızdan alalım." Kız, adamın aşırı yük altında olduğunu ve geceyi bitirmek istediğini biliyordu ama adam onu merdivenlerden bahçeye kadar takip etti; burada kardeşleri ve en yakın arkadaşları sıkı bir ateşin etrafında çember oluşturdular. Her zamanki gibi, herkes konuşup gülerken, hakaretler ve iyi huylu iğnelemeler savururken Evan gitarıyla uğraşıyordu.

Evan, "Biz sadece sizin bahçenizdeyken ikinizin oynayıp oynamadığınıza dair bahse giriyorduk," dedi. "Ama sen bile o kadar hızlı değilsin, Mac."

"Isır beni," diye mırıldandı Mac. "Benim küçük çocuklarım var. Gerektiğinde hızlı olabilirim."

"Mac!"

Maddie'nin öfkesi kahkahalara yol açarken, çember onlara yer açmak için genişledi.

"Providence'dan yeni haberler var mı?" Stephanie, Grant'in kucağındaki tüneğinden sordu.

"Sadece ailem orada, Janey uyanık ve onlar Peter Joseph adında güzel bir oğlum var, ona P.J. diyeceğim."

"Bu çok rahatlatıcı," dedi Grace.

"Ciddiyim." Adam kollarını Abby'ye doladı ve yüzünü onun saçlarına gömdü, görünüşe göre biraz zamana ihtiyacı vardı

Kız kardeşiyle ilgili iyi haberleri duyduktan sonra. "O nasıl?" Grace sordu.

"Acı çekiyor ama bir sürü soru soruyor ve bebeği görmek istiyor. Yeni doğan yoğun bakım ünitesinde. Akciğerlerinin biraz daha gelişmesi gerektiğini, bu yüzden bir süre daha orada kalacağını söylediler. harika gidiyor."

"Tanrıya şükür," dedi Sydney.

"Adını çok seviyorum," dedi Stephanie.

"Pete Joe'nun babasının adıydı," dedi Mac. "Joe yedi yaşındayken öldü."

"Bebeğe onun adını vermeleri çok hoş," dedi Maddie. "Buna bayıldım."

"Carolina da öyle," dedi Mac.

"Umarım Janey'nin başka çocukları da olur," dedi Laura, elini erken yaşta filizlenen göbeğinin üzerine koyarak Hamilelik.

Evan, "Bahse girerim bu gece kimse bir sonraki hakkında konuşmuyordur," dedi.

"Hadi canım," diye cevap verdi Mac. "Burada bebekler için bir moratoryum koyuyorum." Bunu karısına anlamlı bir bakış atarak söylemişti. "Artık yok."

Maddie dilini ona doğru uzatıp karnını okşayınca Maddie ona şakacı bir şekilde kaşlarını çattı.

"Dostum," dedi Owen, "dünyanın en büyük potansiyel bebek patlamasının tam ortasında oturuyorsun. Gansett Adası tarihi."

Mac'in iniltisine herkes gülüyor ve ona boş bira kutuları fırlatıyordu. "Kesin şunu! Beni ıslatıyorsun."

"Sen hep ıslaktın," dedi Adam, en büyük kardeşinin müstehcen bir hareketini kazanarak.

Luke, "Moratoryumunuzda bir değişiklik yapılmasını saygıyla talep ediyoruz," diyerek Luke'un sıcak bir gülümsemesini kazandı.

Sydney.

"Bunu senin için kabul ediyorum," dedi Mac. "Ama geri kalanınız uyarıldı."

"Her neyse," dedi Evan. "Her zaman büyük patronluk taslayan ağabey." "Ve bunu sakın unutma," dedi Mac.

"Hazır hepimiz buradayken," dedi Sydney, ellerini birbirine sürterek ve dikkatini Jenny'ye yönelterek, "Mason'la randevunun nasıl geçtiğini bize anlatmalısın."

Jenny'nin yüzündeki geyik ifadesi komikti. "Öyle mi?"

"Ah evet," dedi Abby.

"Anlatsana." "Güzeldi. O çok hoş biri."

Çocuklar inleyip sızlanarak çılgına döndüler.

"Ne?" Jenny sordu. "O iyi biri!"

Shane McCarthy, "Hiçbir erkek bir randevudan sonra 'iyi' vakit geçirdiğinizi duymak istemez," diye onu bilgilendirdi. "Bu, bir kızın 'iyi' bir kişiliğe sahip olduğunu söylemek gibi bir şey."

"Güzel kelimesinin nesi var?" Jenny sordu. "Onu tekrar görecek misin?" Grant sordu. "Ben... yani..."

"İşte gördünüz," dedi Grant. "İş flört etmeye geldiğinde kibarlık hiç de iyi bir şey değildir."

"Onları dinleme," dedi Kara Jenny'ye. "Orada iyi adamlar için söylenecek bir şey var. Ben de kendime bir tane bulmak isterim."

"Hey!" Diğerleri ulurken Dan "Hey!" dedi. "Bu çok kaba!"

"Ne var? Seni tanımlamak için kullanacağım kelime pek hoş olmazdı.

Rahatsız edici, sinir bozucu, ısrarcı..."

"Büyüleyici, seksi, yatakta bir tanrı," diye bitirdi Dan onun yerine.

Kara, "Kendini fazlasıyla beğenmişsin," diye karşılık vererek yeni bir kahkaha dalgası başlattı.

Dan ona arkadan sarıldı ve boynundan öptü.

"Peki Jenny için bir sonraki tamiratımız kim?" diye sordu Stephanie. "İşte büyük bir fikir," dedi Jenny. "Hadi bunun hakkında konuşalım başka bir zaman."

Laura kardeşine bakarak, "Şimdiki zaman gibisi yok," dedi.

Bütün gözler ellerini havaya kaldıran Shane'e döndü savunmaya geçti. "Bana bakma. Ben onun için fazla iyiyim." "Çok komik." Jenny ona bir marshmallow fırlattı. "I

Bunu istiyorum," dedi hüzünle, Dan ve Kara'ya bakarak. "Hepinizin sahip olduğu şeyi istiyorum. Toby ile sahip olduğum şeyi istiyorum."

"Bulacaksın Jenny," dedi Sydney. "Muhtemelen hiç beklemediğin bir anda. Bana da böyle oldu. Sadece olasılıklara açık ol."

"Biliyorum. Haklısın." Jenny durakladı ve alışılmadık melankoliden kurtulmak için çaba sarf ediyor gibiydi. "Neyse... Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter." Abby'ye döndü. "Hepiniz taşındınız mı?"

"Oraya doğru gidiyor. Bir sürü eşyası var." Abby onu kullandı başparmağıyla Adam'ı işaret etti. "Dört tanesini nereye koyacağım?

o küçük evdeki bilgisayarlar?"

"Beni anladınız, bilgisayarlarımı da anladınız," dedi Adam.

"Tanrım." Mac dik oturdu. "Bu bana Janey ve onun gezici hayvanat bahçesini düşündürdü. Birinin gidip onları dışarı çıkarmak ve beslemek için."

Adam, Abby'yle birlikte gitmek üzere ayağa kalkarken, "Biz yaparız," dedi. "Hayvanat bahçesi konusunda tamamen eğitimliyim."

Mac, "Sabah vardiyasını ben alırım," dedi.

"Onlar dönene kadar hepimiz sırayla gideceğiz," dedi Evan. "Biz de gitsek iyi olur." Owen Laura'nın ayağa kalkmasına yardım etti.

"Holden'la günlerimiz erken başlıyor."

"Ve kusma," dedi Laura. "Kusmayı unutmayalım."

Owen yüzünü buruşturarak, "Kusmayı unutmayı çok isterdim," dedi.

"Umarım yakında geçer Laura," dedi Maddie. "Bu çok berbat bir durum olmalı."

"Korkunç bir şey. Bu üç aylık dönemi atlatmak ve umarım daha iyi hissetmeye başlamak için

sabırsızlanıyorum. Kendimi iyi hissettiğim için mutluyum.

Dün kliniğe yaptığım ziyaretten sonra bugün geldim. Tiffany ve Blaine'in büyük gününü kaçırmak istemezdim."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin," dedi Grace. "Gerekirse Holden'a yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkürler Grace," dedi Laura. "Seni bu konuda ikna edebiliriz. Tanrıya şükür Sarah bizimle birlikte. Onsuz kendimi kaybederdim."

Stephanie alaycı bir gülümsemeyle, "Dua et de babam onu senden çalmasın," dedi.

"Dilini ısır!" Laura söyledi.

Parti dağılırken Mac ve kardeşleri ateşi söndürdü ve son kalan boş kutu ve bardakları topladı.

Mac ve Maddie onları uğurlamak için garaj yoluna doğru yürüdüler ve sonra eve girip ışıkları kapattılar.

Maddie lavabodaki bulaşık dağına bakarak, "Dağınıklık bir gösterge ise, başarılı bir parti daha," dedi.

Mac onun elini tuttu, mutfağın ışığını kapattı ve merdivenlere doğru götürdü. "Sabah hâlâ orada olacak."

"Sihirli periler bir gecede gelip her şeyi ortadan kaldıracakmış gibi yapacağım."

"Bunun sizin için nasıl sonuçlandığını bana bildirin."

"Bir numaralı sabah temizlikçim gibi konuştun."

"Harika."

Çocukları kontrol ettiler ve Ashleigh'nin yerdeki havalı yataktan Thomas'ın yatağına geçtiğini gördüler. Derin uykuya dalmış olan küçük çocuklar tombul kollarıyla birbirlerine sarılmışlardı.

"Ne kadar şirinler?" Maddie fısıldadı.

"Sonsuza dek en iyi arkadaşlar."

Hailey'nin de uyuduğundan emin olduktan sonra odalarına gittiler ve yatmak için hazırlandılar.

Bu Maddie'nin gününün en güzel kısmıydı; herkesle ilgilendikten sonra Mac'le baş başa geçirdiği zaman.

Başka. Bu onların zamanıydı ve her dakikasına değer veriyordu.

onunla geçirdi. Onu bekliyordu.

telaşlı ve duygusal bir günün yorgunluğuyla yatağa girdi.

Her zamanki gibi onu kucakladı, güçlü kolları onu sevgisiyle sardı. "Her şey harikaydı bugün, tatlım. Harika bir parti ve düğün düzenliyorsun."

"Acil sezaryen olmadan da yapabilirdim. Ama önemli olan tek şey ikisinin de iyi olması." "Ve yeni bir yeğenimiz var. P.J. Cantrell. Annem dedi ki Küçük ama çok sevimli. Onu görmek için sabırsızlanıyorum." "Bahse girerim Hailey'nin en iyi arkadaşı olacak." "Muhtemelen."

"Mac, daha önce anakaraya taşınmakla ilgili söylediklerini duyduğumu bilmeni isterim."

"İçimi döküyordum. Orada asla mutlu olamayız, ancak büyük tıbbi tesislere daha yakın oluruz, bu da bu ailede işe yarar."

"Doğru," dedi ve göğsünü öperken gülümsedi.

"Bir koca, baba ve amca olarak bu beni deli ediyor. ve oğlum ve kardeşim, olanların çoğunun benim kontrolüm dışında olduğunu bilmek." Konuşurken parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Çocukken burada olduğumu ve kendimi çok kapalı hissettiğimi hatırlıyorum ve şimdi beni etkileyen şey bu izolasyon. Bu seni, çocuklardan birini ya da ailemden herhangi birini Bir şeye ihtiyaç duymak ve onu elde edememek..." Derin iç çekişi onun için düşünceyi tamamladı.

"Ne olursa olsun bir yolunu bulacağımıza ve elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza inanmamız gerekiyor, çünkü yapabileceğimiz tek şey bu. Çocuklarımız kuzenleriyle, pek çok arkadaşla ve onları seven insanlarla birlikte büyüyecekler. Bunu tercih ederim. onları güvenle korumaktansa sevgiyle kuşatmayı tercih ederim." "Son kısmı tekrar söyle."

"Onları güvenlikle korumak yerine sevgiyle kuşatmayı tercih ederim. Bu kısım mı?"

"Evet, o."

"Katılıyor musunuz?"

"Evet, öyle. Bu iyi bir nokta." Kızın saçlarıyla oynamaya ve gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Hayat çok daha azdı

Miami'de yalnız yaşarken karmaşıktı."

"Senin için eski evini geri almamı ister misin?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Başını iki yana salladı. "Bana geri dönmem için para veremezsin.

O hayatı. Sen yanımda olmadıkça olmaz. Ve çocuklarımızla." "Burayı seviyoruz ve senin de burada olmanı seviyoruz.

burada bizimle."

"Sayılır mı?"

Ona daha da sokuldu, dudaklarındaki somurtmayı öpebilecek kadar yaklaştı. "Evlendiğimizde, ben Bu aşk meselesini çözdüğümü sanıyordum çünkü bana nasıl yapılması gerektiğini göstermiştin. Ama ben bunun sana karşı hissettiklerimin sadece başlangıcı olduğunu keşfettim. Seni çok seviyorum. Ailemizi, arkadaşlarımızı, evimizi ve buradaki hayatımızı seviyorum. Her şeyi seviyorum.

ama sen, sen en iyi kısmısın çünkü sen benimsin. Gün içinde başka ne olursa olsun, bittiğinde bu var. Bunun için yaşıyorum."

"Ben de bunun için yaşıyorum, sen ve çocuklarımız için. Hepinizi çok seviyorum. Ama sen... Sana aşk işlerinin nasıl yapıldığını gösterdiğimi sanıyorsun, ama bana gösteren sensin. Her gün. Hâlâ kasabada bisikletle geçip gitmene izin verdiğim ve başıma gelen en güzel şeyi kaçırdığım o günü düşünüyorum."

"Tanrıya şükür, atlamadan önce hiç bakmıyorsun."

"Tanrıya şükür doğru."

"Her şey sana fazla geldiğinde, bana tutun." "Şu anda ne yaptığımı sanıyorsun?"

Memnun bir iç çekişle gözleri kapandı. "Sakın bırakma."

"Asla."

Günün son yolculuğunda adaya dönerken Seamus Carolina'dan bir cep telefonu çağrısı aldı. Dümendeyken genellikle telefonunu açık tutmazdı ama Yaralı olduğunu biliyordu ve evde annesiyle yalnızdı... Telefonu bütün gün elinin altında tutmuştu.

"Seamus!"

Bağlantı kötüydü ve tek duyabildiği onun sesiydi, hat kesilmeden önce biraz cızırtı ve çatırtı geliyordu. Onu geri aramak için iki kez denedi ama nafile.

Eve dönerken otoparktan çıktığında, Sam Hill adına neyin yanlış gittiğini merak ederek kanlar içinde kalmıştı. Eğer annesi

Onu rahatsız eden bir şey olursa, yardım etsin, annesiyle tartışacaktı.

Garaj yoluna girdiğinde ve patinaj yaparak durduğunda oldukça heyecanlanmıştı. Kamyonetten inip o kadar hızlı eve girdi ki, mutfakta yemek yapmak için koşuşturan annesini neredeyse deviriyordu.

"Oldukça uzun bir günü kaçırdın,"

dedi. "Caro... O iyi mi?"

"Git kendin gör."

Yatak odasına doğru koştu, yatakta oturuyordu, gözleri parlıyordu ve gülümsüyordu. Onu mutlu ve sağlıklı görmek içini öyle rahatlatmıştı ki, yatak odasında kısa bir süre durdu.

Kendini toparlamak için kapıya yöneldi.

"Peki, buraya gelir misin?" Gazlı bezle kaplı elini ona uzattı.

İçinden geçen duyguların gücüyle onun elini incitmek istemeyerek etrafından dolaştı kolunu uzattı ve yatağın kenarına yavaşça oturdu. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Elini onun bacağına koydu. "Biz büyükanne ve büyükbabayız! Janey bebeği doğurdu."

"Bekle, ne? Çok erken değil mi?"

Carolina gözyaşları içinde ona Janey'nin hikayesini anlattı.

acil sezaryen ve P.J.'in dramatik gelişi.

Cantrell ona Joe'nun gönderdiği resimleri gösterirken. "Ona Pete'in adını vermişler," dedi usulca. "Bu harika değil mi?"

"Evet, öyle, aşkım. Gerçekten de harika bir övgü." Öne doğru eğildi ve onu öptü.

Elini adamın boynuna doladı ve gözlerinin içine bakarak onu orada tuttu.

"Sen tanıdığım en seksi büyükannesin," diye fısıldadı.

Gülerek, "Elbette öyleyim. Her yerim çizik, oyuk ve kanlı. Seksi."

"Her zaman. Tebrikler Carolina. Oğlun bugün seni çok gururlandırdı."

"Çok gururluyum. Keşke onlarla birlikte orada olabilseydim." "Seyahat etmek istediğin an, aşkım, seni alacağım

Orada. Seni oğluna ve ailesine götüreceğim."

"Bizim ailemiz. Senin ve benim."

Bunu söylediğinde kalbi bir anlığına durmadıysa ne olayım. "Evet?"

"Evet."

Onu daha iyi görebilmek için geri çekildi. "Ne diyorsun, Caro?"

"Bir süre önce bana evlenme teklif etmiştin ve ben sana istediğin cevabı verememiştim ama şimdi..."

"Peki ya şimdi?" Mantıksız bir umutla dolan adam, kadının söyleyeceklerini duymayı beklerken nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

"Joe'nun bizim hakkımızda ne diyeceği konusunda endişeliydim ve bu fikri kabul etmiş görünüyor. Annenin ne düşüneceği konusunda endişeliydim ama bugün güzel bir konuşma yaptık. Hiçbir zaman baba olamayacağın için üzgün olduğunu söyledi, ama ona Joe ve Janey'nin bebeğine uygulamalı bir büyükbaba olacağını söylediğimde...

Olacaksın, değil mi?"

Boğazındaki kocaman yumruyu yuttu. "Tanrım, evet. Ufaklıkla tanışmak ve onu şımartmak için sabırsızlanıyorum."

"O ve ben senin mükemmel bir dede olacağın konusunda hemfikiriz.

Size nasıl hitap etmesini istersiniz?"

Boğazını temizleyerek, "Kız kardeşlerimin çocukları babama baba der." dedi.

"Büyükanne ve babam," dedi, denemek için. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Başını sallayarak, "Bana uyar." dedi.

"Büyükanne ve babasının evli olması P.J.'ye her şeyi açıklamayı kolaylaştırırdı, öyle değil mi?"

"Sanırım bu çocuğa doğru örnek olur," dedi, onu başından beri olmak istediği yere götürürken güzel gözlerindeki mizah ışıltısı hoşuna gitmişti.

"Yani..."

"Olamaz. Bu tamamen senin suçun. Defalarca teklif ettim ve defalarca geri çevrildim. Bir erkeğin kırılman egosu ancak bu kadar reddedilmeyi kaldırabilir."

"Tamam o zaman." Adam kızın yüzünü buruşturmasını izlerken kesin olan bir soruyu sorma cesaretini gösterdi, onu hiç bu kadar sevmemişti. "Seamus Padric O'Grady, lütfen, Tanrı ve kutsal olan her şey aşkına, benimle evlenir ve dürüst bir kadın olur musun-"

Onu sert, uzun ve derin öptü. "-Benden mi?"

"Evet, aşkım. "Seninle evlenmek ve senden dürüst bir kadın yaratmak benim için onurdur, yeter ki günün ortasında sana gizlice yaklaşıp Arada bir mutfak masasında."

Yüzü her zaman olduğu gibi kızarmıştı. onunla kirli konuştu. "Mutfak masası söz konusu olduğunda bir şeyler yapabiliriz."

"Seni seviyorum, Caro. Seni seviyorum, Joe ve Janey'i seviyorum ve P.J.'i de kendi kanımdan ve canımdan biri gibi seveceğim."

"Yapacağını biliyorum. Neden senden onun büyükbabası olmanı istedim sanıyorsun?" Kollarını ona doğru uzattı ve o da yavaşça ve dikkatlice başını onun göğsüne yasladı.

Kadın kollarını ona doladığında, adam derin bir memnuniyet iç çekişi yaptı.

"Her şeyi kafamda çözmemi beklediğiniz için teşekkürler."

"Bana çektiirdiğin onca acı ve ızdıraba kesinlikle değersin."

Adamın bir avuç saçını sertçe çektiirdi.

"Ah canım, kel, yaşlı bir dedenin mutfak masasının etrafında seni kovalamasını istemezsin, değil mi?"

"Sadece mutfak masasının etrafında beni kovalamanı istiyorum." "Tamamdır. Günde bir kez ve Pazar günü iki kez, ama sadece iyisin."

Kadının kahkahası kalbini doldurup taşıırken tek bir kelime zihninde tekrar tekrar dönüp duruyordu: nihayet, nihayet, Sonunda.

NED, Tiffany ve Blaine'i evine bıraktı ve Rolls Royce'la yola çıkarken kornaya bastı. Kol kola girdiler eve giden uzun araba yolundan aşağı inmeye başladı.

"Benim evimde böyle araba kullanırsa ceza yiyecek ada."

Tiffany yüksek topuklu sandaletlerini parmaklarına dolamıştı ve gelin buketi - Grace tarafından aynı elden sarkarken yakaladı. "Yeni damadı bunu onun için düzeltecek."

Kolunu ona doladı. "Benimle bu yüzden mi evlendin? Aileni beladan uzak tutmak için mi?"

Başını ona yasladı. "Biri bunu yapmalı."

"Biliyordum. Sen sadece üniformanın peşindesin." "Bu beni senin için ateşlendiriyor."

"Mmm, bana asla emekli olmamam gerektiğini hatırlat." "Cehennem gibi bir gün, ha?"

"Cehennem gibi bir gündü. Tanrıya şükür Janey ve bebek iyi ve biz yine de biraz drama rağmen kutlama."

"Bunu sadece iki gün önceden haber vererek başardığımıza inanamıyorum."

"Bu sana yeni kocanı asla hafife almaman gerektiğini öğretecek."

"Sanki hiç yapacaktım gibi. Bu dersi seninle çok erken öğrendim. Alo? Tavan vantilatörleri mi?"

Bu, ondan derin bir kahkaha sesi çıkardı.

"Tavan vantilatörlerinden bahsetmişken..." Kelimeler dudaklarında öldü

Arka güvertenin köşesini döndüklerinde Jim Sturgil'i merdivenlerde otururken buldular.

Saçları diken diken olmuş, gömleğinin kuyruğu Pantolonunu çıkardığında, adaya döndüklerinden beri olduğu gibi preslenmiş ve cilalanmış bir avukata pek benzemiyordu.

"Jim?" Tiffany yürümeyi bıraktı ve Blaine'in vücudunun yanında gerildiğini hissetti. "Burada ne işin var?"

"Burası benim evim. Hatırladın mı?"

"Bunu gerçekten tekrar etmek zorunda mıyız?" "Ne istiyorsun, Sturgil?" Blaine sordu.

"Sizin için de aynı şey geçerliyse, karımla konuşmak istiyorum." Tiffany ve Blaine bakıştılar ve Tiffany başını salladı,

Jim'e istediği şekilde cevap vermesinde bir sakınca olmadığını söyledi.

"Aslında, o artık senin karın değil. Bugün saat iki buçuktan itibaren benim karım. Gördüğün gibi artık burada işin yok. Burası onun evi, senin değil. O da benim karım, senin değil. İstedğin her şeyi aldın, ve şimdi biz de öyle. Bela istemiyorsanız - gerçekten büyük bir beladan bahsediyorum - eve gitmeniz gerekiyor."

Jim onlara baktı, verandanın ışığının parıltısı yüzündeki şoku daha da belirginleştiriyordu. "Sen evlisin."

"Onu duydun Jim. İkimiz de senden - mümkün olduğunca nazik bir şekilde - lütfen gitmeni istiyoruz."

Yavaşça ayağa kalktı ve Tiffany nefesini tutarak ne yapacağını görmeyi bekledi ve korkunç bir şey olmamasını umdu.

"Hiç vakit kaybetmedin."

"Zaman kaybetmekten bıktım," dedi

Tiffany. "Sanırım bunu hak ettim."

Tiffany bu zayıf andan yararlanmaya karar verdi.

"Ashleigh konusunda seninle kavga etmek istemiyorum. Onun için en iyisi bu değil. Kavgayı bırakıp yola devam etmenin zamanı geldi Jim. Yeter artık."

Uzun, hamile bir duraksamadan sonra döndü ve yürüdü. Elleri ceplerinde, omuzları kamburlaşmış bir halde araba yolundan aşağı iniyordu. "Selam Sturgil," diye arkasından seslendi Blaine. "Harika iş çıkardın. Kamyon Henry'yi teknik bir sorunla hapisten çıkarıyor. Muhtemelen bu gece ondan haber alacaksınız."

"Ne için?"

"Daisy Babson'ın peşinden tekrar gitti. Onu gözaltına aldık. Hapisten çıkalı on iki saat bile olmadı ve tekrar kilitlendi. Onları iyi seçiyorsunuz, Avukat Bey. Kızınızın ne yapacağını biraz düşünmek isteyebilirsiniz. bir gün kadınları döven erkekleri savunarak geçimini sağladığını öğrendiğinde seni düşünecek."

"Canın cehenneme. Benimle kızım hakkında konuşma."

"Birinin yapması gerek."

Neyse ki Jim son sözü Blaine'e bırakmaya karar verdi. Arkasını dönüp gitti, büyük olasılıkla asi müşteri. Tiffany, onun gitmiş olmasından dolayı rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Titriyorsun, tatlım. Sana bunu yapmasından nefret ediyorum."

"Umalım da bu son olsun." Onun iyiliği için gülümsemeye zorladı. "Şimdi, kaba bir şekilde Kesildi mi?"

"Sanırım," dedi, öpücüklerini stratejik bir şekilde boynuna bastırarak, "tavan vantilatörlerinden bahsediyorduk."

"Ohhh, tavan vantilatörlerine bayılırım."

"Ben de fark ettim." Merdivenlerden çıkıp arka kapıya gittiler ve kadın onun önünde içeri girmeye başladığında, adam onu geri çekti. Onu kollarının arasına alarak etrafında döndürdü.

ve onu güldürdü. "Bunu doğru yapmalıyız bebeğim." Kızın kolları adamın boynuna dolanırken, adam onu tutkuyla öptü,

Ona sadece onun sahip olabileceği şekilde, sadece onun sahip olabileceği şekilde sahip olmak.

Dudakları hâlâ onunkilerle birleşmiş haldeyken onu eşikten geçirdi, kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı ve doğruca üst kata çıkarak onu yatağa yatırıp üzerine çıktı.

"Bu oldukça seksiydi," dedi adam nihayet öpücüğünü kesip dikkatini boynuna verdiğinde.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mmm. Bence yaptığın her şey seksi, Buna iki gün önce beni düğüne ikna etmen de dahil."

"Bu benim en iyi fikirlerimden biriydi, değil mi?" "Evet, öyleydi."

"Şu andan itibaren, ne zaman bir şey bulsam her zaman haklı olduğumu kanıtladığım için bunu kabul edeceksiniz."

"Bekle bir dakika..."

Onu öperken güldü. Elleri her yerdeydi, elbisesinin yanından geçen fermuarı çekiştiriyor ve sonra etek ucundan başlayarak elbiseyi yukarı ve başının üzerine doğru itiyor, onu sadece altına giydiği fildişi dantelli tulumla bırakıyordu.

"Kahretsin, Tiffany. Nefesimi kesiyorsun. Çok güzelsin. Ve şimdi sen benim güzel karımsın, ve ben çok mutlu."

Adamın sözleri kadının içinde acil bir ihtiyaç uyandırdı. "Çıkar şunu," dedi, takım elbise ceketini ve gömleğinin düğmelerini çekerek.

"Sakin ol, tatlım. Bütün gece bizim. Yarın da bütün gün. Ve yarın gece."

Ashleigh hafta sonunu Mac ve Maddie böylece biraz yalnız kalabileceklerdi. "Kocalık görevlerini derhal yerine getirmeni istiyorum."

Onun direktifiyle şaşkına dönen adam, sırtışı yavaşça yüzüne yayılırken ona baktı. "Demek böyle olacak, ha?"

"Evet. Şimdi ben huysuzlanmadan harekete geç."

"Bunun olmasını istemeyiz." Ayağa kalktı, komodinin üzerinde duran mumları yaktı ve tavan vantilatörünü en sevdikleri yüksek ayara getirmeye gitti. "Yayılın Bacaklar," dedi huysuzca, takım elbise ceketini çıkarıp yavaşça -ona sorarsanız çok yavaşça- gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken.

Tiffany ayaklarını birbirinden ayırdı.

Gömleği açık bir şekilde yatağın üzerine eğildi ve onu kalçalarından tutarak yatağın üzerine yerleştirdi. vantilatörün etkisini en üst düzeye çıkardı. Bacaklarının arasındaki çıtçıtları bulup çekerek açana kadar parmaklarını onu örten ipeğin üzerinde kaydırды.

Havanın hassas bedenine çarpması

Her zamanki etki, adam yavaşça soyunmaya devam ederken kadının yatakta kıvrınmasına neden oldu.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Ne yapıyorum ben?"

"Taraftarın sizin için tüm zor işleri yapmasına izin veriyorsunuz, böylece sonunda gelip tüm zaferi çalabiliyorsunuz."

Güldü ve elini ereksiyonunun etrafına sardı, onu dikkatle izlerken kendini okşadı. "Öyle mi?"

Bana öyle geliyor ki tüm zor işler hep benim omuzlarımda."

"Omuzlarında değil, aptal. Bacaklarının arasında. Şimdi buraya gel ve karınla seviş."

Kadının cüretkârlığı karşısında başını sallayarak üzerine çıktı. "Bana bu yönünü göstermek için parmağıma bir yüzük taktıktan sonrasını mı bekledin?"

Tiffany gülümsedi, ona hiç olmadığı kadar aşıktı. mümkün olduğunu hayal ettim. "Yatakta otoriter ve talepkâr olabilen tek kişinin sen olmadığını bilmene izin verirsem beni istemeyeceğinden korktum."

"Bana patronluk tasla, bebeğim. İstedğin her şeyi talep et. Tamamen seninim."

Kollarını ve bacaklarını ona doladı. "Sev beni. Sadece sev beni."

"Seviyorum," dedi ona yavaşça girerken, acele etmiyordu çünkü bunun onu çıldırttığını biliyordu. "Seni daha çok seviyorum ve her zaman da öyle kalacağım."

"Göster bana."

Uyumaktan başka çareleri kalmayana kadar kendisine söyleneni tekrar tekrar yaptı.

DAVID evine kadar Daisy'nin elini tuttu. İçeri girdiklerinde, "Duşa çok ihtiyacım var," dedi.

Kanepeye kıvrıldı, dramatik dönemeçlerle geçen günün ardından yorgun ama memnundu. "Acele etme."

Banyoya girmeden önce kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etti. O kadar önemsiyordu ki Onun yanında kendini güvende hissetmesi, onu sevmek için bir başka nedendi. Ve onu sevmesi... Bu en şaşırtıcı şeydi. en önemli şey.

"Beni seviyor," diye fısıldadı tek sesin diğer odada akan duşun sesi olduğu sessiz gece havasına. Normal şartlar altında, Truck'ın hapisten çıktığı ve onu aradığı haberi aklındaki tek düşünce olurdu. Ama bu gece, David'in Yan odada, onun evinde güvenle kilitli olduğunu bilerek, onun kendisini sevdiği kadar sevdiğini bilerek... Zihninde onunla ilgili düşüncelere yer yoktu.

Zaten hak ettiğinden çok daha fazla zamanını ve ilgisini almış biri.

David belinde bir havluyla odaya girdi, göğsü hâlâ nemliydi ve saçları sabırsız parmaklarla yüzünden geriye doğru itilmişti. Onca hafta boyunca Onu tanıdığı, ona yakınlaştığı onca zaman boyunca hiç bu kadar canlı, bu kadar meşgul ya da bu kadar mutlu göründüğünü görmemişti. Sehpanın üzerinde ona dönük otururken parlıyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum ve kulağa kesinlikle delice gelecek. Ama bana deli olduğumu söylemeden önce tamamını dinleyebilirsen çok sevinirim, tamam mı?"

Daisy, David'in bu coşkulu halini sessiz halinden daha çok sevdiğini keşfediyordu, düşünceli, şefkatli bir adam olarak tanıdı. Başını salladı, o anda kendisinden istediği her şeyi vermeye hazırdı.

"İki yıldır etrafta şaşkın şaşkın dolaşıyorum. Ayaklarımı bataklıkta sürüklemek gibiydi, anlıyor musunuz? Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, çıkış yolunu bulamadım. Artık Janey'le ilgili bile değildi. O çok uzun zaman önce bitmişti. Benimle ilgiliydi ve yolumu buldum. Ne yaparsam yapayım, sana ulaşana kadar çıkış yolunu bulamadım."

Ellerine uzandı ve başını eğerek her iki parmak eklemeni de öptü. "Bugün çok gerçek bir amacım olduğunu fark ettim. Burada, büyüdüğüm bu adada, benim için önemli olan insanları kurtarmak için bulunuyorum. Janey'nin hayatını kurtardım. Muhtemelen Bebeğini de kurtardım. Bugün onun için bunu yapabilmem için burada olmam gerekiyordu. Chris Allston'ın çalılarını budarken parmağını kestiği gün de burada olmam gerekiyordu.

Bayan Murtry alerjik bir reaksiyon gösterdiğinde. Paul ve Alex'e anneleriyle olan bu yolculuklarında yardımcı olmak ve onu mümkün olduğunca uzun süre evde tutmalarını mümkün kılmak için burada olmam gerekiyordu. Sarah Lawry'nin hırpalanmış ve kırılmış bir şekilde ortaya çıktığı gece burada olmam gerekiyordu.

Hailey McCarthy dünyaya mavi ve tepkisiz bir şekilde geldiğinde."

Onun sözlerinden ve sözlerinin ardındaki duygudan derinden etkilenen Daisy, "Truck beni öldürmeye çalıştıktan sonra kliniğinize yattığım gece burada olmanız gerekiyordu," dedi.

"Evet, ben de seninle birlikte olmak için yaratılmışım. O gecedan beri. Bugün evine gittiğimde ve onun ne yaptığını gördüğümde tek düşünebildiğim sana ulaşmaktı. Sis dağılmıştı, sersemlik gitmişti ve benim için neyin önemli olduğu -benim için kimin önemli olduğu- çok ama çok netleşmişti."

Gözyaşlarını geri kırıptı. "David..."

"Sana seni sevdiğimi söyledüğimde, umarım bunu kastettiğimi biliyorsundur. Bunu seni Janey'ye bakmak için terk ederek incittiğim için söylemedim." Başını birleştirdikleri ellerinin üzerine koydu. "Bunu söyledim çünkü incinebileceğini ya da daha kötüye gidebileceğini fark ettiğimde... Önemli olan tek şey sendin ve seninle olmak, seni korumak ve kimsenin seni incitmemesini sağlamaktı tekrar."

Ne yaptığını fazla düşünmeden onun kucağına geçti ve kollarını ona doladı, Islak başını onun göğsüne yasladı.

"O evi alma Daisy. Benimle buraya taşın. Birlikte kendi evimizi alana kadar. Her sabah seninle uyanmak ve her gece eve seninle gelmek istiyorum ve...ve sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Sadece sana."

Söylediklerine inanamıyordu.

Başını kaldırıp ona baktı. "Sisi uzak tutmana ihtiyacım var. Bana yolu göstermene ihtiyacım var."

"Ama o ev... O benim gelecek güvencem." "Birlikte bir ev aldığımızda, onu senin isim. Eğer aramızda bir şey olursa, bu isim sende kalacak."

"Bunu yapamazsınız! Onu satın almak için gereken paranın çoğu senin olacak."

"Kendini güvende ve emniyette hissetmeni istiyorum. Nerede olursak olalım kendini tamamen evinde hissetmeni

istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiği umurumda değil. Sadece yanımda olmanı istiyorum."

Yalvarırcasına ona baktı. "Seni seviyorum ve yanımda seninle ilerlemek istiyorum. Benimle gelir, benimle yaşar ve benimle olur musun?" Tatlı sözleri daha tatlı öpücüklerle noktalandı.

Atlamadan önce düşünmesi gerektiğini biliyordu ama adam ona kendisi için en önemli olan her şeyi teklif etmişti. "Evet, seninle geleceğim" demekten başka ne diyebilirdi ki? sen." Elini adamın yüzüne koyarak onu öptü.

Öpüşmeyi kesmeden, onu kollarına alarak ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü. Onu yatağa yatırdığında, cep telefonu çaldı ve hayal kırıklığıyla inlemesine neden oldu. "Yemin ederim, eğer bu sniffles'li bir çocuksa, ben olmayacağım eylemlerimden sorumludur."

Daisy güldü ve telefona cevap verebilmesi için onu serbest bıraktı.

"Dr. Lawrence." Arayanı dinlerken onu izledi. "Evet, benimle birlikte ve ona haberleri vereceğim. Bize haber verdiğiniz için teşekkür ederiz." Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonu komodinin üzerine bıraktı ve yatağa, onun yanına uzandı. "Truck'ı gözaltına aldılar. Polis seni aramaya çalıştı ama sana ulaşamayınca Blaine beni arasınlar."

"Hailey'i izlerken telefonumu titreşime aldım ve zil sesini bir daha açmadım." Ona baktı.

"Onu gerçekten yakaladılar mı?"

"Gerçekten öyle. Eyalet polisi yarın onu almaya geliyor. Serbest bırakıldıktan on iki saat sonra kefaleti iptal edildi."

"Bazı insanlar asla öğrenemezler, değil mi?"

"Ve diğerleri de öyle. Hayatta gerçekten neyin önemli olduğunu öğrenirler ve onu korumak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar."

Daisy uzanıp dağınık saçlarına bir düzen getirmeye çalıştı.

Yüzünü çevirdi, avucunda ve bileğinde sıcak öpücüklerden oluşan bir iz bıraktı.

"Seni sevdiğimi ilk ne zaman fark ettiğimi bilmek ister misin?" diye sordu.

"Uh-huh."

"Bana zambakları gönderdiğinde. Onları sevdiğimi söylediğimde beni duymuştun ve bu beni çok etkilemişti. Ondan sonra başımın büyük belada olduğunu biliyordum."

"İlk ne zaman öğrendiğimi bilmek ister misin?"

"Truck'ın beni bulduğunu düşündüğün gün bugün değil miydi?"

Başını iki yana salladı. "Bu benim tabutuma çakılan son çiviydi." "Kulağa çok romantik geliyor," dedi gülerek.

"Beni beslemeyi kendine görev edindiğin zamandı. Sen Bana her gün ne kadar değer verdiğini gösterdin ve ben de her zaman senin yanında olmak istedim."

"Artık olabilirsin," dedi, hâlâ bunun gerçekten olduğuna inanmaya çalışıyordu.

"Artık olabilirim." Kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı kaldırdı. "Bu iyi mi?" diye sordu onun üzerinde gezinirken.

"Çok iyi, ama daha iyi olabilirdi."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşürken, onu önce yumuşak bir şekilde ama kız karşılık verdikçe artan bir aciliyetle öptü

coşkuyla. Adam onun üstüne inerken, asla Endişelenmek, korkmak ya da kaygılanmak aklına bile gelmemiştir, çünkü bu David'di. Onun David'iydi ve onu seviyordu.

Duygusal gün birbirlerine olan tutkularını ateşlemişti ve Daisy ona yeterince yaklaşamıyor gibiydi. Adam onun elbisesini çıkarmasına yardım ederken Daisy kalçalarındaki havluyu çekti ve Tiffany'den aldığı ikinci sütyen ve külot takımına baktı - bu açık mavi ve dantelli süslemeliydi.

"Seni her yerinden öpmek istiyorum," diye kulağına fısıldadı ve kadının her yerinde bir his fırtınası yarattı. Vücut.

"Bir dahaki sefere," dedi, yatakta ne istediğini söylemeye hâlâ alışamamıştı.

"Bu gece birilerinin acelesi mi var?"

"Çok büyük." Onun ereksiyonunu tuttu ve okşadı. "Ve gittikçe büyüyor."

David kahkahalarla güldü ve bu kahkahalar hızla bir iniltiye dönüştü. İpeksi sütyeninin üzerinden göğüslerini okşadı ve

Elini kadının tam ortasından geçirerek külotunu bacaklarından aşağıya doğru itti. Bacaklarının arasına yerleştğinde, kalbi gözlerinde, ona baktı. "Bu iyi mi?"

"Daha iyi olabilirdi," diye nazlı bir gülümsemeye karşılık verdi ve ona ne istediğini göstermek için kalçalarını kaldırdı.

İçine girerken gülmemek için dudağını ısırdı, geri çekilip her şeye yeniden başlamadan önce ona küçük artışlar vererek alay etti.

"David! Dur!"

Dondu kaldı. "Sen iyi misin?" "Benimle dalga geçmeyi kes demek istedim."

"Oh, tamam. Bir an için beni korkuttun."

Onun için çok önemliydi.

onu korkuttu. "Ben kesinlikle iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım ve seni hemen şimdi istiyorum."

Gözlerini her zaman açık ve onunkilere sabit tutarak, ona tam olarak istediğini verdi, son kez sertçe içine itmeden önce onu birden fazla kez uçuran vahşi bir yolculuğa çıkardı ve ruhundan gelen bir çığlıkla gitmesine izin verdi.

Onun üzerine yığıldı ve bir süre sessizce dinlendi. Bir saniye sonra ne yaptığının farkına varır gibi oldu ve kızın üzerinden kalkmaya başladı.

"Gitme," dedi kollarını ona sımsıkı sararak. "Emin misin?"

"Çok eminim."

"Nasıldı peki?" Adam göğsünün eğimini öperken dudaklarındaki gülümsemeyi hissetti.

"Daha iyi olamazdı." "Oh, bunu göreceğiz."

Daisy, kendisini ve seksi doktorunu bekleyen her şeyden duyduğu zevk ve beklentiyle ürperdi.

Aşk Zamanı'nı okuduğunuz için çok teşekkürler! Umarım beğenmişsinizdir. Alex ve Jenny'nin hikayesine göz atın, Meant Aşk için...

**Beni takip
edin: Bülten
listesi
BookBub
Facebook
Instagram
TikTok
Verve Romance
Web Sitesi**

Marie Force Yazarının Diğer Kitapları

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: Aşk Hizmetçisi

(Maddie & Mac)

Kitap 2: Aşk Aptalı

(Joe & Janey)

Kitap 3: Aşka Hazır

(Luke & Sydney)

Kitap 4: Aşka Düşmek

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: Aşk Ummak

(Evan & Grace)

Kitap 6: Aşk Mevsimi

(Owen & Laura)

Kitap 7: Aşka Özlem

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: [Aşkı Beklerken](#)

(Adam & Abby)

Kitap 9: [Aşk Zamanı](#)

(David & Daisy)

Kitap 10: [Meant for Love](#)

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: [Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası](#)

(Jared & Lizzie)

Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)

(Owen & Laura)

Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)

(Shane & Katie)

Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)

(Paul & Hope)

Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)

(Big Mac & Linda)

Kitap 15: [Karanlıktan Sonra Arzu](#)

(Slim & Erin)

Kitap 16: [Karanlıktan Sonra Işık](#)

(Mallory & Quinn)

Kitap 17: [Victoria & Shannon](#) (Bölüm 1)

Kitap 18: [Kevin & Chelsea](#) (Bölüm 2)

[Bir Gansett Adası Noel Novellası](#)

Kitap 19: [Karanlıktan Sonra Benim](#)

(Riley & Nikki)

Kitap 20: [Karanlıktan Sonra Senin](#)

(Finn & Chloe)

Kitap 21: [Karanlıktan Sonra Bela](#)

(Deacon & Julia)

Kitap 22: [Karanlıktan Sonra Kurtarma](#)

(Mason & Jordan)

Kitap 23: [Karanlıktan Sonra Karartma](#)

(Tam Kadro)

Kitap 24: [Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma](#)

(Gigi & Cooper)

Kitap 25: [Karanlıktan Sonra Direnç](#)

(Jace & Cindy)

Kitap 26: [Karanlıktan Sonra Kasırga](#)

(Tam Kadro)

Kuantum Serisi

Kitap 1: [Erdemli](#)

(Flynn &

Natalie) Kitap 2:

[Yiğit](#) (Flynn &

Natalie)

3. Kitap: [Muzaffer](#)

(Flynn & Natalie)

4. Kitap: [Coşkulu](#)

(Addie & Hayden)

5. Kitap: [Yırtıcı](#)

(Jasper & Ellie)

Kitap 6: [Delirious](#)

(Kristian & Aileen)

Kitap 7: [Çirkin](#)

(Emmett & Leah)

Kitap 8: [Ünlüler](#)

(Marlowe & Sebastian)

Vahşi Dullar Dizisi - Ölümcül Bir Dizi Spin-Off

Kitap 1: [Senin Gibi Biri](#)

Kitap 2: [Tutunacak Biri](#)

Miami Geceleri Serisi

Kitap 1: [Ne Kadar Hissediyorum](#)

(Carmen & Jason)

Kitap 2: [Ne Kadar Önemsiyorum](#)

(Maria & Austin)

Kitap 3: [Ne Kadar Seviyorum](#)

(Dee & Wyatt)

[Nochebuena](#), Bir Miami Geceleri Romanı

Kitap 4: Ne Kadar İstiyorum

(Nico & Sofia)

Kitap 5: Ne Kadar

İhtiyacım Var (Milo ve

Gianna)

Yeşil Dağ Serisi 1. Kitap: Tek
İhtiyacın Aşk (Will & Cameron)

Kitap 2: Elini Tutmak İstiyorum

(Nolan & Hannah)

Kitap 3: Onu Orada Dururken Gördüm

(Colton & Lucy)

Kitap 4: Ve Onu

Seviyorum (Hunter &

Megan) Novella: Benim

Olacaksın (Will & Cam'in

Düğünü)

Kitap 5: It's Only Love

(Gavin & Ella)

Kitap 6: Ain't She Sweet

(Tyler & Charlotte)

The Butler, Vermont Serisi

(Green Mountain'ın devamı)

Kitap 1: Her Küçük Şey

(Grayson & Emma)

Kitap 2: Bana Aşk Satın Alamazsın

(Mary & Patrick)

Kitap 3: İşte Güneş Geliyor

(Wade & Mia)

Kitap 4: Sen Var Olana Kadar

(Lucas & Dani)

Kitap 5: Tüm Sevgilerimle

(Landon & Amanda)

Kitap 6: Bırak Olsun

(Lincoln & Molly)

Kitap 7: Bir [Araya Gelin](#)

(Noah & Brianna)

Kitap 8: [Burada, Orada ve Her Yerde](#)

(Izzy & Cabot)

Kitap 9: [Uzun ve Dolambaçlı Yol](#)

(Max & Lexi)

Suya Basma Serisi

Kitap 1: [Suya Basmak](#)

Kitap 2: [Zamanı İşaretlemek](#)

Kitap 3: [Yeniden Başlamak](#)

Kitap 4: [Eve Dönüş](#)

Kitap 5: [Sonsuzluğu Bulmak](#)

Tek Başlıklar

[Beş Yıl Gitti Bir](#)

[Yıl Evde Seks](#)

[Makinesi Seks](#)

[Tanrısı](#)

[Georgia Aklımda True](#)

[North](#)

[Düşüş](#)

[Enkaz](#)

[Herkes Bir Kahramanı](#)

[Sever İlk Uçuşta Aşk](#)

[Hücum Hattı](#)

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri

[Seninle Bir Gece](#), Ölümcül Serinin Ön Romanı

Kitap 1: [Ölümcül İlişki](#)

Kitap 2: [Ölümcül](#)

[Adalet](#)

Kitap 3: [Ölümcül Sonuçlar](#)

Kitap 3.5: Ölümcül Kader, Düğün Novellası

Kitap 4: Ölümcül Kusur

Kitap 5: Ölümcül

Aldatma Kitap 6:

Ölümcül Hata Kitap 7:

Ölümcül Tehlike Kitap

8: Ölümcül Skandal

Kitap 9: Ölümcül

Çılgınlık Kitap 10:

Ölümcül Kimlik Kitap

11: Ölümcül Tehdit

Kitap 12: Ölümcül Kaos

Kitap 13: Ölümcül İstila

Kitap 14: Ölümcül

Hesaplaşma Kitap 15:

Ölümcül Suçlama Kitap

16: Ölümcül

Dolandırıcılık

Sam ve Nick'in Hikayesi Devam Ediyor....

Kitap 1: İşlerin Durumu

Kitap 2: Zarafet Devleti

Kitap 3: Birliğin Durumu

Kitap 4: Şok Hali

Marie Force'tan Tarihsel Romantizm

Yaldızlı Seri

Kitap 1: Aldatmacayla Düşes

Kitap 2: Arzu Tarafından Aldatılmak

YAZAR HAKKINDA

Marie Force, New York Times'ın çok satan çağdaş romantizm, romantik romanlar gerilim ve erotik romantizm. Serileri arasında Fatal, First Family, Gansett Island, Butler Vermont, Quantum, Treading Water, Miami Nights ve Wild Widows bulunmaktadır.

Kitapları dünya çapında 10 milyondan fazla satmış, bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve New York Times'ın en çok satanlar listesinde 30'dan fazla kez yer almıştır. Aynı zamanda USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan yazar, Spiegel'in de en çok satanlar listesinde yer almaktadır.

Almanya.

Hayattaki hedefleri basit: iki mutlu, sağlıklı, üretken genç yetişkin yetiştirmeyi bitirmek, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Yeni kitaplar ve bölgenizdeki yaklaşan etkinlikler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın. Onu [Facebook](#), [Instagram](#) ve [TikTok](#)'ta takip edin. Marie'nin birçok [okur grubundan](#) birine katılın. Marie@marieforce.com adresinden Marie ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.